

AMANDA QUICK

*Autoarea a 16 bestselleruri publicate în tiraje de
peste 22 milioane de exemplare, în 34 de țări*

INELELE AFRODITEI

AMANDA
QUICK

**INELELE
AFRODITEI**

Traducere:

MARIANA POPESCU - MĂLĂEȘTI

EDITURA LIDER

I.S.B.N. 973-8117-01-1

WITH THIS RING

Copyright © 1998 by Jayne A. Krentz

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt
rezervate **Editurii LIDER - București**

 grupul drago print Printed in Romania
fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA

Telefon: 335.93.18; 335.97.47

Fax: 337.33.77

1

Călugărul Nebun de la Monkcrest stătea în fața
focului din șemineu, frământat de gânduri negre.

Era ca și cum s-ar fi aflat la marginea unei fîntîni și și-ar fi cufundat privirea în apele întunecate. Deocamdată nu căzuse pradă adîncurilor, dar în ultima vreme simțea, din cînd în cînd, că echilibrul său era îngrijorător de precar.

Vreme de mulți ani se împotrivise ispitei de a arunca o privire în acele umbre. Studiile sale, precum și sarcina de a crește doi băieți zburdalnici, orfani de mamă, îi dirijaseră în mare măsură atenția spre probleme mai importante.

În urmă cu o lună și jumătate înșă, moștenitorul său, Carlton, și fiul său mai mic, William, plecaseră pe continent însoțiți de bătrînul lor preceptor. Întreprindeau „Marea călătorie în jurul lumii“.

Călugărul Nebun constatase cu surprindere cît de pustii i se păreau acum vechile săli ale somptuoasei sale locuințe, fosta abație Monkcrest. Rămăsese singur, dacă făcea abstracție

Amanda Quick

de credincioșii săi slujitori și de excelentul său câine de vânătoare, Elf. Știa că, atunci când aveau să se înapoieze Carlton și William, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel ca înainte. În vîrstă de nouăsprezece și respectiv șaptesprezece ani, fiii săi se aflau în pragul bărbăției. Erau puternici, inteligenți și independenți – vulturi tineri, gata să-și ia zborul.

Știa că această pornire de a privi partea întunecată a lucrurilor era o trăsătură moștenită de la strămoșii săi – acel lung șir de bărbați care, înaintea lui, deținuseră titlul de „Conte de Monkcrest“, printre care se aflau cîțiva răspunzători pentru nefericitul epitet care îi urmărise pe toți ceilalți: *Călugării Nebuni*.

Cîinele tolănit în fața focului deveni agitat, de parcă ar fi simțit neliniștea stăpînului său. Animalul își înalță capul masiv și se uită la Leo Drake cu o privire tulburător de directă.

– E din cauza furtunii, Elf. Toată energia asta încarcă atmosfera cu electricitate. Este explicabil faptul că are un efect neplăcut asupra unui om cu temperamentul meu.

Deși nu părea pe de-a-ntregul mulțumit de această explicație, Elf își rezemă iar capul pe labele-i uriașe. Țintele metalice de pe zgarda lată de piele din jurul gîtului său sclipiră vag în lumina pîlpîitoare a focului.

Leo privi cu atenție firele argintii ivite în părul din jurul botului lui Elf. Nu demult, privindu-se în oglindă în timp ce se bărbiera, remarcase și în părul său negru ace de gheață asemănătoare.

– Crezi, Elf, că sîntem pe cale de a îmbătrîni?

Elf nu se osteni să deschidă ochii.

– Slavă Domnului că asta-i părerea ta. M-ai liniștit, zise

INELELE AFRODITEI

Leo, luînd de pe masa alăturată paharul de coniac pe jumătate gol și sorbind din el. O clipă, mă cuprinsese îngrijorarea.

Afară, vîntul urla. Era o oră de cînd o furtună își dezlănțuise toanele izbînd în zidurile străvechii și somptuoasei clădiri de piatră care, de-a lungul mai multor generații, îi adăpostise pe Călugării Nebuni. Din cînd în cînd, fulgerele continuau să se descarce cu zgomot sec, în depărtări, umplînd biblioteca cu o lumină stranie. Dar partea mai rea trecuse; furtuna slăbea în intensitate.

Leo reflecta la faptul că, în ultima vreme, cercetările sale în tainicele domenii ale civilizațiilor antice îi abăteau tot mai puțin atenția de la întunecatele ape ale fîntîinii.

– S-ar putea ca problema să se datoreze mai degrabă unui exces de studiu, și nu invers. Poate că-i vremea să pornim iar la vînătoare, Elf.

Ca o exprimare a acordului total față de o asemenea sugestie, coada lui Elf izbi o dată tare în pardoseală.

– Din nefericire, de luni de zile n-a mai apărut în district vreo pradă interesantă, continuă Leo, după care mai luă o înghițitură de coniac. Cu toate acestea, trebuie să găsesc ceva cu care să mă distrez, altminteri aș putea sfîrși asemeni unuia din personajele romanelor care-ți îngheață sîngele în vine și care se bucură de atîta căutare în bibliotecile volante.

Elf își mișcă nervos o ureche. Leo bănuia că pe cîinele său îl interesau și mai puțin decît pe el povestirile de groază ce descriu mistere întunecate cunoscute sub denumirea de romane „sombre“.

– Mă și văd petrecîndu-mi nopțile preumblîndu-mă alene dintr-o încăpere pustie și plină de pînze de păianjen în alta,

Amunda Quick

căutînd în întuneric spectre și apariții stranii și așteptînd ca frumoasa și neajutorata eroină să-mi cadă în gheare.

Idea de a ține în ghearele sale o frumoasă și neajutorată eroină nu contribui cu nimic la îmbunătățirea stării sale de spirit. Adevărul era că, de foarte multă vreme, nu avusese în ghearele sale nici o ființă de gen feminin, fie ea sau nu neajutorată.

Poate că tocmai această nefericită împrejurare era cauza neliniștii lui din seara asta.

Aruncă o privire spre rafturile de cărți, încărcate cu nenumărate volume. Nimic nu-l atrăgea. Plictiseala părea să-i fi pătruns pînă în măduva oaselor. Se gîndi să-și umple din nou paharul de coniac.

Elf se întinse și-și înalță capul. De astă dată nu se uită la Leo, ci privi spre fereastra bibliotecii.

– Te neliniștește furtuna? Ai văzut tu altele și mai rele.

Elf nu-l băgă în seamă. Cu strădania lenevoasă, se ridică în picioare și, cîteva secunde, rămase nemișcat. Apoi se îndreptă spre fereastră. Pe covorul oriental, etichetele lui mari nu făceau nici un zgomot.

Sesizînd atitudinea de alertă a cîinelui, Leo se încruntă. Cineva se apropia de Monkcrest Abbey*; în miez de noapte, în mijlocul uneia dintre cele mai puternice furtuni de primăvară.

– Imposibil, își zise Leo. Nimeni n-ar îndrăzni să vină aici fără a fi invitat; iar eu n-am mai lansat nici o invitație de cînd am

* *Abbey* (lb. engl.): Clădire sau grup de clădiri locuite de călugări sau călugărițe, sub conducerea unui abate (stareț) sau a unei starețe. Denumirea este utilizată și pentru definirea unei locuințe somptuoase care, în trecut, a fost abație (mănăstire) (nota trad.).

INELELE AFRODITEI

comis greșeala de a-l primi, luna trecută, pe idiotul acela de Gilmartin.

Amintirea scurtei vizite a acestuia îl făcu să schițeze o grimasă. Charles Gilmartin pretinsese că ar fi fost un erudit, însă se dovedise un șarlatan și un prost. Leo nu suporta nici una din aceste categorii de oameni. Își zise că, dacă își irosise cât de cât timpul cu un asemenea individ, trebuie să fi fost realmente cumplit de dornic de compania unui om inteligent.

Strălucirea unui nou fulger, mai îndepărtat, iluminează cerul întunecat, urmată nu de un tunet, ci de huruitul înăbușit al unor roți de trăsură pe pietrele caldarîmului curții din față.

Cineva avusese, într-adevăr, neobrăzarea de a veni, pe neașteptate, la conac.

– Fir-ar al dracului! ocări Leo, cuprinzînd între degete gîtul fragil al clondirului de cristal și turnîndu-și coniac în pahar. Indiferent cine-ar fi, fără îndoială că se va aștepta să-i ofer adăpost în noaptea asta, ascultă-mă pe mine, Elf.

Tăcut, Elf privea afară pe fereastră.

– Finch o să ne scape de el.

Finch venise să lucreze la conac pe vremea cînd Leo era doar un băiețel. Cu timpul căpătase mare experiență în îndepărtarea musafirilor nepoftiți. Potrivit legendei Monkcrestului, Călugării Nebuni erau bine cunoscuți pentru lipsa lor de ospitalitate. În poveștile referitoare la proastele lor maniere exista mai mult decît un simplu sîmbure de adevăr. Stăpînii de la Monkcrest Abbey aveau o îndelungată tradiție în ceea ce privește evitarea celor care amenințau să-i plictisească. O asemenea conduită nu era de natură să stimuleze o viață socială activă.

Amanda Quick

Elf mîrîi ușor. Nu era mîrîitul de avertizare, după cum remarcă Leo. Sunetul scos de el părea a fi mai mult exprimarea unei întrebări canine.

De afară, se auzi zgomotul făcut de oprirea trăsurii. Tropăitul pe loc al copitelor răsună pe pietrele caldarîmului. Dinspre grajduri veni zvon de glasuri. Un vizitiu strigă ceva, cerînd ajutor.

– Hei, omule, mișcă-ți fundu’! Am în trăsura asta o doamnă respectabilă și camerista ei. Vor avea nevoie de un foc zdravăn și de ceva mîncare, așa cum se cuvine. Dă-i zor! Afurisitele astea de fulgere îmi sperie caii.

– O doamnă? se întrebă Leo, rămînînd nemișcat. Despre ce dracu’ vorbește individul?

Cu urechile ciulite, Elf continuă să privească atent prin fereastră.

Fără chef, Leo lăsă pe masă paharul cu coniac, se ridică în picioare și se îndreptă cu pași mari spre geam. Se opri lîngă Elf și își rezemă mîna pe capul masiv al animalului. Jos, curtea conacului devenise scena unei activități neobișnuite.

Felinarele trăsurii dădeau la iveală conturul unui vehicul mic, plin de noroi. Din grajduri ieșiră doi rîndași, cu lanterne, care se pregăteau să se ocupe de noii sosiți. Vizitiul, înfășurat într-o manta amplă, coborî din cabina sa și deschise portiera trăsurii.

– Indiferent cine-or fi, probabil că au fost îndrumați greșit, îi spuse Leo lui Elf. Finch îi va lămuri în curînd și-i va trimite să-și vadă de drum.

Finch își făcu apariția pe treptele de intrare ale conacului. Din cîte se părea, vîrstnicul majordom se bucurase de cîteva

INELELE AFRODITEI

clipe de tihnă în bucătărie – într-una din mâini ținea o felie de brânză, iar cu cealaltă se străduia să-și încheie haina peste abdomenul burduhănos.

Finch își vîrî ultima bucățică de brânză în gură și începu să-și agite brațele. Vorbele îi erau întrucîtva înăbușite de mîncarea ce-i umplea gura; deși fereastra era închisă, Leo reuși să le deslușească.

– Ei, ia ascultă, ce-i asta? exclamă Finch, coborînd treptele. Cine vă-nchipuiți că sînteți, de sosiți pe neanunțate, la o oră atît de necreștinească?

Împins de o curiozitate crescîndă, Leo deschise fereastra, pentru a auzi mai bine. Ploaia aproape că încetase, însă rafalele de vînt umede îi udară părul. Elf își scoase nasul pe fereastră, să adulmece aerul nopții.

– Aveți musafiri, omule! anunță vizitiul, întinzînd mîna pentru a-i da ajutor uneia din ocupantele trăsorii.

– Vă aflați la reședința contelui de Monkcrest, decretă Finch. Dînsul nu așteaptă nici un vizitator. Ați greșit adresa.

Înainte ca vizitiul să apuce să dea vreo replică, din trăsura coborî o femeie, cu chipul acoperit de gluga pelerinei. În mod evident, nu părea intimidată de primirea nepoliticoasă a lui Finch.

– Dimpotrivă, afirmă ea, cu un glas calm și tăios, care nu suporta contrazicere. Monkcrest Abbey este destinația noastră. Fii bun și informează-l pe domnul conte că are oaspeți. Sînt doamna Beatrice Pool. Mă însoțește camerista mea. Intenționăm să ne petrecem noaptea aici.

Finch își îndreptă spatele, depășind-o cu mult în înălțime pe Beatrice Poole, care, după cum observă Leo, nu era prea

Amanda Quick

înalță. Centimetrii lipsă îi compensa însă printr-o atitudine poruncitoare cu care s-ar fi mândrit chiar și Wellington*.

– Domnul conte nu primește oaspeți neinvitați, replică Finch, pe un ton aspru.

– Prostii! Pe mine mă va primi.

– Doamnă...

– Te asigur că nu voi pleca de aici înainte de a sta de vorbă cu el, declară Beatrice, aruncînd o privire în interiorul trăsurii. Vino, Sally. Am suportat îndeajuns furtuna. Genul ăsta de condiții atmosferice s-ar potrivi foarte bine cu decorul unui roman, însă în viața reală este extrem de incomod.

– Asta așa-i, doamnă, zise o femeie durdulie și robustă, lăsîndu-se ajutată să coboare din trăsură. Nu-i o noapte plăcută nici pentru oameni, nici pentru animale, *n'est-ce pas***?

Mizerabilul accent franțuzesc îl făcu pe Leo să-și înalțe sprîncenele. Era gata să parieze că, indiferent cine ar fi fost Sally, persoana respectivă nu petrecuse în Franța nici măcar o oră.

– În curînd vom fi la căldură, într-o încăpere uscată, spuse Beatrice.

– Stați pe loc! exclamă Finch, desfăcîndu-și larg brațele pentru a bloca accesul spre treptele de intrare. Nu puteți să vă invitați, pur și simplu, singură, la Monkcrest Abbey!

* *Wellington* (Arthur Wellesley, duce de ~) (1769–1852): general britanic, care a luptat împotriva trupelor franceze în Portugalia și în Spania și care, în 1814, a dat bătălia de la Toulouse, cîștigînd apoi în luptele de la Waterloo. Prim-ministru al Marii Britanii între 1828–1830 (nota trad.).

** *N'est-ce pas* (lb. fr. în original): Nu-i așa? (nota trad.).

INELELE AFRODITEI

– Cu siguranță n-am bătut atîta drum pentru a fi alungată, îl informă Beatrice. Am o treabă cu domnul conte. Dacă nu ai de gînd să ne însoțești în casă într-un mod civilizată, fii atît de bun și dă-te la o parte.

– Cel care dă ordine pe-aici este domnul conte, ripostă Finch, pe tonul lui cel mai dur.

– Am auzit că Înălțimea sa contele de Monkcrest este cunoscut ca un excentric, spuse Beatrice, dar refuz să cred că ar încredința două femei neajutorate, nevinovate și extenuate fălcilor lacome ale acestei înspăimîntătoare furtuni.

– Doamna are o întorsătură a frazei mai degrabă teatrală, nu-i așa? comentă Leo, scărpinînd cu un aer absent urechile lui Elf. Ceva îmi spune că această doamnă Poole nu este nici neajutorată, nici nevinovată. Și nu pare a fi nici deosebit de extenuată. Elf mișcă o ureche. Orice doamnă care îndrăznește să vină la Monkcrest într-o noapte ca asta, fără a fi invitată, însoțită numai de camerista sa, nu-i cîtuși de puțin o floare plăpîndă.

Elf își schimbă locul, apropiindu-se mai mult de fereastra deschisă.

Finch, cu brațele larg desfăcute, se retrase în susul treptelor.

– Doamnă, trebuie să insist să vă înapoiati în trăsură.

– Nu fi caraghios! replică Beatrice, înaintînd spre el cu alura unui feldmareșal.

– Sărmanul Finch nu are nici o șansă, Elf, comentă Leo, cu un zîmbet ușor.

– Ascultați-mă! continuă Finch, în al cărui glas începea să se simtă disperarea. La marginea satului se află un han. Vă puteți petrece noaptea acolo. Îl voi informa pe domnul conte

Amanda Quick

că doriți să stați de vorbă cu dînsul mîine dimineață. Dacă va fi de acord, vă voi da de știre.

– Îmi voi petrece noaptea sub acest acoperiș, și la fel vor face cei care mă însoțesc, ripostă doamna, arătînd cu mîna spre vizitiu. Condu-l pe John, cel de aici, într-un loc curat și uscat în care să se poată instala. Are nevoie de o halbă de bere și de o mîncare caldă. Mă tem că acest om cumsecade a avut parte de tot ce-a fost mai rău în timpul neplăcutei noastre călătorii. Nu vreau să se aleagă cu o răceală. Camerista mea va rămîne, bineînțeles, împreună cu mine.

– N-am pretenții prea mari, interveni vizitiul, gratificîndu-l pe Finch cu un zîmbet triumfător. Cîteva felii de șuncă, puțin pateu de țipar, dacă se-ntîmplă să ai așa ceva la îndemîină, și niște bere îmi vor fi de ajuns. Deși am o slăbiciune pentru budinci.

– Ai grijă să capete o budincă și orice altceva își dorește, zise Beatrice. Merită asta, după nefericita întîlnire cu acel tîlhar de drumul mare.

– Un tîlhar de drumul mare? repetă Finch, holbîndu-se la ea.

– A fost o experiență absolut îngrozitoare, preciză Sally, ducîndu-și o mîină la piept și cutremurîndu-se în mod vizibil. Ce ticăloși!... Nu se dau în lături de la a răpi femei nevinovate, așa cum sîntem *madame* și *moi**, zău așa! Al dracului de mare noroc am avut că n-am pățit-o...

– Ajunge, Sally, o întrerupse Beatrice cu vioiciune. Nu-i nevoie să înflorești povestea adăugînd comentarii melodramatice. Amîndouă am trecut prin asta fără nici o urmare supărătoare.

* *Moi* (lb. fr. în original) = Eu; cu mine (nota trad.).

INELELE AFRODITEI

– Ce-i cu toată vorbăria aceasta despre un tâlhar de drumul mare? întrebă Finch. Pe domeniile de la Monkcrest nu există nici un tâlhar de drumul mare. Nici unul n-ar îndrăzni să vină aici.

– Da', ce-i povestea asta, cu un tâlhar? repetă și Leo, în șoaptă, aplecându-se mai mult în afara ferestrei.

– Hoțul acționa de cealaltă parte a râului, explică Beatrice. Chiar dincolo de pod. Un ticălos. Din fericire, aveam la mine pistolul, iar John era și el înarmat, așa că am reușit să-l punem pe fugă.

– Da' să știi că ticălosul nu mi-a dat prea multă atenție, interveni vizitiul, adresându-i lui Finch un zîmbet larg. Cea care l-a băgat în toți sperieții a fost doamna Poole. Probabil că niciodată n-a mai avut de-a face cu o doamnă cu pistol. Poate că, înainte de a-ncerca să jefuiască următoarea trăsură, se va gândi de două ori.

– Dacă l-ați întâlnit de cealaltă parte a râului, înseamnă că nu se afla pe domeniile Monkcrest, trase Finch concluzia, trecînd cu vederea amănuntele de mai mică importanță.

– Eu una nu văd care-i diferența, replică Beatrice. Un tâlhar este un tâlhar, oriunde ar fi.

– Atîta vreme cît rămîne departe de domeniile Monkcrest, domnul conte nu va fi nevoit să se ocupe de această problemă, explică Finch.

– Ceea ce e foarte comod pentru dînsul, remarcă Beatrice.

– Se pare că dumneavoastră, doamnă, nu înțelegeți situația, ripostă Finch, pe un ton tăios. Domnul conte este deosebit de meticulos în legătură cu anumite lucruri.

Amanda Quick

– La fel sînt și eu. După ce te vei fi ocupat de John, poți avea grijă să se trimită sus, lui Sally și mie, o tavă cu ceai fierbinte și ceva substanțial de mîncare. După ce ne vom fi înviorat, voi avea o întrevedere cu domnul conte.

– Ascultă, interveni Sally, pune pe tava aia și o halbă de bere, *s'il vous plait**. În scop pur terapeutic.

Beatrice își ridică ușor fustele și se pregăti să treacă pe lîngă Finch.

– Ești atît de amabil să te dai la o parte din drum?

– Monkcrest Abbey nu-i un nenorocit de han, doamnă Poole! răcni majordomul.

– În acest caz serviciile și mîncarea ar trebui să fie de o calitate mult superioară în comparație cu cele cu care am fost nevoite să ne confruntăm noaptea trecută, pe drum. Fii bun și informează-l pe domnul conte că voi fi gata să mă întîlnesc cu dînsul peste o jumătate de oră.

În clipa aceea, vîntul se învolbură în gluga pelerinei lui Beatrice, smulgîndu-i-o de pe față. Pentru prima oară, Leo îi văzu trăsăturile, în lumina ce se revărsa prin fereastra deschisă.

Înainte ca Beatrice să-și tragă gluga la loc, Leo reuși să deslușească un profil pur, alcătuit dintr-o frunte înaltă și inteligentă, un nas ce denota siguranță de sine și un maxilar cu un contur fin. Avea între douăzeci și treizeci de ani, apropiindu-se periculos de mult de treizeci – fu concluzia la care ajunsese Leo – și părea înclinată să cedeze calității ei înnăscute de a-și manifesta autoritatea. În mod categoric, o femeie de lume. Genul acela care izbuteste întotdeauna să facă în așa fel încît lucrurile să decurgă așa cum vrea ea.

* *S'il vous plait* (lb.fr. în original) = Vă rog (nota trad.).

INELELE AFRODITEI

– Vă asigur, doamnă, că domnul conte dispune de mijloacele de a fi la curent cu tot ce se întâmplă în propria-i casă și pe domeniile Monkcrest, zise Finch, pe un ton amenințător. Mijloace care nu sînt la îndemîna oamenilor obișnuiți, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Presupun că te referi la acele zvonuri interesante în legătură cu obiceiul contelui de a se îndeletnici cu probleme de ordin supranatural. Eu una nu cred nimic din toate astea.

– Poate că ar trebui să credeți, doamnă. Pentru binele dumneavoastră.

– Nu încerca să mă sperii, bătrîne, replică Beatrice, chicotind. Îți pierzi timpul. Nu mă îndoiesc că sătenii savurează asemenea povești, însă eu mă consider o autoritate în materie și nu dau crezare prostiilor pe care le-am auzit.

– O autoritate? se miră Leo, încruntîndu-se. Ce dracu' vrea să spună prin asta?

Elf adulmecă aerul.

Devenise evident faptul că Beatrice ajunsese la capătul răbdării.

– Sally, decretă ea, nu am de gînd să mai stăm nici o clipă aici, afară. Hai să intrăm în casă.

Acestea fiind zise, trecu la acțiune cu o rapiditate care îl luă pe Finch prin surprindere. Fără să vrea, Leo privi cu admirație cum femeia îl ocolește sprinten pe majordom. Trecînd pe lîngă el, urcă treptele de piatră și se făcu nevăzută prin ușa ce dădea în hol. Sally o urmă îndeaproape.

Cu gura deschisă, Finch se holba în urma celor două nepofcite. Vizitiul își exprimă simpatia, bătîndu-l ușor cu palma pe umăr.

Amanda Quick

– Nu te învinui, omule. În scurtul timp în care am fost în slujba ei, am descoperit că doamna Poole este o forță a naturii. O dată ce a pornit la drum, cel mai bun lucru este să te dai la o parte din calea ei.

– De câtă vreme ești în serviciul ei? îl întrebă Finch, posomorît.

– M-a angajat ieri dimineață, ca s-o aduc aici, la Monkcrest. Dar răstimpul ăsta a fost îndeajuns de lung pentru a mă face să înțeleg o mulțime de lucruri în legătură cu această doamnă. Ceva ce pot spune în favoarea ei este că, spre deosebire de majoritatea celor din lumea bună, are grijă de personalul ei. Pe drum, am fost hrăniți bine. Și niciodată nu strigă și nu ocărăște oamenii, așa cum fac unii ale căror nume le-aș putea aminti.

– Trebuie să întreprind ceva în privința ei, zise Finch, cu privirile ațintite spre treptele acum pustii. Domnul conte se va înfuria.

– În locul tău, nu m-aș agita în legătură cu stăpînul, îl sfătui vizitiul, pe un ton vesel. Chiar dacă e puțin ciudat, cum susțin unii, doamna Poole o să aranjeze lucrurile cu el.

– Nu-l cunoști pe domnul conte.

– Într-adevăr, dar, așa cum ziceam, o cunosc oarecum pe doamna Poole. Călugărul tău Nebun e pe cale să-și întâlnească perechea.

Leo se trase înapoi și închise fereastra.

– S-ar putea ca vizitiul să aibă dreptate, Elf, comentă el. Un om prudent ar trebui, fără îndoială, să acționeze cu multă precauție în orice tratative cu formidabila doamnă Poole. Elf execută echivalentul canin al unei înălțări din umeri și se

INELELE AFRODITEI

înapoie cu pași mici în fața șemineului. Mă întreb de ce o fi venit aici? continuă Leo, trecîndu-și mîna prin părul umezit. Bănuiesc că există o singură cale prin care să aflu răspunsul corect.

Ca de obicei, Elf nu zise nimic. Se instalează în fața focului și închise ochii.

Leo oftă și întinse mîna spre șnurul clopoțelului, pentru a-l chema pe Finch.

– Fără îndoială că voi regreta asta, însă, privind partea pozitivă a situației, seara promite să devină mult mai interesantă decît era în urmă cu o oră.

Beatrice luă o înghițitură bună din ceaiul fierbinte.

– Minunat! exclamă ea. Acesta-i întăritorul de care aveam nevoie.

Sally cercetă conținutul tăvii pe care o adusese camerista de la bucătărie.

– Aici nu-i nici un amărit de gin, constată ea, fulgerînd-o cu privirea pe nefericita fată. Ia ascultă, unde-i ginu' meu?

– Bucătăreasa a trimis puțin dintr-al ei, răspunse camerista, tresărind. Este în carafă.

– În sticluța aia fantezistă, da? se miră Sally, uitîndu-se cu îndoială la micul clondir de cristal. Cred că o s-ajungă. Își turnă o porție zdravănă și dădu pe gît jumătate din ea. *Mais oui**. Vădit ușurată, camerista se dedică aranjării pîinii prăjite și feliilor de pateu de pește rece. Al dracului de bun, țiparu', aprecie ea, după care sorbi încă o dată din pahar și se prăbuși

* *Mais oui* (lb. fr. în original) = *Mda / Chiar așa* (nota trad.).

Amanda Quick

într-un fotoliu din fața șemineului. Credeam, doamnă, că n-o să mai ajungem aici. Ce să mai spun de tâlharul ăla și de furtună! Ai fi zis că nu se știe ce forțe supranaturale, diabolice, se străduiau să ne țină departe de aici, *n'est-ce pas*?

– Nu fi caraghioasă, Sally!

Farfuriile de pe tavă zăngăniră zgomotos. Beatrice auzi un ușor suspin, ca o exclamație de uimire.

– Oh! șopti camerista. Iertați-mă, doamnă!

Beatrice îi aruncă o privire și constată că fata era foarte tânără. Să fi avut cel mult șaisprezece ani.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă.

– Nu, doamnă, răspunse camerista, grăbindu-se să aranjeze platourile și să ridice borcanul cu gem, care se răsturnase. Totul e-n ordine.

– Cum te cheamă? se interesă Beatrice, încruntându-se.

– Alice, doamnă.

– Arăți de parcă tocmai ai fi văzut o stafie, Alice. Ești cumva bolnavă?

– Nu. Pe cinstea mea, doamnă, spuse Alice, ștergându-și mâinile pe șorț, cu gesturi nervoase. Sînt sănătoasă ca un cal, după cum ar zice maică-mea. Zău așa.

– Sînt încîntată să te-aud spunînd asta.

– Dacă e să-mi cereți părerea, interveni Sally, măsurînd-o din ochi pe Alice, fata asta pare a fi speriată de moarte.

– Eu nu mă sperii de nimic! protestă Alice, îndreptîndu-și spatele, cu mîndrie.

– *Au contrariu*, zise Sally, cu mărinimie.

– *Au contraire**, murmură Beatrice.

* *Au contraire* (lb. fr. în original) = Dimpotrivă (nota trad.).

– *Au contraire*, repetă, sîrguincioasă, Sally.

Alice se uită la Sally cu o curiozitate nedisimulată.

– Bucătăreasa spune că ești o cameristă franțuzoaică de lux. Este adevărat?

– *Absolument**, confirmă Sally, radiind de mîndrie. Acolo, la Londra, toate doamnele din înalta societate preferă să angajeze cameriste, croitorese și modiste franțuzoaice, și de asemenea alt personal.

– Oh!... exclamă Alice, impresionată după cum se și cuvenea.

– Alice, zice Beatrice, încruntîndu-se, cu siguranță nu te temi de reacția stăpînului tău față de neașteptata mea vizită din seara aceasta aici. În ciuda celor spuse de majordom, nu pot crede că domnul conte și-ar învinovăți slujitorii pentru prezența mea sub acoperișul său.

– Nu, doamnă, se grăbi Alice să răspundă. Nu-i vorba de asta. Lucrez aici doar de cîteva săptămîni, dar știu că domnul conte n-ar da vina pe mine pentru ceva de care n-am fost vinovată. Toată lumea îl știe ca pe un om cu foarte multe ciudățenii...

În mod evident îngrozită de propriile-i cuvinte, Alice se întrerupse brusc.

– Ciudățenii? interveni Sally, pe un ton tăios. *Que c'est**?*

– Ei bine, zise Alice, a cărei față deveni roșie ca racul, dînsul este unul dintre Călugării Nebuni. Maică-mea spune că

* *Absolument* (lb. fr. în original) = Categoric / Absolut (nota trad.).

** *Que c'este?* (lb. fr. în original) = Într-o exprimare agramată, Alice vrea probabil să întrebe „*Qu'est-ce que c'est que ça?*” (Ce-i aia? / Cum adica?) (nota trad.).

Amanda Quick

atît tatăl cît și bunicul lui erau și ei ciudați, da' eu nici nu m-am gîndit să...

– Liniștește-te, Alice, îi spuse Beatrice, făcîndu-i-se milă de ea. Îți făgăduiesc să nu-i raportez stăpînului tău că l-ai calificat ca fiind un om ciudat.

– Ceea ce voiam să zic – se strădui Alice, cu curaj, să îndrepte răul făcut – este că oricine de pe domeniile Monkcrest știe că toți Călugării Nebuni au grijă de oamenii lor. Sînt stăpîni buni, doamnă.

– Atunci nu ai de ce să te temi de toanele lui, o încredință Beatrice, zîmbind. Totuși, dacă cineva din personalul acestei case ar avea oarecare îndoieli în privința asta, fii sigură că sînt hotărîtă să-i explic stăpînului tău cum stau lucrurile. După ce voi fi încheiat întrevederea mea cu el, va înțelege totul cît se poate de bine.

– Dar, doamnă, replică Alice, făcînd ochii mari, asta și este situația. Vreau să zic, el știe oricum totul foarte bine.

– Ce mama dracului vrei să zici? o întrebă Sally, aruncîndu-i o privire mînioasă.

Alice păru că nu observă revenirea la jargonul englezesc, chipul ei tînr exprimînd un amestec de spaimă, admirație și emoție.

– L-am auzit pe Finch spunîndu-i bucătăresei că, atunci cînd s-a dus să-l informeze pe domnul conte despre prezența dumneavoastră aici, dînsul știa de sosirea dumneavoastră.

– *Quel* uluitor*! șopti Sally.

* *Quel* = Expresie agramată în lb.fr., în loc – probabil – de: Comme c'est... = Ce / Cît de... (nota trad.).

INELELE AFRODITEI

– Uimitor, conveni Beatrice, amuzându-se.

– Da, doamnă. A fost de-a dreptul uimitor. Finch zicea că domnul conte știa totul în legătură cu vizita dumneavoastră. Că ați venit încoace tocmai de la Londra și că aveți o cameristă franțuzoaică, și că de cealaltă parte a râului ați fost opriți de un tâlhar la drumul mare. Știa chiar și că doreați să vă întâlniți cu dînsul peste o jumătate de oră.

– Cu tâlharul de drumul mare? zise Beatrice, pe un ton blajin. Aș prefera să evit o altă întâlnire cu el, dac-ar fi posibil.

– Nu, doamnă, protestă Alice, cu oarecare iritare. Cu domnul conte.

În mod cert, contele reușise să-și creeze în mintea slujitorilor săi o imagine de omnipotență.

„Nu mai spune!“ gîndi Beatrice în sinea ei.

– Nimeni nu pricepe cum de poate domnul conte să știe lucruri de felul ăsta, continuă Alice, dînd din cap cu un aer confidențial, da' bucătăreasa susține că-i ceva caracteristic. Finch zice că stăpînul are metodele lui.

– A, da, „metodele“ domnului conte, spuse Beatrice, sorbind o gură de ceai. Îmi displace să-ți spulber iluziile, Alice, însă eu bănuiesc că, pentru a ajunge la uimitoarele lui previziuni, stăpînul tău n-a recurs la o intuiție metafizică. Cred mai degrabă că el a deschis o fereastră, prin care și-a scos capul și a ascultat pe ascuns conversația mea cu majordomul.

Jignită de presupunerea că era posibil ca mult respectatul conte să se înjosească pînă la a trage cu urechea, Alice se îmbătoșă.

Amanda Quick

– Oh, nu, doamnă, protestă ea. Sînt sigură că dînsul n-ar face așa ceva. De ce să-și fi scos capul afară, în ploaie?

– O purtare ciudată, într-adevăr, murmură Beatrice. Am putea risca să avansăm o posibilă explicație a motivului pentru care este cunoscut sub denumirea de Călugărul Nebun, ce crezi?

Părînd zdrobită de incapacitatea lui Beatrice de a fi impresionată de misterioasele metode ale contelui, Alice se retrase cu spatele spre ușă.

– Iertați-mă, doamnă, mai doriți ceva?

– Deocamdată, nimic, spuse Beatrice. Îți mulțumesc, Alice.

– Da, doamnă, zise fata, grăbindu-se să plece.

Beatrice așteptă să se închidă ușa, apoi luă o felie de pâine prăjită și mușcă din ea.

– Cred că sînt de-a dreptul înfometată, Sally.

– Și *moi* la fel, zise camerista, înșfăcînd cea mai mare bucată de pateu de pește și o furculiță. Dumneavoastră, doamnă, puteți să luați în rîs treaba aia cu tîlharul de drumul mare, dar eu una jur că am avut noroc c-am scăpat cu viață. I-am văzut expresia din ochi. Era una urîță.

– Am fost norocoase că am avut un vizitiu atît de iscusit, replică Beatrice. Din fericire, John nu se lasă ușor pradă panicii.

– Atîta rău! comentă Sally, vîrîndu-și în gură o bucată mare de pateu. Toți vizitiii sînt la fel: nepăsători în fața primejdiei. Și, mai tot timpul, beți criță. Cel care l-a speriat și l-a făcut s-o ia la fugă a fost micul dumneavoastră pistol, nu John.

– Știu că ne-am aventurat într-o călătorie dificilă, Sally. Îți mulțumesc încă o dată că ai acceptat să mă însoțești, deși nu prea ți-am lăsat timp de gîndire. În momentul acesta, mi-ar fi

fost imposibil să-i scot din oraș pe vărul meu și pe mătușa mea. Erau invitați la o serată extrem de importantă. N-am vrut s-o iau cu mine nici pe sărmana menajeră. Doamna Cheslyn nu „ține“ la drum.

– Ei, lăsați, nu vă mai agitați atîta! Pe mine m-a bucurat prilejul de a-mi exersa franceza. În curînd o să-mi iau diploma de absolvire de la Academie, și mă voi pregăti să-mi ofer serviciile unei familii din lumea bună. Trebuie să-mi îmbunătățesc accentul, nu-i așa?

– Accentul tău devine mai bun pe zi ce trece. Ți-ai ales deja un nou nume?

– Încă mai ezit între unul simplu, cum ar fi Marie, și unul care să sune ceva și mai bine. Ce părere aveți despre Jacqueline?

– Foarte drăguț.

– *Mais oui*, aprobă Sally, ridicîndu-și paharul cu gin. Așadar, Jacqueline va rămîne.

Beatrice zîmbi. Din fericire pentru Sally și pentru oribilul ei accent, folosirea unei cameriste franceze era la modă. Străduindu-se să obțină una, majoritatea doamnelor din lumea bună treceau cu îngăduință peste un accent dubios. Adevărul era că nu existau suficient de multe cameriste, croitorese sau modiste franțuzoaice, ca să poți alege.

Bineînțeles că, dacă vreuna dintre potențialele stăpîne ale lui Sally și-ar da seama că nu numai accentul lui Sally era îndoielnic, ci și talentul ei, lucrurile s-ar mai complica nițeluș, își zise Beatrice.

Sally, ca și celelalte femei care trecuseră prin Academie, dusesese o existență mizerabilă. Toate fuseseră prostituate în cele mai jalnice bordeluri din Londra.

Amanda Quick

Beatrice și prietena ei Lucy Harby – cunoscută clientelor sale sub numele *Madame d'Arbois*, modista franceză exclusivistă – nu-și propuseseră să le ofere femeilor sărace o modalitate de a scăpa de „stradă”. Confruntându-se cu sărăcia claselor de jos, fuseseră amîndouă prea ocupate cu strădania de a scăpa de cariere cum ar fi cea de guvernantă pentru a-și mai face griji în legătură cu salvarea altora. Însă imediat după ce se lansaseră în noile lor profesii, hotărîseră să încerce să schimbe destinul unor tinere nefericite.

Prima tînă ră – sîngerînd în urma pierderii unei sarcini – sosise la ușa de serviciu a noului atelier de croitorie al lui Lucy la o lună după deschiderea acestuia. Beatrice și Lucy o căraseră la etaj, în încăperile înghesuite în care locuiau împreună. Cînd supraviețuirea fetei devenise certă, puseseră la cale un plan pentru a-i găsi o nouă profesiune.

Biletul de drum către o viață mai bună era o imitație de accent franțuzesc.

Planul de a preschimba o tînă ră prostituată într-o cameristă de origine franceză pentru doamne din lumea bună se bucurase de un succes deosebit și astfel luase naștere „Academia”.

Trecuseră cinci ani. Acum, Beatrice avea propria ei vilă în oraș. Lucy, care cu rochiile ei de gală la prețuri revoltător de mari înregistrase succese financiare mult superioare celor ale lui Beatrice, se căsătorise cu un bogat negustor de textile care îi aprecia talentele de afaceristă. Se mutase într-o frumoasă casă nouă, situată într-un cartier scump, dar continua să conducă salonul ei de croitorie sub numele de *Madame d'Arbois*.

Beatrice și Lucy transformaseră fosta lor locuință de

INELELE AFRODITEI

deasupra atelierului de croitorie în sală de clasă, și angajaseră o profesoară care să le predea o franceză rudimentară unor tinere disperate.

Uneori, pierdeau câte o elevă, care se înapoia pe străzi. De fiecare dată Beatrice era marcată de insuccesul înregistrat. Lucy, mult mai practică, privea lucrurile într-un mod mai filozofic: *nu le poți salva pe toate*.

Beatrice știa că prietena ei avea dreptate; cu toate acestea, în adâncul ființei sale – fiind fiica unui vicar – nu-i venea ușor să accepte eșecurile.

Sally se uită cu interes la pereții posomorâți ai încăperii.

– Credeți că locurile astea sînt bîntuite de stafii, așa cum zicea nevasta hangiului?

– Nu, nu cred, spuse Beatrice, pe un ton ferm. Am impresia că personalul domnului conte este încîntat de reputația stăpînului lor.

– Călugării Nebuni de la Monkcrest, șopti Sally, cutremurîndu-se. Te face să te-nfiori, *n'est-ce pas?*

– Să nu-mi spui că tu crezi poveștile pe care ni le-a istorisit aseară soția hangiului! replică Beatrice, schițînd o grimasă.

– Erau tocmai bune ca să-ți creeze coșmaruri, zău așa. Toată vorbăria aceea despre lupi și vrăjitorii, și tot felul de lucruri oribile care se-ntîmplă noaptea...

– Toate sînt niște prostii.

– Atunci, de ce ați lăsat-o să le înșire, pînă aproape de miezul nopții? i-o întoarse Sally.

– Am socotit că era un mod amuzant de a ne petrece timpul.

Amanda Quick

Sally nu bănuia nimic despre adevăratul scop al călătoriei nebunești către regiunile sălbatice ale Devon-ului. Din câte știa ea, Beatrice venise să-l vadă pe contele de Monkcrest în legătură cu niște nebuloase treburi de familie. Ceea ce, de fapt, era absolut adevărat, gândi Beatrice în sinea ei.

– Din câte se vorbesc despre el, continuă Sally, al cărei piept plin se cutremură sub efectul unui nou fior, ar putea fi eroul unuia din romanele doamnei York.

– Vrei să-mi spui că tu citești romanele doamnei York? se miră Beatrice.

– Nu citesc eu prea bine, recunosc Sally, da-ntotdeauna e cineva prin preajmă care ni le poate citi cu glas tare nouă, celorlalte. Mie-mi plac cel mai mult chestiile cu fantome și cu degete însîngerate care te cheamă în ganguri întunecoase.

– Înțeleg.

– Fetele așteaptă cu nerăbdare noul roman al doamnei York, *Castelul Umbrelor*. Rose zice că stăpîna ei a cumpărat un exemplar. De îndată ce doamna îl va termina, Rose o să-l împrumute și o să ni-l citească.

– Habar nu aveam că te interesează romanele de groază, remarcă Beatrice, simțindu-se străbătută de un bine cunoscut fior de plăcere. Îți voi împrumuta cu plăcere exemplarul meu din *Castelul Umbrelor*.

– Asta-i tare drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Poole! exclamă Sally, cu ochii măriți de încîntare. Vă vom fi teribil de recunoscătoare.

Nu atît de recunoscătoare pe cît sînt eu, gândi Beatrice.

Întotdeauna se bucura pe ascuns atunci cînd afla că exista cineva căruia îi plăceau romanele pe care le semna ea cu

pseudonimul de „doamna Amelia York“. Cu toate acestea, nu-i spusese nimic lui Sally despre tainica ei identitate ca autoare de romane. Numai Lucy și membrii familiei sale știau că ea scria pentru a-și câștiga existența.

Urmări privirea lui Sally, de jur-împrejurul încăperii. Poate că, înainte de plecare, avea să-și facă unele însemnări. Monkcrest Abbey era o construcție cât se poate de pitorească. Ziduri groase de piatră, uși în arcadă și kilometri de coridoare posomorâte; totul contribuia pentru a crea atmosfera unei case care se potrivea perfect într-unul din romanele ei.

În drum spre camerele lor, Beatrice și Sally trecură printr-o lungă galerie plină de obiecte datînd din epoca primitivă și din antichitate. Statui grecești, romane și egiptene, chipuri de piatră, impasibile, se găseau într-o sumedenie de firide. Dulapuri încărcate cu cioburi de oale și o oglindă antică ocupau, pe coridoare, unghere ciudate.

Pe lîngă calitatea sa de erudit, reflectă Beatrice, Monkcrest era, în mod evident, un colecționar de antichități. Închise ochii, lăsîndu-se cuprinsă de atmosfera străvechilor ziduri de piatră.

Simți o senzație ciudată. Vreme de o clipă, aproape că fu conștientă de povara trecerii anilor. Era un sentiment vag, abia sesizabil și indescriptibil, unul pe care-l trăise adesea în prezența unor clădiri foarte vechi sau a unor obiecte din vremuri de mult apuse.

Era vorba de melancolie, desigur. Adesea o simțise, atunci cînd se afla în clădiri atît de vechi, însă aici exista și ceva ce-i vorbea despre viitor. În trecut, casa cunoscuse vremuri fericite, și avea să le cunoască din nou. Paginile grele de istorie păreau

Amanda Quick

că o apasă, însă aici nu exista nimic care să-i provoace coșmaruri sau care s-o țină trează noaptea.

Cînd deschise ochii, își dădu seama că impresia pregnantă pe care i-o crea Monkcrest era aceea de solitudine.

– Închipești-vă cum e să locuiești într-o ruină ca asta, zise Sally. Poate că domnul conte este într-adevăr nebun.

– Monkcrest Abby nu-i tocmai o ruină. Este o clădire foarte veche, dar pare bine reparată. Nu e casa unui nebun.

Beatrice nu încercă să-i explice lui Sally reacția ei față de atmosfera acelor locuri. Era ceva ce făcea parte din ea, ceva ce nu putea fi exprimat prin cuvinte. În orice caz, era convinsă de adevărul spuselor ei. Contele o fi fost un om retras, neospitalier și excentric, dar în nici un caz nebun.

– Cum puteți fi sigură că acest Călugăr Nebun nu ne va închide în pivniță și nu ne va supune la ritualuri stranii, oculte? întrebă Sally, luînd încă o îmbucătură de pateu.

– Din puținul pe care-l știu în legătură cu genul ăsta de practici, am impresia că, pentru a fi supusă unor ritualuri oculte, trebuie să fii virgină, replică Beatrice, zîmbind ironic. Nici una din noi nu intră în categoria asta.

– *Mais oui!* exclamă Sally, luminîndu-se la față. Ei bine, atunci, asta-i o ușurare, nu-i așa? Cred că o să mai iau puțin gin.

Beatrice era în egală măsură sigură de disprețul lui Monkcrest față de științele oculte, cît și de sănătatea lui mentală. Contele se bucura de respect în calitate de cunoscător în materie de antichități și de legende străvechi. Scrisese mult pe această temă, și întotdeauna dovedise rigoare și erudiție, evitînd înfloriturile romantice.

INELELE AFRODITEI

Spre deosebire de mine, își zise Beatrice cu tristețe, el nu încearcă, în lucrările sale, să accentueze elementul supranatural sau romantic. În ultimele două zile, citise câteva dintre lungile și plictisitoare articole scrise de el pentru Societatea Colecționarilor de Antichități. Constatase cu regret că Monkcrest disprețuia profund elementele palpitate care constituiau instrumentele ei de lucru.

Dacă ar afla că ea, pentru a-și câștiga existența, scria romane de groază, probabil că ar trimite-o să-și facă imediat bagajele. Dar riscul acesta era extrem de redus. Faptul că ea se ascundea sub pseudonimul „doamna York“ constituia un secret foarte bine păstrat.

În ciuda părerii slujitorilor lui, Beatrice era convinsă că așa-numitul Călugăr Nebun nu era un vrăjitor, astfel încât nu-i putea stabili adevărata identitate.

– Din câte spunea majordomul ăla gras, zise Sally, sorbindu-și ginul, pe domnul conte nu-l prea încântă să aibă musafiri. Mă întreb de ce a fost de acord să vă primească, fără să protesteze?

Beatrice se gândi la imensa singurătate ce răzbătea prin atmosfera de la Monkcrest Abbey.

– Poate că se plictisește, sugeră ea.

2

Ați făcut atîta drum, înfruntînd tîlhari, hanuri proaste și o furtună, numai pentru a-mi pune întrebări referitoare la Inelele Afroditei? zise Leo, încordîndu-și și mai tare degetele cu care strîngea bordura sculptată a poliței șemineului. Puține lucruri îmi stîrnesc mirarea, dar dumneavoastră, doamnă, ați reușit s-o faceți.

Inelele blestemate. Imposibil!

Auzise și el poveștile acelea ridicole. Se ocupa de bîrfele legate de tema antichităților, așa cum un fermier se îngrijește de recolte. De curînd îi ajunsese la urechi vestea că, după sute de ani, Inelele Afroditei își făcuseră iarăși apariția, dar nu acordase atenție unor astfel de povești.

Sursa lui, un intermediar care lucra în domeniul negoțului cu antichități, susținea că Inelele Inaccesibile se materializaseră într-o casă de amanet din Londra, după care, tot atît de repede, dispăruseră din nou, fiind vîndute, probabil, vreunui colecționar credul.

INELELE AFRODITEI

Leo nu dăduse crezare autenticității presupuselor relicve și nici relatărilor pe care le auzise, deoarece nu existase nici o dovadă care să le fi confirmat. Lumea antichităților deborda de declarații fantastice și de povestiri spuse în șoaptă despre întâmplări stranii și obiecte rare. A distinge adevărul de intențiile de fraudă constituia munca lui de o viață. De mult învățase să nu ia nimic de bun înainte de a face o verificare serioasă. Asta era o regulă pe care o aplica nu numai în cercetările lui profesionale, ci și în viața personală.

Ca legendă, cea referitoare la Inelele Afroditei se număra printre cele mai puțin cunoscute. Din câte știa Leo, doar câțiva cercetători, asemeni lui, și la fel de puțini colecționari cunoșteau povestea. Un subiect atît de misterios nu era tema potrivită pentru o conversație dezinvoltă de salon. Constatase din propria-i experiență că legenda aceea reușea rareori să atragă interesul persoanelor mondene.

În seara aceasta, însă, avea de-a face cu o femeie care, nu numai că auzise de respectiva legendă, ci era decisă să afle tot ce putea în legătură cu ea. Dintre toate explicațiile posibile pentru o vizită nocturnă a unei doamne pe care n-o mai întâlnise niciodată, asta i se părea cea mai neverosimilă.

Dar, fiindcă veni vorba, nimic legat de această întrevedere nu se dovedea a fi previzibil. Din primul moment se enervase constatînd că nu-și putea desprinde privirile de la Beatrice. Ca să nu pară că se holbează la ea, recursese la soluția de a o urmări cu coada ochiului. Era ridicol. Nu exista nici o explicație logică pentru felul în care-l fascina, împotriva propriei lui voințe, de parcă femeia încerca să-l hipnotizeze.

Beatrice ședea într-unul din cele două fotolii aflate în

Amanda Quick

fața șemineului. Era greu de crezut că abia sosise dintr-o lungă și obositoare călătorie. În jurul ei exista o aură de vitalitate feminină care atrăgea atenția contelui așa cum nectarul atrage albinele.

Fără a fi un cunoscător într-ale modei, îl impresionă eleganța stilată pe care o afișa. Părul ei brun-auriu era ridicat pe creștet într-un coc, care îi punea în valoare forma plăcută a capului și grațioasa curbură a cefei. Micii cârlionți ce-i jucau pe tâmpile dădeau o impresie de neglijență, ca și cum din întâmplare s-ar fi eliberat din agrafele lor.

Corsajul rochiei lăsa să se vadă rotunjimile dulci ale unor șini mici și fermi, și suplețea siluetei. Fusta cu volane a rochiei cu mâneci lungi, de culoarea aramei, cădea în falduri grațioase în jurul gleznelor ei delicate. Țesătura din lână era moale și foarte fină. Rochia aceea cu talie înaltă îi venea atât de bine încât el își zise că trebuie să fi fost creată de o croitoreasă extrem de iscusită și foarte scumpă.

Rochia constituia o piesă care nu se potrivea în acel joc de puzzle. Cu excepția ei, nimic nu indica faptul că musafira lui ar poseda mari sume de bani. Beatrice nu sosise într-o trăsură particulară, cu lachei îmbrăcați în livrea și cu o mulțime de însoțitori. De fapt, vizitiul fusese angajat doar în ziua precedentă. Străina nu purta nici o bijuterie, iar camerista ei părea că venise de curînd direct de pe stradă.

Singura întrebare care, din nu se știe ce motiv, îl preocupase cel mai mult, primise răspuns: femeia îi dăduse de înțeles că era văduvă. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi afirmat că soțul ei îi lăsase o mică moștenire, nu o avere.

Și atunci, de unde rochia aceea?

INELELE AFRODITEI

Beatrice nu era... Conteles își întrerupsese gândul, căutînd cuvîntul potrivit. Creierul său, intens solicitat, sfîrși prin a găsi termenul de „interesantă“. Se potrivea, dar nu spunea îndeajuns de mult, recunoscînd el, nemulțumit. Femeia aceasta era mai mult decît pur și simplu interesantă. De fapt, se deosebea de orice altă femeie cunoscută de el vreodată. Trăsăturile bine modelate și atrăgătoare erau însuflețite de inteligență și de forța personalității, dar nu se putea spune că avea un chip de o frumusețe nemaipomenită. Conteles nu greșise în aprecierea pe care o făcuse. Probabil că se apropia primejdios de vîrsta de treizeci de ani, deși această impresie se datora în mare parte siguranței de sine pe care o afișa și nu înfățișării ei.

Probabil că în prima tinerețe nu fusese tocmai regina sălilor de bal din Londra, își zise Leo, deoarece ar fi observat-o. Era o persoană pe care n-o puteai ignora.

Femeia aceasta stîrnea în el o ciudată neliniște. În prezența ei, toate simțurile lui erau ușor tulburate, ca și cum ar fi fost stimulate de un invizibil curent electric.

În plus îl încerca sentimentul stînjitor că Beatrice avea puterea de a pătrunde dincolo de fațada calmă și enigmatică pe care se străduia el s-o afișeze. E o iluzie, își spunea el, și totuși îl deranja. Nu-i plăcea acea senzație.

Ochii ei – trase concluzia conteles – constituiau o parte a problemei. Nu culoarea lor, un neobișnuit amestec de verde și auriu îl intriga, ci ceea ce îl îndemna să fie prudent era privirea ei limpede și tulburător de autoînțelegătoare.

Intuia că și ea îl studia cu aceeași atenție – și tot cu coada ochiului – așa cum o cerceta el. Faptul că el conștientiza acest lucru avea un efect ciudat. Conteles își stăpîni un brusc

Amanda Quick

impuls de a-și părăsi locul din fața șemineului. Nu avea de gând să cedeze acestei inexplicabile nevoi imperioase de a umbla de colo-colo prin încăpere, așa cum făcea Elf cînd voia să plece la vînătoare.

– Cred că dumneavoastră, domnule, sînteți singura persoană din Anglia care mă poate ajuta, zise Beatrice. Vastele dumneavoastră studii referitoare la vechile legende sînt inegalabile. Dacă există cineva în măsură să-mi furnizeze informații concrete cu privire la Inelele Afroditei, acela sînteți dumneavoastră.

– Așadar, ați făcut atîta drum pentru a mă intervieva, replică el, clătînînd din cap. Nu știu dacă ar trebui să mă simt măgulit sau speriat. Cu siguranță, doamnă, nu era necesar să faceți o călătorie atît de dificilă. Ați fi putut să-mi scrieți.

– Problema este urgentă, domnule conte. Și, ca să fiu foarte sinceră, reputația dumneavoastră m-a făcut să mă tem că nu veți considera indicat să-mi răspundeți la o scrisoare într-o manieră – să spunem – convenabilă.

– Cu alte cuvinte, zise el, cu un ușor zîmbet, ați auzit că am obiceiul de a nu lua în seamă intervențiile care nu mă interesează în mod deosebit.

– Sau pe care le considerați neștiințifice, sau generate de o simplă curiozitate neproductivă.

– Nu neg asta, spuse el, înălțînd din umeri. Primesc în mod regulat scrisori de la oameni care se pare că irosesc mult timp citind romane.

– Dumneavoastră, domnule, nu sînteți de acord cu romanele? întrebă Beatrice, pe un ton ciudat de neutru.

– Nu resping chiar toate romanele, ci numai pe cele

INELELE AFRODITEI

numite „de groază“. Știți la care mă refer. Genul acela care se caracterizează prin descrierea unor orori de natură supranaturală și a unor mistere stranii.

– Oh, da. Cele de groază.

– Toate prostiile acelea cu spectre și luminițe care sclipesc în depărtare sînt cel puțin ciudate, însă nu-mi dau seama de ce autorii găsesc potrivit să introducă în narațiune și elemente romantice.

– Așadar, domnule, acest gen de roman nu vă este străin?

– Am citit unul, recunosc el. Niciodată nu-mi formează o părere fără a întreprinde mai întîi unele cercetări.

– Ce roman de groază ați citit?

– Cred că unul scris de doamna York. Mi s-a spus că dînsa se numără printre cei mai apreciați autori ai genului, răspunse contele, schițînd o grimasă. Poate că ar trebui să spun „autoare“, deoarece majoritatea romanelor de groază par a fi scrise de femei.

– Într-adevăr, conveni Beatrice, adresîndu-i un surîs enigmatic. Multă lume consideră că scriitoarele au mai multă imaginație în descrierea unor scene provocate de pasiuni periculoase.

– Cu siguranță, nu voi contrazice o asemenea părere.

– Nu sînteți de acord cu femeile care scriu, domnule?

– Absolut deloc, zise Monkcrest, luat prin surprindere de această întrebare. Am citit multe cărți scrise de femei. Numai romanele de groază îmi displac.

– Și, în mod deosebit, romanele de groază ale doamnei York.

– Întocmai. Ce imaginație bolnavă are femeia asta! Toată

Amanda Quick

hoinăreala aceea prin castelele în ruină, împiedicându-se de fantome, schelete și alte asemenea... E prea mult. Nu mi-a venit să cred, adăugă contele, clătinînd din cap, că realmente a făcut-o pe eroina sa să se mărite cu misteriosul stăpîn al castelului bîntuit de duhuri.

– Cred că acel gen de erou este pentru doamna York un soi de marcă de fabricație, zise Beatrice, cu calm. Unul din lucrurile care fac ca povestirile ei să fie unice în felul lor.

– Poftim?

– În cele mai multe romane de groază, stăpînul misterios al conacului sau al castelului bîntuit de fantome se dovedește pînă la urmă a fi personajul rău, explică Beatrice, cu răbdare. În cărțile doamnei York, însă, el este eroul pozitiv.

– Cel din romanul citit de mine locuia într-o criptă subterană, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Leo, privind-o cu ochi măriți de mirare.

– *Blestemul.*

– Poftim?

Cu discreție, Beatrice tuși ușor, după care răspunse:

– Cred că titlul romanului respectiv este *Blestemul*. La sfîrșitul povestirii, eroul se mută la etaj, în încăperile însoțite ale vastei sale locuințe. Înțelegeți, blestemul își pierduse puterea.

– Ați citit romanul?

– Bineînțeles, confirmă Beatrice zîbind cu calm. Multă lume din oraș citește cărțile doamnei York. Știți ceva? Credeam că un gentleman care și-a făcut o carieră din cercetarea legendelor originale nu are de ce să fie împotriva unui roman a cărui temă o constituie o veche legendă.

INELELE AFRODITEI

– La naiba! Doamna York a inventat ea însăși legenda pe care a folosit-o în roman.

– Ei bine, da, domnule, era un roman, nu un articol științific pentru Societatea Colecționarilor de Antichități.

– Simplul fapt că eu studiez subiecte cu caracter misterios nu înseamnă, doamnă Poole, că mă încântă istorisirile bizare referitoare la fenomene supranaturale.

– Poate – spuse Beatrice, aruncînd o privire către Elf, care stătea tolănit în fața șemineului – că intoleranța dumneavoastră față de romanele de groază își are rădăcina în faptul că și dumneavoastră ați fost subiectul unor legende mai degrabă nefericite.

– Ați marcat un punct, doamnă Poole, replică el urmărindu-i privirea îndreptată spre Elf. Cînd te trezești fiind tu însuși unul din eroii cîtorva povești despre mistere supranaturale, ai tendința de a te manifesta negativ.

Beatrice se întoarse iar către el și se aplecă înainte.

– Domnule, vreau să vă asigur că interesul meu față de Inelele Afroditei nu este cîtuși de puțin frivol.

– Într-adevăr? Leo era fascinat de felul în care lumina focului se reflecta în părul ei dîndu-i o nuanță de aur roșcat. Și-l imagină brusc cum ar arăta dacă i-ar cădea liber în jurul umerilor. Cu un efort de voință, alungă din minte acea imagine. Îmi îngăduiți să vă întreb cum ați ajuns să aflați despre Inele și de ce sînteți atît de decisă să le găsiți?

– Sînt pe cale să întreprind investigații într-o problemă de interes personal, care, din cîte se pare, are legătură cu legenda.

– Ceea ce-mi spuneți este cam vag, doamnă Poole.

Amanda Quick

– Mă îndoiesc că ați dori să auziți toate amănunțele.

– Vă înșelați. Insist să aflu toate detaliile, înainte de a decide cît timp să-mi irosesc cu discutarea acestui subiect.

– Iertați-mă, domnule conte, dar această afirmație ar putea fi luată drept o formă de șantaj mascată.

– Presupun – replică el, după ce se prefăcu a-și acorda puțin timp de gîndire – că, într-adevăr, cererea mea de a auzi întreaga poveste ar putea fi apreciată și așa.

– Înțeleg că nu mă veți ajuta decît cu condiția de a vă mărturisi anumite lucruri care sînt de natură extrem de personală și care privesc numai familia mea, zise Beatrice, înălțîndu-și sprîncenele. Nu-mi vine să cred că ați putea fi atît de grolosan, domnule.

– Să credeți. În mod cert, nu am intenția de a satisface ceva ce s-ar putea să fie doar simplă curiozitate.

Beatrice se ridică în picioare și se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră. Își împreună mîinile la spate, pîrînd că privește, gînditoare, afară, în noapte, dar Leo sesiză că ea urmărea imaginea lui reflectată în geam. Era conștient că se străduia să găsească modalitatea de a-l aborda. Așteptă cu interes să vadă cum va proceda.

– Am fost prevenită că a-ți putea fi o persoană dificilă, spuse ea, pe un ton ce părea să exprime o tristă resemnare.

– Este evident că avertismentul respectiv nu v-a diminuat entuziasmul pentru o călătorie către regiunile sălbatice ale Devon-ului.

– Nu, nu mi l-a diminuat, conveni ea, studiindu-l în geamul întunecat. Nu mă las lesne descurajată, domnule conte.

– Iar eu nu mă las lesne îmbrobodit cu vorbe frumoase.

INELELE AFRODITEI

– Foarte bine, de vreme ce insistați, voi vorbi fără ocolișuri. Cred că e posibil ca unchiul meu să fi fost ucis din cauza Inelelor Inaccesibile.

Orice altceva s-ar fi așteptat să audă, dar nu asta. Simți un fior rece și încercă să-l combată prin logică:

– Dacă ați ticluit o poveste despre o omucidere cu scopul de a mă convinge să vă ajut să găsiți Inelele, trebuie să vă avertizez, doamnă Poole, că eu nu mă port politicos cu cei care caută să păcălească.

– Ați cerut adevărul, domnule. Încerc să-l prezint.

– Poate că ar fi mai bine să-mi istorisiți restul poveștii, zise el, neluându-și ochii de la ea.

– Bine, se învoi Beatrice, depărtându-se de fereastră și începînd să umble cu pași mari prin încăpere. Cu trei săptămîni în urmă, unchiul Reggie a murit în împrejurări oarecum tulburătoare.

– Moartea este întotdeauna tulburătoare, declară Leo, înclinînd capul. Condoleanțele mele, doamnă Poole.

– Vă mulțumesc.

– Cine era unchiul Reggie?

– Lordul Glassonby. Beatrice se opri din mers pentru cîteva clipe, afișînd o expresie nostalgică. Era o rudă relativ îndepărtată din partea tatălui meu. Restul familiei îl considera o persoană foarte excentrică, însă eu țineam mult la el. Era bun și entuziast. Anul trecut, după ce intrase în posesia unei mici și neașteptate moșteniri, devenise foarte generos.

– Înțeleg. De ce spuneți că împrejurările morții sale au fost tulburătoare?

Amanda Quick

Ea își relua plimbarea prin încăpere, împreunându-și din nou mâinile la spate.

– Unchiul Reggie nu a murit acasă.

– Unde se afla? întrebă Leo, simțind cum lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante.

Beatrice tuși ușor pentru a-și drege glasul.

– Într-un local care, din câte înțeleg, este frecventat de către domni cu gusturi mai curînd neobișnuite.

– Ați face mai bine să vorbiți clar, doamnă Poole. Nu mă satisface această explicație vagă.

– Unchiul Reggie a murit într-un bordel, declară ea, oftînd.

Pe Leo îl amuză roșeața care invadează obrajii musafirei sale. Poate că, la urma urmei, ea nu era chiar femeia de lume care pretindea că este.

– Un bordel, așadar.

– Da.

– Care?

Ea se opri și îl fulgeră cu o privire mînioasă.

– Poftim?

– Care bordel? Există multe la Londra.

– Oh!... exclamă ea, concentrîndu-și atenția asupra desenului covorului oriental de sub propriile-i picioare. Cred că stabilimentul e cunoscut sub denumirea de... Se întrerupse, tușind ușor. „Casa Biciului“, încheie apoi.

– Am auzit de el.

Cu o mișcare rapidă, Beatrice își înalță capul și-i aruncă o privire dojenitoare.

– În locul dumneavoastră, nu m-aș lăuda cu asta, domnule. Nu vă face cinste.

INELELE AFRODITEI

– Vă încredințez că niciodată n-am fost client al Casei Biciului. Gusturile mele în astfel de probleme sînt cu totul altele.

– Înțeleg, îngăimă Beatrice.

– Localul este, cred eu, un bordel care satisface nevoile unor bărbați ale căror senzații sînt stimulate de diverse forme de disciplină.

– Înălțimea voastră, vă rog... îl întrerupse Beatrice, pîrînd gata să se sufoc. Vă asigur că nu-i necesar să intrăm în cine știe ce amănunte.

– Continuați-vă istorisirea, doamnă Poole, zise Leo, zîmbind în sînea lui.

– Foarte bine, conveni Beatrice, răsucindu-se pe călcîie și pornind către capătul cel mai îndepărtat al încăperii. După moartea unchiului Reggie, am descoperit, spre marea noastră uimire, că în ultimele săptămîni de viață, cheltuisese o imensă sumă de bani și că se afla în pragul falimentului.

– V-ați așteptat să moșteniți o avere? întrebă Leo.

– Nu, lucrurile sînt mult mai complicate.

– Vă ascult.

– V-am spus că unchiul Reggie putea fi foarte generos, îi aminti Beatrice, întorcîndu-se și pornind în direcția opusă. Cu cîteva luni înainte de a muri, își anunțase intenția de a finanța prezentarea în înalta societate londoneză a verișoarei mele, Arabella. Familia ei nu dispune de bani... De fapt, adăugă ea, după o scurtă întrerupere, nimeni din familia mea nu are mulți bani.

– În afară de unchiul Reggie?

– El era excepția, și moștenirea în posesia căreia a intrat acum un an ar putea fi numită în cel mai bun caz modestă. Cu

Amanda Quick

toate acestea, însemna mult față de ceea ce are oricare dintre rudele mele.

– Înțeleg.

– În orice caz, Arabella este de-a dreptul fermecătoare.

– Iar părinții ei speră s-o mărite cu un tânăr bogat din lumea bună?

– Ei bine, ca să fiu sinceră, da, recunosc Beatrice, uitându-se la el încruntată. Nu este ceva ieșit din comun, domnule conte. E visul multor familii care nu o duc tocmai bine cu banii.

– Într-adevăr.

– Unchiul Reggie s-a oferit cu bunăvoință să achite cheltuielile necesare intrării ei în societate și să-i asigure o zestre mică, dar respectabilă. Familia ei a aranjat în așa fel încât ea și mătușa Winifred...

– Mătușa Winifred?

– Lady Ruston, explică Beatrice. Mătușa Winifred este văduvă de câțiva ani, dar a fost o vreme când evolua în cercurile mai de jos ale înaltei societăți. Este singura din familie îndreptățită să întrețină relații mondene.

– Așadar, părinții Arabellei au rugat-o pe lady Ruston s-o introducă pe verișoara dumneavoastră în societate, în actualul sezon de activități mondene.

– Întocmai, confirmă Beatrice, privindu-l aprobator. Mătușa și verișoara mea locuiesc la mine. Eu am în Londra o mică vilă. Totul mergea bine. Arabella a reușit să atragă atenția lordului Hazelthorpe. Mătușa Winifred se aștepta la o cerere în căsătorie.

– Asta pînă cînd unchiul Reggie s-a prăbușit într-un

INELELE AFRODITEI

bordel, și ați descoperit că nu avea nici bani să achite restul cheltuielilor pentru Sezon și nici să asigure zestrea Arabellei.

– Cam asta ar fi în rezumat. Deocamdată am izbutit să cvităm bîrfele referitoare la situația financiară a unchiului Reggie.

– Cred că încep să sesizez în linii mari problema, declară Leo, pe un ton neutru.

– Evident, nu putem ascunde la nesfîrșit realitatea. În cele din urmă, creditorii unchiului vor veni să bată la ușa noastră. Cînd o vor face, toată lumea va afla că Arabella nu mai are nici o moștenire.

– Și dumneavoastră toți vă veți putea lua adio de la moștenitorul lui Hazelthorpe, trase Leo concluzia.

– Mătușa Winifred și-a pierdut cumpătul, recunosc Beatrice, schițînd o grimasă. Pîna acum am reușit să păstrăm aparențele, însă intrăm în criză de timp.

– Dezastrul stă la pîndă, murmură Leo, pe un ton sumbru.

– Nu-i nimic amuzant, domnule, zise Beatrice, oprindu-se. Poate că mătușa mea vede căsătoria prin prisma unor considerente de ordin financiar, dar eu mă tem că Arabella s-a îndrăgostit cu adevărat de acel tînăr. Dacă părinții lui îl vor sili să nu-i mai acorde atenție, ea va fi distrusă.

– Iertați-mă, doamnă Poole, spuse Leo, după ce lăsă să-i scape un ușor oftat, că nu par foarte îngrijorat în legătură cu sentimentele verișoarei dumneavoastră. Din propria-mi experiență știu că pasiunile tinerilor nu sînt neapărat baze serioase pe care să clădești casa mariajului.

Spre mirarea lui, ea înclină aprobator capul.

– Aveți perfectă dreptate. Sînt total de acord cu dumneavoastră. Ca adulți maturi care am trăit în societate vreme

Amanda Quick

de mai mulți ani, firește că avem o perspectivă mai clară cu privire la sensibilitățile romantice decât o tânără de nouăsprezece ani.

Erau în deplin acord în legătură cu subiectul discutat, dar, din nu se știe ce motiv, pe Leo îl irita să constate că Beatrice respingea ideea forței pasiunii cu atîta ușurință.

– Firește, îngăimă el.

– Cu toate acestea, din punct de vedere practic, nu se poate nega că o căsătorie între Arabella și moștenitorul lui Hazelthorpe n-ar fi o soluție excelentă. Este un tînăr mai degrabă drăguț.

– Vă cred pe cuvînt, zise Leo. Unchiul dumneavoastră și-a pierdut banii la mesele de joc?

– Nu. Unchiul Reggie era considerat un excentric, însă în mod categoric nu-i plăceau jocurile de noroc. Beatrice se opri din mers, în spatele unui fotoliu. Prinse spătarul acestuia cu ambele mîini și, din celălalt capăt al camerei, îl privi pe Leo. Cu puțin timp înainte de a muri, continuă ea, unchiul Reggie a făcut o unică și foarte costisitoare achiziție. Printre actele lui personale, există o notă în acest sens.

– Și acea unică achiziție i-a dat peste cap finanțele? întrebă Leo, privind-o cu atenție.

– Din cîte mi-am putut da eu seama, da.

– Dacă vă pregătiți să-mi spuneți că unchiul dumneavoastră a cumpărat Inelele Inaccesibile ale Afroditei, nu vă mai osteniți degeaba. Nu v-aș crede.

– Dar tocmai asta e ceea ce vă spun, domnule.

Beatrice vorbea extrem de serios. Leo o studie. Privirea

INELELE AFRODITEI

ei limpede și sinceră nu o evită pe a lui. El se gîndi la zvonurile pe care le auzise.

– Ce v-a făcut să credeți că unchiul dumneavoastră ar fi cumpărat Inelele?

– Unele însemnări pe care le-a lăsat. Din fericire, unchiul Reggie ținea o agendă în care își nota în amănunțime întrevederile cu diverse persoane. De asemenea, avea și un jurnal intim, dar acela n-a fost găsit.

– N-a fost găsit?

– În noaptea cînd a murit, în casa lui au pătruns niște hoți. Cred că ei au luat jurnalul.

– De ce ar fura niște spărgători obișnuiți jurnalul personal al unui gentleman? se miră Leo, încruntîndu-se. Ce să facă cu el?

– Poate că acei spărgători nu erau chiar atît de obișnuiți.

– S-a mai furat și altceva de valoare? se interesă Leo, pe un ton tăios.

– Ceva argintărie și alte asemenea lucruri, răspunse Beatrice, înălțînd din umeri. Eu cred că au fost luate numai pentru a crea impresia că spargerea era opera unor hoți obișnuiți.

– Însă lucrurile nu stau așa?

– Bineînțeles!

– Imposibil! exclamă Leo, bățînd cu degetele darabana pe polița șemineului. Este absolut incredibil, declară, deși nu putea să uite povestirile referitoare la Inele, care îi atrăseseră atenția. Unchiul dumneavoastră era un colecționar de antichități?

– Întotdeauna l-au interesat, însă pînă a intrat în posesia

Amanda Quick

moștenirii nu și-a putut permite să cumpere. Totuși, nici după aceea n-a achiziționat multe. Susținea că majoritatea obiectelor oferite spre vânzare în anticariate erau falsuri sau imitații.

– Avea dreptate, recunosc Leo, impresionat fără voia lui. Se pare că unchiul dumneavoastră era ghidat de instincte corecte în ceea ce privește contrafacerile.

– O anumită sensibilitate pentru acest soi de lucruri este o trăsătură a întregii familii, zise Beatrice. Oricum, se pare că unchiul Reggie credea că Inelele Inaccesibile constituiau cheia către o comoară fabuloasă. Asta l-a determinat să le caute.

– Ah, da. Ispita comorii legendare. Nu puțini au fost cei care s-au lăsat atrași de soarta lor, spuse Leo, încruntându-se. Se ducea deseori la Casa Biciului?

– Din câte se pare, răspunse Beatrice, înroșindu-se la față ca focul, era un client permanent al proprietarei, *Madame Virtue**.

– Cum de știți asta?

– Unchiul Reggie își însemna vizitele în agendă, spuse Beatrice, privindu-și cu atenție degetele. Le considera... hm... ca și cum ar fi fost niște vizite la medic. Cred că suferea de un anumit soi de... hm... maladie masculină.

– O maladie masculină?

– Ei bine, da, în afară de programările lui la Casa Biciului, se pare că era un client permanent al unui oarecare doctor Cox, care îi vindea o fiertură numită „Elixirul vigoriei bărbătești“.

– Înțeleg, zise Leo, desprinzându-se de lângă șemineu și

* *Virtue* (lb.engl.) = Virtute (nota trad.).

INELELE AFRODITEI

străbătînd încăperea, pentru a reveni la biroul său.

Pentru prima oară, lua cu seriozitate în considerare posibilitatea ca în zvonurile pe care le auzise să existe un dram de adevăr. La prima vedere, o asemenea idee era absurdă. Poveștile acelea aproape că depășeau limitele logicii și ale credibilității. *Dar dacă Inelele Inaccesibile fuseseră găsite?*

– V-am prezentat amănuntele situației, domnule, spuse Beatrice, privindu-l cu mare atenție. Este timpul să vă respectați partea ce vă revine din înțelegerea noastră.

– De acord, zise Leo, amintindu-și ceea ce citise în vechiul volum pe care-l consultase după ce intermediarul ce se ocupa cu negoțul de antichități luase legătura cu el. Potrivit legendei, un oarecare alchimist sculptase, în urmă cu aproximativ două sute de ani, o statuie a Afroditei. O modelase dintr-un material creat de el însuși. Se presupune că respectivul material ar fi extrem de dur, că nu ar ceda nici loviturilor date cu ciocanul sau dalta.

– Înțeleg, spuse Beatrice, ale cărei sprîncene se uniră exprimînd o ușoară încruntare, dovadă a concentrării atenției.

– Se zice, de asemenea, că alchimistul a ascuns în statuie o comoară fabuloasă și a pecetluit-o pe Afrodita, încuind-o cu o cheie alcătuită dintr-o pereche de „inele“. Vînătorii de comori le-au căutat din cînd în cînd, de-a lungul anilor, dar nici Inelele, nici statuia n-au fost găsite vreodată, încheie Leo, desfăcîndu-și larg brațele.

– Asta-i toată povestea?

– În esență, da. De-a lungul timpului, au fost confecționate o serie de imitații. Este posibil ca în ciuda instinctului său în

Amanda Quick

cea ce privește autenticitatea obiectelor antice, unchiul dumneavoastră să fi devenit victima unui plan ticluit tocmai pentru a-l face să creadă că a cumpărat adevăratele Inele ale Afroditei.

– Da, știu că este posibil ca el să fi achiziționat niște contrafaceri, dar nu am de ales. Trebuie să-mi continuu investigațiile.

– Presupunând că el a reușit să obțină o pereche de inele, originale sau nu, ce anume vă face să credeți că a fost ucis din cauza lor?

Beatrice dădu drumul spetezei fotoliului și se duse iarăși la fereastră.

– În afara faptului că locuința i-a fost complet răvășită chiar în noaptea în care a murit, mai există agenda lui în care sînt cîteva însemnări. Conform acestora, în ultima vreme, era tot mai îngrijorat în legătură cu ceva. Scria acolo că cineva îl urmărea în permanență.

– Ați afirmat că era cunoscut ca o persoană excentrică.

– Da, însă temperamentul lui nu-l predispunea spre temeri, sau spre o îngrijorare exagerată. De asemenea, mi s-a părut destul de dubios faptul că el a murit la scurt timp după ce cumpărase Inelele Inaccessibile.

Un fior rece zbîrli firele de păr de pe brațele lui Leo. *Controlează-te, băiete. Tu studiezi legende, tu nu crezi în ele.*

– Doamnă Poole, dacă – de dragul discuției – am presupune că ați găsi acele Inele, ce ați face cu ele?

– Le-aș vinde, desigur, răspunse ea, părăind surprinsă de o asemenea întrebare. Este singura modalitate prin care am putea recupera o parte din banii unchiului meu.

– Înțeleg.

– Domnule conte, zise ea, depărtându-se de fereastră, mai există ceva ce mi-ați putea spune în legătură cu această chestiune?

– Doar că a te implica într-o afacere care îi ademenește pe vânătorii de comori poate fi o acțiune primejdioasă, răspuse el, după o ușoară ezitare. Pe indivizii aceștia nu poți conta. Perspectiva de a găsi o comoară, mai ales una străveche, legendară, are asupra unor persoane efecte imprevizibile.

– Da, da, înțeleg foarte bine asta, zise Beatrice, alungînd totuși avertismentul printr-o grațioasă fluturare a mîinii, dar îmi mai puteți spune ceva în legătură cu Inelele?

– Am auzit un zvon, nesuștinut de dovezi, potrivit căruia, cu cîtăva vreme în urmă, ar fi apărut într-un magazin de antichități relativ sărăcăcios, condus de un tip numit Ashwater, răspuse Leo, rostind rar cuvintele.

– Iertați-mă, domnule conte, dar măcar asta am aflat și eu. L-am căutat pe domnul Ashwater. Magazinul lui este închis. Vecinii săi m-au informat că omul a plecat într-un tur prelungit al Italiei.

Leo avu impresia că Beatrice începea să-și piardă răbdarea. Nu știa dacă să se simtă iritat sau amuzat. Ea se afla aici în calitate de musafir nepoftit. Asta era casa lui. Ea era cea care dăduse buzna peste el, fără a-i cere permisiunea, și care pretindea răspunsuri la anumite întrebări.

– Ați și început să faceți cercetări? se miră el.

– Bineînțeles. Cum altfel aș fi ajuns să aflu despre cunoștințele pe care le aveți în materie de antichități? La urma urmei, articolele dumneavoastră sînt publicate în reviste relativ

Amanda Quick

obscur. Înainte de a începe investigațiile, nu vă auzisem numele.

El se întrebă dacă nu era cazul să se simtă jignit, așa că replică:

– Este foarte adevărat că nu sînt un autor de romane cu priză la public, așa cum e doamna York.

– Nu trebuie să vă simțiți în inferioritate, ripostă ea, adresîndu-i un surîs aproape condescendent. Nu toți sîntem capabili, domnule, să scriem îndeajuns de bine pentru a ne cîștiga existența.

– Eu, zise el, printre dinți, scriu pentru un alt soi de cititori decît cei ai doamnei York.

– Din fericire, în cazul dumneavoastră nu-i deloc necesar să-i convingeți pe oameni să vă cumpere realmente produsul muncii, nu-i așa? Avera Monkcrest constituie, din cîte afirmă mătușa mea, un subiect de legendă. Vă puteți permite să scrieți pentru reviste care nu vă plătesc articolele.

– Se pare că ne abatem de la subiect, doamnă Poole.

– Așa este, conveni ea, cu un zîmbet rece, în vreme ce în ochi i se aprindeau scînteieri amenințătoare. Așa limitate cum sînt, vă rămîn recunoscătoare, domnule conte, pentru informațiile pe care mi le-ați dat. Nu voi profita de ospitalitatea dumneavoastră mai mult decît e necesar. Camerista mea și cu mine vom pleca mîine dimineață la prima oră.

Leo nu-i luă în seamă cuvintele.

– Stați o clipă, doamnă Poole. De fapt, cum anume intenționați să vă continuați cercetările în problema Inelelor?

– Următoarea mea acțiune va consta în interviuarea persoanei care se afla împreună cu unchiul meu atunci cînd el a murit.

INELELE AFRODITEI

– Cine este aceea?

– O femeie care își spune Madame Virtue.

Uimirea îl încremeni pe Leo pentru câteva secunde. Când, în cele din urmă, paralizia aceea pierdu din intensitatea, contele trase adânc aer în piept.

– Aveți de gând să vorbiți cu proprietara Casei Biciului? Imposibil! Absolut imposibil!

– Ce vă face să spuneți asta, domnule conte? întrebă Beatrice, înclinându-și ușor capul într-o parte și încruntându-se.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeia aia este patroana unui bordel! Ați fi distrusă dacă s-ar afla că aveți vreo legătură cu ea.

Beatrice părea să se amuze.

– Unul dintre avantajele de a fi o văduvă de o anume vîrstă constă – după cum sînt sigură că știți și dumneavoastră, domnule – în faptul că am considerabil mai multă libertate decît dacă aș fi fost mai tînără.

– Nici o doamnă respectabilă nu se bucură de gradul de libertate necesară pentru a se întovărăși cu patroane de bordel.

– Voi da dovadă de discreție, replică ea, cu un aplomb care, fără îndoială, nu era destinat să-l liniștească pe el. Noapte bună, domnule conte.

– La naiba, doamnă Poole!

– Mi-ați fost întrucîtva de ajutor, domnule, zise Beatrice, care ajunsese deja la ușă. Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

– Și cînd te gîndești că eu sînt cel căruia i se spune „nebu“, mormăi Leo.

3

Trebuia s-o oprească. La un sfert de oră după ce ușa se închisese în urma lui Beatrice, Leo tot mai umbla cu pași mari dintr-un capăt în altul al bibliotecii. O multitudine de presentimente îl învăluiau precum o mantie. Nici o clipă nu se îndoii că Beatrice intenționa să pună în aplicare planul ei nebunesc.

– Habar n-are în ce se bagă, i se adresă Leo lui Elf. În cel mai bun caz, își va distruge reputația. În cel mai rău...

Nu putu să termine fraza cu glas tare. Dacă exista într-adevăr cineva care era în căutarea Inelelor și care îl ucisese pe lordul Glassonby din cauza lor, Beatrice risca lesne să se pomenească amenințată de o serioasă primejdie.

Leo se opri brusc din mers. Un singur lucru era de făcut. Va trebui să descopere el însuși adevărul. În fond, era o autoritate în materie de legende vechi și obiecte antice. Dacă exista cineva în stare să găsească Inelele Inaccesibile și Afrodita alchimistului, atunci acel cineva era chiar el.

Dacă ar continua să investigheze afacerea asta de una singură, doamna Beatrice Poole, cititoare de romane de groază, n-ar face altceva decît să creeze necazuri și, eventual, să se vîre în cine știe ce încurcătură extrem de periculoasă.

Trebuia să găsească o modalitate prin care s-o convingă să-i încredințeze lui problema. Nu-i va fi ușor s-o abată de la ținta pe care și-o propusese ea. Deși o cunoștea doar de cîteva minute, își dădea seama că Beatrice era o femeie deosebită, cu o voință extrem de puternică. În mod evident, de cînd era văduvă pierduse obiceiul de a asculta de sfaturi, ca să nu mai vorbim de instrucțiuni din partea reprezentanților masculini ai speciei umane. Leo se îndoia de altfel că ea ar fi fost vreodată deosebit de înclinată către un atare comportament.

Trase cu putere de cordonul de catifea al clopoțelului. Pînă să vină Finch, contele terminase paharul de coniac pe care și-l turnase.

– Domnule conte... ?

– Mîine dimineață o vei informa pe doamna Poole că nu poate părăsi Monkcrest-ul mai devreme de poimîine.

– Doriți s-o împiedic pe doamna Poole să plece? se miră Finch, rămînînd cu gura căscată. Înghiți în sec de două ori, foarte repede, și își recăpătă stăpînirea de sine. Domnule conte, e posibil ca îndeplinirea unei astfel de acțiuni să nu stea în puterile mele. Doamna Poole este o persoană foarte energică. Cred că nici diavolul însuși n-ar putea s-o oprească, dacă și-a puns în cap să părăsească această locuință.

– Din fericire, nu sîntem nevoiți să cerem ajutorul diavolului. Cred că pot să mă ocup eu însumi de problema aceasta.

– Poftim, domnule?

Amanda Quick

– În zori, spuse Leo, îndreptându-se spre fereastră, îi vei trimite vorbă doamnei Poole că râul s-a revărsat. Podul se află sub apă și nu va fi practicabil cel puțin o zi.

– Dar ploaia a încetat acum o oră. Până mâine dimineață pe pod se va putea circula fără probleme.

– Nu mă-nțelegi, Finch, spuse Leo, cu glas foarte scăzut. Podul va fi sub apă timp de cel puțin o zi.

– Sub apă. Înțeleg. Da, domnule conte.

– Îți mulțumesc, Finch. Știam că mă pot baza pe tine, zise contele, întorcându-se cu fața spre majordom. O poți informa pe doamna Poole că voi lua micul dejun împreună cu ea. După aceea, vom vizita sera.

– Sera. Da, domnule conte, repetă Finch și, uluit, făcu o plecăciune înainte de a părăsi biblioteca.

Beatrice inhala aroma pământului reavăn, ce plutea în seră, și se întreba dacă nu cumva fusese trasă pe sfoară. Nu-l putea învinovăți pe conte pentru revărsarea râului, își zicea în sinea ei. Doar dacă nu voia să dea crezare legendei Monkcrest-ului și să-i atribuie puteri supranaturale asupra elementelor naturii.

Refuza să admită o asemenea prostie; oricât de mult ar fi intrigat-o contele de Monkcrest, nu-l considera capabil să poruncească forțelor naturii. Pe de altă parte, cu cât își petrecea mai mult timp în compania lui, se convingea că nu era deloc un om obișnuit. Inteligent, enigmatic, sigur de sine într-un grad neliniștitor – asta, da. Însă, în mod categoric, nu un om obișnuit.

Ochii lui o fascinau mult mai mult decît legenda care circula despre el. Contele avea alura severă și neînduplecată a unui om

INELELE AFRODITEI

care nu accepta cu ușurință compromisurile. Precis nici nu avea experiență în privința acestei arte delicate. Era un bărbat care niciodată nu fusese obligat să se plece în fața altora.

În părul lui apăruseră suficiente fire argintii ca să-i trezească interesul – omul acesta nu era deloc un tînăr cu caș la gură, netrecut prin încercări. Leo părea o persoană care trăise suficiente experiențe de viață și ajunsese la propriile lui concluzii în legătură cu ea. Ochii lui aveau o neobișnuită nuanță de chihlimbar cafeniu. Expresia lor enigmatică se datora forțelor combinate ale voinței și inteligenței lui.

Beatrice era convinsă că multe aspecte ale aurei de legendă care îl înconjură erau reale. Conte, arogant și încăpățînat, îi stîrnea imaginația așa cum nici chiar Justin Poole nu o făcuse în puținele zile în care o curtase.

La vîrsta mea n-ar trebui să mai reacționez în felul acesta, își zise ea, ușor iritată. Accelerarea pulsului, curiozitatea nestăpînită erau potrivite pentru domnișoare, așa ca Arabella. O văduvă matură de douăzeci și nouă de ani ar trebui să fie deasupra unor astfel de trăiri.

Monkcrest ar fi uimit dacă ar ști ce gîndea. Povestea despre scurta lui căsnicie făcea parte din legenda Monkcrest. Mătușa Winifred – o sursă excelentă de informații referitoare la asemenea detalii personale – îi prezentase principalele amănunte ale poveștii.

– Toată lumea știe că așa-numiții Călugări Nebuni sînt niște indivizi ciudați, spusese Winifred. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, în materie de dragoste ei își urmează îndemnurile inimii. Cred că actualul conte s-a căsătorit cînd avea nouăsprezece ani.

Amanda Quick

– Atît de tînăr? întrebuse Beatrice, mirată.

– Se zice că găsise femeia visurilor lui. Un exemplu de soție și de mamă iubitoare. El i-a dăruit inima, iar ea doi copii. Cîțiva ani mai tîrziu, ea a murit din cauza unei infecții pulmonare.

– Ce trist!

– Se spune că lui Monkcrest i s-a frînt inima de durere. A jurat să nu se recăsătorească niciodată. Vezi tu, Călugării Nebuni nu iubesc decît o dată în viață.

– Și avînd doi fii, nu simte nevoia de a se recăsători, nu-i așa? remarcase Beatrice, pe un ton sec.

– De fapt, replicase Winifred, luînd o expresie gînditoare, povestea lui e foarte asemănătoare cu a ta, draga mea. Tragedia unei mari iubiri găsite și apoi pierdute mult prea repede.

Beatrice știa foarte bine că scurtul ei mariaj fusese ridicat, în cadrul familiei sale, la rangul de mică legendă.

Alungă amintirea limbușiei lui Winifred și îl privi pe Leo care își schimbase ușor poziția, dar rămăsese sprijinit de pilastru. Acea mică mișcare făcu ca stofa hainei să se întindă pe umerii săi lați. Beatrice își dori să nu fie chiar atît de conștientă de felul în care veșmîntul bine croit îi punea în valoare conturul zvelt și puternic al trupului. N-ar fi trebuit s-o intereseze faptul că pieptul cămășii lui de olandă era mototolit, sau că el își lega cravata într-un stil mai degrabă sever decît într-unul din aranjamentele acelea elaborate, atît de apreciate în oraș, care aduceau nodul pînă la înălțimea bărbiei. Dar o interesa.

Era evident că pe el nu-l preocupa prea mult moda, însă felul în care se îmbrăca exprima o enormă siguranță de sine și putea stîrni invidia multora. Comportamentul extrem de sobru,

INELELE AFRODITEI

firea posomorită îi amintiră lui Beatrice pe unul dintre eroii propriilor ei romane.

Își înăbuși un suspin de nemulțumire. Era de-a dreptul ridicol. Numai imaginația ei de scriitoare o făcea să vadă în bărbatul acesta adâncimi profunde și tulburătoare. Trebuia să-și păstreze bunul simț și puterea de judecată.

Se aplecă să cuprindă în palmă cupa strălucitoare a unei orhidee auri.

– Aveți o colecție impresionantă de plante, domnule conte, comentă ea.

– Vă mulțumesc, răspunse Leo, sprijinindu-se cu umărul de un stîlp de lemn. Sera aceasta a construit-o bunicul meu. Îl interesa nespuse de mult grădinăritul.

– Niciodată n-am văzut orhidee de o asemenea culoare.

– Mi-au fost dăruite de o cunoștință de-a mea, care și-a petrecut mulți ani în Orientul Îndepărtat. Le-a adus dintr-o insulă numită Vanzygara.

– În mod evident, grădinăritul se numără printre preocupările dumneavoastră, domnule, zise Beatrice, oprindu-se să admire un rond cu crizanteme uriașe, cu un colorit ciudat.

– Am păstrat sera deoarece conține multe curiozități, însă grădinăritul nu mă fascinează în măsura în care îl pasiona pe bunicul meu.

– Făcea experiențe aici și tatăl dumneavoastră?

– Foarte probabil, în tinerețe. Din cîte știu, pe măsură ce înainta în vîrstă, interesele lui se concentrău mai ales asupra studiului unor probleme de mecanică. Vechiul lui laborator este plin cu ceasuri, aparate de măsură și instrumente.

– Dumneavoastră nu ați călcat pe urmele tatălui, remarcă

Amanda Quick

Beatrice, îndreptîndu-se către un strat de cactuși.

– Nu. Tatăl meu a pierit pe mare, împreună cu mama mea, cînd eu aveam patru ani. Nu mi-i amintesc decît vag. M-a crescut bunicul.

– Înțeleg, spuse ea, aruncîndu-i o privire rapidă, regretîndu-și lipsa de tact. Nu știam, se scuză ea.

– Nu vă faceți probleme.

Beatrice înaintă încet de-a lungul culoarului dintre straturile de plante, oprindu-se din cînd în cînd ca să admire un exemplar.

– Îmi îngăduiți să vă întreb ce anume v-a îndemnat să vă dedicați studiului vechilor legende și al antichităților?

– Mi-au stîrnit interesul de la o vîrstă foarte fragedă. Bunicul a spus cîndva că gustul pentru mister există în sîngele celor din familia Monkcrest.

Beatrice se aplecă, pentru a inhala parfumul unei neobișnuite orhidee purpurii.

– Poate că interesul dumneavoastră științific pentru legende și alte asemenea lucruri a apărut tocmai pentru că și dumneavoastră sînteți produsul unei legende.

El își îndreptă trupul și, depărtîndu-se de stîlp printr-o mișcare ce-i trăda iritarea, porni pe culoarul paralel cu cel pe care se afla ea.

– Sînteți o femeie inteligentă, doamnă Poole. Nu pot să accept că dați cît de cît crezare poveștilor ridicole care circulă în legătură cu mine.

– Îmi displace profund să vă dezamăgesc, domnule, dar, potrivit propriilor mele observații, unele povești par să aibă o bază reală.

INELELE AFRODITEI

– De exemplu? replică el, adresându-i o privire ironică.

Ea se gîndi la cîteva dintre poveștile pe care i le istorisise soția hangiului.

– Se zice că domeniile Monkcrest au fost întotdeauna neobișnuit de prospere. Recoltele sînt foarte bogate, iar oile dau lîna cea mai bună din Anglia.

– Categoriec că asta nu se datorează influenței vreunei legende și nici supranaturalului, ripostă Leo indicînd printr-un gest nerăbdător nu numai sera, ci și toate cîmpurile înverzite de dincolo de ea. Ceea ce vedeți aici, pe pămînturile familiei Monkcrest, este rezultatul unei nesfîrșite serii de experimente agricole și al unei serioase puneri în practică a unor tehnici științifice.

– Ah, știința! exclamă Beatrice, exagerînd un oftat de dezamăgire. Puțină vrăjitorie ar fi fost mai incitantă.

Încruntîndu-se, Leo îi aruncă o uitătură piezișă.

– Nu toți bărbații din familia mea au fost fascinați de studiul solurilor și al plantelor, asemenea bunicului meu, însă nici unul n-a fost lipsit de simțul datoriei și al răspunderii.

– Să nu mai discutăm despre prosperitatea nefirească a pămînturilor dumneavoastră. Ia să vedem ce alte aspecte am aflat în legătură cu legenda Monkcrest? Își propti cotul în palma celeilalte mîini și își ciocăni bărbia cu degetul arătător. Se mai spune că, în trecut, cînd în alte părți ale regatului au existat tulburări, oamenii din Monkcrest au fost lăsați în pace.

– Asta-i adevărat, însă se datorează faptului că sîntem situați într-un loc îndepărtat. Călugării care au construit mănăstirea pe la sfîrșitul secolului al doisprezecelea au ales această porțiune a coastei fiindcă știau că nimeni altcineva n-ar fi fost foarte

Amanda Quick

interesat să o stăpînească. Calculul s-a dovedit corect deoarece Monkcrest n-a prea fost niciodată confruntat cu probleme de ordin politic.

– Și astfel, încă un mit al legendei Monkcrest dispare în ceață.

– Mai sînt și alte povești pe care doriți să vi le explic? întrebă Leo, strîngînd din dinți.

– Era ceva în legătură cu faptul că abația ar fi bîntuită de fantome, răspunse ea, cu un zîmbet plin de speranță.

– Despre orice casă din Anglia, la fel de veche ca aceasta, se spune că ar fi invadată de fantome.

– Circula un zvon destul de ciudat, în sensul că așa-numiții Călugări Nebuni s-ar fi însoțit uneori cu lupii.

Leo o surprinse printr-un hohot de rîs, după care replică:

– Aici, în afară de Elf, nu există nici un lup.

– Elf?

– Cîinele meu de vînătoare.

– Oh, da, desigur. Este foarte mare și are o înfățișare prea înspăimîntătoare pentru a fi un elf.

– Se poate. Însă, în mod cert, lup nu este. Continuați, vă rog, cu lista dumneavoastră de legende privitoare la Monkcrest.

Ea cuprinse între degete o floare vărgată în mod ciudat, și se întrebă dacă era cazul să insiste. Intuia că gazda ei nu dispunea de mari rezerve de răbdare în privința subiectului respectiv.

– Presupun că pot să nu țin seama de acele zvonuri potrivit cărora membrii masculini ai familiei Monkcrest studiază vrăjitoria la o vîrstă la care alți tineri învață greaca și latina?

– Asta-i o adevărată prostie! exclamă Leo, ale cărui buze schițară un zîmbet involuntar. Recunosc că bărbații din familia

mea au tendința de a-și urmări interesele cu ceea ce unii ar numi un entuziasm obsesiv, dar vă asigur că, în încercarea de a acumula noi cunoștințe, nici unul din ei nu a recurs la vrăjitorie. Cel puțin, nu în ultimii ani.

– De ce – replică Beatrice, strâmbînd ușor din nas – vă încapățînați să transformați o minunată legendă într-o serie de explicații plictisitoare?

Zîmbetul lui dispăru atât de rapid încît Beatrice nu fu sigură că existase vreodată. O surprinse asprimea care îi luă locul.

– Puteți să credeți pe cuvînt pe cineva care cunoaște aceste lucruri... Legendele au și reversurile lor negative, doamnă Poole.

– Se poate. Dar pot aduce și foloase, nu-i așa?

– Ce vreți să spuneți?

Beatrice știa bine că era pe punctul de a păși pe un teren periculos. Răspunse, privindu-l printre frunzele unei tufe de ferigă:

– Un om înconjurat de aura unei legende poate să-i manipuleze pe cei mai creduli și cu o imaginație bogată.

– Ce anume insinuați, doamnă Poole?

– Fără supărare, domnule conte, dar eu cred că sînteți capabil să vă folosiți de propria dumneavoastră legendă pentru a vă atinge scopurile.

– Destul cu prostiile astea! zise el, sprijinindu-și ambele mîini pe bancheta pe care se aflau ferigile și aplecîndu-se înainte, cu chipul înăsprit de o expresie severă și plină de hotărîre. Nu v-am invitat aici pentru a discuta despre grădinărit sau despre legendele familiei.

Se apropiase atât de mult încît Beatrice fu nevoită să-și reprime impulsul de a se trage înapoi.

Amanda Quick

– Așa îmi închipuiam și eu. Vreți să mă convingeți să renunț la planurile mele de a întreprinde cercetări cu privire la moartea unchiului meu, nu-i așa?

– Aveți o mare capacitate de percepție, doamnă Poole.

– Nu-i nevoie de prea multă inteligență pentru a deduce că sînteți împotriva acestei idei. Am înțeles asta încă de seara trecută. Îmi permiteți să vă întreb de ce vă interesează intențiile mele?

– Nu sînt de acord cu planul dumneavoastră deoarece poate fi o întreprindere potențial foarte periculoasă.

– Eu cred că reala primejdie constă în a nu descoperi adevărul, replică ea.

– Nu știți despre ce vorbiți. V-am spus aseară că încercarea de a găsi comoara s-a soldat cu moartea unor oameni.

– E posibil ca printre ei să se fi numărat și unchiul Reggie. Dacă așa stau lucrurile, intenționez să aflu cine l-a ucis, și apoi să recuperez ceva din banii pierduți de el.

– Vă înțeleg problemele, zise Leo, îndreptîndu-și spatele. Noaptea trecută am reflectat serios asupra situației și am ajuns la concluzia că, dacă Inelele există, cel mai bine ar fi să fie găsite repede.

– Ce vreți să spuneți, domnule? întrebă ea, privindu-l cu atenție și cu oarecare prudență.

– M-am oprit asupra unei soluții care va rezolva dilema.

– Într-adevăr, domnule conte? Și care ar fi aceea?

– Am decis să vă însoțesc cînd vă veți înapoia mîine, la Londra, declară el. Eu însumi voi face cercetări în ceea ce privește afacerea Inelelor.

– Le veți căuta *dumneavoastră*? se miră Beatrice, privindu-l uluită. Nu vă înțeleg, domnule.

INELELE AFRODITEI

– E foarte simplu. Dumneavoastră veți rămîne cu totul în afara problemei. Cel care se va ocupa de cercetări voi fi eu.

Brusc, Beatrice crezu că-i ghicește adevăratele intenții.

– Vreți să puneți mîna pe Inelele Inaccesibile pentru dumneavoastră înșivă, nu-i așa? îl întrebă.

– Doamnă Poole, chiar dacă ar fi posibil să dați prin propriile dumneavoastră puteri de urma Inelelor, ceea ce este foarte puțin probabil, încercarea de a intra în posesia lor v-ar pune într-o situație extrem de primejdioasă. În schimb, eu sînt mult mai bine pregătit pentru a mă ocupa de lucruri de felul acesta.

– Cum îndrăzniți, domnule?! exclamă ea, îndreptîndu-și spatele și fulgerîndu-l cu privirea pe deasupra frunzelor de ferigă. Dacă vă închipuiți, fie și o clipă, că îmi voi părăsi cercetările și că vă voi lăsa cîmp liber, vă înșelați amarnic. Inelele acelea și banii ce vor rezulta din ele îi aparțin verișoarei mele, Arabella. Unchiul Reggie intenționa ca ea să primească o moștenire.

– La naiba, nu banii mă interesează pe mine!

– Înțeleg asta foarte bine.

– Asta mă mai liniștește, replică el, ceva mai blînd.

– Pentru un om cu temperamentul dumneavoastră, banii nu prezintă importanță, zise ea, îngustîndu-și ochii. Mă întreb, însă, dacă nu există alte lucruri care pot stimula latura... să spunem „hrăpăreață“, a firii dumneavoastră?

– Poftim?

– Recunoașteți, conte de Monkcrest. Vreți să puneți mîna pe Inele fiindcă doriți să aflați adevărul despre legenda respectivă. Căutați comoara care se presupune că ar fi ascunsă în Afrodita alchimistului.

Amanda Quick

– Pe toți dracii, doamnă!

– Nu vă învinovățesc. Ar fi o lovitură formidabilă, nu-i așa? Gîndiți-vă numai la articolul pe care l-ați putea scrie pentru Societatea Colectionarilor de Antichități. În fond, cît de des se întîmplă ca un om care studiază legendele să aibă prilejul de a dovedi că una din ele are o bază reală?

– Legenda nu are nici o legătură cu asta, replică Leo, luîndu-și mîinile de pe spătarul banchetei și îndoindu-și degetele cu o mișcare rapidă și sălbatică. Cel puțin nu direct.

– Aiurea! Tocmai mi-ați spus că le stă în fire Călugărilor Nebuni să-și urmărească interesele cu un entuziasm obsesiv. Vă pasionează cercetarea vechilor legende și eu, proasta de mine, v-am dat plocon posibilitatea de a face o descoperire formidabilă referitoare la una dintre ele.

– Doamnă Poole, aici nu-i vorba despre un joc de-a „caută comoara“. Discutăm despre o situație potențial primejdioasă.

– Mare dobitoacă am fost, să vă cer ajutorul! exclamă ea, desfăcîndu-și larg brațele. Dacă nici asta nu se cheamă a intra direct în gura lupului...

– Fiți bună și renunțați la melodramă. Din întîmplare, ați venit la singurul om din Anglia care s-ar putea să vă rezolve cît de cît problema.

– Iertați-mă, domnule conte, sînt copleșită de modestia și umilința dumneavoastră, zise ea, răsucindu-se pe călcîie și îndreptîndu-se cu pași repezi către ieșirea serei. Singurul om din Anglia care mă poate ajuta, într-adevăr! Aș paria că există mulți alții capabili să-mi acorde ajutor.

– Știți al naibii de bine că asta nu-i adevărat, ripostă el,

urmărind-o de-a lungul culoarului alăturat. Eu sînt omul de care aveți nevoie pentru această aventură. De aceea ați venit aici, dacă vă mai amintiți.

Ea se opri și se întoarse, înfruntîndu-l de pe partea cealaltă a unui strat de margarete nefiresc de mari.

– Dați-mi voie să clarific un lucru, domnule conte. Am venit la dumneavoastră ca să capăt informații. Mi le-ați dat, lucru pentru care trebuie să vă mulțumesc. Dar asta e tot ce vă cer.

– Aveți nevoie de mult mai mult, doamnă Poole, o contrazise Leo, îngustîndu-și ochii în mod amenințător. Și fie că vă place sau nu, veți beneficia de ajutorul meu. Mîine dimineață vă voi însoți la Londra.

– Este un dezastru! Un adevărat dezastru! exclamă Beatrice, fierbînd încă de furie seara, cînd i se alătură lui Sally în micuța cameră de zi ce făcea legătura între dormitoarele lor. Ce naiba să fac cu el?

Înveșmîntată într-un capot spălăcit și pe cap cu o bonetă de muselină îngălbenită, Sally stătea lungită într-un fotoliu din fața șemineului, sorbind dintr-un pahar de gin.

– Să nu-i dați atenție, sugeră ea.

– Este un lucru foarte dificil, replică Beatrice în timp ce patrula cu pași mari prin fața focului; tivul rochiei sale de casă i se învîrtea în jurul gleznelor. Nu-i genul de bărbat pe care poți pur și simplu să-l ignori.

– *Mais oui*. Aici chiar că aveți dreptate, conveni Sally, încruntîndu-se. Ați remarcat din întîmplare că ochii lui au aceeași culoare cu cei ai namilei ăleia feroase de cîine?

Amanda Quick

– Un efect de lumină, nimic mai mult.

– Dacă ziceți dumneavoastră așa... Eu susțin că-i ceva neobișnuit, spuse Sally, luînd încă o înghițitură de gin. Îmi pare rău că lucrurile nu merg așa cum le-ați gândit, dar priviți partea lor bună, doamnă. Dacă vom fi însoțite în drumul nostru de întoarcere la Londra de către contele de Monkcrest, o să obținem la afurisitul ăla de han o cameră mult mai bună decît cea pe care am avut-o cînd am venit înapoi.

Beatrice se duse la fereastră și rămase în picioare privind pe geam. Nu putea să discute cu Sally, care nu știa nimic despre adevăratul motiv pentru care se aflau ele în Devon.

Fusese o proastă că venise aici. Consultîndu-l în legătură cu Inelele Afroditei, fluturase fără să vrea în fața lui Monkcrest o momeală irezistibilă. Omul era obsedat de pasiunea lui pentru legende și antichități. Era suficient să-i citești articolele, ca să-ți dai seama de asta.

Cum să procedeze? se întrebă. Trebuia să-l țină departe de Londra. Nu putea să-l lase să găsească el Inelele Inaccesibile.

Două ore mai tîrziu, stătea culcată în pat, trează, cugetînd la aceleași întrebări pe care și le pusese toată seara. Tocmai concepea un plan prin care s-o șteargă pe furiș de la conac înainte de ivirea zorilor, cînd gîndurile îi fură întrerupte de inconfundabilul zgomot al unor copite de cal izbind pietrele caldarîmului.

Era aproape miezul nopții. Nu găsea nici un motiv logic pentru care un cal s-ar afla în curtea din față la o asemenea oră. Poate că Monkcrest era pe punctul de a primi încă un oaspete nepoftit. Ar merita-o. În plus, asta i-ar abate atenția de la ea, ceea ce ar fi excelent.

Curioasă, zvîrli la o parte păturile groase și se așeză pe marginea patului. Trupul îi fu străbătut de un fior cînd picioarele goale atinseră pardoseala rece. În vatra șemineului, cîțiva tăciuni continuau să ardă mocnit, dar nu mai dădeau suficientă căldură pentru a asigura în dormitor o temperatură confortabilă.

Beatrice își vîrî picioarele în papuci, își trase pe ea capotul și străbătu încăperea, îndreptîndu-se spre fereastră. O lună plină lumina curtea din față a conacului.

Văzu un călăreț care tocmai ieșea pe poartă. Armăsarul pe care îl călărea era un animal masiv, cu un gît puternic arcuit grațios. Bărbatul îl călărea cu o ușurință plină de măiestrie. Faldurile unei mantii negre filfiau în urma lui. Un cîine de vînătoare uriaș alerga în salturi alături de cei doi.

Beatrice își rezemă coatele pe pervazul ferestrei și urmări cu privirea grupul pînă dispăru în întuneric.

Reflectă îndelung asupra celor văzute, dar nu-și putea imagina ce-l putuse determina pe Călugărul Nebm de la Monkcrest să plece călare în miez de noapte, avîndu-l ca însoțitor doar pe cîinele său de vînătoare.

A vîna tîlhari la drumul mare era ceva asemănător cu a vîna orice alt soi de animal sălbatic. Aflai comportamentul și obiceiurile făpturilor respective, și apoi le întindeai o capcană.

Experiența îl învățase pe Leo multe lucruri. Știa că unul din membri micii nobilimi locale programase pentru seara aceea o petrecere. Majoritatea oaspeților aveau să rămînă peste noapte în casa gazdei, dar cîțiva vor înfrunta primejdia pentru a se înapoia cu trăsurile acasă. Și aceștia aveau asupra lor bijuterii prețioase.

Tendința era mare pentru orice tâlhar care se întâmpla să se afle prin împrejurimi. Leo presupunea că ticălosul care încercase să jefuiască trăsură lui Beatrice se afla încă în zonă.

Își făcuse un obicei din a fi la curent cu tot ce se petrecea pe domeniile Monkcrest și în jurul lor. Informațiile, bîrfele și știrile soseau din abundență la conac prin intermediul cameristelor, al grădinarilor și al grăjdarilor. Ca și Călugării Nebuni care îl precedaseră, Leo obișnuia să strîngă acele informații și să le sorteze.

În după-amiaza aceea ajunsese pînă la el zvonul despre un străin care fusese văzut bînd la han.

Tîlharii nu erau o raritate. Vînarea lor constituia un sport ceva mai deosebit, iar Leo făcuse din ea un hobby.

De-a lungul anilor, își perfecționase iscusința de a localiza ascunzătorile preferate ale vînatului său. Rareori se înșela în presupunerile sale. Acum stătea la pîndă concentrîndu-și atenția asupra unui pîlc des de copaci, care în mod inevitabil i-ar fi convenit unui ticălos pentru a se ascunde. Din punctul lui de observație, de pe cealaltă parte a drumului, Leo aștepta cu răbdare să audă huruitul unor roți de trăsură, conștient că individul ascuns printre arbori aștepta și el.

Aerul era rece. Leo se gîndi la șemineul și la coniacul de acasă și la Beatrice. Mîine va pleca împreună cu ea la Londra. Undeva, în adîncul ființei lui, simți un freamăt de emoție.

Zgomotul unor roți și tropotul unor copite grele îl smulse din visare. Își scoase din centură unul din cele două pistoale pe care le adusese cu sine și strînse ușor frîiele, ca să-i atragă atenția lui Apollo. Uriașul sur se trezi din moțaială, înălță capul și ciuli urechile.

INELELE AFRODITEI

Trăsura se înscrise într-o curbă reducându-și viteza. Perdelele ferestrelor erau trase în lături. Lanternele din interior lăsau să se vadă un gentleman vîrstnic, cu favoriți, și o doamnă care purta un enorm turban cenușiu.

Vreme de cîteva secunde nu se întîmplă nimic. Leo se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința vînatului său. Apoi se auzi trosnetul unor ramuri rupte, foșnet de frunze răvășite și un individ călare țîșni dintre arbori și se propti în mijlocul drumului.

– Stai pe loc și predă-te, meștere vizitiu, altminteri îți zbor capul de pe umeri! strigă țîlharul, ale cărui trăsături erau ascunse de o pălărie cu boruri mari. O mască încropită dintr-un triunghi de pînză îi ascundea chipul. Pistolul îndreptat spre vizitiu era ținut de un braț sigur.

Leo își ridică gulerul mantiei și își trase pălăria în jos, spre ochi. Umbrele nopții aveau să facă restul. Se pregăti să-l îndemne pe Apollo să iasă dintre arbori.

– Fi-ți-ar ochii afurisiți, omule! exclamă vizitiul surprins, strîngînd înnebunit hățurile. Ce vrei de la noi? N-am înăuntru decît o pereche de oameni în vîrstă.

Țîlharul izbucni în rîs, în timp ce trăsura se opri.

– O pereche de bogătași, vrei să spui! Calul țîlharului ajunse în dreptul portierei. Ei bine, ia să vedem, ce avem aici? Afară cu voi! Dați-i zor, și vă veți putea vedea apoi de drum cît ai zice pește. Dacă-mi faceți necazuri, o să vîr un glonț în gîtul cuiva.

Doamna cu turban scoase un țipăt strident care-i făcu pe cai să tresară:

– Harold, ăsta-i un țîlhar de drumul mare!

Amanda Quick

– Îmi dau seama de asta, draga mea, răspunse Harold. Ascultă, soția mea și cu mine avem foarte puține bijuterii asupra noastră. Eu am un ceas de buzunar, iar ea un flecușteț sau două, asta-i tot.

– O să arunc eu însumi o privire, replică tâlharul, agitându-și nerăbdător pistolul. Jos din trăsură! Amîndoi!

Leo îl îndemnă pe Apollo să pornească, strîngîndu-l cu genunchii. Armăsarul ieși din frunziș în drum.

– Distracția din seara asta s-a încheiat! strigă Leo.

– Ce mama dracului...?! exclamă tâlharul, răsucindu-se în șa. Pe deasupra măștii, ochii exprimau uimire. Ce naiba îți închipui că faci? Asta-i trăsura mea. Du-te și caută-ți-o pe-a ta! Ia-o din loc înainte să-ți găuresc burta!

– Harold, uite încă unul! Sîntem pierduți!

Leo nu-i dădu atenție femeii, ci își îndreptă pistolul către tâlhar.

– Am venit să-ți spun că districtul acesta nu-i benefic pentru hoți. Dacă pînă-n zori nu dispari de aici, o să fii spînzurat.

Individul slobozi un hohot de rîs răgușit.

– Presupun că tu ești lupul transformat în om despre care au auzit la han. Ei bine, am o veste pentru tine... eu nu cred în vîrcolaci și alte născociri dintr-astea.

– E problema ta, prietene. Aruncă pistolul!

– Nu cred că-ți voi face plăcerea, meștere lup!

Siguranța de sine a tâlharului îl puse în gardă pe Leo. Ceva nu era în ordine. Ticălosul de acum trebuia să fie același tâlhar care fugise cu coada între picioare cînd se confruntase cu Beatrice și cu pistolul ei. Era greu de crezut că existau doi tâlhari care

bîntuiau prin zonă în același timp. Să fi fost Beatrice o apariție mult mai înfricoșătoare decît el, gîndi Leo, sau tîlharul se baza pe ceva încît devenise atît de îndrăzneț?

Auzi trosnetul unei ramuri frînte în spatele lui cu o fracțiune de secundă prea tîrziu. Dintre arbori ieși un alt individ călare. În lumina lunii sclipea țeava unui pistol.

Fără să ezite, călărețul ținti și trase.

Leo, stînd în șa, se azvîrli într-o parte, dar glonțul îl nimeri în umăr. Sub efectul izbiturii, Leo scăpă arma. Apollo tropăia în loc, nervos, agitîndu-și capul. Leo se străduia din greu să rămînă în șa. Țipetele femeii răsunau în pădure.

O senzație de arsură și de gheață îi cuprinse umărul stîng. Putea fi și mai rău, își zise Leo. Dacă nu și-ar fi schimbat poziția în șa, glonțul l-ar fi nimerit în gît. Orice hobby are și dezavantaje.

Primul tîlhar izbucni în rîs.

– După cum vezi, meștere om-lup, în noaptea asta eu nu vînez de unul singur!

Mîrîitul sălbatic al uriașului animal păru că sfarmă liniștea nopții. Toți cei de față încremeniră.

– Din întîmplare, nici eu nu sînt singur, replică Leo, schițînd un zîmbet.

O clipă mai tîrziu, efectul paralizant al strigătului de război al lui Elf își pierdu intensitatea. Cu excepția lui Apollo, cail se cabrară și se repeziră înainte, buimaci.

Vizitiul profită de prilej pentru a slăbi frîiele celor doi cai ai săi. Animale îngrozite, făcură un salt, smucind trăsura și punînd-o în mișcare. Femeia țipă din nou:

– *Harold!*

Amanda Quick

Ambii tâlhari erau prea ocupați să-și stăpînească caii pentru a mai da atenție trăsurii ce se depărtă în viteză și dispăru după o curbă a drumului.

– Ce mama dracului a fost asta? strigă primul nemernic.

– E lupul ăla despre care vorbea femeia de la han, urlă al doilea.

– Nu există nici un afurisit de lup. Țsta-i doar un blestemat de basm, ascultă ce-ți spun.

Leo fluieră. Dintr-un salt, Elf ieși din lăstăriș și-l atacă pe primul tâlhar.

– Împuşcă-l! urla individul. Ucide-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Leo reuși să-și scoată din buzunarul interior al pelerinei pistolul de rezervă. Ținti și trase.

Glonțul îl nimeri pe cel de-al doilea tâlhar în coapsă tocmai când își îndrepta arma spre Elf. Omul răcni și se prăbuși pe pământ strîngîndu-și în mâini piciorul rănit.

Celălalt nu-și mai putu stăpîni animalul care-l aruncă din șa. Elf se repezi la el.

– Elf! strigă Leo. Stai!

Cîinele de vînătoare se opri deasupra omului căzut, mîrîind înfundat.

O tăcere stranie învăluie întreaga scenă a luptei. Leo încercă să alunge neplăcuta senzație de amețeală care amenința să-l cuprindă. Era conștient că sîngerează și umărul îl ardea.

Lungit pe pămînt, primul tâlhar își desprinse privirea îngrozită de la Elf și-l privi disperat pe Leo.

– Ni s-a spus la han... dar ziceau că așa-numitul Călugăr

INELELE AFRODITEI

Nebun păzește numai domeniile Monkcrest.

– Au înțeles greșit, replică Leo. Călugărul Nebun are grijă de ce-i al lui. Și asta îi include și pe oaspeții săi. Noaptea trecută ai încercat să jefuiești o doamnă care se îndrepta spre Monkcrest. În noaptea asta ai plătit pentru această greșeală.

– Fir-ar al dracului! ocări tîlharul, ghemuindu-se, cuprins de disperare. Din clipa în care am văzut-o, am știut că femeia aia îmi va aduce necazuri.

Beatrice îl urmărea cu privirea pe Leo, care intra călare pe poarta conacului. O curiozitate intensă o ținuse trează la înghețatul ei post de observație din fața ferestrei. Oricum n-ar fi putut să doarmă fără a fi aflat unde se dusese și ce făcuse contele. Atît omul cît și misterul ce-l înconjura o captivau de o manieră pe care nu reușea să și-o explice.

Știu imediat că ceva nu era în regulă. Uriașul armăsar mergea acum cu un pas liniștit, egal. Elf alerga pe lîngă el, legănîndu-și limba. Lumina lunii făcea să sclipească țintele metalice de pe zgarda lui de piele.

Leo se ținea drept în șa, dar se balansa ușor, ca și cum ar fi fost extenuat.

Armăsarul se opri. Elf urcă din cîteva sărituri treptele casei și lătră la ușă, de parcă ar fi anunțat sosirea.

Leo dădu să descalece, însă își întrerupse brusc mișcarea și își prinse cu mîna umărul.

Îngrijorată, Beatrice îl urmări cum își eliberează din scări

picioarele și, printr-o alunecare prudentă, coboară de pe cal.

Ajunse cu bine pe sol, dar Beatrice sesiză că se apucă de marginea șei pentru a-și menține echilibrul. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Leo își ridică ochii spre fereastra ei.

Beatrice se grăbi să se depărteze de geam, se răsuci în loc, luă o lumânare și porni repede spre ușă. Indiferent ce făcuse contele, era clar că se rănise. Beatrice se întrebă dacă nu cumva îl trântise calul. Important rămânea însă motivul care-l determinase pe Călugărul Nebun de la Monkcrest să iasă din casă.

Ajunse în capătul de sus al scării, când din holul de la intrare auzi zvon de glasuri.

– Nu te mai agita, Finch. Ticălosul mi-a făcut doar o zgîrietură. N-o să mor din asta. Eu am fost de vină, fir-ar să fie!

– Domnule conte, trebuie să-mi iau libertatea de a vă spune că un bărbat ar trebui să se ferească de emoții prea tari.

– Îți mulțumesc pentru sfat, zise Leo, pe un ton rece.

– Domnule, sîngerăți. Rana trebuie să fie pansată...

– Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet, omule! Nu doresc s-o trezim pe doamna Poole. Ar cere explicații și nu s-ar mai potoli pînă la răsăritul soarelui.

– Da, spuse Beatrice, coborînd scara. În mod cert, doamna Poole ar pretinde să i se dea unele răspunsuri. Ce Dumnezeu se petrece aici? Ca oaspete în această casă, am dreptul la o explicație.

La auzul glasului ei, Leo scoase un geamăt, dar nu întoarse capul.

– La naiba! exclamă el. Credeam că mi-am primit deja porția de ghinion pe noaptea asta.

Amanda Quick

– Ce s-a întîmplat cu brațul dumneavoastră, domnule de Monkcrest? întrebă Beatrice, ajunsă pe ultima treaptă.

Leo se opri în ușa bibliotecii și o privi peste umărul teafăr. În lumina lămpii din hol, trăsăturile lui sumbre păreau și mai amenințătoare decît la începutul serii. Durerea și proasta dispoziție se combinaseră, aprinzînd în ochii lui o flacără primejdioasă.

– Nu s-a-ntîmplat nimic cu umărul meu, doamnă Poole.

– Prostii! protestă ea, punînd lumînarea pe o masă și îndreptîndu-se spre el. Țasta de pe mantia dumneavoastră este sînge, nu-i așa?

– Vă sfătuiesc să vă înapoiați în patul dumneavoastră, doamnă.

– Nu fiți absurd! Aveți nevoie de ajutor.

– De umărul meu se va ocupa Finch, replică Leo, intrînd furios în bibliotecă, urmat de Elf care scînci încetișor.

– Nu zău, domnule conte, spuse Finch, grăbindu-se în urma lui, cheștiile astea trebuie să înceteze. Una era atunci cînd aveți douăzeci de ani, și cu totul altceva este acum, cînd aveți patruzeci.

– Încă n-am împlinit patruzeci, bombăni Leo.

Beatrice se oprise în picioare, în pragul ușii.

– Eu am o oarecare experiență în cheștiile astea, Finch. Adu-mi te rog pînză curată și apă fierbinte.

– Nu-i da atenție, Finch, zise Leo, lăsîndu-se să cadă greoi pe un scaun în fața șemineului. Dacă ții la postul tău în casa asta, nu-i cînta în strună doamnei Poole.

Beatrice arboră cel mai liniștitor zîmbet și i-l adresă lui Finch.

– În momentul acesta domnul conte nu este în starea sa obișnuită, îi spuse. Fă precum ți-am zis. Repede, te rog.

După o scurtă ezitare, Finch păru să ia o decizie.

– Mă înapoiez în câteva clipe, doamnă, o încredințată el, și porni în grabă către bucătărie.

Cu pași sprinteni, Beatrice intră în bibliotecă. Elf își sprijini capul pe genunchiul lui Leo și o privi atent.

– Lăsați-mă să vă văd umărul, domnule!

– Întotdeauna obțineți ceea ce vreți, doamnă Poole? o întrebă el, privind-o mînios.

– Cînd problema este destul de importantă pentru mine, insist, răspunse ea. Apoi îi desprinse pelerina de pe umăr și o azvîrli la o parte.

Leo își încleștă maxilarele, dar nu se împotrivi. Cînd văzu sîngele de pe cămașa lui de olandă albă, lui Beatrice i se tăie respirația.

– Dumnezeule sfinte! exclamă ea.

– Dacă aveți de gînd să leșinați, fiți bună, doamnă Poole, și faceți asta în altă parte. În starea în care sînt, nu cred că v-aș putea prinde în brațe.

– N-am leșinat în viața mea, îl asigură ea, ușurată cînd constată că pata aceea roșie începuse deja să se usuce. Aveți mare noroc. Se pare că sîngerarea aproape a încetat. Voi avea nevoie de o pereche de foarfece, ca să tai cămașa.

– În biroul meu. Sertarul de sus, zise Leo, întinzînd brațul drept către sticla de coniac. Ce fel de experiență?

– Poftim? întrebă ea, nepricepînd, în timp ce se ducea repede spre birou.

– I-ați spus lui Finch că aveți oarecare experiență în

Amanda Quick

chestiile astea. Leo își turnă coniac într-un pahar, îl dădu pe gît și își mai turnă unul. Ținînd seama de faptul că m-ați silit să accept rolul de pacient, cred că am dreptul să știu cît de iscusită sînteți în probleme medicale.

– Înainte de a ieși la pensie, tatăl meu a fost vicar, răspunse Beatrice, deschizînd sertarul și luînd foarfecele. Mama mea era, bineînțeles, o soție de vicar.

– Și ce-nseamnă asta?

Înarmată cu foarfecele, Beatrice porni spre el.

– Își lua foarte în serios responsabilitățile, îi explică ea. Nu numai că se implica în opere de binefacere, dar deseori îi asista pe medicul satului și pe moașă.

– Și v-a învățat și pe dumneavoastră ceea ce știa ea? întrebă Leo, uitîndu-se cu îngrijorare la foarfece.

– Cînd mă făcusem îndeajuns de mare, o însoțeam ori de cîte ori era chemată să dea ajutor vreunui bolnav sau vreunui rănit, răspunse Beatrice. Cu mișcări grijulii și rapide, tăie cămașa, eliberînd rana. Firește, am învățat și eu multe.

– Înțeleg că mama dumneavoastră face parte din genul acela enervant de femei care se dedică acțiunilor de binefacere.

– Mama mea, domnule, replică Beatrice, cu un ușor zîmbet, face parte din genul care preia conducerea oricărei acțiuni atunci cînd simte că este necesar. Dacă nu s-ar fi căsătorit cu tata, presupun că l-ar fi consiliat pe Wellington, în timpul războiului.

– În ceea ce privește talentul de a prelua comanda, e clar că ați moștenit-o, declară Leo. Cînd Beatrice desprinsese de pe rană ultima bucată de pînză, contele lăsă să-i scape un șuierat printre dinți. Aveți grijă, doamnă! Umărul acesta a suferit deja destul în noaptea asta.

Beatrice cercetă cu atenție rana și constată ușurată că era superficială.

– La viața mea am văzut una sau două răni de glonț, comentă ea.

– Se pare că ați dus o viață aventuroasă, doamnă Poole.

– Cele despre care vorbeam erau rezultatul unor accidente de vînătoare. Asemenea răni pot fi foarte urâte. În cazul dumneavoastră, însă, glonțul n-a făcut decît să vă zgîrie. Dacă ar fi nimerit cu vreo cinci centimetri mai jos...

– Am fost oarecum avertizat, explică el, întorcînd capul ca să-și examineze umărul. V-am spus eu că nu e grav!

– Orice rană de felul acesta poate deveni gravă dacă nu este îngrijită cum se cuvine.

În pragul ușii se ivi Finch.

– Pînza și apa pe care ați cerut-o, doamnă, anunță el.

– Pune-le aici, te rog. Pe urmă, îi poți aduce domnului conte o cămașă curată.

– Da, doamnă, zise Finch, așezînd tava pe o masă și părăsind apoi încăperea în grabă.

– Sărmanul Finch, mormăi Leo. Mă tem că niciodată nu va mai fi omul de odinioară. L-ați îngenuncheat, doamnă Poole.

– Prostii! Dă pur și simplu dovadă de bun simț, ceea ce nu pot spune despre dumneavoastră, domnule.

Beatrice puse deoparte foarfecele și întinse mîna spre carafa cu coniac. Pe chipul lui Leo apăru o expresie de amuzament îmbinat cu amărăciune.

– Aveți nevoie de un întăritor pentru a face față sarcinii la care v-ați angajat, doamnă Poole?

Amanda Quick

– Nu am de gând să beau chestia asta domnule. Adunați-vă curajul, replică Beatrice, turnînd alcoolul peste rană înainte ca el să-i fi ghicit intenția.

– Pe toți dracii! ocări Leo, căruia, vreme de o clipă, i se tăiasse respirația. Ce risipă de coniac bun!

– Mama mea crede cu tărie în eficacitatea dezinfecției cu ajutorul alcoolului, zise Beatrice, punînd sticla la locul ei. Și-a format părerea asta citind una din cărțile aflate în biblioteca tatălui meu.

– Unde locuiesc părinții dumneavoastră?

– S-au retras într-o casă mică și plăcută din Hampshire. Tata se ocupă de cărțile lui și de grădina de trandafiri. Mama a organizat o școală pentru copiii din sat. Este foarte convinsă de importanța învățaturii.

– Spuneți-mi, doamnă Poole, părinții dumneavoastră știu că aveți preocupări mai ciudate, cum ar fi investigarea cazurilor de omor și căutarea unor antichități?

– Pînă acum n-am avut prilejul să le comunic despre actualul meu proiect, răspuse Beatrice, potrivit bandajul de pînză. Dar mă voi ocupa de asta după ce voi fi rezolvat problema.

– Înțeleg, zise el, urmărind-o posomorît cum leagă capetele bandajului. Vor fi surprinși cînd vor afla cu ce vă îndeletniciți?

– Vor înțelege că, date fiind împrejurările, nu aveam de ales. Trebuia să-l caut pe asasinul unchiului Reggie și să recuperez moștenirea Arabellei.

– Firește. Toate astea într-o zi, pentru un cititor de romane de groază, nu, doamnă Poole?

– Fiecare face ceea ce crede.

Leo gemu și luă o înghițitură de coniac.

– De cât timp sînteți văduvă, doamnă Poole?

Întrebarea o luă prin surprindere. Apoi, își zise că Leo încerca să-și concentreze atenția asupra altui lucru decît durerea provocată de rana lui.

– Am fost măritată vreme de trei ani, domnule, și sînt văduvă de cinci.

– La ce vîrstă v-ați căsătorit?

– La douăzeci și unu de ani.

– Așadar, acum aveți douăzeci și nouă?

– Da, confirmă ea, întrebîndu-se unde vrea să ajungă.

– Al naibii de aproape de treizeci.

– Într-adevăr, domnule, admise Beatrice, strîngînd foarte tare bandajul.

Leo scrișni din dinți și mai luă o gură de coniac.

– Vreo dorință de a vă recăsători? își continuă el interogatoriul.

– Nici una, declară Beatrice, pe un ton rece. Cînd o femeie a cunoscut perfecțiunea unei legături dintre un bărbat și o femeie, o dată ce a gustat ambrozia comunicării fizice, spirituale și intelectuale cu sufletul pereche, nu se va mai mulțumi cu ceva mai prejos decît toate acestea.

– A fost chiar atît de bine?

– A fost însăși perfecțiunea, domnule conte.

– Pînă cînd soțul dumneavoastră a murit, remarcă el.

– Perfecțiunea nu durează. Dar îți continui viața, știind că ai avut privilegiul de a iubi, ceva ce puțini oameni au parte. Se opri o clipă din lucru. Sînt sigură că înțelegeți. Am auzit

Amanda Quick

că și mariajul dumneavoastră a fost deosebit de reușit.

– Soția mea a fost un model de grație și frumusețe, spuse el, cu convingere. Credincioasă, blîndă și o mamă iubitoare pentru fiii mei. Nici un bărbat n-ar putea să ceară mai mult din partea unei femei. Avea chipul și firea unui înger.

Involuntar, lui Beatrice i se strînse inima. Reuși totuși să schițeze un zîmbet politicos.

– Ați fost norocos, domnule.

El înălță paharul cu coniac, de parcă ar fi toastat.

– Ca și dumneavoastră, doamnă Poole. Așa cum spuneți, foarte puțini sînt cei care cunosc adevărata iubire, chiar și pentru scurtă vreme. Nici eu nu nutresc vreo dorință de a estompa amintirile încheind un al doilea mariaj care nu l-ar putea egala pe primul.

– Într-adevăr, conveni Beatrice, deranjată de tristețea care se strecurase în glasul lui. Se strădui să găsească de spus ceva încurajator. Poate că așa e cel mai bine. După cum am învățat amîndoi din propriile noastre tragedii, o mare iubire poate fi plătită scump.

– Știți ceva, doamnă Poole? Vorbiți întocmai ca un personaj din acele romane de groază despre care discutăm ieri.

– În cazul acesta sîntem chit, domnule, replică ea, luînd foarfecele și tăind capetele bandajului. Și dumneavoastră semănați izbitor de mult cu unul din eroii acelor romane, dacă ne gîndim la toată alergătura asta în miez de noapte și la faptul că ați fost rănit.

– La naiba! Poate că Finch are dreptate. S-ar putea să fiu prea bătrîn pentru astfel de treburi.

– Așa cum zicea el, spuse Beatrice, însoțindu-și cuvintele cu un zîmbet dulce, după o anumită vîrstă, un adevărat domn ar trebui, realmente, să se țină departe de emoțiile prea intense.

Leo tresări.

– *Touché**, spuse el, cum s-ar exprima camerista dumneavoastră.

Din nefericire, Sally n-ar rosti cuvîntul cu un accent atît de bun, gîndi Beatrice, examinîndu-și opera la lumina focului. Se simți străbătută de un ușor fior și își propuse să rămîină calmă. Era adevărat, trecuse mult timp de cînd văzuse ultima oară un bărbat fără cămașă. Dar ea era o femeie matură. N-ar trebui să se lase impresionată de astfel de lucruri.

În minte îi apăru o clipă imaginea trupului zvelt al lui Justin. Ciudat, pînă acum nu-și dăduse seama că soțul ei avusese pieptul și umerii puțin prea înguști.

Desigur, Justin fusese mult mai tînăr și păstrase suplețea adolescentului, în vreme ce Leo era un bărbat în floarea vîrstei, robust, cu mușchi netezi, cu umeri foarte puternici și cu un piept bine conturat.

Își dădu seama că nu numai pielea dezgolită a bărbatului o tulbura. Părul negru al lui Leo fusese răvășit de vînt, în goana lui călare. Mireasma nopții părea să se fi prins în el. Beatrice nu băuse coniac, dar se simțea puțin amețită.

– Cum a murit soțul dumneavoastră? o întrebă Leo, pe neașteptate.

Întrebarea o smulse din reverie. Reuși să-și recapete controlul.

* *Touché* (lb. fr. în original): În traducere liberă, „Punct lovit“ / „Aici m-ați nimerit“ (nota trad.).

Amanda Quick

– A fost împușcat de un tâlhar la drumul mare.

– Dumnezeu! exclamă el. Îmi pare rău.

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. În ultimii cinci ani repetase de atâtea ori povestea, încât nu se mai bîlbîia cînd rostea cuvintele. Încercă să schimbe subiectul. Știți ceva, domnule? Eu cred că incidentul din noaptea aceasta se abate cumva de la legenda Monkcrest.

– Ce naiba vreți să spuneți?

– Un adevărat vrăjitor și-ar fi consultat oglinda-oracol înainte de a porni călare în noapte și ar fi renunțat la acțiune, dacă ar fi văzut urmările ei.

– Doamnă, replică Leo, pe ale cărui buze apăru un surîs forțat, vă asigur că rana de pe umărul meu este o bună lecție. Nu-i nevoie să-mi răniți și mîndria.

– Dar este o țintă foarte mare, domnule conte. Cum m-aș putea abține?

– Destul. Mă predau!

– Foarte bine, zise Beatrice, întorcîndu-se cu spatele, ca să se spele pe mîini. O să vă doară cîteva zile, dar în final nu veți rămîne decît cu o cicatrice, drept mărturie pentru trebușoara din această noapte.

În timp ce o privea cum își șterge mîinile pe un prosop curat, licărul de amuzament din ochii lui dispăru, fiind înlocuit de expresia posomorîită de mai înainte.

– Presupun că trebuie să vă mulțumesc.

– Vă rog, nu vă osteniți să vă purtați politicos, domnule conte. N-aș vrea să faceți ceva ce nu v-ar sta în fire.

În pragul ușii își făcu apariția Finch. După ce tuși ușor, spuse :

– Cămașa dumneavoastră curată, domnule.

– Îți mulțumesc, Finch, zise Leo.

Finch străbătu încăperea și, cu grijă, acoperi umerii lui Leo cu cămașa curată.

– Asta e tot, doamnă? întrebă Finch, uitându-se la Beatrice.

– Da, mulțumesc, spuse ea, zîmbindu-i. Ai fost de mare ajutor.

– Du-te să te culci, Finch, îl îndemnă Leo, trecîndu-și degetele lungi prin păr și dîndu-și-l spre spate, pentru a-și elibera fruntea înaltă. Ca întotdeauna, ți-ai îndeplinit în mod admirabil îndatoririle. E timpul să dormi puțin.

– Da, domnule conte, răspunse Finch, după care adună de pe jos cîrpele însîngerate, ligheanul și urciorul, și părăsi biblioteca.

Leo așteptă pînă cînd ușa se închise în urma majordomului. Apoi, cu o mișcare leneșă a mîinii, turnă coniacul ce mai rămăsese în paharul de cristal și rămase tăcut cu privirile ațintite la focul din cămin.

Beatrice se așeză pe un scaun în fața lui și se strădui din toate puterile să nu se uite la pieptul lui dezgolit. Din nefericire, cămașa neîncheiată nu prea ascundea triunghiul de păr negru și creț al cărui vîrf se îndrepta în jos, către pantalonii bărbatului.

Cu un efort de voință, ea își ridică privirile spre fața lui.

– Povestești-mi ce s-a întîmplat în noaptea asta, domnule conte.

Leo schiță gestul de a înălța din umărul rănit, dar se opri imediat, strîmbîndu-se de durere.

– Curiozitatea mă îndeamnă să vă întreb mai întîi ce credeți dumneavoastră că s-a întîmplat, replică el.

Amanda Quick

– Văd trei posibilități.

– Într-adevăr? se miră Leo, ridicînd o sprînceană.

– Prima este aceea că ați plecat călare pentru a vă întîlni cu o amantă și ați dat peste soțul acesteia.

Lumina focului aprinse o lumină în adîncul ochilor lui.

– Vă asigur, doamnă Poole, că din principiu nu mă implic în aventuri cu femei căsătorite. Nici o doamnă nu merită să riști un glonț. Care este cea de-a doua presupunere a dumneavoastră?

– Aceea că vă distrați jucînd rolul unui tîlhar la drumul mare.

– O explicație bazată pe o bogată imaginație, dar nu prea măgulitoare, comentă el. Mă doare părerea proastă pe care o aveți despre mine. Vă încredințez că este totalmente nefondată.

– Atunci rămîne o ultimă posibilitate... V-ați dus, continuă ea, după o scurtă pauză, să-l prindeți pe tîlharul care a oprit trăsura mea, noaptea trecută.

Ridică paharul cu intenția de a sorbi din coniac, dar se opri la jumătatea drumului. Cu gesturi măsurate, lăasă paharul jos.

– Impresionant, doamnă Poole. Extrem de impresionant. Spuneți-mi, cine v-a antrenat, de ați căpătat o asemenea putere de deducție?

– Tatăl meu. Este convins că bunul Dumnezeu a dat puterea logicii și rațiunii atît bărbaților cît și femeilor, cu intenția ca aceste daruri să fie folosite în mod egal de ambele sexe.

Un zîmbet flutură cîteva fracțiuni de secundă pe buzele lui Leo.

INELELE AFRODITEI

– Cred că mi-ar face plăcere să-l cunosc pe tatăl dumneavoastră.

– Tocmai vă pregăteați să-mi explicați cum ați fost rănit, domnule conte.

– Presupun că meritați asta.

– Da, în mod cert.

Leo bătu ușor cu palma capul lui Elf și apoi se ridică alene de pe scaun. Cu paharul de coniac în mână, se îndreptă spre fotoliu și se instalează în el.

Elf se duse la locul său, în fața șemineului.

– Este o poveste mai degrabă sordidă, doamnă Poole, începu Leo, întinzându-și picioarele către dogoarea focului. Una care nu mă avantajează.

– Cu toate acestea, aș vrea s-o aud.

El își sprijini capul de catifeaua roșie a spetezei și închise ochii.

– Ca să nu mai lungim vorba, cea de-a treia presupunere a dumneavoastră este corectă. Am plecat în căutarea tâlharului care v-a atacat noaptea trecută.

Deși se așteptase la acest răspuns, Beatrice se înspăimîntă.

– Vreți să spuneți că ați plecat în miez de noapte să căutați un răufăcător primejdios?

– Din întâmplare, replică Leo, deschizînd ochii și privind-o cu o expresie enigmatică, acesta e momentul cel mai potrivit pentru vînătoarea de tâlhari; sînt fapte ale nopții.

– Dumnezeule, sînteți nebun?!

Leo nu răspunse, ci o privi cu ironie. Beatrice se înroși la față și își ascunse stînghereala adoptînd o atitudine mînioasă.

– Înțeleg că v-ați găsit vînatul.

Amanda Quick

– Așa-numiții „domni“ ai drumurilor sînt destul de previzibili, zise Leo, oftînd. Totuși, cel de acum a reușit să mă ia prin surprindere. Avea cu el un tovarăș. Unul pe care l-am observat puțin cam tîrziu.

– *Erau doi?*

– Se pare că, după întîlnirea de noaptea trecută cu dumneavoastră, răufăcătorul a tras concluzia înțeleaptă că avea nevoie de ajutoare.

– Ceea ce-mi spuneți nu este cîtuși de puțin amuzant, domnule conte. Așadar, doi tîlhari... Ați avut noroc că ați scăpat cu viață.

– Nu eram nici eu singur. Aveam și eu un aliat.

Elf își mișcă urechile și se așează mai comod. Beatrice se uită la cîine.

– Înțeleg, zise ea. Și ce s-a întîmplat cu cei doi răufăcători?

– Ținînd seama de umărul ăsta și de ora tîrzie, nu am fost în dispoziția necesară pentru a-i tîri pînă-n sat și a-l trezi pe judecător, explică Leo, sorbind din coniac. În consecință, le-am spus să-și vadă de drum, dar i-am avertizat.

– Doar un avertisment?

– Nu cred că se vor întoarce prea curînd, zise Leo, zîmbind. Elf lasă o impresie durabilă.

Beatrice se cutremură.

– Da, sînt convinsă de asta. V-ați asumat un risc enorm, domnule conte, adăugă ea, privindu-l mînioasă.

– Totul ar fi trebuit să se petreacă simplu. Recunosc că, în seara aceasta, am fost puțin cam neprevăzător. Peste buza paharului, el îi aruncă o privire plină de subînțeles. În apărarea

mea pot să afirm doar că avusesem o zi grea. Eram distrat și indispus. Nu mă aflu în cea mai bună formă.

– Faceți des aceste lucruri?

– Adică, să vînez tîlhari? Numai atunci cînd apare cîte unul în district. Cei mai mulți dintre ei evită domeniile Monkcrest. Zvonurile despre oameni-lup și vrăjitori sînt al naibii de enervante, însă îi țin pe răufăcători la distanță.

Beatrice cugetă asupra diverselor implicații ale acestei declarații.

– Cel care a încercat să mă jefuiască noaptea trecută, zise ea, nu se afla, de fapt, pe domeniile Monkcrest.

– A ajuns destul de aproape, replică Leo schișind un gest extrem de vag cu mîna în care ținea paharul de coniac.

– Totuși, acționa pe celălalt mal al rîului, insistă ea, cu prudență.

Printre pleoapele întredeschise, Leo o privi cu atenție.

– Într-adevăr?

Pierzîndu-și răbdarea, Beatrice sări în picioare, înfruntîndu-l:

– Pentru a-l urmări, ar fi trebuit să treceți podul. Cel despre care se spunea că s-ar afla sub ape.

– Vă veți bucura să aflați că apele s-au retras mai repede decît se aștepta.

– Nu zău?! exclamă Beatrice, strîngînd în mîini reverele capotului. Mă întreb de ce nu constituie acest lucru o mare surpriză?

– Nu știi ce vrei să insinuați, doamnă Poole, dar vă asigur...

Amanda Quick

– Nu insinuez nimic, domnule conte. Vă acuz că nu mi-ați spus adevărul cu privire la situația podului.

– Liniștiți-vă! Chiar dacă podul nu s-ar fi aflat sub ape pe toată durata zilei, drumurile ar fi fost prea noroioase pentru o călătorie rapidă cu trăsura. Dacă ați fi plecat în dimineața asta, v-ar fi trebuit trei zile ca să ajungeți la Londra, în loc de două. Ceea ce ar fi însemnat încă două nopți petrecute în hanuri proaste.

– Nu încercați să mă păcăliți, domnule de Monkcrest, zise Beatrice, plimbându-se cu pași mari încolo și-ncoace prin fața șemineului. Am fost trasă pe sfoară. Știam că se pune la cale ceva dubios. Ar fi trebuit să verific eu însămi starea podului.

– Tocmai v-am explicat că, amînîndu-vă plecarea cu o zi, nu ați pierdut timp, spuse el, împăciuitor.

– Nu asta-i problema, domnule, ci faptul că m-ați înșelat. Ochii lui scînteiară de enervare. Lui Beatrice îi fu clar că actualul Călugăr Nebun nu era obișnuit să i se discute deciziile.

– Am făcut așa cum am considerat eu că era mai bine, declară el, pe un ton calm.

– Ha-ha! Nu vă cred. Mi-ați întîrziat plecarea fiindcă sperați să utilizați timpul astfel cîștigat pentru a mă convinge să renunț la planurile mele.

– Și la ce naiba mi-a folosit! mormăi Leo. Mi-am răcit gura degeaba.

– Da, chiar asta ați făcut, zise ea, oprindu-se în dreptul poliței șemineului. Sînt foarte hotărîtă să-mi încep investigațiile privitoare la moartea unchiului meu imediat ce voi ajunge la Londra.

INELELE AFRODITEI

– În legătură cu intențiile dumneavoastră, m-ați convins doamnă Poole. Este evident că nu vă veți lăsa abătută de la ele nici prin logică, nici prin bun-simț, și asta în ciuda educației primite de la tatăl dumneavoastră. Leo dădu pe gît restul de coniac și, cu un gest energic, trînti paharul pe masă. Acesta a fost de fapt motivul pentru care m-am dus azi-noapte să-l vînez pe tîlharul dumneavoastră și, ca urmare, mă aflu în situația de acum.

– Poftim?! exclamă ea, întorcîndu-se spre el. Insinuați că eu sînt de vină pentru că ați fost rănit?

– Da, confirmă Leo, gînditor și posomorît; cred că pot afirma că din vina dumneavoastră m-am ales cu această rană.

– Ce tupeu! Cum îndrăzniți...?

– Mi se pare foarte clar. Dacă ați fi ascultat sfatul meu și ați fi acceptat să vă abțineți de la a vă risca gîtul urmărind Inelele acelea blestemate, n-aș fi fost obligat să ies din casă în miez de noapte.

– Nu reușesc să văd care-i legătura, domnule conte.

– Legătura este cît se poate de evidentă. Am fost nevoit să mă ocup de problema cu tîlharul în noaptea aceasta, deoarece nu putea fi amînată.

– De ce nu putea fi amînată? întrebă ea aruncîndu-i o privire ucigătoare.

– Pentru că, așa cum v-am spus, intenționez să vă însoțesc, mîine dimineață, în drumul de întoarcere la Londra, răspunse el, răbdător.

– Dacă vă închipuiți măcar o clipă că, după ce m-ați tras pe sfoară astăzi, vă voi îngădui să vă amestecați în această afacere, vă înșelați amarnic, domnule.

Amanda Quick

Leo se ridică brusc din fotoliu lângă Beatrice.

– Domnule conte... îngăimă ea, făcînd repede un pas înapoi. Călcîiul i se lovi de ceva tare. Mîrîitul în surdina prin care protestă Elf îi opri retragerea. Umărul dumneavoastră...

– Deocamdată se simte mult mai bine.

– Să știți, domnule de Monkcrest, că nu mă voi lăsa intimidată.

– Nu mă înțelegeți, doamnă, spuse el, punîndu-și mîna dreaptă pe polița șemineului, lângă capul ei. Nu încerc să vă sperii.

– Cu atît mai bine, zise ea, înghițînd în sec, fiindcă, vă asigur, nu am cîtuși de puțin intenția de a vă îngădui să faceți așa ceva. Nu cred nici unul din zvonurile pe care le-am auzit despre dumneavoastră. Nu sînteți nebun. Sînteți un gentleman, și mă aștept să vă purtați ca atare.

– În familia mea e deseori dificil de făcut deosebirea dintre cele două ipostaze.

– Aiurea!

Cînd îi răspunse, privirea lui exprima răceală.

– Vom lăsa subiectul acesta pentru un alt prilej. Tocmai aveam de gînd să vă propun un parteneriat, doamnă Poole!

Beatrice îl privea perplexă, vag conștientă de faptul că Elf se retrăgea într-un colț îndepărtat al încăperii.

– Un parteneriat? repetă ea, stupefiată.

– Dumneavoastră și cu mine avem un țel comun, îi explică el, aplecîndu-se mai mult spre ea. Amîndoi vrem să dăm de urma Inelelor Inaccesibile. Cine știe? Dacă Inelele au reapărut, e posibil să fi reapărut și Afrodita alchimistului. Nu-i exclus ca fiecare din noi să posede informații care-i pot fi de folos celui alt.

– Și ce-i cu asta?

– Constat că-i imposibil să vă fac să renunțați la planurile dumneavoastră, iar eu nu intenționez să renunț la ale mele. Se pare că sîntem legați unul de celălalt, doamnă Poole. În consecință, am putea să colaborăm.

– Inelele acelea aparțin rudelor mele. Dacă vor fi găsite, nu vă voi permite să emiteți pretenții asupra lor.

– Spuneți că, dacă ați descoperi Inelele, le-ați vinde unui colecționar pentru a recupera banii cu care le-a plătit unchiul dumneavoastră.

– Da, confirmă ea, măsurîndu-l din ochi cu prudență. Exact așa voi proceda.

– Atunci nu avem de ce să ne contrazicem, doamnă, spuse Leo, cu glas mult mai scăzut. Dacă s-ar întîmpla ca Inelele să apară în cursul investigației noastre, va trebui să mi le vindeți mie.

– Să vi le vînd dumneavoastră? repetă ea, simțind că i se usucă gîtlejul.

– Vă asigur că-mi pot permite să achit orice preț ați decide să cereți pentru ele.

– Nici... nici o clipă nu mă îndoiesc de asta, domnule conte, zise ea, conștientă de faptul că se bîlbîia, dar trebuie să recunosc că propunerea dumneavoastră mă surprinde. Nu mă gîndisem să vă vînd dumneavoastră Inelele.

– Cîntăriți bine, doamnă Poole, oportunitățile oferite de un astfel de aranjament, insistă el, coborînd glasul pînă cînd deveni o șoaptă persuasivă. Era glasul unui amant care încearcă să seducă și să fascineze. Glasul unui vrăjitor. Un partener care să vă ajute în cercetările dumneavoastră și un client garantat

Amanda Quick

pentru Inele, dacă sînt găsite. Un aranjament foarte bun, nu-i așa?

– Un parteneriat, repetă Beatrice, înfiorîndu-se. Cuvîntul i se părea ciudat de atrăgător. Își limpezi glasul. În mod cert, voi lua în considerare oferta dumneavoastră.

– Ar fi bine să vă hotărîți foarte repede. Vom pleca împreună mîine dimineață.

– Nu fiți prea sigur, domnule de Monkcrest. Am spus doar că voi lua în considerare acest plan.

– Așa să faceți, doamnă Poole. Dar repede.

Contele era atît de aproape încît Beatrice i-ar fi putut atinge pieptul dezgolit cu vîrfurile degetelor. Căldura trupului lui o învăluia. Brusc, simți că se sufocă, ca și cum asupra ei ar fi apăsât întreaga lui greutate, zdrobind-o.

Un parteneriat.

Era o idee nebunească, pentru a nu spune mai mult, dar ea nu putea să nege existența fiorului ce o străbătea la gîndul unei asemenea aventuri.

Un parteneriat cu Călugărul Nebun de la Monkcrest Abbey.

Oricare ar fi fost rezultatul, însemna o aventură demnă de una dintre eroinele romanelor ei. Chiar dacă investigațiile s-ar solda cu un eșec, ar putea folosi materialul în unul din următoarele ei romane.

Acest ultim gînd o ajută să se decidă.

– E posibil să vă dovedeți util ca asistent, domnule conte.

– Partener, doamnă Poole. Partener cu drepturi egale.

Nu asistent.

– Hmm...

INELELE AFRODITEI

Zîmbetul lui ar fi putut să ademenească orice eroină imprudentă, convingînd-o să coboare într-o criptă, își spuse Beatrice în sinea ei.

– Foarte bine, domnule, declară după ce-și dresе glasul. De acord.

– Poate că ar trebui să pecetluim această înțelegere.

– S-o pecetluim? Cum? se miră ea, încruntîndu-se. Doriți să facem un contract scris, domnule?

– Nu, stîmată doamnă Poole. Mă gîndeam la ceva mult mai interesant.

Pe neașteptate, își înclină capul și gura lui îi pecetlui buzele.

În clipa aceea, Beatrice știi că, dacă în acea noapte și în acea încăpere exista cineva nebun, acea persoană era ea. Cu siguranță, numai o nebună i-ar fi îngăduit unui bărbat ca acesta să-i aprindă toate simțurile.

Își încolăci brațele în jurul gîtului lui și se agăță de el ca și cum de asta i-ar fi depins viața.

5

*S*îngele zvîcnea cu putere în venele lui Leo. Într-oclipă, temperatura din cameră crescuse cu câteva grade. Dorința care sporea în el era atît de puternică încît devenea aproape dureroasă.

Era în pragul vîrstei de patruzeci de ani. Trecuse de perioada în care un bărbat cade pradă poftelor de nestăpînit ale tinereții. Pasiunile lui fuseseră strîns ținute în frîu vreme atît de îndelungată încît uitase cum e atunci cînd le scapi de sub control.

Nu intenționase s-o sărute pe Beatrice. Nu, asta era o minciună. Intenționase s-o sărute. De fapt, acum își dădea seama că nici nu prea avusese de ales. Ea avea asupra lui un efect asemănător celui pe care condimentele îl au asupra limbii. Îl irita și totodată îl înflăcăra. Și-l lăsa dornic să mai guste o dată. Mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi sărutat-o, își spusese Leo în sinea lui. Dar nu se gîndise că avea să cedeze acelui imbold chiar în clipa aceea. În noaptea asta și aici; nu era nici

INELELE AFRODITEI

momentul, nici locul potrivit. În noaptea asta nu era perfect stăpîn nici pe el, nici pe situație.

Îl supăra și faptul că Beatrice aproape că-l făcuse să-și iasă din fire, ceva ce i se întîmpla extrem de rar. Una peste alta, nu se simțea în forma cea mai bună. Și, colac peste pupăză, doar cu cîteva clipe înainte Beatrice îi spusese că, odinioară, cunoscuse uniunea fizică și sufletească perfectă dintre un bărbat și o femeie, așa cum n-ar mai putea exista alta.

Se întrebă dacă nu cumva tocmai acea afirmație îl stimulase. Își dădea seama că nu-l deranja gîndul că ea cunoscuse o asemenea fericire alături de un alt bărbat. Oricare ar fi fost motivul, era incapabil să reziste ispitei de a o săruta.

Știa că o luase prin surprindere. Văzuse expresia uluită din ochii ei chiar înainte de a se apleca s-o sărute. Cu toate acestea, ea îi răspunsese la sărut.

De fapt, intensitatea reacției ei îl uimise. Buzele ei erau calde, catifelate și primitoare. Brațele ei se strînseseră cu mai mare putere în jurul gîtului său. Beatrice încetă să se mai retragă, lipindu-și spatele de marmura șemineului. Sub capotul larg, Leo îi simțea dulcea rotunjime a sînilor.

Trupul ei era grațios și excitant de ferm exact acolo unde trebuia. Șoldurile ei potrivit de pline păreau că imploră atingerea mîinii lui.

Un fulgător sentiment de victorie îi dădu o senzație de amețală. Știa că nu se înșelase mai înainte, cînd o surprinsese uitîndu-se la pieptul lui. Era cert că îi stîrnise interesul. O intriga în suficientă măsură încît să-și deschidă buzele sub buzele lui.

Cu un geamăt, Leo își intensifică apăsarea sărutului.

Amanda Quick

Beatrice murmură ceva neinteligibil, dar nu se depărtă.

El își strecură mâinile pe sub capotul ei, și le coborî către talie, și apoi mai jos, pînă cînd degetele i se opriră pe rotunjimea coapselor ei.

Leo o strînse mai tare, făcînd-o să-i simtă bărbăția trezită la viață. Percepu fiorul care străbătu trupul ei. Mireasma ei îi înfierbînta simțurile, stîrnindu-i-le într-un adevărat vîrtej.

Se gîndi la canapea. Aceasta se afla la o depărtare de numai cîțiva pași.

– Domnule conte... Cu respirația tăiată, Beatrice reuși să-și elibereze gura. Își ridică ochii spre el, cu o expresie uimită. Probabil că, pentru a scăpa de durere, ați băut prea mult coniac. Fără îndoială, mîine dimineață veți regreta asta.

– Fără îndoială, zise el, lipind-o din nou de el. Dar dumneavoastră, veți regreta?

Ea deschise gura să răspundă. Leo își adună tot curajul în așteptarea răspunsului. Bineînțeles că ea avea să regrete acel sărut. Orice doamnă în situația ei ar fi fost obligată de convențiile și de regulile impuse de societate să se declare profund jignită. Și, ca și cum asta n-ar fi constituit un motiv suficient pentru regrete, ea gustase cîndva ambrozia. Leo își spuse că sărutările lui nu aveau chiar gustul acesteia.

Beatrice închise gura. Apoi, după ce schiță un zîmbet ciudat, răspunse:

– Nu.

– Nu? Leo se simți invadat de un val de ușurare, urmat de un altul, de nespusă plăcere. Își apropie din nou gura de a ei. Ei bine, în cazul acesta...

INELELE AFRODITEI

Beatrice își puse degetele pe buzele lui, împiedicându-l să-și ducă la îndeplinire intenția.

– A fost o experiență extrem de interesantă, comentă ea. El rămase nemișcat, resimțind acut atingerea degetelor ei.

– Interesantă?

– Întocmai. S-ar putea spune chiar ispititoare.

Leo zîmbi ușor ironic.

– Doamnă Poole, mă măguliți!

Beatrice trase adînc aer în piept.

– Faptul de a vă săruta, spuse apoi, constituie în mod sigur o experiență tonifiantă.

– Tonifiantă?

– Da, însă cred că a mers suficient de departe, domnule. Dacă urmează să fim parteneri, este recomandabil să nu complicăm situația cu lucruri de soiul acesta.

Zîmbetul lui Leo dispăru într-o clipită.

– Lucruri de soiul acesta, repetă el, rar. Înțeleg.

Ea se desprinse ușor din brațele lui și, cu pași sprinteni, se îndepărtă.

– Sînt sigură, domnule conte, că veți fi de acord cu mine că această intimitate n-ar face decît să tulbure asocierea noastră.

– Într-adevăr, doamnă Poole, conveni el, înclinînd capul cu un formalism plin de gravitate. Vorbind în calitate de proaspăt asociat al dumneavoastră, vă sugerez să vă duceți la culcare.

– Dar nu-mi este deloc somn, domnule conte. În mod inexplicabil mă simt extrem de odihnită. Am putea foarte bine să folosim acest prilej pentru a discuta despre planurile noastre.

Amanda Quick

– Duceți-vă la culcare, zise Leo, cu glas scăzut. Acum!

Ea ezită, însă ceva ce exprima chipul lui o convinsese că, în noaptea asta, prudența era mai bună decît curajul, așa că se supuse:

– Cum doriți, domnule conte.

Cu pași egali, se îndreptă spre ușa bibliotecii, o deschise și, fără un cuvînt, ieși din încăpere.

Leo ascultă cum pașii ei deveneau tot mai repezi pe măsură ce străbătea holul. Urcă treptele în goană, de parcă ar fi fost urmărită de un personaj din vreun roman de groază.

Leo îl privi pe Elf.

– Dacă nu eram nebun înainte ca doamna Poole să fi devenit asociata mea, îi spuse el cîinelui, în mod sigur voi înnebuni pînă se va termina afacerea asta.

Noul proprietar al muzeului asculta cum orologiul cu apă picura încet în întuneric. Instrumentul acela nu era original, ci copia unui straniu mecanism oriental, anume conceput pentru a anunța semne divine și diverse prevestiri. El marca trecerea orelor cu un neîncetat pic, pic, pic.

Zgomotul acela continuu și rău-prevestitor sublinia faptul că timpul se scurgea în mod implacabil. Primele zvonuri despre Inele care treziseră interesul colecționarilor cu cîteva luni în urmă sfîrșiseră prin a se stinge. Cei mai mulți ajunseseră la concluzia că poveștile care circulaseră prin magazinele de antichități se bazau pe o mistificare sau pe o înșelăciune.

Brusc, Inelele dispăruseră iar. Nu se știa ce se întîmplase cu ele. Oare cît va dura pînă cînd zvonuri noi vor atrage atenția?

INELELE AFRODITEI

Era foarte posibil ca un nou val de speculații în legătură cu Inelele să-i facă pe colecționarii care respinseseră poveștile anterioare să se întrebe dacă, la urma urmei, acestea nu conțineau un sîmbure de adevăr. Printre cei care nu dăduseră atenție primului val de zvonuri se numărau cîțiva care puteau deveni primejdioși, dacă se hotărau să acorde interes acelei afaceri.

Razele lunii se revărsau prin ferestrele înalte. Strălucirea lor rece și palidă lumina un șir de măști amenințătoare aflate pe unul din pereți, crea zone de umbre întunecate printre pedestalurile care susțineau diverse statuete, copii ale unor sculpturi luate dintr-o piramidă egipteană.

Muzeul adăpostea multe obiecte bizare. Majoritatea exponatelor din încăperile aflate în catul principal erau falsuri și imitații. Altele, ca de exemplu mașinăria bazată pe magnetism, aparțineau unor șarlatani care le meșteriseră pentru a-i păcăli pe creduli.

Proprietarul muzeului trecu pe lîngă o piatră plată, cioplită, o imitație a unei dale luate dintr-o criptă romană, plină de semne astrologice.

Lumina lumînării căzu pe suprafața orologiului cu apă. Acesta indica aproape ora două noaptea. Un moment excelent pentru a trece în revistă conținutul muzeului... și un timp foarte potrivit pentru meditație.

De fapt, în noaptea aceea existau multe subiecte care necesitau o analiză pertinentă. Pînă acum se comiseseră foarte puține greșeli, dar moartea lordului Glassonby reprezentase un dezastru. Inelele Inaccesibile ale Afroditei îi scăpaseră încă o dată printre degete.

Amanda Quick

Fusese atît de aproape! Al naibii de aproape!

Respiră profund. Stăpînește-ți mintea. Încă mai e timp să găsești Inelele. Nu-i totul pierdut.

Proprietarul se îndreptă spre un dulap, deschise ușa și își vîrî înăuntru mîna înmănușată, pentru a răsuci o manetă ascunsă. De sub pardoseala de piatră se auzi scrîșnetul unor angrenaje. Întregul dulap se roti greoi în afară, dînd la iveală lespezile unor trepte.

Proprietarul coborî scara ce ducea spre încăperea lipsită de ferestre de dedesubt. Amatorii de curiozități care plăteau pentru a intra în muzeu nu erau niciodată lăsați să pătrundă în această cameră asemănătoare unui mormînt.

Aici erau adăpostite piesele originale din colecția muzeului. Noul proprietar își roti privirile prin încăpere cu un sentiment de mulțumire.

Cele mai multe dintre relicvele de acolo fuseseră achiziționate doar cu cîteva luni în urmă, din colecția lui Morgan Judd, un om care înțelesese adevărata lor valoare.

Judd murise într-un incendiu misterios care mistuise vila lui de la țară. Puțini oameni știau că prețioasa lui colecție de antichități supraviețuise pîrjolului. Și mai puțini erau cei care aveau cunoștință că unele piese ajunseseră în această încăpere.

Lumina lumînării se reflectă pe suprafața unui ciudat recipient confecționat dintr-un metal neobișnuit, care avea un luciu mat. Precedentul proprietar al muzeului susținuse că acel obiect străvechi îi aparținuse cîndva unui alchimist. Nu exista nici un motiv pentru a nu da crezare acelei afirmații.

INELELE AFRODITEI

La capătul de jos al scării, proprietarul muzeului coti trecînd pe lîngă un dulap de sticlă. În interiorul lui se aflau cîteva volume legate în piele, pe care Judd le furase din biblioteca unei mănăstiri italiene. Călugării medievali, care copiaseră din texte vechi, gravaseră în legăturile groase ale cărților tainice avertismente. *Atenție! Nu lăsați nici un om să deschidă această carte, dacă mai înainte nu și-a fortificat sufletul prin post și rugăciune.*

Proprietarul ocoli dulapul cu cărți și înaintă de-a lungul unui culoar creat între două vitrine lungi. În spatele ușilor încuiate ale acestora se afla o serie de dispozitive care fuseseră cîndva folosite în scopuri oculte de către populația străveche a unei insule din Mările Sudului.

La capătul culoarului, proprietarul se opri în fața unui dulap mare din lemn. Ușile acestuia erau ornamentate cu sculpturi complicate reprezentînd mai multe simboluri și numere și erau încuiate cu un lacăt solid.

Proprietarul introduse în lacăt o cheie veche de fier și deschise ușile dulapului. Flacăra pîlpîitoare a lumînării dezvălui silueta din interior, cioplită dintr-o misterioasă substanță verde – nu tocmai piatră, dar nici metal –, care sfîda loviturile ciocanului sau ale dălții. Proprietarul considera că, din întreaga colecție, acesta era cel mai important obiect făcut de mîna omului.

– Trull nu ți-a știut niciodată marea taină, nu-i așa? Dar eu te-am recunoscut imediat, îi șopti el statuetei.

Dimensiunile Afroditei alchimistului erau modeste. Dacă ar fi fost așezată pe pardoseală, ar fi ajuns abia la înălțimea

Amanda Quick

mijlocului unui bărbat. Era o statueta grațioasă, care reprezenta o zeiță în atitudinea clasică a unei femei care se ridică din apele mării. Ondulațiile părului revărsat în cascade își găseau ecoul în valurile de la picioarele ei. De jur-împrejurul soclului erau gravate simboluri ale alchimiei.

Proprietarul muzeului mîngîie pieptul verde și rece.

– A fost doar o mică întîrziere, draga mea. O greșeală de calcul neimportantă. Dar jur că foarte curînd voi găsi Inelele. Pînă la urmă, îți vei dezvălui tainele. Lumina lumînării pîlpîi pe trăsăturile impasibile ale statuu. În curînd, mica mea zeiță rece. Nu vor mai exista greșeli.

Magazinul întunecos de pe Cunning Lane arbora cu mîndrie deasupra intrării o firmă care anunța că acolo se afla sediul unui oarecare domn A. Sibson, intermediar în comerțul cu antichități. În realitate, partea din față a mucegăitului și dărăpănatului local semăna teribil cu o casă de amanet.

Clientela consta din oameni de toate categoriile, dar mai ales din hoți care încercau să ascundă prada furată, și din doamne sărăcite și desperate, care doreau să vîndă obiecte de preț obținute prin moștenire. Dintre clienți făcea parte și ocazionalul colecționar de antichități la urechile căruia ajunseseră zvonuri despre camera din spate a lui Sibson.

Clopoțelul de deasupra ușii răsună slab cînd Leo își făcu intrarea. Magazinul părea gol. Contele își croi drum printr-un labirint de vitrine prăfuite pline cu bijuterii soioase, monede antice și vase ciobite. În fața unei tejghele se opri.

– Sibson?

– Vin la dumneavoastră într-o clipă, se auzi un glas de după o perdeă care masca partea din spate a încăperii.

Leo se sprijini nonșalant de tețghea și cercetă cu privirea micul magazin. De când fusese aici ultima oară prea puține lucruri se schimbaseră. Un strat subțire de praf acoperea statuile din colțuri. Mormanul de pietre cu inscripții în litere rune, care zăcea pe pardoseală, nu părea să fi fost deranjat de ani de zile.

Ca vechi client, Leo știa foarte bine că mărfurile etalate erau doar de fațadă. Sibson păstra cele mai interesante obiecte oferite spre vânzare în încăperea din spate.

– Ei, ia să vedem, ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? zise Sibson, dînd la o parte perdeaua și uitîndu-se precaut de după ea. Tresări nervos cînd îl văzu pe Leo. Favoriții îi tremurară, și ochii lui ca de viezure aruncară priviri rezezi în stînga și-n dreapta, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare. Monkcrest! exclamă el apoi.

– Bună, Sibson. A trecut ceva timp, nu-i așa? Nu te-am mai văzut din ziua în care ai încercat să-mi vinzi acel fals pergament dintr-un templu egiptean.

– Ei acum, și dumneavoastră! Aveam toate motivele să cred că pergamentul ăla era original.

– Bineînțeles că le aveai. Îi plătisei o grămadă de bani falsificatorului aceluia bătrîn, Trull, ca să-l fabrice. Și trebuie să recunosc că a făcut o treabă excelentă. Am admirat în mod deosebit delicatetea decorațiunii cu delfini și scoici.

– Auzisem eu că sînteți în oraș, domnule conte. Foarte

Amanda Quick

amabil din partea dumneavoastră că-mi vizitați umilul local. Am în spate câteva lucruri drăguțe.

– Astăzi nu am timp să-ți văd mărfurile. Mă află aici pentru alte treburi.

Cu pași șovăielnici, Sibson ieși la lumină. De o slăbiciune cadaverică, cu oasele parcă ieșindu-i prin piele, părea să fie într-o continuă mișcare. În făptura lui totul tremura, sau sălta, sau zvîcnea.

– Îmi permiteți să vă-ntreb, domnule, ce anume vă aduce aici?

– Sînt în căutarea unor informații. Și, ca întotdeauna, intenționez să plătesc bine pentru ele.

– Ce fel de informații?

– Umblă zvonul că anumite obiecte antice ar fi ajuns la Londra. Vreau să stabilesc ce este adevărat în acest zvon.

– Și cam care ar fi acele obiecte, domnule?

– O pereche de Inele, zise Leo cu glas scăzut. Chei ale unei vechi statui a Afroditei.

Ochii lui Sibson se măriră brusc. Sprîncenele îi tresăriră.

– Circulă mereu o mulțime de Afrodite și de imagini ale lui Venus, dar, din întîmplare, nu am nici una în stoc.

– Această statuie anume este destul de neobișnuită. Se spune că ar conține o comoară fabuloasă.

Sibson țiți din buze, după care declară:

– N-am cunoștință despre nici o astfel de statuie, domnule conte.

– Uneori se fac referiri la ea sub denumirea de „Afrodita alchimistului“.

INELELE AFRODITEI

– Oh, *acea* Afrodită! exclamă Sibson, pufnind disprețuitor. Asta nu-i altceva decît o veche legendă. Dumneavoastră, domnule, ar fi trebuit să știți asta.

– Haide, Sibson! După atîția ani, mă cunoști bine. Știi că pot fi foarte generos.

– V-am spus, nu știu nimic despre nici o statuie în interiorul căreia să fie păstrată o comoară, se încăpățîină Sibson să nege, încruntîndu-se ca semn că începe să-și piardă răbdarea.

– Dar despre Inele? Cheile care ar deschide statuia? Mi s-a spus că ele ar fi trecut prin magazinul lui Ashwater.

– Ashwater? repetă Sibson, tresărind și sărind în sus, cuprins brusc de furie. *Ashwater*? Individul ăla nu vinde altceva decît falsuri. Toată lumea știe că vasele și statuile alea ale lui le comandă unui atelier din Italia. Nici un colecționar respectabil nu are de-a face cu el. Orice poveste care provine din dugheana lui poate fi considerată de la bun început o minciună.

– Se pare că Ashwater a plecat pe continent pentru o perioadă de timp nedeterminată. Ai idee de ce a făcut-o?

– S-o fi dus să vadă cum merg afacerile lui frauduloase din Italia, bănuiesc. Ascultați-mă, nu știu nimic despre călătoria lui Ashwater și nici despre Inele, zise Sibson, dînd să se retragă spre perdea. Îmi pare rău, domnule conte, dar trebuie să mă scuzați. Pentru moment sînt foarte ocupat. Tocmai mi-a sosit din Grecia un nou lot de antichități. Am clienți care așteaptă.

– Sibson!

Ținînd cu o mîină marginea perdelei, Sibson încremeni. Înghiți în sec și răspuase:

Amanda Quick

– Da, domnule conte?

– Mă vei înștiința imediat dacă se va întâmpla să afli ceva în legătură cu Inelele Inaccesibile, nu- i așa?

– Da, domnule conte. Imediat. Și acum, dacă mă iertați...

Dintr-o smucitură, Sibson trase perdeaua în urma lui.

Leo mai rămase câteva clipe în magazin, cîntărind în minte avantajele și dezavantajele pe care le-ar avea dacă ar insista mai mult pe lîngă Sibson. Se hotărî să aștepte. Deocamdată, neliniștea lui Sibson confirma ceea ce aflase în alte magazine similare, ascunse în labirintul de străduțe ale Londrei.

Cu câteva luni în urmă, zvonurile referitoare la Inelele Inaccesibile circulasera asiduu prin comunitatea magazinelor și colecționarilor specializați în antichități. Entuziasmul se evaporase foarte repede, cînd se aflase că e vorba de magazinul lui Ashwater. Reputația de negustor cinstit a acestuia lăsa mult de dorit. De fapt, ca și cea a lui Sibson.

Leo ieși din magazin și traversă strada. O femeie tînără, cu părul nefiresc de roșu și cu obrajii intens machiați îi zîmbi și își trase la o parte eșarfa de lînă zdrențuită care îi acoperea corsajul rochiei spălăcite. Partea din față a veșmîntului nu reușea să-i acopere pe de-a-ntregul sfîrcurile sînilor.

– Te interesează marfa, domnu'? Eu sînt ceva mai tînără decît relicvele alea vechi din prăvălia lui Sibson. Și mult mai plină de viață decît ele, pariez!

Era destul de tînără. Femeile îmbătrîneau repede pe străzi, gîndi Leo.

– Nu, mulțumesc. Scoase din buzunar câteva monede și, cînd trecu prin dreptul ei, le lăsă să-i cadă în palmă. Du-te să-ți iei ceva de mîncare!

INELELE AFRODITEI

Ea aruncă o privire rapidă spre monede, și vreme de o clipă rămase nedumerită. Apoi, degetele i se strînseseră convulsiv în jurul lor. Îl privi cercetător pe conte.

– Ești sigur că nu vrei una rapidă? Nu-i nevoie să folosim intrîndul ăsta. Am propriile mele camere, la etaj.

– Pentru moment, nu prea am timp.

– Păcat. Poate-n altă zi? spuse femeia, uitîndu-se la el plină de speranță.

– Nu cred că va fi posibil, zise el, cu blîndețe.

– Oh! Oftatul ei exprima dezamăgire, dar nu și surprindere. Probabil că dumneata ești obișnuit cu cele mai elegante?

– Așa cum ți-am spus, mă grăbesc. Bună ziua, doamnă, replică Leo, dînd să treacă de ea.

Politețea lui o făcu să chicotească. Rîsul acela juvenil îl făcu să-și dea seama de cît de tînăra era.

– Sînteți un adevărat gentleman, domnu'. Nu ca ălalți tipi care vin să viziteze prăvălia lu' Sibson. Ai mai mulți dintre ei se uită la mine de parc-aș fi o grămadă de gunoi aruncată-n pragu' ăsta, zău așa.

Leo se opri, se întoarse încet și o privi.

– Lucrezi în intrîndul acesta în fiecare zi?

– În fiecare zi, în ultimii trei ani. Da' asta n-o să dureze o veșnicie, adăugă ea, înviorîndu-se. Pun bani deoparte. Tom, ăla de la „Pisica Beată“, vrea să se retragă din afaceri. Zice că, dacă scot gologanii, o să-mi vîndă mie cîrciuma.

Leo aruncă o privire în lungul străzii și văzu localul. Pe firma de deasupra intrării era pictată o pisică albastră. Apoi se uită iar la magazinul de antichități.

Amanda Quick

– Cu siguranță dumneata îi vezi pe toți cei care vin și pleacă din prăvălia lui Sibson.

– Ba bine că nu! Da' ai mai mulți se fac că nu mă văd, adăugă ea, strîmbînd din nas. Își aleg partenerile de sex dintre dansatoare, și din case în care fetele au tot timpul de lucru înăuntru, și nu stau niciodată în picioare, în praguri.

– Cum te cheamă?

– Clarinda, domnu'.

– Ești, evident, o femeie care știe cum se fac afacerile, Clarinda.

– Bătrînu' Tom, în schimbu' serviciilor mele, mă-nvață cum se face negustoria. Învăț tot ce trebuie ca să mă ocup de „Pisica Beată“. Tom zice că am talent la mînuirea banilor și a clienților.

– Eu sînt în căutarea unor informații. Dacă ai ce să vinzi, te voi plăti bine.

– Ce fel de informații? întrebă ea, înclinînd capul într-o parte.

– Majoritatea clienților care vin la magazinul lui Sibson sînt vizitatori permanenți, nu-i așa?

– Mda. Cei mai mulți. Pe dumneata nu te-am mai văzut pîn-acu', remarcă ea, privindu-l printre pleoapele întredeschise.

– N-am mai fost de mult în magazinul lui Sibson. Nu cred că erai aici ultima dată cînd m-am oprit să-i văd mărfurile.

– Poate că eram sus cu un client, sugeră ea, înălțînd din umeri.

– Posibil. Leo mai scoase cîteva monede din buzunar. Agitase oala lui Sibson. Era interesant de știut dacă din fierberea

aceea avea să iasă ceva la suprafață. Oare căpătase Sibson de curînd vreun client nou?

– Numai cei obișnuiți. Cu excepția dumitale, domnu'!

– Aș vrea ca dumneata să stai cu ochii pe magazinul lui.

Notează-ți orice activitate neobișnuită. De asemenea, ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai acorda o atenție deosebită oricăror clienți noi. Sau, de fapt, oricăroră dintre clienții lui obișnuiți care ar părea că trec pe aici mai des decît de obicei.

În ochii femeii se aprinse un licăr ce putea să însemne foame sau speranță.

– Ne-am înțeles, domnu'!

– Ai grijă să nu observe nimeni că supraveghezi magazinul.

– E al dracului de puțin probabil, domnu', ca vreunu' dintre tipii ăia eleganți să-mi dea cît de cît atenție, zise ea, cu un zîmbet amar. Dumneata ești singuru', de luni de zile, care m-a băgat în seamă.

– Voi trece pe-aici, pentru a primi un raport, peste o zi sau două.

– Aci o să mă găsiți.

Leo dădu să plece, dar se opri.

– Pînă atunci, îi spuse femeii, folosește cîteva dintre monedele acelea ca să-ți cumperi un șal mai călduros. Nu-mi vei fi de nici un ajutor dacă vei răci.

Chicotitul surprinzător de tineresc al Clarindei răsună în gang.

Leo își continuă drumul prin labirintul de alei înguste și întortocheate, pînă cînd ajunse pe o stradă mai respectabilă. Magazinele bine întreținute și prospere contrastau puternic cu

Amanda Quick

localurile sărăcăcioase de pe străzile întunecoase pe care tocmai le părăsise.

Cînd ridică mîna ca să cheme o trăsură de piață, aruncă o privire rapidă spre vitrina unei librării. Un teanc de romane zăcea sub un afiș care anunța că proprietarul magazinului era încîntat să ofere publicului *Castelul Umbrelor*, de D-na Amelia York.

Trăsura se opri în fața lui Leo. El urcă dintr-un salt, dădu adresa locuinței sale din oraș și se rezemă de spătarul banchetei, ca să cugete la puținel pe care-l aflate în ultimele două zile.

Fusese extrem de activ, dar puține lucruri lăsau să se observe asta. Cît mai discret cu putință, reluase vechi contacte și le dăduse de știre informatorilor săi obișnuiți că dorea orice informație s-ar fi putut obține cu privire la Inelele Inaccesibile. Pînă acum, tot ce primise erau vagi zvonuri și cîteva șoapte susceptibile să-i stîrnească interesul.

Nu era mulțumit de progresele făcute. Era convins că dacă nu va realiza ceva impresionant foarte curînd, noua lui tovarășă de afaceri își va pierde încrederea în el.

Scoase ceasul din buzunar. Era două fix. Aranjase o întîlnire cu Beatrice la cinci, pentru o plimbare cu trăsura în parc. Nu intenționa s-o rateze. N-o mai văzuse pe doamna Poole de cînd sosiseră la Londra, cu două zile în urmă. Fusese ocupat cu instalarea în vilă, cu restabilirea contactelor și cu efectuarea primelor investigații.

Privea traficul rutier, conștient de nerăbdarea de a o revedea pe Beatrice. Sperase că două zile petrecute fără

INELELE AFRODITEI

compania ei aveau să slujească la punerea parteneriatului lor într-o perspectivă mai rațională. Scurta despărțire nu realizase nimic în acest sens. Nu făcuse altceva decât să sporească dorul.

– La naiba! ocări el, băfînd cu degetele darabana în portiera trăsुरii. Unde vor duce toate astea?

Știa că, atunci cînd era vorba de Beatrice, se afla pe teren primejdios. Probabil că n-ar fi trebuit să se implice în afaceri cu o femeie capabilă să stîrnească atît de lesne cea mai nestatonică latură a firii lui. Pe de altă parte, gîndi el, avînd în vedere vîrsta îmi face plăcere să constat că mai pot reacționa astfel.

Leo constată că zîmbește fără motiv.

6

*B*eatrice, sînt aici! strigă Arabella, pășind grăbită în bibliotecă. Exemplarele legate ale noii tale cărți au sosit în sfîrșit! Cred că legătorul a făcut de data asta o treabă tare bună. Volumele au un aspect foarte distins, nu-i așa?

Beatrice își ridică privirea de la biletul împăturit cu grijă pe care-l primise cu cîteva clipe mai înainte. În ciuda emoției pe care i-o produsese conținutul mesajului, vederea verișoarei sale o făcu să uite un moment de el.

Cu ochii ei de un albastru intens, cu părul negru lucios și cu trăsăturile ei frumoase, Arabella era o făptură atrăgătoare. Bunătatea care o caracteriza, temperamentul agreabil întregiau portretul făcînd-o o tînră adorabilă.

Sub îndrumarea lui Winifred, Arabella reușise să atragă atenția în cercurile mai modeste ale „lumii bune“. Pentru a i se acorda un dans, Pearson Burnby, moștenitorul lordului Hazelthorpe fusese nevoit să stea la coadă cu o serie de alți domni nerăbdători. Nu se putea spune că invitațiile inundaseră

vila lui Beatrice, dar o plăcută „picurare“ le ținea pe Winifred și pe Arabella ocupate în mod agreabil. Cele două se întorceau adesea acasă abia în zori.

Beatrice se uită la volumul din mîna Arabellei.

– Da, aprobă ea, legătorul a făcut o treabă foarte bună. Să știi că, din cauza atîtor lucruri care s-au întîmplat în ultima vreme, aproape uitasem de *Castelul Umbrelor*.

– Nu înțeleg cum de-ai putut să-l uiți. Volanele de un galben pal ale noii rochii de muselină a Arabellei dansară în jurul gleznelor ei cînd tînăra se îndreptă spre masa de lucru. Îți jur că este cea mai palpitantă povestire a ta. Scena cu stafia din criptă m-a făcut să simt fiori de gheață de-a lungul spinării.

– Minunat! Să sperăm că toți ceilalți care cumpără cartea vor avea aceeași reacție. Cititorii mei par să aibă o nesfîrșită nevoie de fiori reci ca gheața care să le alerge de-a lungul șirei spinării.

– Îl vor adora pe eroul tău, o asigură Arabella, punînd cartea pe masă. Este încîntător și incitant. Pînă la sfîrșit ai impresia că el este ticălosul. Oare cum reușești să crezi personaje masculine atît de interesante?

– Habar n-am, răspuse Beatrice, uitîndu-se la exemplarul legat în piele al romanului *Castelul Umbrelor*. E ca și cum eroii mei ar gîndi cu propriile lor minți. Se încăpățînează să facă pe răii. (Cam la fel cum procedează Leo, adăugă în sinea ei.)

– Te rog, nu te strădui să-i schimbi, replică Arabella, izbucnind în rîs. Am văzut șirul lung de oameni care așteptau în fața librăriei editorului tău în ziua în care a oferit spre vînzare *Castelul Umbrelor*. Cititorii tăi doresc aceste personaje așa cum le-ai creat tu.

Amanda Quick

– Mare păcat că nu și criticii sînt de aceeași părere cu ei, spuse Beatrice zîbind. Dar ce să-i faci, așa cum zicea unchiul Reggie, un autor trebuie să decidă de timpuriu dacă scrie pentru cititori sau pentru critici, deoarece nu poate fi pe placul tuturor.

– Bietul unchiul Reggie! Era tare amuzant.

– Da, reprezenta genul de cititor preferat de mine. Îi plăcea tot ce scriam.

Fusese de asemenea și cel mai loial susținător al ei, gîndi Beatrice. Niciodată nu ezitase să trimită scrisori biciuitoare criticilor care-i atacau romanele. O dată îi spusese: „Propria lor putere de imaginație, rămasă nedevoltată, este de vină că nu sînt în stare să aprecieze cărțile tale palpitante, draga mea. Nu le da atenție.“

Se uită la pachetul învelit în hîrtie cafenie, legat cu sfoară, ce se afla pe un raft de sus al bibliotecii. O copleși un bine cunoscut sentiment de dor. Realmente îi simt lipsa, își spusese-n gînd.

În pachetul acela era un exemplar al manuscrisului care, în final, devenise *Castelul Umbrelor*. I-l dăduse unchiului ei să-l citească, așa cum obișnuia, deși nu-i fixase încă titlul. Sperase să aibă părerea lui Reggie cu privire la cel pe care-l alesese ea în mod provizoriu. El găsea întotdeauna titlul potrivit.

Reggie terminase de citit manuscrisul și i-l trimisese exact în ziua în care murise, astfel încît nu mai putuse discuta cu el despre titlu. Beatrice primise în dimineața următoare atît manuscrisul cît și vestea morții lui.

Întristată, pusese pachetul pe raft și, în privința titlului,

acceptase sfatul editorului. Domnului Whittle îi plăceau foarte mult titlurile care conțineau cuvîntul „castel“.

Winifred apăru grăbită în prag.

– Aici erai, Arabella! Te-am căutat peste tot. E aproape trei. Domnul Burnby va veni dintr-o clipă în alta. Știi cît de punctual este.

Scundă, cu părul argintiu și cu ochi vioi, Winifred avea la șaptezeci de ani mai multă energie decît mulți alți oameni aflați la jumătatea vîrstei ei. Lansarea în „lumea bună“ constituia o provocare cît se poate de potrivită pentru talentele sale. Se bucurase de fiecare clipă a acelei acțiuni, începînd cu alegerea rochiilor și a mănușilor și sfîrșind cu ticluirea machiavelică a planurilor necesare pentru a obține invitații.

– Nu-ți face griji, mătușă, o liniști Arabella, zîmbind. Sînt gata să-l primesc pe domnul Burnby. Beatrice și cu mine tocmai admiram un exemplar legat al noii ei cărți.

– *Castelul Umbrelor?* zise Winifred, aruncînd o privire absentă spre volum. Oh, da. Din cîte aud, toată lumea o citește. Zău așa, Beatrice, dacă nu reușim să recuperăm banii pe care i-a azvîrlit Reggie pe vechiturile acelea stupide, s-ar putea să fii nevoită s-o înveți pe Arabella să-și cîștige cele necesare traiului ca scriitoare.

Beatrice împături cu grijă biletul din mîna ei.

– Mă îndoiesc că va fi necesar, mătușă Winifred. Sînt sigură că ne aflăm pe calea cea bună și că vom găsi Inelele.

– Nu pot decît să mă rog să ai dreptate, spuse Winifred, oftînd. Nu știu cît de mult vom mai putea păstra aparențele. Slavă Domnului că o avem pe prietena ta, Lucy, care-i face rochiile Arabellei. Nu ne-am fi putut permite o altă croitoreasă.

Beatrice își înălță sprîncenele, remarcînd:

Amanda Quick

– Din întâmplare, Lucy Harby este una dintre cele mai la modă croitorese din Londra.

– Vrei să zici madame D'Arbois, nu doamna Harby, nu-i așa? chicoti Arabella.

– Întocmai, zise Beatrice, cu un zîmbet.

– Asta nu-i prea corect, nu? continuă Arabella, serioasă. Lucy e foarte talentată, face niște rochii superbe, dar dacă ție nu ți-ar fi venit ideea de a-i da un nume franțuzesc, probabil că n-ar fi ajuns niciodată una dintre croitoresele cele mai costisitoare din Londra.

– Cînd e vorba de chestiuni de modă, replică Beatrice ridicînd din umeri, nu trebuie să uităm niciodată importanța unui accent franțuzesc.

– Așa-i lumea, zise Winifred, pe un ton vesel. Haide, Arabella, nu uita că diseară urmează să porți noua ta rochie albastră. Arată de parcă ar fi costat o avere. Nimeni nu trebuie să-și dea seama, nici măcar o clipă, că banii lui Reggie au dispărut.

– Faci prea mare caz de problema banilor, mătușă, protestă Arabella, schițînd o grimasă.

– Ce copilă naivă! exclamă Winifred, înălțîndu-și privirile spre tavan. E cu neputință să nu faci caz de bani cînd nu ai nici o lețcaie. Vă jur că trăiesc sub teroare la gîndul că dezastrul nostru financiar ar putea ajunge subiect de bîrfă în lumea bună. Dacă s-ar întîmpla așa ceva, am fi pierdute. Moștenitorul lui Hazelthorp ar dispărea într-o clipă.

În ochii Arabellei apăru brusc o expresie neobișnuită ei – cea de iritare.

– Ceea ce spui nu-i deloc frumos. Te asigur că afecțiunea

INELELE AFRODITEI

pe care mi-o poartă Pearson n-ar avea de suferit dacă ar descoperi că eu nu mai posed o moștenire respectabilă.

Beatrice și Winifred schimbă priviri grăitoare. Beatrice clătină ușor din cap, avertizînd-o pe Winifred să nu discute în contradictoriu. Arabella era încă foarte tînără. Ar fi fost păcat să distrugă, mai curînd decît ar fi fost necesar, firea ei blîndă și încrezătoare.

Asemenea multor altor lucruri, cugeta Beatrice, inocența, o dată pierdută, nu mai poate fi recîștigată.

În clipa aceea, în pragul ușii își făcu apariția doamna Cheslyn, femeia neînduplecată și caustică, de o vîrstă imposibil de precizat, care-i slujea ca menajeră lui Beatrice.

– Scuzați-mă, doamnă, zise ea cu glas puternic, a sosit domnul Burnby.

– Oh, Dumnezeu! exclamă Winifred, uitîndu-se la orologiu. Puțin cam devreme. Poftește-l în salon, doamnă Cheslyn.

– A venit cu cinci minute mai devreme, sublinie doamna Cheslyn, încruntîndu-se. Mie mi s-a spus că este așteptat la ora trei.

– Da, știu, doamnă Cheslyn, spuse Winifred, pe un ton împăciuitor. Dar nerăbdarea lui este un semn bun.

– Uite ce-i, mie nu mi se poate cere să conduc cum se cuvine gospodăria asta dacă nu există un program pe care să te poți baza! declară doamna Cheslyn, după care le întoarse spatele și ieși din încăpere țanțoșă.

Arabella porni spre ușă, cu fața luminată de un zîmbet.

– Pearson și-a petrecut sfîrșitul de săptămînă la conacul

Amanda Quick

familiei Marsbeck. Mi-a promis că o să-mi povestească cum a petrecut acolo, anunță Arabella.

– Dă fuga la el, o îndemnă Winifred. Dar nu uita; nu-i pomeni domnului Burnby nici un cuvînt despre antichitățile dispărute. Dacă iese la iveală cel mai mic indiciu cu privire la iminentul nostru dezastru, creditorii se vor înghesui la ușa noastră.

– Îți fâgăduiesc, o încredință Arabella, oprindu-se în prag. Nici un cuvîntel. Dar eu cred că-ți faci mult prea multe griji în legătură cu chestiunea asta.

Winifred așteptă ca nepoata ei să plece, apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu și o privi îngrijorată pe Beatrice.

– Tare mă tem că îi va mărturisi domnului Burnby totul. Are o încredere oarbă în sentimentele lui. Nu reușesc s-o conving că domni de rangul lui nu se căsătoresc niciodată din dragoste, decît dacă aceasta merge mîna-n mîna cu banii.

– Ea susține că domnul Burnby este altfel.

– Chiar dacă asta ar fi adevărat, replică Winifred, alungînd o asemenea eventualitate printr-o fluturare a mîinii, putem fi sigure că părinții lui sînt plămădiți din aluatul obișnuit. Cea mai mică aluzie la faptul că moștenirea Arabellei se află în pericol îi va face să insiste ca Pearson să-și caute o soție în altă parte.

– În privința aceasta, îți dau dreptate, mătușă Winifred.

– Lady Hazelthorpe, cu pieptul ei supradimensionat, își joacă foarte riguros cărțile. Mi-a dat de înțeles că nu e chiar mulțumită de interesul pe care i-l poartă fiul ei Arabellei. Insinuează că el ar avea și alte perspective.

– Simplă stratagemă, sînt sigură. Încearcă să ne forțeze să mărim zestrea Arabellei.

INELELE AFRODITEI

– Așa e. Ochii pătrunzători ai lui Winifred exprimau hotărîre. Își joacă bine cărțile, dar nici eu nu sînt novice în treburi de acest fel. Am măritat-o acum doi ani pe nepoata mea Carolyn, și jur că voi avea succes și cu Arabella.

– Am o încredere totală în iscusința dumitale în astfel de treburi.

– Trebuie să păstrăm însă secretul în privința situației noastre financiare sau, și mai bine, să recuperăm moștenirea Arabellei. Realizează tu asta și, în mai puțin de o lună, voi obține din partea tînărului Burnby o cerere în căsătorie.

– Dumneata concentrează-ți atenția asupra organizării vieții mondene a Arabellei, iar eu mă voi strădui să recuperez moștenirea ei. Am mari speranțe că acționînd împreună vom avea succes.

– În legătură cu partea care-ți revine ție din această treabă, zise Winifred, încruntîndu-se, ești hotărîtă să-l implici în această afacere pe Călugărul Nebun? Crezi că e bine?

– De cînd m-am înapoiat din Devon mi-ai pus de o sută de ori întrebarea asta, iar eu ți-am dat de fiecare dată același răspuns: Cred că în această afacere riscantă el îmi va fi foarte folositor.

– Dar gîndește-te la reputația lui, draga mea! Este mai mult decît ciudată.

– Avem de-a face cu o situație ciudată. Cert este că se pricepe la antichități și la legende, iar noi avem nevoie de serviciile unei autorități în acest domeniu.

– Nu mă pot totuși împiedica să mă gîndesc că ar fi fost mai bine să nu amestecăm în treburile noastre un om cunoscut ca fiind un excentric. Pe de altă parte, continuă Winifred,

Amanda Quick

înviorîndu-se, este conte. Asocierea lui cu familia noastră nu va trece neobservată.

– Știam eu că vei găsi o modalitate de a întoarce situația în favoarea noastră, remarcă Beatrice, cu un zîmbet ușor ironic.

– A fost într-adevăr foarte amabil din partea lui să se ofere să ne ajute în această problemă. Sînt convinsă că va fi extrem de discret.

– Cred că ne putem baza pe discreția lui. La urma urmei, adăugă Beatrice în sinea ei, Leo dorea să recupereze Inelele Inaccesibile la fel de mult ca și ea și rudele ei. N-ar face nimic care să pună în pericol investigațiile.

Visarea îi fu întreruptă de glasul plăcut și bine modulat al lui Pearson Burnby, care se auzea de pe coridor, urmat de rîsul ușor și vesel al Arabellei.

Winifred aruncă o privire spre ușă, apoi se uită la Beatrice.

– Mă tem, mărturisi ea, că fata îl iubește deja.

– Da, știu. Trebuie să sperăm că nu va fi dezamăgită.

– Din nefericire, Arabella te-a luat ca model pe tine.

– Sînt conștientă de acest lucru.

– I-am explicat că puține femei se bucură de plăcerea de a avea o căsnicie ca a ta. Se întîmplă extrem de rar să închei un mariaj bazat pe o armonie perfectă între fizic și metafizic. Dar optimismul ei este de nezdruncinat.

O armonie perfectă între fizic și metafizic. Brusc, amintirea sărutului lui Leo reveni cu putere în mintea lui Beatrice. Trecuseră cinci zile de la noaptea în care el o îmbrățișase, dar ea continua să simtă un fior ciudat de plăcut ori de cîte ori își aducea aminte.

INELELE AFRODITEI

Era o senzație primejdioasă. Beatrice își reaminti o dată mai mult că, în noaptea în care îi zdrobise buzele sub ale lui, el nu fusese împins de pasiune sau de romantism. De fapt, fusese un capriciu. În plus, băuse o mare cantitate de coniac. Beatrice știa că pentru a-și stimula dorința, atunci cînd aceasta nu există, bărbații apeleză uneori la alcool.

Nu era mai puțin adevărat că în drumul de întoarcere la Londra nu mai existaseră sărutări. În cursul călătoriei, purtarea lui Leo fusese absolut cuviincioasă. Ea bănuia că el regreta ceea ce se petrecuse în noaptea aceea, în biblioteca lui.

Nu, nu trebuia să dea prea mare însemnătate acelei unice îmbrățișări.

Ceea ce o îngrijora cel mai mult era faptul că în timpul clipelor arzătoare petrecute în brațele lui, ea fusese cuprinsă de un vârtej de senzații atît de intense încît lăsau în umbră tot ce simțiseră vreodată eroinele ei.

Cînd îi spuse lui Leo că sărutul acela fusese cel puțin inspirator, nu mințise. În următorul ei roman nu vor mai exista descrieri ale scenelor de dragoste cu cuvinte cuviincioase sau cu jumătăți de măsură. Cînd una dintre eroine îl va săruta pe unul dintre eroii ei, din pagină vor sări scînteii. Acesta reprezenta unul din avantajele formidabile ale faptului că era scriitoare – nu se irosea nici o experiență.

Criticii care o auzeau că scrie o proză peste măsură de încărcată și de supraîncinsă încă nu văzuseră nimic, își zise Beatrice în gînd. Fără îndoială, recenziile următoarei ei cărți aveau să se dovedească foarte interesante.

– Ei bine, presupun că ar trebui să mă duc în salon, declară Winifred, ridicîndu-se în picioare. I-am lăsat îndeajuns

Amanda Quick

de mult singuri pe cei doi. În treburile de felul acesta, aprecierea corectă a timpului are o maximă importanță. Tinerii trebuie să se vadă între patru ochi exact atîta cît să-și stîrnească interesul reciproc, dar nu îndeajuns de mult ca să se plictisească.

Beatrice așteptă ca mătușa ei să părăsească biblioteca și abia pe urmă despături biletul pe care-l primise. Îl citi încă o dată, și se simți cuprinsă de un plăcut sentiment de anticipație. Leo avea să fie uimit de inteligența ei. Gîndul de a-l impresiona îi ridică moralul.

Doamna Cheslyn își făcu din nou apariția în pragul ușii. De astă dată, expresia ei severă devenise rigidă.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă, mîrîi ea. Domnia sa, contele de Monkcrest, se află aici și dorește să vă vadă.

– Îți mulțumesc, doamnă Cheslyn. Îl poți pofti să intre.

– A venit cu două ore mai devreme, doamnă Poole.

– *Poftește-l să intre, te rog!*

– Mi s-a spus că urma să vină la cinci.

– Da, știu. Nu-ți face griji, doamnă Cheslyn.

– Cum vă așteptați să conduc gospodăria, cu toate venirile și plecările astea neprogramate?

– *Am spus, poftește-l pe domnul conte să intre, acum.*

Silueta înaltă a lui Leo se ivi în spatele doamnei Cheslyn.

– Cred că m-am purtat așa cum se cuvine, zise el.

Doamna Cheslyn se răsuci în loc și-l privi bănuitoare.

– Oh, aici erăți, domnule conte. Tocmai veneam să vă conduc. Ei bine, dacă tot ați venit cu *două ore* mai devreme, o să pregătesc o altă tavă de ceai.

– Vă mulțumesc, spuse Leo, intrînd în camera de lucru, în timp ce doamna Cheslyn pornea spre bucătărie.

INELELE AFRODITEI

Văzîndu-l, Beatrice simți că-i tresare inima. Așteptase două zile clipa aceasta, curioasă să vadă dacă, în mediul monden al Londrei, el avea să pară mai puțin fascinant decît în sălbăticia Devon-ului.

Constată imediat că înfățișarea lui, printre capcanele civilizației, era chiar mai exotică și mai interesantă.

Atmosfera fostei mănăstiri i se potrivea. Pe de altă parte, casa mobilată modern nu era mediul lui natural. Era ca și cum ar fi adus un lup din vizuina lui întunecoasă și stîncoasă în înșorita și vesela ei cameră de lucru.

Părul îi cădea neglijent pe după urechi, deoarece îl purta puțin mai lung decît cerea moda. Lavaliera lui albă era înnodată cu o elegantă simplitate, într-un stil care făcea să pară ridicole cravatele bătătoare la ochi ale filfizonilor. Era clar că nici pantalonii lui golf, nici haina excelent croită nu aveau nevoie de artificii pentru a evidenția musculatura puternică și bine reliefată. Dar, chiar dacă ar fi fost îmbrăcat în zdrențe, ar fi dominat încăperea, gîndi Beatrice. Oricum ar fi reușit să facă în așa fel încît totul în jurul lui să pară lipsit de strălucire și frivol.

– Am primit biletul dumneavoastră, doamnă Poole.

Tonul rece o trezi la realitate. Simți cum i se încing obrazii. Leo purta porecla de Călugăr Nebun, dar, în fond, era conte. Nu le dai unor conți ordin să vină, ca și cum ar fi niște furnizori oarecare. În viitor, trebuia să țină minte asta. Se ridică iute în picioare și execută o reverență cuviincioasă.

– Vă adresez cele mai sincere scuze, domnule conte, dacă am părut cam imperioasă. Problema prezintă o oarecare urgență. După ce vă voi explica, sînt sigură că veți înțelege

Amanda Quick

de ce n-am vrut s-o amîn pînă la ora cinei, cînd stabilisem întrevederea noastră.

Fără a părea impresionat de bunele ei maniere, el se mulțumi să înalțe sprîncenele și să spună:

– Vă ascult.

Beatrice se așeză pe scaun înăbușindu-și un ușor suspin. Spera că în curînd avea să se obișnuiască cu prezența lui în casă și să nu se mai simtă tulburată ori de cîte ori intra el în încăpere. Nu trebuia să se poarte de parcă ar fi fost ea însăși una dintre eroinele propriilor romane.

Gîndește-te la el ca la o sursă de inspirație literară, își spuse în sinea ei. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te gîndi la el ca la un posibil iubit!

– Nu vreți, vă rog, să luați loc, domnule? zise cu glas tare. Îmi pare rău că v-am alarmat. Nu voiam să veniți aici atît de agitat și cu atîta grabă.

– Nu sînt agitat, replică el, adresîndu-i un zîmbet ușor ironic. Sînt enervat.

– Încă o dată, iertați-mă pentru modul neprotocolar în care... uf!... v-am solicitat să veniți.

Neluîndu-i în seamă invitația de a se așeza, el se îndreptă cu pași apăsați spre fereastră.

– Despre ce naiba e vorba? întrebă, scoțînd furios un petic de hîrtie din buzunarul hainei sale și citind apoi cu voce tare conținutul biletului. A survenit un eveniment de mare importanță. *Nu vă pot da amănuntele în scris...*

– Poate că exprimarea mea a fost oarecum melodramatică, recunosc Beatrice, după ce tuși ca să-și dreagă glasul.

INELELE AFRODITEI

– Țsta-i un eufemism. Dacă asta e o probă a talentelor dumneavoastră literare, ați putea intra în competiție cu scandaloasa doamnă York.

Beatrice încremeni.

– Ori de câte ori intenționez să-mi cer scuze, reuși ea să riposteze, spuneți exact ceea ce trebuie pentru a mă convinge că nu-i nevoie să-mi dau osteneala.

– Deștul cu asta, zise Leo, schițînd un surîs trist. Ne aflăm împreună de nici cinci minute și deja ne răstim unul la altul. Care este evenimentul atît de important încît să fiu nevoit să-mi amîn planurile pentru această după-amiază?

Beatrice reuși cu greu să-și stăpînească enervarea.

– Am considerat că s-ar putea să vă facă plăcere să aflați că proprietara localului în care a murit unchiul Reggie a fost de acord să discute cu mine.

El se uită la Beatrice de parcă ea tocmai ar fi declarat că poate să zboare.

– Poftim?

Mulțumită de efectul obținut, Beatrice îngădui entuziasmului ei efervescent să iasă la suprafață.

– Madame Virtue și cu mine ne-am fixat o întîlnire. Am de gînd să-i pun cîteva întrebări despre zvonurile care au circulat în legătură cu noaptea morții unchiului meu.

– Pe toți dracii! exclamă Leo, holbîndu-se la ea. Ați luat legătura cu femeia aceea?

– Da. În mod discret, desigur.

– Discret? Mă îndoiesc că dumneavoastră cunoașteți înțelesul acestui cuvînt.

Beatrice preferă să se prefacă că nu l-a auzit.

Amanda Quick

– În biletul ei, madame Virtue propune să ne întâlnim într-un parc, nu departe de aici, la ora patru. M-am gândit că s-ar putea să vrei să fiți de față. Totuși, dacă aveți treburi mai importante, mă voi ocupa singură de problema asta.

Leo se îndreptă spre birou și își propti ambele mâini pe suprafața lucioasă.

– Credeam că ne înțelesesem că eu conduc această investigație.

– Nu, domnule conte. Am convenit că vom fi parteneri în ceea ce privește cercetările noastre.

– La naiba! Femeile respectabile nu se întâlnesc cu patroane de bordel, zise el printre dinți.

– Liniștiți-vă domnule de Monkcrest. Nu mă duc să bat la ușa Casei Biciului prezentându-mi cartea de vizită. Madame Virtue intenționează să vină la întâlnirea cu mine incognito. Eu am de gând să mă duc la locul întâlnirii purtând un voal.

– E revoltător! O singură greșeală, și reputația dumneavoastră va fi făcută zob.

– Vă asigur că sînt capabilă să am grijă atît de mine cît și de reputația mea.

Numai reputația doamnei York avea nevoie de protecție, cugetă Beatrice. Unul dintre marile avantaje ale utilizării unui pseudonim era acela că îi îngăduia să-și păstreze libertatea pe care i-o conferea văduvia ei. În calitate de doamna Poole, putea să scape basma curată din multe situații care ar fi distrus-o pe doamna York.

Învățase cît se poate de bine această lecție atunci cînd văzuse cum înalta societate îi întorsesse spatele marelui Byron din cauza purtării lui scandaloase. Beatrice intuise că publicul

INELELE AFRODITEI

putea fi și mai aspru cu o scriitoare – o femeie – care s-ar implica într-un scandal.

– Mătușa dumneavoastră are cunoștință de acest plan nebunesc? o întrebă Leo.

– Nu. Știe, bineînțeles, că sîntem în căutarea Inelelor, dar am considerat că e mai bine să n-o plictisesc cu amănunte.

– Norocoasă mătușă!

– Mătușa mea are șaptezeci de ani, replică Beatrice, privindu-l mînioasă, și e ocupată pînă peste cap cu programul de activități mondene al Arabellei. Nu vreau să-i creez griji în plus.

– Frumos din partea dumneavoastră că o scutiți de probleme. Mi-ar fi prins și mie foarte bine dacă n-aș fi aflat de planurile dumneavoastră. Bănuiesc că, atunci cînd le-ați ticluit, nu v-ați gândit deloc la liniștea mea sufletească.

Asta era prea mult. Beatrice sări în picioare și-l înfruntă, peste lățimea mesei sale de lucru.

– Sînt sătulă pînă-n gît, domnule, de temperamentul dumneavoastră infect. Se pare că uitați cu totul de incredibilul prilej pe care l-am creat pentru cercetările noastre.

– Ignoranța ar fi fost, fără îndoială, o binecuvîntare. Din nefericire, nu pot face abstracție de intențiile dumneavoastră. Vă asigur că nu există nici cea mai mică șansă de a mă declara de acord să vă întîlniți singură cu madame Virtue.

– Dacă aveți de gînd să creați probleme, domnule de Monkcrest, n-am să vă permit să mă însoțiți.

– Sînt conștient, zise Leo, aplecîndu-se spre ea pînă cînd fețele lor se apropiară la cîțiva centimetri, că voi regreta pînă la

Amanda Quick

Judecata de apoi, dar vă voi însoți în această aventură nebunească.

Blîndețea primejdioasă a vocii lui o sperie pe Beatrice.

– Parcă aveți lucruri mai importante de făcut, zise ea, cu drăgălășenie.

– Vor aștepta.

– Nu-i nevoie să le amînați din cauza mea.

– Am spus, *vor aștepta*, repetă el, pe un ton categoric.

– Domnul conte de Monkcrest! exclamă Winifred, intrînd grăbită în bibliotecă. Doamna Cheslyn tocmai m-a informat că ați venit în vizită. Beatrice, draga mea, ai cerut să se servească ceaiul?

Continuînd să se înfrunte pe deasupra mesei, Leo și Beatrice întoarseră capul ca s-o privească.

– Oh, Dumnezeu! suspină Winifred oprindu-se brusc și privindu-i cînd pe unul cînd pe celălalt. V-am întrerupt cumva?

– De unde v-a venit o asemenea idee? replică Leo, îndreptîndu-și trupul cu dezinvoltură. Tocmai am invitat-o pe doamna Poole la o plimbare cu trăsura puțin mai devreme decît plănuisem s-o facem în după-amiaza aceasta. Vreau să-i arăt noua fîntînă din parc.

– Înțeleg, zise Winifred, aruncînd o scurtă privire spre Beatrice.

– Dînsa a fost amabilă și s-a declarat de acord să plecăm mai devreme. N-am dreptate, doamnă Poole?

Beatrice se uită la el, mînioasă. Contele știa foarte bine că ea nu putea să continue cearta de față cu Winifred, fără a-i explica acesteia totul.

INELELE AFRODITEI

– Cum aş putea să rezist unei oferte atât de galante, Înălţimea voastră? răspunse ea. La vârsta mea, nu ți se oferă prea multe prilejuri de acest fel.

*F*urios, Leo mîna cei doi cai ai faetonului de-a lungul unei alei puțin umblate a parcului. Dar chiar și în starea aceea de iritare, conștientiza mulțumirea pe care o simțea știind-o pe Beatrice lîngă el.

O întrebare căpătase răspuns. Două zile departe de ea nu reușiseră să diminueze efectul pe care prezența ei îl avea asupra lui.

Beatrice purta o rochie modernă, de un verde vînătoresc, și o pelerină de asemenea verde, înșă de o nuanță mai deschisă. Corsajul comod, cu mîneci lungi și talie înaltă, era ornamentat cu un modest guler încrețit. Pălăria asortată era o mică creație îndrăzneată, împodobită cu un vâl verde închis, care îi umbrea trăsăturile și îi dădea un aer misterios. De parcă ar mai fi fost necesară adăugarea vreunui efect teatral, gîndi Leo.

Era conștient de faptul că pe ea o încînta acea aventură.

INELELE AFRODITEI

– Constat că ați reușit să alegeți pentru această întâlnire un loc ciudat de îndepărtat, zise Leo, cîntărind din priviri peisajul împădurit de pe ambele laturi ale potecii. S-ar părea că nimeni n-a mai trecut pe-aici cu trăsura de luni de zile.

– V-am spus, cea care a ales locul a fost madame Virtue, preciză Beatrice, uitîndu-se cercetător spre următorul cot al aleii. Zicea să fiu atentă la un mic chioșc, clădit aici de cineva cu ani în urmă.

– Iată-l! Crupele musculoase și netede ale celor doi cai suri se apropiară una de alta cînd Leo slăbi hățurile, lăsînd animalele să meargă la pas în mijlocul crîngului de acolo.

– Da, îl văd, confirmă Beatrice. N-am știut de existența lui aici. Mă întreb cît e de vechi?

Chioșcul era o „ruină“ concepută astfel încît să pară un străvechi templu clasic. Era, își zise Leo, genul de monstrozitate arhitecturală frivolă după care generația mai veche se dădea în vînt. Se uită cu atenție la coloanele fanteziste care încadrau mica clădire dominată de o cupolă.

– Bunicul meu a construit ceva și mai oribil pentru parcul de la Monkcrest, spuse el. Amintiți-mi să vi-l arăt într-o zi.

Rapiditatea cu care Beatrice întoarse capul pentru a-l privi îl făcu pe Leo să-și dea seama de implicațiile cuvintelor pe care tocmai le rostise. *Amintiți-mi să vi-l arăt într-o zi.* Ca și cum ei doi aveau să-și continue parteneriatul după ce vor fi terminat cu problema Inelelor.

Ei bine, de ce nu? Ideea îi încinsese imaginația. Beatrice se dovedea o femeie extrem de dificilă, dar în același timp capabilă să-i stîrnească interesul.

Amanda Quick

Dacă avea să fie îndeajuns de norocos, încît să supraviețuiască aventurii în care se angajaseră, păstrîndu-și intactă sănătatea mentală, riscul de a întreține relații amoroase cu ea i se părea minim.

Gîndul îl stimulează. Se întrebă cum ar primi ea o astfel de propunere. Beatrice spusese foarte limpede că, în opinia sa, ei doi ar trebui să se abțină de la orice legătură intimă pînă nu se va fi încheiat povestea cu Inelele, dar la sărutările lui reacționase cu o pasiune autentică. Oare ce ar spune dacă i-ar cere să aibă o relație amoroasă?

– Uite, în spatele chioșcului se află o cabrioletă neagră! anunță Beatrice, entuziasmată. Cu siguranță că îi aparține doamnei Virtue. Slavă Domnului! Mă temeam că n-o să-și facă apariția. Am de gînd să-i pun o mulțime de întrebări.

Entuziasmul ei reuși să-i accentueze proasta dispoziție. Era clar că, cel puțin deocamdată, Beatrice nu se gîndea la o viitoare aventură sentimentală. Poate că era timpul să se concentreze și el asupra problemei cu care se confruntau.

Coborî și se grăbi să priponească caii. Apoi întinse brațele s-o ajute pe Beatrice să coboare de pe capră. Îi simți trupul ferm, vibrant, plin de vitalitate. Ar fi vrut să-i înconjoare mai strîns mijlocul și s-o tragă cu putere la pieptul lui.

– Domnule de Monkcrest?! exclamă ea cu respirația tăiată. Prin vâl, își înălță privirea spre el. Mă strîngeți prea tare. S-a întîmplat ceva?

El își dădu seama că își împreunase mîinile foarte strîns în jurul taliei ei zvelte.

– Nimic în afară de ceea ce este evident, răspunse,

depunînd-o pe sol și eliberînd-o din strînsoare. Vă rog să mă iertați.

Ea privi peste umărul lui, către ruina artificială.

– Doamna aceea care așteaptă pe banca din interiorul chioșcului trebuie să fie madame Virtue. Dumnezeu! Este înveșmîntată în negru din cap pînă-n picioare. Trebuie să fi pierdut de curînd pe cineva apropiat.

Leo întoarse capul și văzu o femeie blondă îmbrăcată cu o rochie neagră și cu un voal de asemenea negru. Ședea pe o bancă de marmură, chiar în interiorul „templului“. Capul îi era plecat cu grație asupra unei cărți legate în piele, deschisă pe genunchii ei.

Chiar și din punctul său de observație, Leo remarcă croiala rochiei negre, anume concepută pentru o plimbare cu trăsura, creația unei croitorese foarte scumpe. Se mula pe silueta înaltă și zveltă a doamnei Virtue într-un mod discret, dar provocator. Borul de mătase neagră al pălăriei cu voaletă contrasta cu părul ei blond. O pereche de mănuși negre și ghete înalte din piele de căprioară îi completeau vestimentația.

Una peste alta, în acea după-amiază, proprietara Casei Biciului ar fi putut să dea tonul modei în elita lumii bune pe Bord Street sau în parc.

Leo o prinse de braț pe Beatrice.

– Ceva îmi spun că decizia ei de a se îmbrăca în negru nu se explică prin faptul că ar fi în doliu.

– Dar e neobișnuit să te îmbraci în negru.

– Madame Virtue are o profesiune neobișnuită.

– Da, desigur... Beatrice făcu o scurtă pauză. Știți, fusesem

Amanda Quick

atît de nerăbdătoare să stau de vorbă cu ea încît aproape că uitasem cu ce se ocupă.

– Ați face bine să păstrați tot timpul în minte acest amănunt, o sfătui el, conducînd-o printre doi pilaștri acoperiți de mușchi.

Femeia în negru închise cartea și îi privi prin voal, mulțumindu-se să aștepte.

– Madame Virtue? întrebă Beatrice, desprinzîndu-se de brațul lui Leo. Își ridică voaleta peste borul pălăriei sale verzi și păși înainte. Sînt Beatrice Poole. Dînsul este asociatul meu, domnul de Monkcrest. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că ați acceptat să stați de vorbă cu noi.

Leo privea, ușor uimit, cum Beatrice o saluta pe patroana de bordel cu aceleași maniere politicoase pe care le-ar fi utilizat față de o doamnă de rang înalt din lumea bună. Nici o altă femeie pe care o cunoștea nu s-ar fi purtat așa. Dar nici una dintre cele pe care le cunoștea n-ar fi aranjat o asemenea întrevedere.

– Doamnă Poole, salută la rîndu-i madame Virtue, cu un glas catifelat și plăcut. Își ridică și ea vâlul, dînd la iveală niște trăsături fine, aristocratice, și doi ochi albaștri, precauți. Apoi își înclină capul în direcția lui Leo. Domnule de Monkcrest...

– Doamnă... răspunse Leo, care se simțea supus unei evaluări ca potențial client. Schiță un zîmbet ușor.

Madame Virtue arătă spre banca din fața ei.

– Nu vreți, vă rog, să luați loc?

– Vă mulțumim, zise Beatrice, așezîndu-se. Cu o mișcare a mîinii sale înmănușate, își aranjă fusta. Am cîteva întrebări pentru dumneavoastră.

– Voi încerca să vă răspund.

Leo preferă să rămînă în picioare sprijinit de una din

coloane, cu brațele încrucișate. Le privea cu atenție pe cele două femei foarte elegante, remarcabile, care proveneau din două medii diferite ale societății.

La rîndul său, proprietara Casei Biciului părea fascinată dar și amuzată de manierele directe ale lui Beatrice. Leo era gata să parieze că nu dorința de a fi de ajutor, ci curiozitatea fusese cea care o îndemnasese pe madame Virtue să accepte această stranie întîlnire.

În domeniul ei de activitate, madame Virtue trebuie să fi avut, desigur, relații cu o sumedenie de domni respectabili, dar nu și cu o doamnă respectabilă.

Leo fu cuprins de o senzație ciudată. Brusc, își dădu seama că viața lui, care cu mai puțin de o săptămînă era deprimant de plictisitoare, devenise dintr-o dată plină de evenimente imprevizibile și ciudate. Îi trecu prin minte gîndul că în ultimele cîteva zile trăise mai multe senzații și stări deosebite, decît în anii precedenți. Se întrebă dacă, fără să știe, visa în stare de trezie. Poate că peste o clipă avea să deschidă ochii și să se pomenească uitîndu-se în flăcările din vatra șemineului aflat în biblioteca lui.

– Mi s-a spus că unchiul meu, lordul Glassonby, a murit în prezența dumneavoastră, zise Beatrice, cu prudență. Este adevărat?

– Întocmai, spuse madame Virtue, în ai cărei ochi apăru o expresie de regret politicos. Îmi pare rău să vă confirm că el s-a prăbușit în mijlocul covorului meu nou. Era foarte drăguț. Mă refer la covor. O culoare ce amintea de verdele mării, cu o mulțime de delfini și scoici care alcătuiau desenul. Am redecorat de curînd încăperea în noul stil egiptean.

Amanda Quick

– Înțeleg.

– Din păcate, rămăseseră câteva pete, adăugă madame Virtue, cu delicatețe. Așa ceva se întâmplă deseori în momentul morții, după cum știți.

– Da, zise Beatrice, împreunându-și mâinile. Știu.

– Menajera mea n-a reușit să le scoată. Am fost nevoită să înlocuiesc covorul.

Lui Leo nu-i plăcea licărirea pisicească din ochii femeii.

– Sînt convins, doamnă, că nu vă așteptați ca familia lordului Glassonby să vă ramburseze costul covorului.

Beatrice încremeni.

– Poftim?

– Bineînțeles că nu mă aștept la o rambursare, admise madame Virtue, lăsînd să-i scape un chicotit ușor răgușit. Fiți liniștiți – lordul Glassonby a cheltuit în stabilimentul meu suficienți bani pentru a compensa costul covorului distrus. Ce altceva doriți să știți, doamnă Poole?

Cu un aer hotărît, Beatrice își îndreptă spatele.

– Voi vorbi fără ocolișuri, doamnă. A existat ceva legat de moartea unchiului meu care să vă fi făcut să credeți că n-a murit din cauza unui atac de cord?

– Ah, vă întrebați dacă nu cumva l-am ucis biciuindu-l prea tare? Văzînd-o pe Beatrice că roșește, madame Virtue slobozi un hohot de rîs ușor ironic. Vă asigur că n-am făcut așa ceva. Sînt expertă. Deși uneori am fost tentată să lovesc mai tare, mi-am impus să-mi las clienții să plece într-o stare bună. Interesul meu este să revină.

– Nu asta voiam să spun, zise Beatrice, pe un ton încordat.

INELELE AFRODITEI

Mi-ați putea descrie, vă rog, modul exact în care a murit unchiul meu?

Madame Virtue rămase pe gânduri. Cu unul din degetele mâinii ei înmănușate în negru ciocăni în cotorul cărții.

– N-a fost o privediște plăcută, dar moartea nu-i niciodată un spectacol frumos, nu-i așa?

– Nu, conveni Leo. Ați putea să vă scurtați descrierea și să vă rezumați la fapte. Nu-i necesar să punem în scenă o dramă.

– Foarte bine. Din câte îmi amintesc, tocmai ne terminasem ședința. Glassonby își punea pantalonii. Părea să întâmpine oarecari dificultăți. A început să se sufoce. Apoi a făcut o adevărată cascadă pe covorul meu cel nou.

– A făcut o cascadă? repetă Beatrice. Vreți să spuneți că a căzut?

– Vrea să spună că unchiului dumneavoastră i-a fost îngrozitor de rău, explică Leo. Îl amuza să constate că, în ciuda manierelor ei mondene, Beatrice nu era familiarizată cu vulgarul jargon preferat de tinerii îndrăzneți din lumea bună.

– Oh! exclamă Beatrice, dînd din cap. A vomitat.

– Mi s-a spus că asta nu-i ceva neobișnuit în cazul atacurilor de cord, spuse madame Virtue, amabilă.

Leo se uită la Beatrice. Știa că ea reflecta. O criză de vomismente putea fi pusă și pe seama unei otrăvi.

– După ce s-a prăbușit pe covorul meu cel nou, continuă madame Virtue, a început să se zbată. Apoi și-a dus mâinile încleștate la piept și și-a dat duhul. Totul s-a terminat în câteva clipe. Vă asigur că am cerut ajutor imediat. Din întâmplare, în casă se afla și un doctor.

Amanda Quick

– A venit îndată? se interesă Beatrice.

– Da, și pentru că veni vorba, îl consult în permanență în legătură cu tehnica mea. Sînt încîntată să afirm că am făcut mari progrese.

Leo își înalță privirile spre tavanul mini-templului și privi cu atenție clasicele nuduri sculptate acolo.

– Nu înțeleg, spuse Beatrice, părînd sincer nedumerită. Vi se întîmplă des să aveți domni care mor pe covorul dumneavoastră?

Leo își coborî privirea de la tavanul templului către chipul ei derutat.

– Madame Virtue a făcut o glumă destul de proastă zicînd că doctorul a venit repede, doamnă Poole, interveni el. Dacă doriți, voi fi fericit să vă explic asta mai tîrziu.

Madame Virtue îi adresă încă unul din surîsurile ei amuzate.

– Nu găsesc pic de umor în această situație, spuse Beatrice, înroșindu-se ca para focului.

– Întocmai, conveni madame Virtue. După cum spuneam, doctorul l-a examinat pe Glassonby și a părut pe deplin convins că acesta murise din cauza unui atac de cord. Nu mai era nimic de făcut. Omul era mort.

– Unchiul meu mîncase sau băuse ceva cu cîteva minute înainte de a i se face rău?

Surîsul misterios al doamnei Virtue dispăru. Ochii i se îngustară.

– Mă bănuieți că l-aș fi otrăvit, doamnă Poole?

– Nu, bineînțeles că nu, se grăbi Beatrice s-o liniștească.

Așa cum ați subliniat adineauri, nu aveați nici un motiv. Nu-mi închipui că otrăvirea clienților v-ar favoriza afacerile.

– Foarte adevărat, confirmă madame Virtue, vădit ușurată, deși privirea îi rămase prudentă.

– Din întâmplare, știu că unchiul meu avea obiceiul de a lua un tonic special, pentru a trata o... hm... Beatrice își limpezi iar glasul. O problemă care-i crea o anumită slăbiciune de natură fizică.

– Da, desigur. Elixirul lui pentru „vigoarea bărbătească“. Madame Virtue își recăpătă expresia gânditoare. Mulți dintre clienții mei folosesc tonicul doctorului Cox. Cred că, într-adevăr, unchiul dumneavoastră a băut puțin din el înainte de ultima noastră ședință, dar asta nu era ceva neobișnuit. Întotdeauna bea o ceașcă din elixirul lui special înainte ca eu să mă ocup de el. Îi făcea extraordinar de bine.

Beatrice continuă cu întrebările, cu o hotărîre încrîncenată, pe care Leo nu se putea împiedica s-o admire. Conversația aceasta trebuie să fi fost totalmente ieșită din comun, chiar și pentru ea. În fond, fusese crescută în familia unui vicar.

– A făcut cumva unchiul meu vreo remarcă privitoare la gustul neobișnuit al tonicului, cu acel ultim prilej? întrebă Beatrice.

– Nu, răspuse madame Virtue. Cred chiar că i s-a părut și mai tonifiant decît altelei.

– Hmm, mormăi Beatrice, șovăind. Madame Virtue, voi fi sinceră. Noi încercăm să găsim unele obiecte care au dispărut dintre bunurile unchiului meu.

Pentru prima dată, în ochii doamnei Virtue apărură o umbră de îngrijorare.

– Uite ce-i, spuse ea, toate veșmintele și lucrurile personale

Amanda Quick

ale lui Glassonby le-am expediat împreună cu cadavrul. Am presupus că obiectele au fost înapoiate în totalitate familiei. Dacă lipsește acul lui de cravată cu diamant, sau orice altceva, nu puteți da vina pe mine.

– Nu vă acuz de furt, o asigură Beatrice, pe un ton rece.

– Sper din toată inima, zise madame Virtue, liniștindu-se din nou, dar continuînd să fie prudentă.

– Spuneți-mi, îl cunoașteți pe doctorul Cox?

– Specialistul în ierburi de leac care i-a vîndut lui Glassonby tonicul lui special? Nu, zise madame Virtue, scuturînd din cap. Nu, nu l-am întîlnit niciodată. Fără îndoială, el și cu mine avem multe în comun, ținînd seama că amîndoi tratăm aceleași suferințe masculine. Pînă acum, am reușit să nu fim prezentați unul altuia.

– Nu-i știți adresa?

– Nu.

– Vă mulțumesc, spuse Beatrice. Ne-ați fost de mare folos. Vă sînt recunoscătoare pentru timpul acordat.

– Am și eu o întrebare, doamnă Poole, replică madame Virtue privind-o cu ochii mijijiți.

– Vă rog.

– De ce vă interesează atît de mult modul în care a murit unchiul dumneavoastră? Ce anume vă face să bănuiți că ar fi fost vorba de otravă?

– După cum spuneam, credem că unele obiecte de valoare au fost furate din casa unchiului meu, în timp ce își da duhul pe covorul dumneavoastră. Încercăm să le recuperăm.

– Credeți că a fost ucis din cauza acelor obiecte de valoare?

– Aceasta este o posibilitate pe care am luat-o în considerare, răspuse Beatrice, ofînd. Din păcate, după cele relatate de dumneavoastră pare improbabilă.

– Vă pot încredința că nu este doar improbabilă, ci chiar imposibilă. Credeți-mă, aș fi observat dacă în prezența mea ar fi fost omorît cineva. Madame Virtue ridică mîna ca să-și coboare jos voaleta. Ei bine, dacă asta-i tot, trebuie să-mi văd de drum. Mă scuzați, doamnă Poole?

– Da, desigur. Beatrice aruncă o privire spre cartea din mîna femeii. Văd că citiți *Castelul Umbrelor*.

– Oh, da! Am citit toate cărțile doamnei York. Este amuzant de naivă în ceea ce-i privește pe bărbați, dar scenele cu cripte bîntuite de fantome, cu vedenii și altele asemănătoare sînt palpitate. În plus, personajele ei feminine sînt o plăcută alternativă la obișnuitele eroine plîngăcioase, gata mereu să leșine, pe care le găsești în foarte multe romane.

– Citesc și eu romanele doamnei York, spuse Beatrice. Mie nu mi se pare deloc naivă în privința bărbaților.

Leo se uită la ea și aproape că gemu văzînd sclipirea sfidătoare din ochii ei. Nu era acum nici momentul, nici locul, nici compania potrivită pentru o discuție referitoare la meritele literare ale romanelor Ameliei York.

– Mă tem că doamna York are cîteva idei extrem de greșite cînd e vorba de bărbați, murmură madame Virtue.

– Care anume? întrebă Beatrice.

– Pare să creadă că există realmente cîteva eroi care circulă prin țară, răspuse madame Virtue, pornind printre șirurile de coloane. Pe de altă parte, eu am aflat de multă vreme că nu există nici unul.

Amanda Quick

Beatrice deschise gura să dea o replică, apoi o închise repede. După o clipă, spuse cu neașteptată blîndețe:

– Înțeleg. V-ar deranja să răspundeți la o ultimă întrebare de natură personală?

– Care ar fi aceea?

– Vă place cariera dumneavoastră?

Timp de cîteva secunde, madame Virtue rămase tăcută.

– Ce întrebare nostimă, doamnă Poole! Îmi place munca mea. Ce altceva ar putea fi mai amuzant decît să biciuiești cu regularitate floarea populației masculine a Angliei, și pe deasupra să mai fii și plătită?

Leo își desfăcu brațele pînă atunci încrucișate la piept și se desprinsе de coloană.

– Vă voi conduce la cabrioleta dumneavoastră, madame Virtue.

Ea îi aruncă o privire peste umăr, dar expresia feței rămase ascunsă în spatele vălului negru.

– Ce amabil din partea dumneavoastră, domnule.

Contele de Monkcrest o conduse spre micul vehicul cu două roți, o ajută să urce în eleganta trăsurică și îi înmîină hățurile. Cîteva fracțiuni de secundă, ea îl studie cu atenție.

– Mă pricep să identific dintr-o privire pe noii clienți, domnule de Monkcrest. Îmi dau seama că dumneavoastră nu veți fi printre ei.

– Excentricitățile mele nu se extind pînă la soiul de servicii oferite de Casa Biciului.

– Păcat.

– Sînt totuși gata să plătesc pentru unele lucruri, adăugă Leo.

Mîinile cu mînuși negre rămaseră nemișcate pe hățuri.

– Ce fel de lucruri?

– Profesiunea dumneavoastră vă permite să obțineți o mulțime de informații.

– Foarte adevărat.

– Dacă se întîmplă să aflați ceva interesant în legătură cu moartea lordului Glassonby sau cu anumite relicve care au dispărut dintre bunurile sale, m-aș bucura foarte mult să mă înștiințați. Va fi profitabil și pentru dumneavoastră.

– Întotdeauna sînt de acord să scot un profit, domnule conte. Dacă aud ceva demn de menționat, voi fi încîntată să vă vînd respectivele informații.

– Veți constata că, în astfel de probleme, pot fi extrem de generos.

– Nu mă îndoiesc, zise madame Virtue, ridicînd hățurile. Spuneți-mi, este adevărat ce se vorbește în legătură cu bărbații din familia dumneavoastră? Sînt toți nebuni și vrăjitori?

– Numai unii dintre ei, replică Leo. Pentru majoritatea oamenilor, problema constă în aceea că nu reușesc să-și dea seama care sînt vrăjitori și care sînt doar nebuni, decît atunci cînd e prea tîrziu.

Madame Virtue chicoti și se uită către ruina templului, unde aștepta Beatrice.

– Cred, spuse ea, că această doamnă Poole a dumneavoastră va fi în stare să se descurce cu dumneavoastră, indiferent din care categorie ați face parte, domnule. Vă urez o zi bună.

Cu o mișcare iscusită din încheietura pumnului, izbi

hășturile de crupele cailor. Animalele o luară din loc într-un trap elegant. Leo urmări cu privirea cabrioleta neagră pînă cînd aceasta dispăru după cotul aleii, apoi se întoarse și porni către locul în care stătea Beatrice.

– Foarte interesantă femeie, comentă aceasta. Și e posibil să fie și extrem de periculoasă.

– Din cauza profesiei ei? întrebă Leo, privind-o mirat.

– Nu, ci fiindcă în adîncul ființei sale ascunde o imensă suferință.

– Ce vă face să credeți asta?

Beatrice se înfioră.

– Mi-am dat seama cînd am auzit-o rîzînd.

Leo se gîndi o clipă la cuvintele ei. Într-adevăr, rîsul femeii îi atrăsese și lui atenția.

– Ei bine? îl iscodi Beatrice, uitîndu-se la el plină de speranțe. Ce părere aveți?

– Cred că e puțin îngrijorată că o vom acuza de hoție și de omor.

– Am încercat s-o conving că nu asta intenționez, replică Beatrice, oftînd. Ce i-ați spus adineauri, cînd ați condus-o la cabrioleta ei?

– M-am oferit să-i plătesc pentru orice informații pe care s-ar întîmpla să le obțină. O femeie cu profesiunea ei află uneori o mulțime de lucruri de la clienți. În felul ei, madame Virtue este o femeie de afaceri.

– Da, cred că aveți dreptate. Dar dacă am presupune, adăugă Beatrice încruntîndu-se, că unchiul meu n-a fost asasinat? Dacă moartea lui s-a datorat realmente unui atac de cord sau chiar unei supradoze accidentale din elixirul său? E

posibil ca madame Virtue să fi găsit Inelele în haina lui și să le fi luat înainte de a chema ajutoare.

– Puțin probabil, zise Leo, scuturînd din cap. Mai întîi, mă îndoiesc că unchiul dumneavoastră ar fi luat cu sine niște obiecte de o valoare atît de mare la Casa Biciului, unde era nevoit să se dezbrace și să le lase în hainele sale.

– Înțeleg ce vreți să spuneți.

– Chiar dacă ar fi fost suficient de nebun încît să lase două relicve neprețuite în pantalonii lui în timp ce se distra cu biciuirea, este puțin probabil ca madame Virtue să-și fi dat seama de adevărata valoare a Inelelor.

– Asta aduce în discuție un element interesant, remarcă Beatrice. Puteți să descrieți Inelele?

– Nu. Înainte de plecarea noastră din Devon, am făcut unele cercetări. Există în legendă cîteva descrieri ale statuii, dar nici una a Inelelor.

– Și dacă madame Virtue a găsit pur și simplu în hainele unchiului meu două bijuterii care i s-au părut valoroase și s-a hotărît să le fure? insistă Beatrice.

Leo se uită în lungul cărării pe care se făcuse nevăzută cabrioleta.

– Chiar dacă, de dragul discuției, am presupune că a luat Inelele, femeia asta ar fi procedat într-un singur fel.

– Și anume?

– Le-ar fi vîndut. Iar zvonurile referitoare la o asemenea vînzare recentă ar fi circulat prin toate anticariatele din Londra. Le-aș fi auzit din clipa în care am sosit în oraș.

– Da, bineînțeles, admise Beatrice, după care căzu pe gînduri.

Cum tăcerea se prelungea, Leo se încruntă.

– La ce naiba vă mai gândiți acum?

– Ați zis că v-ați oferi să cumpărați informații de la madame Virtue.

– Și ce-i cu asta? Am considerat întotdeauna că acesta e cel mai ușor mod de a obține genul ăsta de marfă.

– Aveți dreptate, domnule conte, dar mi-a trecut prin minte că s-ar putea să ne pomenim în situația de a încerca să cumpărăm Inelele de la cel care le posedă acum.

– Și?

– Această posibilitate, zise Beatrice, n-am luat-o încă în discuție. Ați afirmat că sînteți dispus să plătiți bine pentru Inele, dar niciodată nu m-am gândit că s-ar putea să fiți nevoit să plătiți de două ori pentru ele.

– De două ori?

– O dată pentru a le recăpăta de la cel care le posedă acum, și încă o dată pentru a rambursa zestrea Arabellei.

Contele înțelese că Beatrice se temea că, dacă ar fi nevoit să plătească de două ori pentru Inele, el va denunța înțelegerea lor. Constatarea că ea nu avea deplină încredere în el îl enervă.

– Doamnă Poole, noi doi am făcut un tîrg. Sînt de acord să plătesc atît cît va fi necesar. Credeam că m-am exprimat foarte clar.

– Oh...

– Asta-i tot ce puteți să spuneți după ce m-ați insultat?

– N-am vrut să spun nimic de felul acesta, domnule conte, zise ea, îmbujorîndu-se.

– Eu mă consider, totuși, jignit.

– Ce veți face? întrebă ea, înălțînd sprîncenele. Mă veți provoca la duel?

– Am o soluție mult mai bună.

– Care anume?

– Vreți să mă însoțiți la teatru mîine seară?

– La teatru?

Din nu se știe ce motiv, mirarea din ochii ei îl irită și mai tare decît neîncrederea manifestată mai înainte. Se părea că nici măcar nu-i trecuse vreodată prin minte să ia în considerare posibilitatea de a-l lăsa s-o însoțească la o ieșire în oraș, într-o seară.

– Am o lojă pe toată durata stagiunii, deși rareori o folosesc, explică el. Mătușa și verișoara dumneavoastră ne vor ține companie, bineînțeles.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Beatrice, în ai cărei ochi apăru o expresie mai blîndă. Mătușa Winifred și Arabella vor fi încîntate.

El deschise gura să-i spună că nu se gîndise la invitația aceea numai pentru a le încînta pe rudele ei, dar o mișcare sesizată cu coada ochiului îl făcu să renunțe.

Nu era decît un foșnet printre copaci, o ușoară fluturare a frunzelor, dar în ziua aceea nu sufla pic de vînt. Aerul era nemișcat.

– La naiba! exclamă el, cuprinzînd în mîini umerii lui Beatrice și trăgînd-o brusc spre el.

Sărutați-mă!

În ochii ei apăru o expresie ciudată.

– Nu prea cred că este momentul și locul pentru așa ceva,

domnule conte. Ne înțelesesem să păstrăm caracterul de afaceri al asociației noastre...

Încremeni când o sărută și apoi se lipi de el înconjurându-i gâtul cu brațele.

În timp ce o săruta, Leo supraveghea luminișul înfrunzit. Ramurile fură străbătute de un nou tremur. Apoi zări o șapcă de un cafeniu închis și mișcarea fulgerătoare a unei mîneci de cămașă.

– Ticălosul! bombăni, desprinzându-și buzele de cele ale lui Beatrice.

– Ce naiba se-ntîmplă?! exclamă ea, împiedicîndu-se când Leo o împinse departe de el.

Trecînd pe lîngă ea, contele se năpusti în pădure. Auzea în fața lui trosnetul unor ramuri rupte. Vînatul său renunțase la hoție în favoarea unei fugi grăbite.

Măcar dacă l-ar fi avut pe Elf cu el, își zise Leo. Cîinele l-ar fi pus la pămînt într-o clipă pe cel care îi pîndise.

– Leo, ce faci? întrebă Beatrice. Ce se întîmplă?

Remarcă faptul că pentru prima dată ea îl strigase pe numele mic. Momentul ales nici că putea fi mai nefericit. Auzi pașii ei în tufișul din spatele lui.

Zgomot greu de cizme răzbătea din față. O înjurătură înăbușită răsună printre arbori:

– Stai pe loc, gloabă afurisită!

Leo auzi apoi tropăitul copitelor unui cal, și știu că-și ratase șansa. Se opri din alergare.

Însoțită de zgomotul unor ramuri frînte, Beatrice ieși dintr-un tufiș și aproape că se împiedică de el.

– Uf! Dumnezeule! Ce se-ntîmplă? Ce ați văzut?

INELELE AFRODITEI

– Un bărbat, zise el, întorcându-se s-o ajute să-și recapete echilibrul. Ne pîndea. Vreme de o clipă, atenția îi fu abătută de cele întîmplate, apoi o văzu pe Beatrice, cu obrajii îmbujorați, și cu pălăria ei modernă căzută pieziș peste un ochi. Fragmente de frunze și stropi de noroi i se prinseseră de rochie. Din păcate, continuă el, nu eram îndeajuns de aproape pentru a-l prinde înainte de a ajunge la calul său.

– Spuneți că ne pîndea? Cu un aer absent, Beatrice își potrivea pălăria și privi cu atenție printre copaci. Poate nu era decît un trecător? Un băiat curios, care s-a speriat cînd ați pornit după el?

– Nu, zise Leo, străbătînd o barieră de ramuri și găsind locul în care fusese priponit calul. Cercetă locul în care stătuse cel care-i pîndise. Pămîntul purta încă amprentezele cizmelor unui bărbat. Nu cred că a trecut pe-aici din întîmplare. Ne aflăm într-o zonă a parcului rar vizitată. Indiferent cine ar fi fost, a stat aici în picioare o bună bucată de timp.

– Credeți că cineva ne-a urmărit?

– Nu știu. Însă un lucru e cert.

– Care anume?

– V-a văzut întîlnindu-vă cu patroana de bordel, ceea ce pune capăt planului dumitale de a rămîne incognito, Beatrice. Nu ne rămîne decît să sperăm că reputația dumitale nu va fi terfelită.

– Dacă bunul meu nume va fi distrus, vă veți retrage invitația de a merge la teatru? întrebă ea, adresîndu-i un zîmbet ușor ironic.

Atitudinea ei ușuratică față de situația în care se afla îl înfurie, dar reuși să se stăpînească.

Amanda Quick

– Eu sînt Călugărul Nebun, îi reaminti. Mă îndoiesc că „societatea“ mă va socoti mai excentric decît de obicei dacă aş decide să însoţesc la teatru o femeie a cărei reputaţie a avut de suferit.

A doua zi dimineață reputația lui Beatrice era încă intactă. Stînd într-un fotoliu, în fața șemineului din salonul pentru cafea al clubului său, Leo se gîdea la situația creată.

Pe de o parte, se simțea ușurat că cel puțin deocamdată reputația lui Beatrice nu avusese de suferit. Dar însuși acest fapt scotea imediat la iveală un aspect neplăcut. Însemna că acela care spionase întîlnirea dintre Beatrice și madame Virtue avea propriile sale motive pentru a păstra tăcerea.

Leo își petrecuse cea mai mare parte din noapte încercînd să identifice motivele. Nici unul nu i se păruse a fi inofensiv.

Venise la club în căutare de informații, însă pînă acum nu realizase mare lucru. Se uită la orologiul înalt din colțul încăperii. Urma să se întîlnească cu Beatrice la librăria Hooke peste o jumătate de oră.

Scoase din buzunar scrisoarea de la fiul său Carlton, sosită în acea dimineață, și o despătură. În timp ce citea, era vag conștient de fundalul sonor al unor conversații cu glas scăzut și de clinchetul veselei de porțelan.

La primele ore ale acestei dimineți am mai vizitat câteva ruine. William se încapăținează să le deseneze pe toate. Îmi pare rău să spun, dar mie mi se pare că toate seamănă între ele. Un templu străvechi și dărăpănat nu poate fi deosebit de un altul.

În cursul după-amiezei, Plummer ne-a mai tîrît printr-o galerie. William susține că unele picturi (mai ales cele care reprezentau nuduri de zeițe) sînt foarte interesante. În privința zeitelor, am fost de acord cu el, dar sînt convins că dacă va mai trebui să admir vreun peisaj sau un alt tablou cu sfinți îmbrăcați în mantii filfiinde, înconjurați de îngerași dolofani, s-ar putea să mor de plictiseală.

Ziua de mîine se va dovedi, fără îndoială, mult mai amuzantă, de fapt chiar fascinantă. Am cunoscut un gentleman din Anglia, un anume domn Hendricks, care, pentru o vreme, s-a instalat aici, în Italia. Este om de știință, și ne-a invitat în laboratorul său. Ne-a promis că vom face câteva experiențe formidabile, cu lentilele lui de convergență. Dacă ne va permite timpul, s-ar putea să folosim mașina lui producătoare de electricitate pentru a reanima niște broaște moarte.

Domnul Hendricks s-a oferit cu amabilitate să-mi arate un câmp din apropiere, unde niște vapori inflamabili ies direct din pămînt. Terenul se află în vecinătatea unui vulcan, și domnul Hendricks crede că între cele două s-ar putea să existe o legătură.

Leo zîmbi cu tristețe. Unii tați își fac griji că fiii lor vor cădea în mrejele unei femei nepotrivite, în vreme ce Carlton

fusese cucerit de minunile științei. În fond, poate că diferența nu era chiar atât de mare, reflectă el. Și una și alta aveau puterea de a captiva și de a vrăji. Amîndouă puteau să-l coste pe un bărbat foarte mult. Fără îndoială, Carlton va dori să cumpere, cînd se va întoarce din călătorie, o lentilă convergentă pentru el însuși.

– Ia te uită, dumneata ești, Monkcrest? Un bărbat în vîrstă, robust, cu sprîncene cărunte, stufoase și cu favoriți țepoși se opri în fața fotoliului lui Leo. Auzisem că ești în oraș.

– Bună, Tazewell, îl salută Leo, reîmpăturind scrisoarea lui Carlton și punîndu-și-o în buzunar. Aruncă apoi o privire spre orologiu. Se apropie ora de plecare, își zise în sinea lui, decis să scurteze conversația cu baronul. Te mai supără guta?

– Uneori destul de tare, răspunse lordul Tazewell, lăsîndu-se cu grijă într-un fotoliu și proptindu-și glezna umflată pe un scăunel. Cu un aer posomorît, își contemplă piciorul. Mi-am găsit un nou doctor. M-a pus pe regim cu oțet și ceai. Scîrboasă combinație.

– Pare neplăcută, conveni Leo, sperînd că arborase o expresie plină de compasiune.

Baronul făcuse parte din cercul de cunoștințe al bunicului său. În ciuda diferenței de douăzeci de ani dintre ei, cei doi împărtășiseră pasiunea comună față de știința grădinăritului. Leo își aminti cum, copil fiind, îi privea pe Tazewell și pe bunicul lui aplecîndu-se adesea asupra jardinierei cu plante.

Leo își mai aminti că Tazewell era ușor ipohondru. Baronul își schimba medicii așa cum alți oameni își schimbă hainele. Era întotdeauna gata să experimenteze cele mai noi produse ale diverșilor șarlatani sau să încerce băuturi tonifiante. Dacă exista

Amanda Quick

cineva care să-l cunoască pe misteriosul doctor Cox, acela trebuia să fie Tazewell.

– Nu știi dacă o să mai continuu mult cu oțetul și ceaiul, mărturisi Tazewell. Nu remarc nici o îmbunătățire. Am auzit că ar fi în oraș un medic nou, care reușește vindecări uimitoare folosind magneții.

– V-ați sfătuit cu un farmacist sau cu un specialist în leacuri bazate pe ierburi?

– Da, bine-nțeles, răspuse Tazewell, lansându-se fericit în discuția privitoare la sănătatea sa. Am fost la o mulțime de farmaciști. Toți sînt niște șarlatani. Uneori mă gîndesc că singurul lucru folositor pe care-l vînd este laudanumul.

– Am auzit vorbindu-se despre un oarecare doctor Crock, spuse Leo, alegînd în mod voit o exprimare vagă. Sau poate-l cheamă Cox? Sau Comb. Nu-mi amintesc cu precizie. Mi s-a relatat că vinde unele remedii obținute din plante și care se dovedesc foarte eficiente.

– Cox?! pufni Tazewell, disprețuitor. I-am cerut o consultație cu cîteva luni în urmă, dar mi-a explicat că nu mă poate ajuta. E specializat în tratarea impotenței, zicea el. În ultima vreme, pe mine unul nu mă preocupă prea mult problema asta.

Leo își sprijini coatele pe brațele fotoliului și își întinse picioarele privindu-și cu atenție vîrfurile cizmelor.

– Am un prieten care suferă tocmai de această afecțiune. Mă întreb dacă doctorul Cox l-ar putea ajuta.

Sprîncenele stufoase ale lui Tazewell se încruntară.

– Nu strică să încerce, zise el.

– Cunoașteți din întîmplare adresa doctorului?

INELELE AFRODITEI

– Are o mică prăvălie dincolo de Moss Lane. Este al naibii de greu să găsești locul, răspunse Tazewell încruntându-se. Nu știi cum izbutește omul acela să-și mențină afacerea.

– Din câte înțeleg, se pot scoate bani frumoși din tratarea impotenței.

– Adevărat. Sprîncenele lui Tazewell se uniseră, trădîndu-i brusca îngrijorare. Apoi, în ochi i se aprinse o luminiță. Ia ascultă, Monkcrest, prietenul acela al dumitale, care suferă de slăbiciunea membrului...?

– Ce-i cu el?

– Nu cumva e vorba chiar de dumneata?

– Bine-nțeles că nu.

– Nu ai de ce să te simți jenat, să știi, spuse Tazewell, cu blîndețe. La urma urmei, probabil că te apropii de patruzeci. Nu mai ești tocmai tînăr, nu-i așa?

Era urmărită.

Cu coada ochiului, Beatrice surprinse o mișcare rapidă chiar în clipa în care se pregătea să intre în librăria Hook. Întoarse ușor capul și se folosi de umbrela ei mare pentru a ascunde direcția în care se uita.

Nu încăpea nici o îndoială. Bărbatul cu păr blond cârlionțat și cu ochelari cu rame de aur tocmai trecuse strada. Era același tip pe care-l văzuse pîndind-o atunci cînd, cu puțin înainte, ieșise din magazinul lui Lucy.

Bărbatul, zvelt și chipeș, purta o haină albastră bine croită, o vestă galbenă și pantaloni bufanți. Ochelarii îi dădeau un aer serios și studios.

Acum venea cu pași sprinteni în direcția ei.

Amanda Quick

Ca și cum și-ar fi dat seama că ea îl văzuse, se opri în loc și se prefăcu că privește cu atenție niște mănuși expuse într-o vitrină din apropiere.

Beatrice fu străbătută de un fior. Leo nu-l văzuse clar pe individul pe care-l urmărise printre arbori în ziua precedentă. Singurele lucruri pe care reușise să le deslușească fuseseră o șapcă de culoare închisă și mîneca unei cămăși. Dar îmbrăcămintea poate fi schimbată extrem de lesne.

Pe băncile din fața librăriei zăboveau niște cameriste și cîțiva lachei care o priveau curioși.

Cu un pocnet scurt își închise umbrela și intră în magazin. Își croi drum prin localul aglomerat și se opri în fața unui raft cu cărți. Se prefăcu că o interesează cele mai recente romane expuse spre vînzare, fără a scăpa din ochi strada. Cu puțin noroc, avea să-l vadă mai de aproape pe bărbatul blond, atunci cînd acesta avea să treacă prin dreptul vitrinei.

În loc să-și continue drumul de-a lungul străzii, așa cum se așteptase ea, individul intră cu îndrăzneală în librărie. Beatrice mai că scăpă din mîini romanul pe care-l luase la întîmplare de pe raft.

Înnebunită, se întrebă cum să procedeze: să nu-i dea atenție sau, dimpotrivă, să-i vorbească. Ceva îi spunea că Leo ar fi preferat prima variantă. Oricum, Leo trebuia să sosească și i-l va arăta pe misteriosul personaj.

Dar dacă individul pleca din magazin înainte de sosirea lui Leo? Era posibil să nu mai aibă alt prilej de a-l aborda și de a-i cere o explicație.

Situația impunea acțiune. Beatrice puse cartea în raft, se întoarse și porni drept spre teighea, unde necunoscutul

discuta cu patronul. Le ascultă conversația în timp ce el dădea comanda pentru câteva romane.

– Trimiteți-le, vă rog, la numărul 21, pe Deeping Lane, zise el.

– Domnul Lake? se băgă în vorbă Beatrice, cu vioiciune. Sînteți domnul Lake, nu-i așa? Sînt sigură că vă amintiți de mine. Sora dumneavoastră și cu mine eram foarte bune prietene.

– Poftim? Individul tresări de parcă ar fi fost înțepat și se întoarse atît de brusc încît izbi cu cotul o carte de pe tejghea. Fir-ar să fie!

Întinse repede mîna și reuși să prindă volumul înainte ca acesta să ajungă pe pardoseală. Din nefericire, cînd își îndreptă trupul se lovi cu capul de marginea ieșită în afară a tejghelei.

– Oh, Dumnezeule! murmură Beatrice. Sînteți teafăr, domnule Lake?

– Da, mulțumesc. Își așeză mai bine ochelarii pe nas și o privi pe Beatrice cu o profundă părere de rău. Regret că trebuie să vă spun, doamnă Poole, că nu sînt domnul Lake. Aș fi vrut să pot pretinde această onoare.

Părea sincer îndurerat, gîndi ea amuzată, în ciuda situației în care se afla. De aproape, necunoscutul i se păru și mai atrăgător. Cîrlionții blonzi, tunși în stilul lui Byron, încadrau o frunte înaltă și inteligentă, și doi ochi albaștri, puțin timizi. Beatrice aprecie că era cam de aceeași vîrstă cu ea, poate cu un an sau doi mai tînăr.

– Îmi cer scuze că v-am confundat, domnule, îi spuse.

– Nu, nu, totul e-n ordine, se grăbi el s-o asigure. Din nefericire, pe mine mă cheamă Saltmarsh. Graham Saltmarsh. La dispoziția dumneavoastră, doamnă Poole, zise el, înclinînd capul.

Amanda Quick

– Dacă eu nu vă cunosc, cum de mă cunoașteți dumneavoastră pe mine, domnule?

– Asta este mai greu de explicat, răspunse Graham, oftând. Aruncă o privire spre aglomerația din magazin, apoi se apropie de Beatrice cu un pas. Iertați-mă, doamnă Poole, șopti cu un glas conspirativ, dar eu știu cine sînteți.

– Evident. Am stabilit deja acest fapt. Dar, pentru că nimeni nu ne-a făcut cunoștință, v-aș ruga să-mi explicați de unde îmi știți numele?

Necunoscutul se mai uită o dată în jur și se apropie și mai mult.

– Ucenicul tipografului dumneavoastră, zise el în șoaptă. Fu rîndul lui Beatrice să facă ochii mari.

– Ucenicul...?

– Mărturisesc că l-am mituit. Dar vă asigur că n-a vîndut ieftin o asemenea informație.

Brusc, pentru Beatrice totul păru să capete sens.

– Dumnezeule sfinte, domnule, vreți să spuneți că știți realmente cine sînt?

– Da. Știu că scrieți cele mai minunate romane de groază, sub numele de doamna York. În spatele lentilelor, ochii lui străluceau de o sinceră admirație. Îngăduiți-mi, vă rog, să vă declar că, pentru a vă citi cărțile, aș fi în stare să pășesc pe cărbuni încinși. Imaginația dumneavoastră e nemaipomenită. Povestirile dumneavoastră sînt cele mai palpitate pe care le-am citit vreodată. Nici nu vă puteți închipui cîtă plăcere îmi fac romanele dumneavoastră.

– Domnule Lake, nu știu ce să spun...

– Saltmarsh. Graham Saltmarsh.

INELELE AFRODITEI

– Da, desigur. Iertați-mă, domnule Saltmarsh. Am fost luată prin surprindere. În afară de cei din familia mea și de câțiva prieteni foarte apropiați, nimeni nu știe că eu scriu romane.

– Dimpotrivă, doamnă Poole, replică el cu tristețe. Mă tem că un mare număr de persoane vă cunosc secretul. Printre acestea se numără editorul dumneavoastră și tipograful.

– Și ucenicul tipografului, și fără îndoială soția tipografului, enumeră ea, schișind o grimasă. Aveți perfectă dreptate. Nu mă gândisem că era posibil să fi obținut informația de la vreuna din aceste persoane.

– Mă îndoiesc că altcineva în afară de mine ar mai fi ispitit să încerce, o incredință Saltmarsh. Puțin probabil ca taina dumneavoastră să ajungă vreodată să fie făcută publică. Vă rog să mă credeți că eu nu vă voi trăda.

– Vă mulțumesc, domnule Saltmarsh. Voi dormi mai bine știind că nu veți sufla nimănui nici un cuvânt despre acest lucru.

În ochii lui apăru o expresie de adorație.

– Vă puteți baza pe discreția mea, doamnă, îi făgădui el.

– Îmi îngăduiți, domnule, să vă întreb de ce m-ați urmărit astăzi, aici?

– Mărturisesc, răspunse el înroșindu-se ca focul, că v-am remarcat ceva mai înainte, când ați intrat în magazinul acela de mode. N-am rezistat tentației de a profita de prilejul de a mă afla aproape de dumneavoastră. Sînteți muza mea, doamnă Poole.

– Muza dumneavoastră? se miră Beatrice, încântată. Vreți să spuneți că sînteți scriitor?

– Încă n-am fost publicat, dar am un manuscris pe care, când va fi gata, îl voi prezenta unui editor.

Amanda Quick

– Vă doresc mult noroc, domnule.

– Mulțumesc. Nu pot decît să sper că într-o zi voi fi în stare să le creez cititorilor mei senzații măcar pe jumătate atît de puternice ca acelea pe care le creați cîtitorilor dumneavoastră. Nu cunosc pe nimeni care să se apropie măcar cît de cît de iscusința dumneavoastră de a descrie cele mai întunecate pasiuni și cea mai înfiorătoare atmosferă.

– Vai, domnule, vă mulțumesc! zise Beatrice, îmbujorîndu-se.

– În afară de faptul că am citit romanele dumneavoastră în căutare de inspirație, mi-am petrecut mai multe ore în muzeul domnului Trull. Exponatele lui îmi dau deseori idei pentru cartea mea. Vă este cunoscut acel local?

Denumirea muzeului i se păru lui Beatrice cunoscută. De curînd auzise sau văzuse o referire la muzeul domnului Trull, dar nu reușea să o localizeze prea bine.

– N-am fost niciodată acolo.

– Ar trebui să-l vizitați! exclamă Saltmarsh, entuziasmat. Colecția este absolut impresionantă. Toate obiectele au legătură directă cu probleme de ordin supranatural și metafizic. Simpla lor vedere îți stimulează imaginația.

– Pare fascinant, zise Beatrice, amintindu-și brusc unde văzuse o referire la muzeul lui Trull.

Era pe punctul de a mai pune unele întrebări, dar în clipa aceea se deschise ușa librăriei. Un ușor frison îi străbătu ceafa, avertizînd-o că privirile cuiva erau ațintite asupra ei.

Întoarse capul și îl văzu pe Leo. De fapt, n-o privea pe ea, întreaga lui atenție fiind concentrată asupra lui Graham Saltmarsh.

INELELE AFRODITEI

– Vă mulțumesc, domnule Saltmarsh, că mi-ați vorbit despre muzeul Trull, zise Beatrice. Cu coada ochiului îl văzu pe Leo apropiindu-se cu pași mari. Îmi voi face timp pentru a-l vizita foarte curînd.

– O scriitoare înzestrată cu atîta sensibilitate îl va considera, fără îndoială, ca pe o sursă de inspirație foarte valoroasă, continuă Graham, neavînd habar de furtuna ce se apropia. Poate îmi veți îngădui să vă însoțesc. V-aș putea atrage atenția asupra exponatelor celor mai fascinante. În muzeul său, Trull are chiar și o mumie.

– Nu va avea nevoie de nici un însoțitor, declară Leo, oprindu-se lîngă Beatrice. Glasul îi era primejdios de calm. Este puțin probabil ca pe o doamnă cu inteligența doamnei Poole s-o intereseze ceva din muzeul ridicol al lui Trull.

– Nu zău, Monkcrest, interveni Beatrice, fulgerîndu-l cu ochi mînioși. Nu-i deloc necesară grosolănia. Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Saltmarsh – contele de Monkcrest.

Saltmarsh arăta de parcă tocmai s-ar fi pomenit față-n față cu un uriaș animal de pradă.

– Domnule, îngăimă el.

– Saltmarsh, rosti Leo numele, ca și cum l-ar fi testat, să vadă dacă e bun de mîncat.

– Din întîmplare, mă atrage foarte mult ideea unei vizite la muzeul domnului Trull, spuse Beatrice.

Saltmarsh se uită la ea recunoscător.

– Ar fi o totală pierdere de timp, replică Leo. Cîteva clipe continuă să-l privească pe bărbatul mai tînăr apoi, părăsind încredințat că reușise să-l intimideze pe Saltmarsh, își îndreptă atenția spre Beatrice. În urmă cu doi ani am făcut o vizită acolo.

Amanda Quick

Muzeul e plin cu falsuri și imitații destinate să-i impresioneze pe cei dispuși să se lase prostiți.

– Din întâmplare, sînt atrasă uneori de astfel de prostii, zise Beatrice. Din cînd în cînd îmi place să simt un fior de groază.

– Nu-mi pot imagina de ce, ripostă Leo, încruntîndu-se. Te încredințez că obiectele din muzeul Trull, cele originale, nu prezintă mare importanță.

Saltmarsh își limpezi glasul:

– Vă mulțumesc, doamnă Poole. Nici nu vă pot spune ce mult înseamnă pentru mine faptul de a ști că v-am fost cît de cît de folos.

– Într-adevăr, domnule. Beatrice văzu cum linia severă a buzelor lui Leo se curbează într-un zîmbet care ar fi făcut să înghețe sîngele în venele multor bărbați duri. Puse vîrfurile umbrelei pe botul uneia din cizmele lui Leo și se sprijini cu toată greutatea pe el. Mi-ați fost de foarte mare ajutor, domnule Saltmarsh.

Leo scoase un mormăit și își trase repede piciorul de sub vîrfurile umbrelei.

Saltmarsh se uită jenat la el.

– Trebuie să plec. Am o programare la croitor. Îmi permiteți să mă retrag, doamnă Poole?

– Desigur, răspunse Beatrice, adresîndu-i cel mai dulce surîs al ei.

Saltmarsh își făcu cu greu drum spre ieșire.

Leo se stăpîni pînă cînd individul dispăru și abia atunci se întoarse spre Beatrice.

– Pe toți dracii! Ce încercăi să faci cu umbrela aia?

– Erați extrem de puțin amabil cu un gentleman foarte politic.

INELELE AFRODITEI

– Cum de ai făcut cunoștință cu el?

– Ne-am întâlnit întâmplător, spuse ea pe un ton degajat.

Un interes comun față de romanele de groază.

– Înțeleg. Așadar, n-a fost o prezentare așa cum se cuvine.

– Nu credeam, domnule conte, că sînteți genul de om care să dea importanță finețurilor comportamentului în societate.

– Ce era cu toată vorbăria aceea despre muzeul lui Trull?

Doar nu vorbești serios cînd afirmi că ai vrea să-l vizitezi.

– Dimpotrivă, zise Beatrice, uitîndu-se gînditoare spre ușa prin care tocmai dispăruse Saltmarsh.

– De ce? Ți-am spus, e plin de falsuri și imitații.

– Vreau să văd colecția lui Trull deoarece, înainte să moară, unchiul Reggie s-a dus acolo de două sau de trei ori.

Leo căzu pe gînduri. Privirea lui căpătă o expresie pătrunzătoare.

– Ești sigură? o întrebă.

– Da. Își nota vizitele în agenda lui de întâlniri. Nu le-am dat importanță pînă cînd domnul Saltmarsh nu mi-a descris soiul de obiecte antice din colecția domnului Trull.

– Asta-i ceva lipsit de rațiune. În localul lui Trull nu există nici un fel de relicvă importantă, ca să nu mai vorbim despre ceva de valoare, cum ar fi Inelele Inaccesibile.

– Ceva l-a îndemnat să se ducă acolo, și nu doar o dată.

– Poate voia să obțină o informație cu privire la Inele, zise Leo. Dacă-i așa, și-a irosit timpul. Cîndva, Trull era considerat o autoritate în materie de antichități, însă cu cîțiva ani în urmă a fost dat în vileag cu falsurile lui. Reputația i-a fost distrusă. De cînd cu scandalul acela, nici un colecționar serios nu i-a mai acordat atenție.

Amanda Quick

– Cu toate acestea, cred că ar trebui să aruncăm o privire asupra colecției lui.

– Dacă dorești să-ți irosești timpul, te privește, replică Leo, dar dacă ești hotărâtă să urmărești indicii care să merite cu adevărat osteneala, adăugă el, cu ochi scînteietori, am unul care s-ar putea să te intereseze.

Vorbele lui îi trezirează interesul.

– Ce indicii, domnule?

– Am adresa magazinului alunecosului doctor Cox. Mă gîndeam că poate ți-ar plăcea să mă însoțești, în vizita pe care i-o voi face în după-amiaza asta.

– Minunat! exclamă Beatrice, entuziasmată. Ce dovadă de istețime din partea dumneavoastră, domnule!

– Vă mulțumesc, doamnă, replică Leo, schițînd o grimasă. Nu pot decît să sper că, ocupîndu-mă de această problemă, n-am dat naștere unor zvonuri neplăcute în ceea ce mă privește.

– Ce vreți să spuneți?

Luînd-o de braț, el o conduse spre ieșirea magazinului.

– Să zicem doar că, atunci cînd un bărbat se interesează de adresa unui șarlatan cunoscut pentru faptul că tratează impotența, stîrnește o serie de speculații de o anumită natură.

Beatrice se strădui să-și înăbușe rîsul.

– Îmi și imaginez bîrfele, zise ea, cînd amîndoi pășiră pe trotuar. Toată lumea se va întreba dacă nu cumva Călugărul Nebun de la Monkcrest a venit în oraș ca să găsească un leac pentru bărbăția lui care dă semne de slăbiciune.

– Mă bucur că perspectiva unei asemenea bîrfe ți se pare atît de amuzantă, replică Leo, adresîndu-i un surîs amenințător.

Fără îndoială că vei juca și dumneata un rol în acele zvonuri.

– În ce fel, domnule conte?

– În ultima vreme îmi petrec mult timp în compania dumitale și s-ar putea ca „lumea bună“ să presupună că dumneata ești motivul pentru care sînt atît de dornic să mă vindec.

Lui Beatrice îi trecu pofta de rîs.

Pînă cînd Leo o ajută pe Beatrice să urce într-o trăsură de piață pentru a ajunge în Moss Lane, pe străzi se lăsase o ceață cenușie și rece. Negura promitea să devină și mai deasă o dată cu căderea nopții.

În ciuda celor spuse, pe Leo nu-l preocupa de fapt propria-i reputație. În ce-o privea, lui Beatrice nu-i era teamă să-și riște reputația, în schimb, el se temea de urmări.

Era adevărat că o văduvă se bucura de o libertate care nu li se acorda femeilor necăsătorite și mai tinere de treizeci de ani, dar există limite pentru orice. Drumul prin labirintul de străzi înguste și alei întunecoase dură aproape o jumătate de oră. În cele din urmă, vizitiul opri vehiculul și anunță că nu putea să meargă mai departe.

– De-aici încolo va trebui să mergeți pe jos, domnu'. Moss Lane e prea îngustă pentru o trăsură. Nu-i loc să-ntorc calu'. O să vă aștept chiar aici, pe dumneavoastră și pe doamna.

– Ne vom înapoia într-o oră, zise Leo, aruncîndu-i vizitiului cîteva monede, ca să se asigure că omul avea să-i aștepte. Sper să te găsim aici.

Vizitiul prinse banii cu abilitate.

– Nu vă faceți griji, domnu', îi spuse el lui Leo, adresîndu-i un zîmbet știrb. N-o să plec nicăieri.

Amanda Quick

Leo o luă pe Beatrice de braț și porni către Moss Lane. Clădirile ce se deslușeau prin ceață păreau că se strâng în jurul lor, împiedicînd lumina zilei să pătrundă.

– Sînteți sigur că magazinul doctorului Cox se află pe undeva prin apropiere? întrebă Beatrice, uitîndu-se încruntată la gangurile întunecoase. Zona nu pare propice pentru afaceri.

– Mi s-a spus că doctorul Cox nu e nevoit să plătească o chirie mare într-un cartier mai prosper al orașului deoarece cei care îl solicită preferă să vină într-un loc mai puțin circulat.

– Presupun că asta e de-ńteles.

Leo se uita cu atenție la ușile caselor. La acea oră a zilei, cartierul părea să prezinte suficientă siguranță, însă nu era genul în care să aduci o doamnă după lăsarea întunericului.

– Ce-a spus mătușa dumneavoastră cînd i-ați transmis invitația mea la teatru, diseară?

– Winifred a fost entuziasmată. Abia așteaptă s-o vadă pe Arabella într-o lojă de teatru particulară. A reușit chiar să-l informeze pe domnul Burnby, pe căi ocolite, în speranța că va fi și el prezent. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru această invitație.

Leo ar fi vrut s-o întrebe dacă și ea fusese entuziasmată la gîndul de a merge la teatru în compania lui, sau dacă-i era recunoscătoare numai pentru prilejul monden pe care-l crease verișoarei ei. Se părea că lui Beatrice nici nu-i trecuse prin cap că motivul pentru care le invitase era dorința lui de a petrece o seară împreună.

Pînă atunci, relația lor fusese cît se poate de normală. El făcuse invitația cuprins de o ciudată dorință de a se purta cu ea într-un mod mai convențional. Voia să vadă cum va

INELELE AFRODITEI

reacționa. Ar fi dorit s-o facă să-i zîmbească și să-i mulțumească pentru o seară plăcută. Ar fi vrut să mai surprindă în ochii ei încă o sclipire de dorință.

Pe toți dracii! se ocări în sinea lui. *Vreau s-o seduc.*

Beatrice își ridică privirea spre o mică firmă de lemn, aflată deasupra capului ei, pe care figura imaginea unui mojar și a unui pisălog.

– Aici e magazinul doctorului Cox, anunță ea. Promite să fie foarte interesant.

În timp ce deschidea ușa, Leo se uită la Beatrice. S-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi știut că o mică parte din strălucirea ochilor ei se datora prezenței lui. Din nefericire, era foarte sigur că entuziasmul ei nu avea nimic de-a face cu el, ci se datora exclusiv perspectivei de a-l intervieva pe Cox.

– Într-adevăr, promite să fie interesant, zise Leo.

eața de afară învăluia ca un giulgiu ochiurile de geam și crea în interiorul farmaciei doctorului Cox un amurg artificial.

Beatrice clipi de câteva ori, pînă cînd ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul din interiorul magazinului. O mică lampă ardea în partea din spate a localului. Lumina ei slabă se reflecta pe șiruri întregi de borcane de sticlă soioase, pline cu ierburi și diverse substanțe, greu de identificat.

Pe teșghea se afla o balanță tipică pentru farmacii. Etajera de lîngă lampă adăpostea câteva volume. Cele mai multe păreau să fi fost consultate în mod frecvent – copertele îmbrăcate în piele erau uzate și crăpate.

Un ușor fișîit în partea din spate a farmaciei o făcu pe Beatrice să tresară. Leo remarcă reacția ei și îi zîmbi cu condescendență. Iritată de propria-i imaginație mult prea activă, ea îi răspunse cu o privire mînioasă.

INELELE AFRODITEI

Zgomotul deveni mai intens. Beatrice își luă inima-n dinți și se întoarse să se uite la bizara apariție care se desprindea din umbră. Făptura care intra cu pași tîrșîți în zona de lumină palidă ar fi putut face parte din una dintre scenele cu cripte bîntuite de stafii ale cărții *Castelul Umbrelor*. Omul cu înfățișare de trol¹⁵ avea umeri gheboși, un cap mare împins agresiv înainte, sprijinit pe un gît gros, și un trup masiv. O mîna înmănușată era încleștată pe mînerul unui baston.

Făptura aceea bizară purta o haină prost croită, o pereche de pantaloni bufanți, uzați de trecerea timpului și pătați cu resturile a mii de fierturi din plante, astfel încît nu puteai să-ți dai seama ce culoare aveau. De sub o șapcă ponosită ieșeau fire țepoase de păr cărunt. Doi favoriți creți și țepeni, care nu fuseseră tunși de foarte multă vreme, îi ascundeau urechile și o bună parte din gură. O pereche de ochelari cu rame subțiri de sîrmă stătea cocoțată pe nasul borcănat. În lumina aceea slabă era imposibil să-i distingi culoarea ochilor.

– Ce este? întrebă făptura cu un glas aspru, plin de indignare. Nu aveam nici o programare pentru după-amiaza asta.

– Sînt Monkcrest, zise Leo.

Beatrice privi tăcută spre tavan. Se îndoia că Leo era cît de cît conștient de aroganța pe care era capabil s-o imprime tonului unei simple prezentări. Dar poate că bănuia. Indiferent dacă era nebun sau vrăjitor, nu exista nici o îndoială în legătură cu mîndria moștenită de la multele generații precedente.

– Monkcrest. Ochii urduroși se îngustară și priviră pe

* *Trol* (mit.). Ființă supranaturală, fie uriaș, fie pitic prietenos dar malițios, în mitologia scandinavă sau germană (nota trad.).

Amanda Quick

deasupra ramei ochelarilor. Am auzit de dumneavoastră. Sînteți cel căruia i se zice Călugărul Nebun. Ce vreți de la mine, domnule?

– Prietena mea, doamna Poole, și cu mine dorim să stăm puțin de vorbă cu dumneata într-o problemă de interes personal.

– Problemă de interes personal, da? Un cîrîit atoatecunosător izbucni dintre favoriți, lăsînd să se vadă niște dinți galbeni. Vasăzică aveți o mică problemă de ordin personal, așa-i? Ei bine, domnule, ați venit exact la locul potrivit. În curînd o să vă scot din necaz, o să v-o întăresc și o să v-o fac să stea dreaptă.

Beatrice văzu cum maxilarele lui Leo se încleștează și se grăbi să înainteze cu cîțiva pași.

– Ați înțeles greșit, domnule Cox. Nu ne aflăm aici pentru a discuta despre... hm... sănătatea domnului conte. Dorim să ne interesăm în legătură cu fiertura pe care i-ați vîndut-o unchiului meu, lordul Glassonby. Vi-l amintiți?

– Glassonby, Glassonby... Sprîncenele lui Cox se ridicară mult spre frunte. Ia să vedem, omul a murit, nu-i așa? Am auzit că a dat ortul popii într-o casă de toleranță.

– Da. Voi vorbi fără ocolișuri, domnule Cox. Vreau să știu dacă în tonicul pe care l-ați preparat pentru el exista ceva neobișnuit.

– Neobișnuit? Cum adică? Cu o mișcare piezișă, ca aceea a unui crab, Cox se retrase într-o zonă cu umbră mai adîncă. Ce tot spuneți, doamnă Poole? N-am avut nimic de-a face cu moartea lui Glassonby. Omul a decedat într-un bordel. Un atac de cord, s-a zis. Nu puteți, doamnă, să-mi puneți asta mie în cîrcă.

– Liniștește-te, Cox, interveni Leo, apropiindu-se mai mult. Beatrice remarcă intenția lui de a se sprijini cu nonșalanță de

de teighea, dar aruncînd o privire spre stratul gros de jeg păru să se răzgîndească. Doamna Poole, spuse el, dorește să se convingă și să asigure restul familiei că Glassonby a murit din cauze naturale.

– L-am prevenit să aibă grijă să nu exagereze, scînci Cox. Pe toți clienții mei îi instruiesc cu privire la pericolele unei prea intense excitări. Bărbații care de ani de zile n-au fost capabili să se bucure de vigoare masculină exagerează uneori atunci cînd își recapătă peste noapte puterea. Nu-i vina mea că nu-mi ascultă sfatul.

Beatrice mai înainte cu un pas.

– Doctore Cox, singurul lucru pe care vreau să-l știu este dacă în acea ultimă doză din tonicul unchiului meu exista vreun ingredient diferit față de ceea ce folosiți de obicei.

– Nu, în mod cert nu exista nici un ingredient nou, protestă Cox, tremurînd de indignare. Elixirul vigorii bărbătești este făcut după propria mea formulă. L-am dat multor domni și niciodată nu au fost accidente.

– Ați vrea să-mi puneți la dispoziție o listă a ingredientelor? întrebă Beatrice.

– Uite ce-i, nu-i puteți cere unui om să-și trădeze tainele meseriei, protestă Cox, fluturîndu-și mîna ca pentru a o îndepărta. Plecați de-aici! Nu mai am nimic de spus!

– Dar, domnule Cox...

– Doamnă Poole, este evident că unchiul dumneavoastră a încercat să se stimuleze mai mult decît era permis, și inima lui a cedat. Îmi pare rău, dar asta-i situația. Asemenea accidente se pot întîmpla în cazul unor domni mai în vîrstă, care nu sînt în

Amanda Quick

formă fizică bună. Acum o să vă mulțumesc amîndurora dacă plecați de-aici. Eu am mult de lucru.

Leo o privi întrebător pe Beatrice. Frustrată, ea căuta o altă întrebare mai pertinentă.

– Doctore Cox, vă sînt recunoscătoare pentru informația că în tonicul unchiului meu nu exista nimic ieșit din comun. Asta le va da o oarecare liniște sufletească membrilor familiei mele.

– Așa ar trebui să fie, zise Cox, încă ofensat. Eu sînt om de știință, doamnă Poole. Nu comit greșeli.

– Nu, sigur că nu.

Leo se uită la Cox.

– Vă mai aduceți aminte de ultima dumneavoastră întîlnire cu Glassonby? îl întrebă.

– Bine-nțeles. A venit să-și ia sticla cu elixir în prima zi a săptămîinii, ca de obicei.

– Așadar îi furnizați deodată doza pentru o săptămîină?

– Întocmai, confirmă Cox, uitîndu-se mînios pe deasupra ochelarilor. Și ce-i cu asta?

– A pomenit cumva Glassonby despre faptul că era posibil să experimenteze și alte tratamente pentru problema lui? se interesă Beatrice.

– Alte tratamente? Fața de spiriduș a lui Cox se schimonosi de furie. Vreți să spuneți că se ducea la alt doctor?

– Nu știu. Mă întrebam doar dacă n-a mai utilizat pentru a-și trata afecțiunea și altceva, spuse Beatrice. Ceva care ar fi putut să-i provoace atacul de inimă.

– Aha! La gîndul acesta, trăsăturile de trol ale lui Cox se luminau. Un alt tratament... Atunci, ăsta-i răspunsul, doamnă Poole. Unchiul dumneavoastră combina diverse leacuri fără o

supraveghere medicală adecvată. Nu pot fi făcut răspunzător pentru efectele terapiilor altor doctori.

– Nu, bineînțeles că nu, murmură Beatrice. Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat, domnule Cox. Familia unchiului meu va fi foarte liniștită știind că tonicul dumneavoastră n-a avut nimic de-a face cu moartea lui.

– Aveți grijă ca acest lucru să fie înțeles foarte bine, doamnă Poole. Ochii incolori ai lui Cox sclipeau în semiîntuneric. Trebuie să mă gândesc la reputația mea, să știți. Nu-mi pot permite să las ca diverși tipi simandicoși să îndruge neadevăruri în legătură cu tonicul meu. Soiul acesta de bîrfă mi-ar distrage negoțul, vă rog să mă credeți.

– Voi avea grijă ca toată lumea să înțeleagă, îl asigură Beatrice. Sînt perfect edificată, adăugă, uitîndu-se la Leo. Să plecăm, domnule.

– Cum doriți, doamnă Poole.

Monkcrest o luă de braț și o conduse afară din prăvălie. Fără o vorbă, porniră înapoi, spre trăsura care îi aștepta. Beatrice observă că ceața se îngroșase considerabil. În jurul lor se auzeau din cînd în cînd glasuri, care apoi se stingeau. Copitele unor cai tropăiau în mod straniu.

Cu puțin timp înainte, Moss Lane păruse îngustă și pustie. Acum, ceața deasă îndemna la prudență.

Deși Leo o ținea strîns de braț, Beatrice își dădea seama că îl preocupă altceva decît persoana ei. Întreaga lui atenție era îndreptată asupra împrejurimilor. Beatrice simțea încordarea lui, de parcă se afla în căutarea unei prăzi. Intuia că el înregistra orice hîrșit al vreunui pantof călcînd pe piatră, fiecare siluetă care apărea din ceață, fiecare gang pustiu.

Amanda Quick

Nu-și dădu seama cât era de agitată decît atunci cînd ajunseră pe strada pe care-i aștepta trăsura. Cînd Leo îi dădu mîna ca s-o ajute să urce în vehicul, se surprinse scoțînd un oftat de ușurare.

– Am programat vizita la magazinul lui Cox la o oră puțin cam tîrzie, zise Leo pe un ton sec. Închise portiera și se așeză pe bancheta din fața ei. Cred că data viitoare cînd vom porni în căutare de informații, va trebui să fixăm întîlnirea mai aproape de prînz.

– De acord, spuse Beatrice. Se rezemă de spătar și își aranjă fusta. Ce părere aveți despre Cox?

– Nu sînt sigur. Așa cum s-a întîmplat și cu madame Virtue, individul era foarte îngrijorat la gîndul că ar putea fi acuzat de omucidere.

– Cu greu l-ai putea învinui pe vreunul din ei, replică Beatrice.

– Într-adevăr. Leo se instalează comod în colț și privi cu interes strada cufundată în ceață. Dar nu cred că vom înregistra cine știe ce progrese printr-o abordare directă. Toți cei cu care stăm de vorbă, fie bărbați, fie femei, se tem că vor fi acuzați de furt, sau chiar de ceva și mai rău. A venit timpul să adoptăm în cercetările noastre o cale indirectă.

Curioasă, Beatrice se aplecă înainte.

– Ce vrei să spunei cu asta?

Leo întoarse capul s-o privească. Lumina gălbuie a lanternei trăsurii îi scotea în evidență pomeții înalți.

– Voi începe cu Cox, declară el. Titlurile unora dintre cărțile lui mă îndeamnă să cred că este mai familiarizat cu cunoștințele științifice decît te-ai putea aștepta din partea unui

vraci. Am în bibliotecă câteva cărți pe care le-am văzut la el.

– Nu înțeleg. Aveți vreun plan?

– La noapte, după ce vă voi duce acasă, de la teatru, îi voi face bunului doctor o a doua vizită.

Pe măsură ce îi intuia intențiile, Beatrice era tot mai mirată.

– Așadar, aveți de gând să intrați în farmacia doctorului Cox, după ce acesta va închide?

– Vreau să arunc o privire.

– Dar, Leo, asta poate fi periculos!

El schiță zîmbetul lui de vrăjitor.

– Nu-ți face griji. Voi lua cu mine un prieten.

– Bineînțeles, zise ea, îndreptîndu-și spatele. În definitiv, ei doi erau asociați. Nici una dintre eroinele ei n-ar fi tresărit la gândul de a participa la o mică investigație în miez de noapte. N-am avut nici o experiență în lucruri de felul acesta, dar sînt singură că voi învăța repede.

– Nu mă îndoiesc. Nu încetez să fiu impresionat de talentele dumitale, doamnă Poole. Însă cînd am spus că o să-mi iau un prieten, nu la dumneata mă refeream. Elf va fi încîntat să mă însoțească.

Cîteva ore mai tîrziu, stînd împreună cu Winifred, cu Arabella și cu Leo în loja de la teatru, Beatrice încă mai fierbea de furie. Nici măcar o clipă nu se desfătase cu interpretarea lui Edmund Kean în rolul lui Macbeth. Nu putea să se gîndească decît la refuzul lui Leo de a-i îngădui să-l secondeze în incursiunea lui la farmacie.

Pe de altă parte, știa foarte bine că mătușa ei aproape că-l ridicase la rang de sfînt. Winifred era profund emoționată de

Amanda Quick

prilejul de a o scoate la vedere pe Arabella într-un mediu atât de strălucitor. Pentru a-i conferi unei tinere domnișoare o anumită notă de distincție, nimic nu se putea asemăna cu a sta într-o lojă de teatru, alături de un conte interesant. Nu puține fuseseră binoclurile de teatru pe care le văzuse Beatrice îndreptându-se în direcția lojei contelui de Monkcrest.

Trebuia să recunoască faptul că Arabella era într-o formă deosebit de bună. Purta una din noile mantii de seară ale lui Lang, și un ușor voal transparent plutea peste o rochie confecționată dintr-o țesătură de un roz pal. Cîteva flori de o nuanță puțin mai închisă îi împodobeau părul.

Și veșmîntul lui Beatrice fusese creat de Lucy: o rochie dintr-o mătase de un auriu întunecat, de o simplitate elegantă.

Leo venise să le ia de acasă cu o trăsură pe care o închiriasse pentru întreaga seară. Explicase că, deoarece își petrecea foarte puțin timp la Londra, nu avea o trăsură de oraș. Pe nimeni nu deranja acest amănunt.

– Superb! declară Winifred cînd cortina grea coborî la sfîrșitul celui de-al doilea act. O fi Kean un bețiv și un risipitor, dar știe să joace! Domnule conte, adăugă apoi, întorcîndu-se spre Leo, nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru că ne-ați invitat în seara aceasta!

– A fost plăcerea mea, zise Leo, privind-o pe Beatrice. Părea ușor amuzat. Sper că toate trei vă distrați bine.

Beatrice se prefăcu că privește cu interes lojile din partea cealaltă a sălii.

– Unii dintre noi sînt mai puțin capabili să aprecieze spectacolul, zise ea.

– Oh, draga mea, nu se vede bine de unde stai? Întrebă Arabella, a cărei frunte frumoasă se încruntă ușor de îngrijorare. Poate că ar trebui să mutăm fotoliul puțin mai aproape de al meu. De aici, se vede perfect.

– Nu există nimic care să-mi obstrucționeze vederea spre scenă, spuse Beatrice, aruncându-i lui Leo o privire plină de reproș, pe care el o ignoră. Cauza este cu totul alta. Se întrerupse brusc când privirea îi căzu pe o siluetă bine cunoscută instalată în altă lojă. Doamne sfinte! exclamă ea, ridicându-și binoclul ca să vadă mai bine. Era doamna Virtue. Beatrice aproape că fu orbită de scînteierea diamantelor ei. Îi sclipeau în păr, la urechi și în jurul gâtului ei lung și grațios. Nestematele creau un contrast izbitor cu rochia ei din satin negru, cu decolteu adînc.

Beatrice studie decolteul de o formă încîntătoare, frumos ornamentat. Stilul îi era extrem de cunoscut. Era aproape sigură că trandafirii de mătase și minunatele pliseuri ieșiseră din atelierul doamnei d'Arbois.

Curtezana întreținea o adevărată „curte“. Nu exista alt cuvînt care să descrie mai bine situația. Diverși domni veneau și plecau la și de la loja ei precum niște curteni care ar căuta să fie mereu în preajma unei regine. Sărutau mîna acoperită de o mănușă a doamnei Virtue și se aplecau spre croiala adîncă a decolteului ei.

Cînd își coborî binoclul, Beatrice îl văzu pe Leo urmărind-o cu o privire amuzată. Mai înainte ca ea să apuce să facă vreun comentariu, perdeaua de catifea din spatele lojii lor fu dată la o parte, și intră Pearson Burnby. La vederea lui, chipul Arabellei se luminează de fericire.

Amanda Quick

– Pearson! exclamă ea, imediat îmbujorându-se la față. Vreau să spun, domnule Burnby. Ce plăcere, să vă văd în seara aceasta!

Beatrice îi zîmbi tînărului. Îi era drag. Semăna mai mult a fermier decît a june din „lumea bună“. Avea o conformație robustă și o față sinceră, pătrătoasă, și mîini care sugerau iscusință. Deși își putea permite serviciile celor mai scumpi croitori, nu era o „ogîndă“ a modei. Constituția lui solidă nu era potrivită pentru a pune în valoare tendințele actuale ale modei. Părul de un castaniu deschis îi era periat cu grijă, nu ondulat sau încrețit. Eșarfa de la gît îi era legată într-un nod simplu.

– Domnișoară Arabella, salută el, înclinînd capul. Doamnă Ruston. Doamnă Poole. Îngăduiți-mi să vă spun că, în seara aceasta, arătați toate extraordinar de bine. Cu o voce dură îl salută și pe Leo.

Acesta își înălță sprîncenele, și salută la rîndul său:

– Burnby.

Buzele lui Pearson se strînseseră într-o linie subțire, de parcă tînărul ar fi fost pe punctul de a arunca o mînușă.

– Am venit să întreb dacă le-aș putea oferi doamnelor cîte un pahar cu limonadă.

– Mi-ar plăcea tare mult un pahar cu limonadă, răspunse repede Arabella.

– Și mie, zise Beatrice.

Winifred se uită la el, clipind din ochi în semn de aprobare.

– Drăguț din partea dumneavoastră, domnule Burnby, murmură ea.

INELELE AFRODITEI

– Asentimentul pare să fie unanim, Burnby, zise Leo. Poți aduce trei pahare cu limonadă.

Pearson ezită. Cutele de pe frunte i se accentuară când păru să-și dea seama că tocmai i se permisesese să părăsească loja. Dădu busc din cap, se răsuci pe un călcâi și, călcând cu pași apăsați, ieși.

– Ce naiba nu-i în ordine cu domnul Burnby în seara asta? întrebă Beatrice, încruntându-se. Se poartă destul de ciudat, nu credeți?

Arabella își mușcă buza.

– Cred că este indispus în legătură cu ceva. Mă întreb ce poate fi?

Winifred chicoti, atotștiutoare. Ochii îi scînteiau de mulțumire.

– Părerea mea, spuse ea, este că vina îi aparține domnului conte.

– Nu-i cazul să vă uitați spre mine! protestă Leo, ridicînd o mîină. Vă asigur că n-am făcut nimic pentru a-l necăji pe tînărul Burnby. Abia dacă-l cunosc.

– Dar pentru domnul Burnby e evident că dumneavoastră, domnule conte, o cunoașteți îndeaproape pe Arabella, replică Winifred. De fapt, ați reușit să-i oferiți ei, și nouă, o seară extrem de plăcută. Tocmai în asta se află cauza agitației domnului Burnby.

– Dumnezeule! gemu Beatrice, ai nimerit-o, mătușă Winifred. Domnul Burnby este gelos.

– Oh, nu! tresări Arabella.

În ochii lui Winifred apăru o sclipire machiavelică.

– Asta-i foarte bine, draga mea, îi spuse nepoatei sale.

Amanda Quick

Domnul Burnby va presupune că Monkcrest îți face curte. Pentru ce altceva s-ar osteni să acorde atîta atenție familiei noastre?

– Dar așa ceva e îngrozitor! exclamă Arabella, agitîndu-se îngrijorată. N-aș vrea ca domnul Burnby să creadă că am o slăbiciune pentru domnul de Monkcrest... Se întrerupse brusc, obrazii înroșindu-i-se ca para focului. Nu intenționez să vă jignesc, domnule. Știu că sînteți un gentleman foarte plăcut, însă niciodată n-aș...

– Nu vă faceți griji, domnișoară Arabella, zise Leo, înclinînd capul. Deși adînci, sînt sigur că rănile mele vor sfîrși prin a se vindeca.

– Domnule, vă rog să mă credeți, abia reuși Arabella să îngăime, nicidecum n-am avut de gînd să vă rănesc.

– Te tachinează, Arabella, interveni Beatrice, supărată. Nu-i da atenție.

Leo arboră surîsul său enigmatic.

Arabella lăsă să-i scape un slab suspin de ușurare.

– Slavă Domnului! oftă ea. Dar cum rămîne cu domnul Burnby?

– Gata, gata, draga mea, spuse Winifred, bătînd ușor cu palma mîna Arabellei. Nu s-a întîmplat nimic rău. Dacă în toată situația aceasta există o mică neînțelegere, va fi rezolvată curînd.

Beatrice nu se lăsă amăgită. Chiar dacă susținea contrariul, Winifred era încîntată de părerea greșită a lui Pearson cu privire la Leo. Orice rudă care se ocupa cu peșitul cunoștea strategia jocului căsătoriei. Nimic nu-l stimula mai mult pe un tînăr să se străduiască să fie la înălțimea situației decît impresia de competiție.

Beatrice își zise că ar fi trebuit să-i pară rău pentru Leo. Transformarea lui într-un pion în planul lui Winifred de a obține din partea lui Pearson Burnby o cerere în căsătorie nu făcuse parte din înțelegerea lor. Însă, una peste alta, decise ea, Monkcrest nu primea decît ceea ce merita pentru refuzul de a o lua cu el în seara aceea. Și, așa cum remarcase Winifred, nu se întîmplase nimic rău.

Pearson reveni cu paharele de limonadă cînd cortina era pe punctul de a se ridica pentru al treilea act. Beatrice sesiză imediat că dispoziția i se schimbase. Părea triumfător.

– Mama a întreat dacă, după spectacol, ați vrea să veniți cu noi, domnișoară Arabella. Ne ducem la serata familiei Baker, și apoi intenționăm să trecem pe la balul dat de Talmadge. Aruncă o privire rapidă spre Winifred și Beatrice. Lady Ruston, doamnă Poole... sînteți și dumneavoastră binevenite.

Beatrice îl privi pe Leo. Dacă se simțea jignit că nu fusese invitat, reușea să-și ascundă excelent dezamăgirea.

Arabella se întoarse spre Winifred:

– Te rog, mătușă. Spune da! Va fi foarte distractiv.

– Vă mulțumim, domnule Burnby, zise Winifred, după o ezitare bine calculată. Aveam alte planuri pentru restul serii, dar presupun că am putea fi convinse să vă acceptăm invitația.

– Excelent! O voi informa pe mama, anunță Pearson, aruncîndu-i lui Leo un zîmbet victorios, plin de bucurie răutăcioasă.

– Dacă nu vă deranjează, spuse Beatrice, cu un surîs rezervat, cred că eu mă voi duce acasă. Am avut o zi extenuantă. Domnul de Monkcrest mă va conduce pînă la ușa casei mele, nu-i așa, domnule conte?

Amanda Quick

– O voi face cu plăcere, răspuse Leo, ridicînd o sprînceană.

– Ai face mai bine să nu-ți mai răcești gura de pomană, spuse Leo, sărind în trăsura pe care o închiriase și așezîndu-se pe bancheta din fața lui Beatrice. Nu intenționez să te iau cu mine în seara asta.

Pe toată durata ultimului act din *Macbeth*, Beatrice nu făcuse altceva decît să-și pregătească argumentele.

– Sînt sigură că Elf este o făptură admirabilă, zise ea, dar are limitele lui. Veți avea nevoie de cineva care să stea de pază în timp ce dumneavoastră scotociți încăperile. Sarcina aceasta o pot îndeplini eu.

– Nu va fi necesară nici o pază. Ceața îmi va oferi toată acoperirea de care voi avea nevoie.

Ea ciocăni ușor în perna banchetei cu degetele-i înmănușate.

– Sîntem asociați în această afacere, domnule, îi aminti ea. Egali în întreprinderea acestei acțiuni.

N-am uitat, dar fiecare din noi are anumite talente. Treaba din această seară nu-i pentru amatori.

– Vreți să spuneți că sînteți expert în spargeri de case?

– E suficient să afirm că experiența mea în vînătoarea de tîlhari m-a învățat în ceea ce privește tactica și strategia mai mult decît ai putea ști dumneata.

– Asta întrece orice limită a aroganței!

– Fii rațională, replică el, îmblînzindu-și puțin privirea. În noaptea asta, un singur pas greșit ar risca să atragă un dezastru. Nu-ți pot permite să-ți asumi un asemenea risc.

INELELE AFRODITEI

Cînd sesiză întregul înțeles al cuvintelor lui, Beatrice tăcu și întoarse capul pentru a privi pe geam. Felinarele trăsurilor care treceau pe lîngă ei apăreau brusc în ceață, ca niște fantome. Vehiculele deveneau vizibile o fracțiune de secundă și apoi dispăreau, într-o defilare stranie. Negura devenise atît de deasă încît nu puteai distinge clădirile de peste drum.

– Da, bineînțeles, spuse Beatrice după o vreme. Lipsa mea de experiență v-ar putea pune în mare pericol, domnule conte. Nu luasem asta în considerare.

– Beatrice...

Ea avu brusc o presimțire. Deveni conștientă că mîinile îi erau foarte reci. Se întoarse repede cu fața spre el.

– Făgăduiește-mi, Monkcrest, că vei fi extrem de prudent!

– Îți dau cuvîntul, zise el, uimit de neașteptata ei îngrijorare.

Cuvintele lui nu o mulțumiră. Fiorul de teamă nu dispăruse.

– Nu trebuie să-ți asumi nici un risc.

– Ți-am mai spus, intenționez să-l iau cu mine pe Elf. Face cît un regiment.

– Nu-mi place asta, Leo. Știu că mă consideri înclinată spre melodramă, dar toată această aventură îmi creează un sentiment foarte neplăcut.

Buzele lui schițară un surîs.

– Îmi vei da o sărutare, ca să-mi poarte noroc?

– Oh, Leo! exclamă ea.

Nu se mai gîndi la nimic, cuprinsă de un straniu amestec de teamă, disperare și dorință, și se aruncă în brațele lui. El o

Amanda Quick

strînse la piept. Beatrice îi petrecu brațele pe după gît și lăsă să-i scape un țipăt înăbușit.

E cu adevărat un vrăjitor, își zise ea. Altfel nu-și putea explica reacțiile intense pe care le avea ea ori de cîte ori o cuprindea el în brațe. Sărutările lui aprindeau în ea o pasiune care amenința să scape de sub control.

Ținînd-o strîns lipită de el, Leo gemu.

– Pe toți dracii! murmură lîngă buzele ei. Cred că sînt nebun!

Mîna lui se strecură pe sub pelerina ei și îi cuprinse sînul. Cînd prin mătasea groasă a corsajului simți căldura și puterea palmei bărbătești, lui Beatrice i se tăie respirația. Se cutremură cînd apăsarea dură a bărbăției lui se înfipse în coapsa ei. Nu exista nici o îndoială. Contele nu avea nevoie de elixiruri erotice.

Mîna care se afluase pe sînul ei se deplasă sub fustă, alunecînd în susul piciorului, către interiorul coapsei ei. Beatrice își înfipse adînc degetele în umerii lui. Capul i se lăsă pe spate. Cînd gura lui se apropie de gîtul ei, simți nevoia să țipe.

– La naiba! șopti Leo, a cărui mîna încremeni brusc pe coapsa lui Beatrice.

– Nu! gemu ea și, cuprinsă de disperare, se agăță de reverele hainei lui. Îți jur, dacă-mi spui că nu ești în stare să mă dorești...

– Sst!... murmură el, scoțîndu-și în grabă mîna de sub fusta ei și acoperindu-i gura cu palma. Ceva nu-i în ordine.

Totul se întîmpla ca de atîtea alte ori în decursul căsniciei ei. Îi venea să plîngă de furie și dezamăgire. Apoi își dădu seama că trăsura își încetinea înaintarea. Poate că Leo pusese

INELELE AFRODITEI

atît de rapid capăt îmbrățișării sale pentru că ajunseseră la locuința ei din Londra. Se strădui să-și aranjeze veșmintele.

– Am și ajuns? întrebă.

– Undeva am ajuns, răspuse Leo, împingînd-o de pe genunchii lui fără prea multă delicatețe. Dar nu la tine acasă.

– Ce naiba se întîmplă? exclamă Beatrice și privi speriată prin geam. Vălătucii de ceață se învîrtejeau pe stradă, dar ea reuși să distingă contururile vagi ale clădirilor din vecinătate. Erau mult prea apropiate, constată ea. Strada aceasta era mult mai îngustă decît cea pe care locuia. Și nu se vedea nici o urmă din noile felinare cu gaz de curînd instalate în cartier. O trecu un fior rece. Unde sîntem?

Leo nu răspuse. Era deja în picioare și deschidea chepengul din acoperișul trăsurii.

– Ce dracu' faci acolo? se adresă vizitiului ghemuit pe capră. Ai greșit strada.

– Îmi pare rău, domnu', se auzi răspunsul omului, înăbușit de un șal gros. M-am rătăcit în ceață. Oricui i s-ar putea întîmpla pe o noapte ca asta. Da' nu vă faceți griji. Veți ajunge acasă teferi.

– Întoarce imediat trăsura!

– Asta n-o pot face, domnu', scînci individul. Nu-i destul loc. O să întorc la capătul aleii, vă promit.

– Ai grijă să te ții de cuvînt! zise Leo, enervat, dar nu îngrijorat. Apoi închise chepengul și se lăsă să cadă pe banchetă, lîngă Beatrice, ducînd un deget la gură, pentru a o preveni să păstreze tăcerea. Se aplecă la urechea ei și îi șopti:

– Fă exact ceea ce-ți spun. Nu pune nici o întrebare. Mă înțelegeți?

Amanda Quick

Ea deschise gura să răspundă, dar o închise repede și dădu afirmativ din cap.

Vreme de o fracțiune de secundă, el îi strînse mîna înmănușată.

– Eu voi deschide portiera trăsorii și voi sări afară, îi șopti. Tu trebuie să mă urmezi imediat, înainte ca vizitiul să-și dea seama ce se petrece.

– Leo...

– Să nu eziți. Te voi prinde eu în brațe.

Beatrice se pregăti, strîngîndu-și fusta și ridicînd-o pînă la genunchi, în așa fel încît să n-o împiedice în mișcări.

Leo întinse mîna să deblocheze mînerul portierei.

Apoi, totul se întîmplă atît de repede încît Beatrice nu avut timp să gîndească. Într-o clipită, Leo ieșise din trăsură. Ea trase adînc aer în piept și se aruncă nebunește după el.

În ciuda pregătirilor ei, pelerina i se agăță de mînerul portierei. Beatrice își pierdu echilibrul. În loc să sară sprinten pe caldarîm, se prăvăli cu stîngăcie din vehiculul în mișcare. Pietrele tari ale pavajului păreau că se apropie vertiginos de ea. Întinse o mîna înainte, încercînd să-și amortizeze căderea.

Leo, alergînd pe lîngă trăsură, întinse brațul și reuși s-o prindă înainte să se prăbușească. O ridică în picioare, îi înșfăcă mîna și o trase după el, într-o goană pe viață și pe moarte, de-a lungul aleii întunecoase și învăluite în ceață.

Beatrice alerga în urma lui, împiedicîndu-se la tot pasul. Dinspre vizitiu se auzi un strigăt:

– La dracu'! Au plecat!

INELELE AFRODITEI

Răsună o împuşcătură. Beatrice auzi pocnetul înfundat al glonţului izbind un zid din apropiere.

– Nu-i ucide, prostu' naibii! răcni vizitiul. Morţii nu ne sînt de nici un folos.

Beatrice abia mai izbutea să respire cînd Leo o trase repede după un colţ şi porni în fugă de-a lungul altui gang cufundat în întuneric.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Hoţi de drumul mare?

– Dacă nu mă înşel, răspunse Leo, cineva tocmai a încercat să ne răpească.

10

*L*eo își recăpătă calmul după ce trecu de al treilea colț și se pomeni pe o stradă întortocheată, supraaglomerată de mici magazine. Îi îngădui lui Beatrice să meargă în pas normal. Ea respira greoi, dar reușise să mențină ritmul. Pe Leo nu-l surprinse. Știuse de la început că ea nu aparținea genului de femei fragile.

– Îți admir prevederea, zise ea, după ce aruncă o scurtă privire spre pistol.

– E obișnuință, nu prevedere.

– Prea multe nopți petrecute vînînd tîlhari, presupun.

– Aș prefera să nu fiu nevoit să folosesc pistolul în noaptea asta. Bănuiesc că atît vizitiul cît și tovarășul lui sînt înarmați.

– Așadar, sîntem în cea mai avantajoasă poziție, aprecie Beatrice. O străbătu un ușor fior. Ai cît de cît idee despre locul în care ne aflăm?

– Pe Cuning Lane.

– Niciodată n-am fost în cartierul acesta, spuse ea, după ce privi cu atenție magazinele întunecate.

– Eu am fost. Am venit chiar ieri aici, ca să discut cu un individ pe nume Sibson. Are pe strada asta un magazin de antichități. Mi se pare semnificativ faptul că răpitorii noștri s-au îndreptat spre această zonă a orașului.

– Domnul Sibson locuiește deasupra magazinului său? Am putea să apelăm la ajutorul lui.

– Date fiind împrejurările, nu-i o idee bună.

– Bănuiești că este implicat în tentativa de răpire?

– Deocamdată, nu știu ce să cred. Prefer să risc cât mai puțin posibil. Se uită înapoi, peste umăr. Avem nevoie de o trăsură, și e foarte puțin probabil să găsim vreuna pe strada aceasta și la o asemenea oră. Trebuie să ieșim cu propriile noastre puteri din cartierul ăsta.

– De fapt, nu sînt chiar dornică să urc într-o altă trăsură închiriată, recunosc Beatrice.

Înainte să apuce să răspundă, Leo auzi în depărtare răsunînd un glas bărbătesc. „Fir-ar al dracului!”

– Oare ne urmărește cineva? întrebă Beatrice.

– Posibil, zise Leo, oprindu-se în loc și trăgînd-o în intrarea cufundată în beznă a unei case. Nu se mai aude nimic.

Încercă ușa. Era bine zăvorîtă pe dinăuntru. Forțarea lacătului ar fi produs prea mult zgomot. Nu putea decît s-o ascundă pe Beatrice cât mai adînc cu putință în ungherul acela întunecat. O îndemnă să se lipească de piatra tare a zidului și se postă în fața ei.

Stătea cu fața spre stradă și cu arma în mîna dreaptă

Amanda Quick

așteptînd. Pistoalele nu se remarcă prin precizie, nici dacă trăgeai de la mică distanță. Dacă va fi nevoie să tragă, va trebui să țintească bine.

Strania ceață luminoasă se volbura pe Cunning Lane, formînd un nefiresc rîu de negură. Pașii cuiva încălțat cu cizme se făcură auziți. Leo simți cum Beatrice încremenește lîngă el.

Ceața se risipi puțin, dînd la iveală silueta unui bărbat cu o manta de vizitiu, purtînd pe cap o pălărie. Între el și intrîndul în care așteptau Leo și Beatrice nu erau mai mult de trei pași.

– Unde dracu' sînt? se răsti vizitiul.

– Tu ești ăl care i-a pierdut, dobitocule, șuieră printre dinți cel de-al doilea bărbat. Dacă nu-i livrăm pînă în zori, n-o să fim plătiți.

– De unde era să știu că o să sară din trăsură ca două vulpi urmărite de haita de cîini? De obicei, tipii simandicoși nu se mișcă atît de repede.

– Ăștia doi s-au mișcat. Și acu' au dispărut.

– Nu-mi pot închipui ce i-a îndemnat s-o ia la fugă în halu' ăsta, zise vizitiul. Credeam că domnu' conte era prea ocupat să ajungă sub fustele doamnei, ca să mai bage în seamă că nu ne aflam în zona în care ar fi trebuit să fim.

– Ei bine, s-au dus, și nouă nu ne rămîne decît să-i găsim, altminteri ne-am ras de paralele făgăduite.

– O să-i găsim. Trăgînd-o după el pe doamnă, domnu' conte n-o să ajungă departe. Probabil că pînă acu' o fi leșinat sau or fi apucat-o istericalele.

– Cum o să-i găsim în ceața asta blestemată?

– Io cunosc partea asta a orașului. Cele mai multe dintre

INELELE AFRODITEI

aleile și gangurile astea mici se înfundă în ziduri de cărămidă. Cine nu cunoaște locurile nimerește în capcană.

– Doar noi doi nu putem sta de pîndă la intrarea fiecărei afurite de alei, remarcă furios cel de-al doilea individ.

– Am io cîțiva prieteni pe-aci, îl asigură vizitiul. Pe o noapte ca asta, trebuie să fie la Pisica Beată. Pentru o parte din conținutul pungii de bani, or să ne ajute să-l găsim pe domnu' conte.

Urmă o scurtă tăcere, în timpul căreia cei doi porniră mai departe în ceață. Apoi cel de-al doilea individ vorbi din nou:

– Jack?

– Ce-i?

– Tu nu ești prea convins că-i adevărat ce spuneau ei în legătură cu tipul ăsta din lumea bună, nu-i așa? Nu se poate transforma în lup, nu-i așa?

– Sigur că nu. Încearcă să nu fii mai tîmpit decît ești.

Cîteva minute mai tîrziu, un zgomot ce venea din josul străzii îl făcu pe Leo să înțeleagă că nemernicii deschiseseră ușa cîrciumii. Cînd zgomotul se stinse, o trase pe Beatrice din intrîndul casei în care se adăpostiseră. Îi simți privirea întrebătoare, deși ea rămase tăcută cît timp el o conduse prin ceață. Cînd trecură pe sub firma care marca magazinul de antichități al lui Sibson, Leo se opri.

– Ce facem acum? îi șopti Beatrice la ureche.

– Să sperăm că avem și noi un prieten în această zonă a orașului.

– Parcă ai spus că nu ne putem încrede în domnul Sibson.

– Mă gîndesc la altceva.

Ținînd-o de mîină, Leo porni să traverseze străduța. În

Amanda Quick

Întunericul din pragul unei case se mișcă o siluetă nedeslușită. Flacăra palidă a unei mici lanterne luminează faldurile unei pelerine peticite.

– E cineva acolo! zise Beatrice, alarmată.

– Aproape că speram să fie, răspunse Leo, continuându-și drumul către acel intrînd. Clarinda? Dumneata ești?

– Ia te uită, ia te uită! Înfofolită bine pentru a face față cetii, Clarinda se desprinsese din umbră și ridică mai sus lanterna pe care o ținea în mîină. Bună seara, domnule conte. Cine-i eleganta doamnă?

– Se numește doamna Poole. Cu cîteva minute înainte, doi tîlhari au încercat să ne jefuiască. Continuă și acum să ne caute. Prietena mea și cu mine avem nevoie de un loc în care să stăm pînă ei vor renunța să mai cerceteze strada aceasta. Îți voi plăti pentru camera dumată de la etaj.

Clarinda o măsură cu privirea pe Beatrice.

– După cum arată, prietena dumneavoastră este obișnuită cu locuri elegante. Nu are o cameră drăguță în care să vă ducă, domnule?

– Locuința mea se află în altă parte a orașului, spuse Beatrice, mai înainte ca lui Leo să-i treacă prin minte un răspuns convenabil.

– Uite ce-i, asta-i strada mea! Lucrez aici de aproape trei ani, replică Clarinda. Dacă te grăbești să te muți în cartierul ăsta, ai face bine să te mai gîndești o dată. Clientela cîrciumii îmi aparține mie!

– Poftim? zise Beatrice, stupefiată.

Leo decise că era timpul să o lămurească pe Clarinda că Beatrice nu e o prostituată.

INELELE AFRODITEI

– Ți-am spus, interveni el, doamna Poole și cu mine sîntem prieteni. Nu lucrează în meseria dumatăle, iar eu nu sînt clientul ei.

– Oh, bine, în cazul ăsta... În glasul Clarindei se simțea ușurarea. Vă puteți sluji de camera mea, dacă vreți. În noaptea asta nu prea am nevoie de ea. A fost o seară proastă pentru afaceri. Tocmai mă gîndeam să mă duc în josu' străzii, la cîrciumă, pentru o plăcintă cu carne, o cană cu bere și o sporovăială cu Tom, înainte de culcare.

– Tîlharii care ne caută se află acum în cîrciumă, îi atrase Leo atenția, scoțînd din buzunar cîteva bancnote și punîndu-le în mîna Clarindei. Caută niște prieteni care să-i ajute să ne găsească. În afară de cealaltă înțelegere a noastră, îți voi mai da ceva pentru orice amănunt util pe care s-ar întîmpla să-l afli cît timp îți mănînci plăcinta.

– S-a făcut! zise Clarinda, înșfăcînd repede bancnotele. O să mă-ntorc și o să vă spun cînd puteți pleca din camera mea fără a mai fi în primejdie.

Leo îi luă din mînă lanterna.

– Bate de trei ori în ușă, ca să știu că ești dumneata.

– Înțeleg, domnule. De trei ori, repetă ea, făcînd să dispară bancnotele în corsajul rochiei sale uzate. Și-acu', dați-i drumu'! A doua ușă pe dreapta, în capătu' de sus al scării. Stați acolo cît vreți.

– Îți mulțumim, Clarinda, spuse Leo, strîngînd brațul lui Beatrice și îndemnînd-o să urce treptele. Se opri o clipă și se adresă femeii: Apropo, în legătură cu înțelegerea noastră de mai înainte. Ai observat cumva clienți noi intrînd în magazinul lui Sibson?

Amanda Quick

– Nu, domnule. Doar câțiva dintre ăi vechi, adăugă ea înălțînd din umeri, și doctorul Cox, bine-nțeles.

Leo simți tresărirea lui Beatrice la auzul aceluiași nume. Îi strînse mîna, îndemnînd-o să tacă.

– Doctorul Cox este un prieten de-al lui Sibson? întrebă el cu prudență.

– De ani de zile îl tratează pe Sibson cu elixirul lui, răspunse Clarinda, pufnind scîrbită. Fie vorba între noi, domnu', chestia aia nu-i folosește cine știe ce bine lui Sibson. Țasta nici acum nu-mi face vreo vizită. Da', dacă-i pe-așa, niciodată nu mi-a făcut. Întotdeauna mi-am zis că e prea zgîrcit.

– Înțeleg, spuse Leo, trăgînd-o pe Beatrice după el. Te vom aștepta.

Clarinda își ridică pe cap gluga pelerinei sale jerpelitate și porni cu pași repezi către luminile primitive ale cîrciumii.

Pînă la primul palier, Beatrice nu scoase un cuvînt. Abia atunci se uită la Leo, din umbra glugii sale.

– Cox este una dintre cunoștințele domnului Sibson?

– Presupun că asta nu-i o coincidență ciudată, răspunse Leo, propunîndu-și să nu se grăbească să tragă concluzii. În fond, Moss Lane se află la mică distanță de Cunning Lane. Ambele străzi sînt în același cartier. E foarte probabil ca Sibson și Cox să se cunoască de ani de zile. Este absolut posibil ca doctorul Cox să-l trateze pe Sibson cu elixirul său.

– Hmm...

La al doilea palier, Leo coti și o îndrumă pe Beatrice de-a lungul coridorului.

– Ne vom mai gîndi mîine. În noaptea asta avem destule probleme.

INELELE AFRODITEI

Înainte de a deschide ușa, evaluează din priviri posibilitățile oferite de culoar. O altă scară, în capătul din fund, promitea existența unei a doua ieșiri, în caz de necesitate. Părea să ducă atît spre acoperiș cît și în jos, către alee. Se mulțumi să constate. Nu era timp pentru a cerceta.

Răsuci clanța camerei și deschise ușa cu prudență, ridicînd lanterna ca să arunce o privire în interior.

Camera Clarindei era surprinzător de curată și de ordonată. Un pat mic, un lavoar ciobit și o ladă hodorogită care părea să țină loc de masă constituiau singurul mobilier. Vatra din colț era rece.

– Din păcate, va trebui să ne descurcăm fără lumină și fără foc, zise Leo, stingînd lanterna în timp ce vorbea. O lumină ce ar răzbate prin fereastra de-acolo ar putea stîrni curiozitatea următorilor noștri. Mai ales dacă observă că și Clarinda este la cîrciumă.

– Da, desigur. Presupun, Leo, spuse Beatrice, că nu-i treaba mea, însă dă-mi voie să te întreb cum se face că tu și Clarinda vă cunoașteți?

– Am întîlnit-o după ce am stat de vorbă cu Sibson, ieri. A fost de acord să stea cu ochii pe magazinul lui și să-mi descrie orice client neobișnuit.

– De ce te preocupă atît de mult acel magazin?

– Sibson are contacte excelente pe piețele antichităților furate. Dacă ar începe să circule zvonuri noi referitoare la Inele, i-ar ajunge la ureche. Lucru valabil în ceea ce le privește și pe persoanele care vin în magazinul lui în căutare de informații.

– Înțeleg, zise Beatrice, a cărei siluetă grațioasă se profila

Amanda Quick

pe fundalul ferestrei. Așadar, relația ta cu ea nu este de natură... hm... personală?

– Relația mea cu cine?

– Cu Clarinda.

Leo se îndreptă spre fereastră și se opri lângă Beatrice. Se uită în jos, spre stradă. Din punctul lui de observație vedea lumina gălbuie a ferestrelor cârciumii. Când și când ajungeau pînă la el explozii de rîsete înăbușite și strigătele cartoforilor.

– Personală? repetă el, absent. Ce naiba vrei să spui? Apoi, brusc, înțelese. Oh, pricep. *Personală*.

Beatrice privi cu atenție spectacolul străzii.

– Cum spuneam, de fapt nu-i treaba mea.

Leo o privi mîndru. În strălucirea tulpure a ceții observă că părul i se desprinsese din agrafe și i se revărsase pe umeri. Mireasma trupului ei, încălzit de recenta goană nebună de-a lungul străzilor, îl copleși.

Încercă să lupte împotriva dorinței care îl cuprindea. În mod cert, nu era nici locul, nici momentul potrivit.

– Ai perfectă dreptate, zise el cu duritate. Răspunsul la întrebarea ta este nu, relația mea cu Clarinda nu-i de natură personală.

Vreme de cîteva clipe Beatrice rămase tăcută. Apoi spuse cu simplitate:

– Mă bucur.

Amintirea modului în care reacționase la îmbrățișarea lui, cu puțin timp înainte, în trăsura, îl făcu pe Leo să-și încleșteze atît de tare degetele pe pervazul ferestrei încît se miră că lemnul nu se sfărîma. Se sili să se concentreze din nou asupra străzii învăluite în ceață.

În camera Clarindei se lăsă tăcerea.

Nu trecu mult și ușa cârciumii se deschise, trântindu-se de perete. Se auziră strigăte. Luminile unor lanterne se agitară prin ceață. Leo numără rapid: doi, trei, patru în total. Indivizii se despărțiră și porniră în direcții diferite pe Cunning Lane. Nici unul din ei nu se îndreptă spre casa Clarindei. Leo răsuflă ușurat.

– Căutarea a început, anunță el. Cred că, pentru moment, sîntem în siguranță.

– Consideri că putem avea încredere în Clarinda?

– Da. Am avut grijă să-i dau mai mult decît plata pe care i-ar oferi-o eventualii noștri răpitori.

Spera ca și Clarinda să se dovedească demnă de încredere.

– Indivizii aceia îmi amintesc de o haită de cîini de vînătoare urmărind o vulpe, șopti Beatrice.

– Elf s-ar simți jignit dacă ar ști că l-ai comparat cu nemernicii ăștia.

– Da. Presupun că este o ofensă.

În întuneric, Leo o simți că se înfioară. Îi înconjură umerii cu brațul și o trase mai aproape de el.

– Totul va fi bine, Beatrice. Niciodată nu le va trece prin minte că am rămas pe loc. Vor presupune că încă mai fugim.

– Da.

Se așternu din nou tăcerea. Jos, pe stradă, ultima dintre cele patru lanterne dispăru în ceață.

– Mă tem că vom sta aici o bună bucată de vreme, zise Leo.

– Cînd vom putea pleca?

– Cînd vor renunța să mai caute. Acum am da, foarte probabil, peste unul din ticăloșii aceia.

Amanda Quick

– Ar fi posibil să rămînem aici ore în șir, spuse Beatrice.

– Bănuiesc că noile ajutoare ale vizitiului își vor pierde în curînd interesul pentru vînătoarea aceasta și se vor înapoia la ginul și la cărțile lor de joc. Atunci vom pleca.

– Dar ce vor face răpitorii?

– Vor ajunge în cele din urmă la concluzia că le-am scăpat din plasă.

– Pari foarte sigur de deducțiile tale, remarcă Beatrice, aruncîndu-i o privire scurtă.

– Dacă-ți amintești, am mai avut de-a face cu indivizi ca ăștia.

– Da, recunosc eu ea, frecîndu-și ușor mîinile înmănușate. Ei bine, presupun că am putea să ne instalăm cît mai comod cu putință. Va fi o noapte lungă.

– Dacă vrei, odihnește-te. Eu voi sta de pază.

Beatrice privi patul îngust al Clarindei.

– Mulțumesc, cred că e mai bine să nu folosesc patul acesta.

– Probabil nu-i mai rău decît așternutul din majoritatea hanurilor, și presupun că-i mai curat, replică Leo înălțînd din umeri.

– Mă gîndesc la modul în care a fost utilizat de-a lungul carierei Clarindei; asta mă deranjează. Oricum, nu mi-e somn. Voi fi bucuroasă să stau eu de pază, dacă vrei să te odihnești.

– Nici eu nu sînt obosit.

– Oh... Bine, în cazul acesta vom sta de veghe împreună, spuse ea.

Leo se sprijini iarăși de pervazul ferestrei și scrută strada pustie. Tăcerea devenea tot mai adîncă.

– Beatrice?

– Da?

– În legătură cu incidentul din trăsură, cu puțin înainte să fim nevoiți să sărim...

– Nu-i cazul să discutăm despre asta, domnule conte, zise ea, pe un ton rece. Înțeleg foarte bine.

– Adevărat?

– Da, desigur. Nu-i nevoie să mai spunem nimic referitor la acest subiect.

El se întoarse puțin spre ea, încercînd să-i distingă trăsăturile în întuneric.

– Dimpotrivă, doamnă. Este foarte necesar să discutăm despre asta, deoarece incidente de acest fel vor mai avea loc. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Chiar așa? întrebă într-un tîrziu Beatrice, cu o intonație stranie în glas.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu juca în noaptea asta rolul unei naive neștiutoare. Nu am dispoziția potrivită pentru așa ceva.

Ea se întoarse pe neașteptate spre el.

– Să nu îndrăznești, domnule, să-ți ieși din fire față de mine în legătură cu acest subiect. Eu sînt cea îndreptățită să se simtă jignită. Mă săruți de parcă ai clocoti de pasiune și întrerupi îmbrățișarea sub un pretext sau altul!

– Sub un pretext sau altul? repetă Leo, rămînînd cu gura căscată. Doamnă, în noaptea asta mi-am întrerupt elanul deoarece tocmai eram pe cale să fim răpiți.

– Foarte bine, voi admite că în seara asta ai avut o scuză.

– Mulțumesc, zise el, printre dinți.

Amanda Quick

– Ieri însă m-ai sărutat numai pentru a-l spiona pe individul care urmărea întâlnirea noastră cu madame Virtue. Să nu negi!

– Nu am de gând să neg.

– Bun. Asta înseamnă de două ori la rînd. A devenit o rutină, domnule.

– Și ce ai de spus în privința primului sărut, cel din bibliotecă, replică el, apropiindu-se cu un pas de ea. Dumneata ai fost cea care l-a întrerupt, nu eu.

– Acela nu intră la socoteală, domnule conte, ripostă Beatrice, înălțîndu-și cu mîndrie bărbia.

– Nu?

– Nu te aflu în stare normală. Erai probabil șocat ca urmare a răni și băuseși o mare cantitate de coniac.

– Durerea nu era chiar atît de intensă, și nu băusem chiar atît de mult.

– Domnule conte, te informez că nu voi mai tolera acest gen de comportament.

– Ce gen? întrebă el, uimit.

– Dacă nu reușesc să-ți trezesc pasiunea, spune-o și punem punct. Te asigur că asta nu va afecta asocierea noastră în ceea ce privește afacerile.

El îi cuprinse umerii și o trase cu putere spre el.

– Leo?

– Mă exciți, doamnă Poole. Pe toți dracii, mă exciți!

Trase de nodul cravatei pînă cînd acesta se desfăcu. Apoi o strînse din nou pe Beatrice în brațe. Îi văzu ochii deschizîndu-se larg chiar înainte de a-i zdrobi buzele cu un sărut apăsător.

– *Leo!*... Numele lui se auzi ca un țipăt înăbușit.

Dorința se aprinse în el, la fel de intensă ca descărcarea

INELELE AFRODITEI

electrică a unui fulger. Se întoarse în loc și o propti de perete. Faldurile pelerinei ei se desfăcură. În întuneric, Leo văzu rotunjimile dulci și catifelate ce se înălțau deasupra decolteului adânc al rochiei. Împinse în jos corsajul de mătase pînă cînd reuși să cuprindă un sîn în căușul palmei. Trecu ușor cu degetul mare peste sfîrcul întărit. Acesta se întări sub atingerea lui. Își înclină capul să-l sărute.

Lui Beatrice i se tăie răsuflarea și începu să tremure. Dacă n-ar fi ținut-o sprijinită de perete cu toată greutatea trupului său, ar fi alunecat, căzînd în genunchi. Leo urmări cu degetele linia șirei spinării ei și se bucură de fiorii pe care îi provocă.

Beatrice încerca sîngace să-i descheie cămașa.

– În fiecare zi îmi aduc aminte cum arătai în noaptea aceea, în bibliotecă, fără cămașă.

– În fiecare zi îmi amintesc senzația pe care mi-o dădeau mîinile dumitale cînd mă atingeai. Credeam că voi înnebuni dacă nu îți voi mai simți degetele pe pielea mea goală.

Ea își strecură degetele pe sub marginile cămășii lui de olandă. Palmele îi erau calde și nespuse de catifelate.

– Ești foarte tare, șopti, cu un amestec de teamă și admirație. Foarte puternic.

Dumnezeule sfinte, îl dorea! Leo sesiză pasiunea din glasul ei. O simțea în micile și încîntătoarele înfiorări care îi străbăteau trupul. Îl dorea cu aceeași ardoare, aproape dureroasă, cu care o dorea și el.

Reuși să-și descheie pantalonii. Ea își coborî mîna ca să-l cuprindă între degete, și el se strădui din răputeri să nu împlinească actul final.

Amanda Quick

– Oh, Leo!... Părea că se sufocă. Mîna ei își spori strînsoarea. Este uimitor!

– Mă voi face de rușine dacă vei continua, gemu el.

– Niciodată nu te faci de rușine. Ești formidabil. Absolut incredibil. Îi acoperi umerii și gîtul cu mici sărutări grăbite. Și cînd te gîndești că nici măcar n-a fost nevoie să te stimulezi cu coniac și cu tonice erotice!

– Coniac și tonice? repetă el, ridicînd capul de pe pieptul ei. La naiba! Asta folosea soțul tău înainte să vină în pat?

– Spunea că era singurul mod în care putea să-și îndeplinească îndatoririle de soț. Nu mă iubea, dar voia un fiu. Acesta era singurul lucru pe care-l dorea de la mine. Și a fost singurul pe care nu i l-am putut oferi.

– Ascultă-mă, Beatrice...

– Nu contează, Leo. Îi dădu drumul din strînsoare și își trecu degetele prin părul lui. Nu mai contează. Te rog, sărută-mă!

– Pentru a mă excita, nu-i nevoie decît să mă gîndesc la tine. Glasul îi suna aspru în propriile-i urechi. Am vrut să fac dragoste cu tine din clipa în care te-am văzut.

O sărută din nou. Buzele ei se întredeschiseră sub ale lui. El își înfipse ușor dinții în buza ei inferioară. Cînd Beatrice scoase un slab țipăt de surprindere, el îi ridică fusta pînă la talie. Beatrice era fierbinte și nespus de dornică să-l primească.

Cu un gest hotărît, Leo îi ridică o coapsă și o propti cu putere de perete.

– Dumnezeuule, Leo!

Părea îngrozită și în același timp teribil de excitată. Era cea mai erotică muzică auzită de Leo vreodată. Genunchii ei

INELELE AFRODITEI

se strînseră convulsiv în jurul lui. Mîinile i se încleștară pe umerii lui. Pe Leo îl copleși un vijelios val de bucurie.

O mîngîie pînă cînd o simți că începe să tremure, pînă cînd nu mai putu suporta chinul la care se supunea el însuși. Îi cuprinse în palme fesele și se pregăti s-o pătrundă.

– Dumnezeule!... În întuneric, glasul ei fu doar o șoaptă.

El împinse neînduplecat, simți cum în înaintarea lui întîlnia mușchii încordați, la început împotrivindu-se, apoi acceptîndu-l.

Șocul arzător al unirii lor îi străbătu pe amîndoi simultan. Timp de cîteva secunde, Leo crezu că se prăbușește. Beatrice deschise gura, dar nu scoase nici un sunet. Vreme de o clipă, ce părea să nu se mai sfîrșească, se priviră unul pe celălalt, în întuneric.

– Ești minunată, șopti el cu glasul răgușit.

– A trecut mult timp de cînd n-am făcut dragoste. De fapt, nu știam că poate fi așa.

– Nici eu nu știam, gemu el.

Cu o mîină o sprijini de perete, ajutînd-o să-și păstreze echilibrul, iar cu cealaltă o mîngîie în cel mai intim loc.

Beatrice își înfipse unghiile în umerii lui. El repetă mîngîierea de mai multe ori. Întregul ei trup se încordă. Gura i se deschise într-un țipăt mut. Apoi el simți cutremurarea eliberării ei.

Era prea mult. O zdrobi de perete, eliberîndu-se la rîndu-i.

Puțin mai tîrziu, aflată încă în puterea lui, Beatrice se agită.

– E ceva ce ar trebui să-ți spun.

Amanda Quick

Leo o ținu ferm cu o mână și cu cealaltă palmă se sprijini de perete. Încet, cu părere de rău, se desprinse de ea.

– Ce anume?

Încăperea mirosea intens a pasiune descătușată. Realitatea a ceea ce tocmai se petrecuse îl izbi cu o forță care îl năuci. Pe toți dracii! Oare ce făcuse?

Nu era cu puțință. Făcuse dragoste pentru prima oară cu Beatrice în dormitorul unei prostituate! Ea nu avea să-l ierte niciodată pentru asta.

– Am mințit în legătură cu mariajul meu, declară Beatrice, pe un ton foarte ferm.

– Poftim? Disperarea îi dădea senzația unei menghine care-i înțeșta măruntaiele. Probabil că era, într-adevăr, nebun.

– Mariajul meu cu Justin Poole n-a fost o unire perfectă și armonioasă pe toate planurile.

– Pricep.

Leo, care își strânsese tot curajul pentru a întâmpina insulta ei ucigătoare, se uită câteva clipe la ea neputincios. Apoi îl șocă înțelesul deplin al cuvintelor ei. Pe neașteptate, simți că-l umflă râsul.

– Leo? Beatrice îl scutură ușor. Ce este? Eu nu văd nimic amuzant.

– Soțul dumitale trebuie să fi fost al naibii de idiot, doamnă Poole.

– Nu înțelegi. Justin era un bărbat care trata pasiunea și dorința într-un mod de care puțini sînt în stare. Avea sufletul unui poet. Singurul lui păcat era că iubea prea intens.

– Dar nu pe tine te iubea?

– Nu. Și-a dăruit inima unei alte femei înainte de a mă

cunoaște pe mine, dar ea a fost silită să se mărite cu un bărbat îndeajuns de în vîrstă pentru a-i fi bunic. Justin n-a putut suporta asta. În noaptea nunții noastre a strigat numele ei. Și pe urmă a plîns. Am fost nevoită să-l consolez pînă-n zori. Beatrice făcu o pauză. De-a lungul căsniciei noastre, lucrurile nu s-au schimbat.

– Am avut dreptate, zise Leo, pe un ton sec. A fost un nărod.

– Am încercat să-l salvez de obsesia lui, dar pînă la urmă am dat greș.

– Cum adică, ai dat greș?

– Ți-am spus că Justin a fost împușcat de un țîlhar, dar nu-i adevărat.

– Cum a murit?

– De mîinile unui soț gelos. Soțul ei.

– Bărbatul vîrstnic care se căsătorise cu femeia pe care o voia el?

Beatrice confirmă dînd din cap. Apoi explică:

– Soțul s-a prăbușit mort imediat după ce a apăsas pe trăgaci. Doctorul a spus că moartea a fost cauzată de un exces de emoție care i-a afectat inima. Întreaga întîmplare a fost mușamalizată, desigur. Văduva, care a moștenit o mare avere, nu era interesată ca adevărul să fie dat în vileag.

– Cine a inventat povestea cu țîlharul?

– Eu.

Neputîndu-se stăpîni, izbucni iarăși în rîs.

– Nu-i nimic amuzant, zise Beatrice, cu reproș.

– Știi că nu, spuse el, rîzînd și mai cu poftă.

– Nu zău, Leo...

Amanda Quick

– O să-ți spun ceva și mai amuzant, zise el când reuși în sfârșit să-și stăpânească râsul.

– Ce anume?

– Am și eu de făcut o mărturisire. Se întrerupse ca să-i sărute vârful nasului. Am mințit și eu în legătură cu căsnicia mea. N-a fost un model de binecuvântare maritală.

În întuneric, ea îi privi scrutător fața.

– Ziceai că ea era perfectă din toate punctele de vedere. Un înger.

– Era, confirmă el, schițând un zîmbet scurt și trist. Absolut perfectă.

– Nu înțeleg.

– Ai idee cât de al dracului de greu este să trăiești cu un model? Era fragilă și delicată precum o figurină din cel mai fin porțelan. Eram obligat să fiu atent la fiecare cuvânt pe care-l rosteam, de teamă să n-o fac să izbucnească în lacrimi.

– Pricep.

– Pasiunea mea o șoca pînă-n străfundurile ființei sale. Aspectul acesta al căsniciei i se părea murdar și neplăcut. Cu cât mă străduiam mai mult să-i fiu pe plac, cu atît mai mare era repulsia ei. Dar și-a făcut datoria.

– Fiii tăi?

– Da. Mi i-a dăruit, și îi voi fi mereu recunoscător. Dar, de fiecare dată cînd mă duceam în patul ei, mă chinuia sentimentul de vinovăție și de mînie, și nici asta nu voi uita niciodată.

– Nu-i nevoie să spui mai mult, Leo, zise Beatrice, punîndu-și vârful degetelor pe buzele lui. Înțeleg mai bine decît ai putea crede.

INELELE AFRODITEI

El îi luă degetele și i le sărută.

– Ea ar fi leșinat dacă aş fi adus-o în camera unei prostituate și aş fi făcut dragoste cu ea proptind-o de un perete.

– Dumnezeu! Chiar asta s-a întâmplat, nu-i așa? Beatrice se depărtă de perete și se grăbi să-și aranjeze corsajul. Un lucru pot să afirm, domnule. Viața nu-i niciodată plictisitoare în compania dumitale.

El zîmbi, neluîndu-și privirea de la sînul ei, asemănător cu un măr.

– Ciudat, eram pe punctul de a face aceeași remarcă în ce te privește, Beatrice.

11

Ele trei bătaii scurte în ușă se auziră după mai puțin de un sfert de oră. Beatrice nu fu surprinsă. Ea și Leo, stînd la pîndă, văzuseră cu cîteva clipe mai înainte lanternele căutătorilor, care se întorceau.

Cu pistolul în mîină, Leo se duse la ușă și o deschise. Beatrice își scutură fusta mototolită. Se simțea prinsă în vîltoarea pasiunii dezlănțuite. Se temea să nu se trădeze. Încă mai era înfierbîntată și amețită, și era conștientă că părul îi era îngrozitor de răvășit.

În schimb, Leo arăta la fel ca de obicei, dezinvolt, elegant și stăpîn pe sine. Îmbrăcămintea lui nici măcar nu părea să fie șifonată. Nu era cinstit, gîndi ea.

– Uau! exclamă Clarinda, strîmbînd din nas cînd intră în mica încăpere. Credeam că am aerisit aici după ultimul meu client. Îmi pare rău, n-am făcut treaba cum se cuvine. Ar fi trebuit să deschideți fereastra. Oh!... Își întrerupse vorbăria ca să

INELELE AFRODITEI

cerceteze cu o privire de cunoscătoare înfățișarea dezordonată a lui Beatrice. Ei bine, ia te uită! Se pare că voi doi ați găsit o modalitate ca să vă treacă timpul mai ușor cît am fost eu plecată.

Leo se strecură pe nesimțite în fața lui Beatrice, ascunzînd-o vederii Clarindei.

– Ce ai aflat la cîrciumă? o întrebă el.

– Da, Clarinda, interveni Beatrice, ieșind din spatele lui Leo și zîmbindu-i celeilalte femei. Ai vreo veste care să ne fie de folos?

– Unu' sau două lucruri. Clarinda își aruncă pelerina uzată, se trînti pe marginea patului, își azvîrli din picioare pantofii și începu să-și maseze un picior. Puteți să stați liniștiți. În noaptea asta vîânătoarea s-a încheiat. Ajutoarele lu' Ginwilly Jack și-au pierdut interesu' de-ndată ce i-a pătruns umezeala ceței. S-au întors toți la cîrciumă, pentru a se încălzi.

– Ginwilly Jack? repetă Leo cu voce scăzută.

– Vizitiu' care a-ncercat să pună mîna pe voi doi. Pe prietenu' lui îl cheamă Ned Longtooth. Ned nu-i prea deștept, dacă știți ce vreau să zic, explică Clarinda, ciocnindu-și cu degetul fruntea. Face tot ce-i spune Ginwilly.

– S-au înapoiat și ei la cîrciumă, împreună cu ceilalți?

– Ginwilly Jack s-a-ntors, da' l-a trimis pe Ned să recupereze trăsura și cei doi cai pe care au fost nevoiți să-i lase în stradă cînd v-au urmărit. Mă îndoiesc, continuă Clarinda chicotind, că Ned o să găsească trăsura așteptîndu-l. Așa ceva nu se-ntîmplă în cartieru' ăsta. Ginwilly Jack va trebui să fure alta. N-o să se ostenească să mai facă rost de una, puteți să mă credeți.

Amanda Quick

– Acest Ginwilly Jack, întrebă Leo, știi unde poate fi găsit?
Beatrice îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu spuse nimic.

– Nu știu unde-i e locuința, răspunse Clarinda, înălțînd din umeri, în schimb știu unde o să-și petreacă restu' nopții.

– La cîrciumă? sugeră Leo.

– Ai nimerit-o al dracului de bine. Nu degeaba i se zice Ginwilly, să știți. După cîte-o treabă, îi place ginu'.

– Înțeleg. Leo mai scoase la iveală cîteva bancnote și i le dădu Clarindei. Ne-ai fost de foarte mare ajutor. Acum ne vom vedea de drum.

Clarinda răsfirea bancnotele, în formă de evantai.

– Pentru cît mi-ați plătit, puteți să vă petreceți aci toată noaptea. Amîndoi, sublinie, făcîndu-i cu ochiul lui Beatrice.

– Mulțumim, dar nu e nevoie, zise Leo. Acum că următorii noștri au încetat căutarea, cred că putem ajunge, fără să riscăm, pe o stradă unde vom putea găsi o trăsură.

Clarinda părea să aibă unele îndoieli.

– Dumneavoastră, domnule, puteți fi luat drept un bețivan care umblă creanga. Da-n ce-o privește pe prietena dumneavoastră, ar fi mai bine să faceți ceva. Doamna Poole este prea elegantă pentru a crede cineva că lucrează în cartieru' ăsta.

Beatrice își studie îmbrăcămintea.

– Ai perfectă dreptate, Clarinda. Te-ar deranja să schimbăm între noi pelerinele? Dumneata o poți păstra pe a mea, eu am s-o folosesc pe a dumatile.

– S-a făcut! se învoi Clarinda, și îi dădu pelerina lui Beatrice.

INELELE AFRODITEI

Beatrice miroși și simți în cutele noului ei veșmînt duhoarea de fum specifică cîrciumii. Încheindu-se la gît, se uită la Clarinda.

– O să meargă?

Clarinda își mîngîia noua și frumoasa ei pelerină ca și cum ar fi fost pisicuța ei iubită.

– Cu pelerina aia o să puteți trece drept una din alea care satisfac nevoile clienților, dar ați face bine să țineți gura închisă. Dacă v-aude cineva vorbind, o să știe că nu sînteți din partea asta a orașului.

– Așa voi face, făgădui Beatrice.

– Mulțumiți-vă să chicotiți și să rîdeți mult. Pe chipul Clarindei apărură o undă de tristețe. Apoi ea se uită la noua piesă a garderobei sale. Domnii se simt mulțumiți dacă-i faci să creadă că-ți place cînd ești cu ei.

– Chiar dacă ție îți displace profund fiecare minut pe care-l petreci cu ei? întrebă Beatrice, neținînd seama de nerăbdarea lui Leo.

– Da, confirmă Clarinda, strîngînd din umeri. Dar afacerile sînt afaceri.

– Dacă te gîndești vreodată să-ți schimbi profesia, spuse Beatrice apropiindu-se ceva mai mult de ea, du-te la ușa din spate a magazinului doamnei d'Artois. Îl știi?

– Locu' ăla căruia i se zice Academia? Unde te-nvață franceza și-ți arată cum să fii croitoreasa sau camerista unei doamne din lumea bună? Da, îl știu. O prietenă de-a mea s-a dus acolo. Acu' lucrează într-o casă boierească. Da' așa ceva nu-i pentru mine. Eu am alte planuri.

– Ce planuri?

Amanda Quick

– Beatrice, interveni Leo, agitându-se, ar trebui să ne vedem de drum.

– De fapt, spuse Clarinda cu un entuziasm crescând, eu n-o să mai lucrez mult în meseria asta. Într-o bună zi o să am destui gologani ca să cumpăr Pisica Beată. N-o să mai fiu nevoită să-mi ridic fusta pentru orice bărbat.

Lui Beatrice i se strânse inima. Nu știa câți bani erau necesari pentru a cumpăra o cârciumă, dar era sigură că suma depășea posibilitățile unei prostituate care își făcea meseria în gangul de la intrarea unei case.

– O cârciumă trebuie să fie foarte scumpă, zise ea cu blîndețe.

– Beatrice, o chemă Leo de la ușă. Trebuie să plecăm. Acum!

– Bătrînu' Tom, ăl de vizavi, vrea să se retragă din afaceri, îi explică Clarinda lui Beatrice. Mi-a spus că o să ajungă la o înțelegere cu mine cu privirea la Pisica Beată.

– În noaptea aceasta ne-ai salvat viața, Clarinda, îi aminti Beatrice. Domnul conte și cu mine îți sîntem foarte recunoscători. N-am dreptate, domnule?

– Da, desigur, confirmă Leo, aplecîndu-se în afara ușii, scrutînd cu privirea coridorul. I-am spus deja asta.

Beatrice șovăi. Ea și Lucy erau capabile să le învețe pe tinerele care veneau la ele cum să se comporte și o spoială de franceză suficientă pentru a le da posibilitatea să-și găsească o slujbă de cameristă a unei doamne din înalta societate sau de lenjereasă la o casă de mode. Dar nu-și puteau permite să finanțeze cumpărarea unei cârciumi. Știa totuși că exista cineva care și-ar putea-o permite. Se uită

după Leo, care tocmai ieșea cu prudență pe coridor.

– Domnul conte este atât de recunoscător, îi spuse Clarindei, încât te va ajuta să cumperi Pisica Beată.

Cuvintele ei atraseră atenția lui Leo care reveni repede în încăpere.

– Ce voi face eu?

– De ce ar face dînsul așa ceva? întrebă Clarinda, încruntîndu-se.

– Pentru că îți sîntem datori cu viețile noastre, răspunse Beatrice. N-am dreptate, domnule conte?

Buzele lui Leo tresăriră, schițînd un zîmbet strîmb.

– Perfectă dreptate, confirmă el, uitîndu-se apoi la Clarinda. Prezintă-te la numărul cinci, pe Upper Wells Street. Avocatul meu va face aranjamentele în acest sens.

Clarinda se holbă la el, întorcîndu-se pe urmă spre Beatrice, cu gura căscată de uimire.

– Asta-i vreun soi de glumă proastă?

– Nu, o asigură Beatrice, îndreptîndu-se în grabă spre ușă. Ți-am spus, domnul conte și cu mine îți sîntem extrem de recunoscători.

– Nu știu dacă să vă cred sau nu, zise Clarinda, apucînd cu mîinile ei subțiri pelerina lui Beatrice și strîngînd-o la piept.

– Ai promisiunea contelui de Monkcrest, îi spuse Beatrice, zîbindu-i din pragul ușii. Poți avea deplină încredere în ea.

Clarinda își umezi buzele cu vîrfurile limbii.

– Mai e ceva ce am aflat în noaptea asta la cîrciumă.

– Ce anume? întrebă Leo reîntorcîndu-se de la ușă, încruntat.

Amanda Quick

– Tipii care s-au alăturat celor care vă căutau bombăneau ceva în legătură cu modul în care voi doi ați dispărut pur și simplu. Da' Ned Longtooth zicea că el știe cum de-ați reușit.

– Cum? se interesă Leo.

– Zicea, răspunse Clarinda coborînd glasul, că dumneavoastră vă pricepeți un pic la magie și chestii din astea. Zicea că sînteți vrăjitor.

– Prostii! mormăi Leo, scîrbit. Vino, Beatrice, adăugă, pornind iar spre scară.

Beatrice ezită. Se gîndea la uimitoarea mostră de vrăjitorie pe care o trăise de curînd în brațele lui Leo.

– Ned Longtooth avea dreptate, îi șopti ea Clarindei, zîmbind.

Beatrice se trînti pe pat extenuată. Nu-i venea să creadă că era abia ora trei dimineața. Winifred și Arabella nu se înapoiaseră acasă.

Își împreună brațele sub cap și se uită la umbrele de pe tavan, zîmbind în sinea ei. Nu mai era exact femeia care plecase în seara aceea, la teatru. Nu-i venea să creadă că viața ei suferise o schimbare radicală într-un răstimp atît de scurt.

Călătoria spre casă fusese scurtă și lipsită de incidente. La trei străzi depărtare de Cunning Lane, întîlniseră o trăsură de piață care tocmai lăsase un grup de tineri gălăgioși în fața unei săli de jocuri de noroc. Clipirea din ochi plină de înțelesuri și comentariile ironice ale vizitiului îi confirmaseră lui Beatrice că își jucase cu succes rolul de prostituată.

Reacția lui Leo o amuzase nespus de mult. Sesizase expresia de ușurare și totodată de intensă iritare din ochii lui,

în momentul în care urcaseră în trăsură. Abia reușise să-și stăpînească rîsul.

– Îți place ceea ce faci, nu-i așa? zisese Leo, încrun-tîndu-se.

– Niciodată n-am jucat în piese de teatru. E destul de amuzant.

Vreme de cîteva clipe el continuase s-o privească atent, cu ochi enigmatici, apoi îi adresase un zîmbet ciudat.

– Ești o femeie neobișnuită, doamnă Poole.

– Mă aflu într-o companie excelentă, domnule. Se pare că noi doi ne potrivim de minune.

– Da.

Pe toată durata drumului cu trăsura, el nu mai spusese nimic. La ușa locuinței ei, se despărțiseră cu un sărut și cîteva cuvinte de adio grăbite.

– Îți voi face o vizită mîine după-amiază, îi spusese, în clipa în care coborîse scara spre trăsura care-l aștepta.

– O secundă, domnule conte, i se adresase ea, pe un ton la fel de rece.

– Ce este? întrebuse el, uitîndu-se înapoi, peste umăr.

– Sper că nu vei încerca să ai de-a face de unul singur cu individul acela, Ginwilly. Ar fi extrem de primejdios.

– Nici nu m-aș gîndi să-mi asum vreun risc, replicase el, după care coborîse treptele și se urcase în trăsură.

Mințea cu nerușinare, își zise ea, conștientă că nu putea face nimic în această privință. Avea o fire tot atît de independentă ca și a ei. Nu putea spera să-l țină înlănțuit. Tot ce-i stătea în puteri era să se roage ca el să fie prudent.

Asculta huruitul trăsurilor pe stradă și se gîndea la

Amanda Quick

minunata experiență pe care o trăise în brațele lui Leo. Dorința lui fusese sinceră și copleșitoare. Orice ar fi, o făcuse să devină cutremurător de conștientă de propria-i capacitate de a se lăsa în voia pasiunii.

Nu trebuia să dea prea multă însemnătate celor întâmplate în acea noapte, își spusese Beatrice în sinea ei. Cine știe dacă Leo fusese tot atât de impresionat ca ea de clipele de dragoste pasionată. Probabil că el trăise frecvent senzațiile pe care ea le descoperise pentru prima dată în acea noapte.

Un vrăjitor.

După o vreme, Beatrice se ghemui pe o parte și își trase pledul pînă la bărbie. Indiferent ce avea să se întâmple, nu trebuia să săvîrșească imensa greșeală pe care adesea o făceau eroinele ei. Nu trebuia să confunde plăcerea carnală cu adevărata dragoste.

O oră mai tîrziu, Leo aștepta în întunericul adînc și apăsător al unei alei ascultînd zgomotul unor pași inegali răsunînd pe pietrele caldarîmului. Sub mîna lui simțea cum urechile lui Elf se ciulesc în semn de atenție. Sub blana neagră, mușchii animalului se încordau.

– Nu încă, șopti Leo.

În ceața densă se zări lumina pîlpîitoare a unei lanterne, legănîndu-se fantomatic.

– Ticălos blestemat! se auzi glasul lui Ginwilly Jack, exprimîndu-și protestul de bețiv împotriva sorții. Afurisit de nemernic ticălos! Unde dracu' ai dispărut? Asta mă costă o trăsură strașnică și doi cai de ham, crăpa-ți-ar ochii! Unde te-ai dus?

– Pe el, Elf!

Elf porni nerăbdător către intrarea aleii și se feri din drumul lui Jack. Din adâncurile gangului întunecat, Leo zări la lumina lanternei capul masiv al cînelui și grumazul lui musculos. Colții lui sclipiră în lumina gălbuie. Țintele de pe zgarda de piele scînteiară.

– Ce-i asta? Lumina lanternei începu să pîlpîie cînd Jack se opri clătîindu-se; își pierdu echilibrul și se sprijini de un zid. Pleacă de-aci! răsună glasul lui, într-un țipăt slab. Șterge-o, diavol blestemat! Pleacă de lîngă mine!

Elf nu se clinti. Îl privea fix și din gîtlej îi ieșea un mîrîit amenințător.

– Ai milă, Hristoase! strigă Jack, începînd să înainteze pieziș de-a lungul zidului. Oi fi fiind vreun demon din iad?

Elf mîrîi amenințător și făcu un singur pas înainte.

– *Nu!* țipă Jack.

Leo se postă la intrarea aleii.

– Te-aș sfătui să n-o iei la goană, Jack. A trecut ceva vreme de cînd n-a mai vînat nimic. Duce dorul acestui sport. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decît să te doboare ca și cum ai fi un iepure care încearcă să scape fugind.

– *Dumneata!* exclamă Jack, ridicînd lanterna și holbîndu-se la Leo. Cum de-ai ajuns aici? Eu însumi m-am uitat pe aleea asta.

– Chiar așa? replică Leo. Poate că nu te-ai uitat destul de bine.

– Nu erai aici! se încăpățîină Jack să susțină, cu un glas pe care panica îl făcuse să devină strident. Imposibil să fi fost aici!

Amanda Quick

– Acum sînt aici și ăsta-i singurul lucru care ar trebui să te intereseze.

– Cheamă-ți înapoi blestematul ăsta de cîine!

– Nu încă. Am nevoie de răspunsuri la cîteva întrebări pe care ți le voi pune chiar acum, Ginwilly Jack. Dacă răspunzi repede și sincer, s-ar putea să-mi chem cîinele.

Jack dădu să se retragă cu încă un pas, dar încremeni cînd Elf scoase un mîrîit gros de avertizare.

– Pe toți dracii, o să-mi sfîșie beregata!

– Ar putea, dar nu o va face. Cel puțin, adăugă Leo după o pauză, nu înainte de a-i da eu ordin.

– Uite ce-i, se rugă Jack. Ce s-a-ntîmplat mai devreme a fost doar o chestiune de afaceri, domnule. Un om cu situația dumitale știe cum e cu afacerile. N-a fost nimic personal. Am fost plătit să fac o treabă, asta-i tot.

– Cine te-a plătit?

– Nu-i știi numele. Am primit doar un mesaj în care mi se spunea să te iau cînd se ivea prilejul. Urma să te duc pe o stradă nu departe de aici.

– Ce trebuia să se întîmple după aceea?

– Mi s-a zis că va veni un bărbat să te ia. Înțelegerea era să mă plătească înainte să plece cu dumneata.

– Și doamna care mă însoțea? Cu ea ce urma să se întîmple?

– Ea nu era importantă, bombăni Jack. Nu pe ea o voia. Urma s-o las undeva, în drum. Da' eu îmi închipuiam că atîta vreme cît erai ocupat să-ți vîri cocoșelul între coapsele ei, n-ai să-mi creezi probleme.

– Bărbatul acela care urma să te plătească... știi cum arată?

INELELE AFRODITEI

– Nu. Nu l-am văzut niciodată, crede-mă. Țasta-i adevăru' adevărat, domnule. Jack își întoarse privirea speriată spre Elf. Și mi se făgăduiseră bani frumoși, da' n-am mai fost plătit din cauză că ați luat-o la fugă. Și cineva mi-a furat trăsura și caii. Uite-așa își bat joc domnii din lumea bună de munca unui om!

– Ai mai făcut și alte treburi pentru persoana care te-a angajat în noaptea asta?

– Nu, jur că nu, se grăbi Jack să răspundă.

– Ești sigur de ce spui?

Elf rânji, lăsînd să i se vadă colții impresionanți.

– Ei bine, spuse Jack, clipind de cîteva ori și părînd să-și reevalueze situația, a mai fost o mică trebșoară. Am primit un mesaj prin care mi se cerea să stau cu ochii pe dumneata. V-am urmărit, pe dumneata și pe prietena dumitale, în parc. V-am văzut cînd v-ați întîlnit cu patroana de bordel.

– Cum ai dat raportul?

– A venit la mine un băiat. Zicea că a fost trimis ca să mă-ntrebe ce văzusem. I-am spus, și el a plecat în fugă. Presupun că i-a transmis tipului care m-a angajat.

– Și cum ai fost plătit, cu acel prilej?

– În după-amiaza aia am găsit niște bani lăsați în trăsura mea. Mi-am închipuit, explică Jack înălțînd din umeri, că erau pentru treaba pe care-o făcusem.

– Mai e ceva, Jack?

– Nu mai am nimic a-ți spune, domnule, zise Jack, privindu-l pe Leo cu ochi rugători. Chemați-vă fiara. Vă dau cuvîntu' meu că nu vreau să mai am de-a face cu afurisita asta de afacere.

Amanda Quick

Individul nu minte, gîndi Leo. Pentru Ginwilly Jack, totul fusese o chestiune de afaceri, nimic mai mult.

– Acum poți pleca, Jack, îi spuse. În noaptea aceasta, cîinele te va lăsa cu gîtlejul intact. Dar dacă te mai întîlnesc vreodată, ar fi posibil să reconsiderăm această decizie.

– Pot să plec?

– Dacă fîgăduiești că nu vei menționa niciodată numele doamnei mele, sau ceea ce ai văzut în acea zi, în parc.

– Ai cuvîntul meu de onoare. Am uitat tot. *Absolut tot!*

– Șterge-o!

Privirea lui Jack trecu repede de la Elf la Leo și invers. Teama și neîncrederea îi erau evidente.

– Nu vă jucați cu mine, nu-i așa? Dacă-i întorc spatele, diavolul ăsta de cîine n-o să mă sfișie în bucăți?

– Îți dau cuvîntul meu că te va lăsa în pace, îl asigură Leo. Adu-ți aminte, Jack, că singurul lucru pe care te poți baza e cuvîntul meu. Dacă nu ți-l respecti pe al tău, jur că nu-mi voi găsi odihna pînă cînd nu te voi pedepsi.

Jack privi cu atenție la el. Buzele i se mișcară o dată, de două ori, apoi se răsuci în loc cu o viteză care-l făcu să-și piardă echilibrul și o luă la goană de-a lungul străzii, cu lanterna în mîna.

Leo așteptă pînă cînd lumina acesteia dispăru în ceață, apoi fluieră ușor. Elf veni la el. Leo coborî mîna și-l scărpină absent în spatele urechilor.

– S-ar părea, Elf, că am izbutit în cele din urmă să supăr destul de tare pe cineva. Dar, fie vorba între noi, Călugării Nebuni n-au fost niciodată remarcați pentru talentele lor în materie de relații sociale.

Un alt pas înapoi.

Noul proprietar al muzeului strînse pumnii și rămase cu privirea ațintită spre flacăra lumînării. Într-un fel, această greșeală era și mai gravă decît moartea prematură a lui Glassonby. Din nefericire, pentru a-și duce la îndeplinire planurile, trebuia să se bazeze pe alții.

În lumea interlopă circulau zvonuri potrivit cărora Călugărul Nebun și femeia se făcuseră nevăzuți ca printr-o vrăjitorie.

Vrăjitorie! O aiureală! Însă există întotdeauna proști care cred în asemenea povești. Mare ghinion că Monkcrest se decisese să se implice în afacerea asta.

Orologiul cu apă se auzea picurînd încet în întuneric. Timpul se scurgea implacabil. Vreme de cîteva clipe, flacăra lumînării păru să ardă cu prea mare intensitate – o făclie din iad.

Noul proprietar inspiră de cîteva ori adînc, încercînd să-și stăpînească îngrijorarea ce amenința să se transforme în panică. Reuși să-și recapete calmul.

Poate că apariția lui Monkcrest în această afacere nu era, la urma urmei, un semn rău. Faptul că el se afla aici, la Londra, constituia un indiciu serios că pornise în căutarea Inelelor. Dacă exista cineva care să le poată găsi, acela va fi Călugărul Nebun.

Sosise timpul să încerce o altă abordare a problemei. Pînă la urmă va reuși ceea ce își propusese. Investise prea multă imaginație și eforturi în operațiunea asta. Era cu neputință să dea greș.

Beatrice examinează cu atenție firma de lemn care atârna deasupra intrării Muzeului Trull. Scrisul spălăcit de trecerea timpului o informează că localul era deschis pentru public de la prânz pînă la cinci după-amiaza.

Un portar în vîrstă îi deschise ușa, fără să pară încîntat de perspectiva de a avea un client plătitor.

– O să-nchidem în curînd, o anunță el.

– Firma dumneavoastră zice că țineți deschis pînă la ora cinci. Acum e doar patru.

– Țin localul deschis atîta cît îmi convine și nici un minut mai mult.

– Domnul Trull știe că dumneata nu respecti orarul stabilit? Întrebă Beatrice, înălțînd sprîncenele.

– Domnul Trull a fost călcat de o trăsură acum cîteva luni și a murit. Avem o conducere nouă.

– Înțeleg. Noul proprietar are cunoștință de inițiativele dumitale în ceea ce privește orarul?

Aroganța portarului dispăru.

– Noul proprietar nu vine niciodată pe-aici, zise el, cel puțin nu atunci cînd sînt eu de serviciu. Toate instrucțiunile le trimite prin bancherii lui. Pariez că are de făcut lucruri mai importante decît să acorde atenție muzeului ăstuia vechi.

– Într-adevăr, îi dădu Beatrice dreptate scoțînd din geanta ei cîteva monede. Aș vrea să cumpăr un bilet, dacă ești amabil.

– Dar rețineți că o să sun clopoțelul de închidere în curînd.

– Nu voi uita.

Beatrice îi smulse biletul din mîină, înainte ca el să aibă

INELELE AFRODITEI

timp să găsească un alt pretext pentru a o goni, și intră repede în prima încăpere, slab luminată. Mirosul de mucegai o făcu să strîmbe din nas. Își roti privirea peste șirurile de mese acoperite cu sticlă destinate exponatelor, care umpleau pînă la refuz camera.

Ar fi interesant să mă uit mai cu atenție la obiectele din dulapuri, își zise ea, dar astăzi nu dispun de timp. Constatînd că era singură, se îndreptă cu pași repezi spre încăperea alăturată.

Aceasta, și mai întunecată decît prima, era și ea pustie. Nu se vedea nici urmă de vreo doamnă elegantă îmbrăcată în negru.

Beatrice se întrebă dacă nu cumva intervenise o încurcătură. Biletul doamnei Virtue îi fusese adus la ușa bucătăriei din locuința ei londoneză cu mai puțin de patruzeci și cinci de minute în urmă. Îl reciti, cu un neplăcut sentiment de neliniște.

Doamnă Poole,

Trebuie să ne întîlnim de urgență. Vreau să discut cu dumneavoastră același subiect despre care am stat de vorbă în parc. De dragul reputației dumneavoastră, vă propun să ne întîlnim într-un loc public, în care prezența noastră în același spațiu să nu dea naștere unor posibile comentarii. Sînteți de acord ca acel loc să fie Muzeul Trull, la ora patru?

*A dumneavoastră,
V.*

Cînd sosise biletul, Winifred și Arabella lipseau fiind plecate într-o vizită mondenă. În ziua aceea Beatrice nu primise

Amanda Quick

nici o veste de la Leo. Pe scurt, nu avusese pe nimeni cu care să se sfătuiască. Fusese nevoită să decidă singură.

Ca urmare, o informase pe doamna Cheslyn că se va duce la o întâlnire. Își pusese o voaletă discretă și pornise spre Muzeul Trull.

Acum, singură în acea încăpere întunecoasă, începu să se teamă. Se întrebă cât timp să aștepte. Poate că madame Virtue se răzgîndise sau pur și simplu întârzia.

Se hotărî să mai aștepte un sfert de oră.. Între timp, se gîndi să profite de prilej pentru a se uita la cîteva dintre exponate.

Trecu încet printre dulapuri, oprindu-se din loc în loc să privească atent ciudatele obiecte aflate pe rafturi. Îi atrase atenția un mare număr de cuțite ale căror mînere erau ornamentate cu creștături stranii. Se apropie să le vadă mai bine.

Cu coadă ochiului, remarcă în capătul îndepărtat al camerei o vitrină masivă așezată într-un unghi ciudat față de celelalte. Ceva nu era în ordine cu poziția aceluși dulap. Arăta de parcă ar fi fost parțial depărtat de perete. În spatele lui văzu o deschidere întunecată.

În clipa aceea simți că se afla în fața a ceva ce-i era interzis. Senzația era atât de intensă încît fu nevoită să-și reprime impulsul de a o lua la fugă înapoi, spre ușa de intrare a muzeului.

Stăpînește-te, Beatrice. Nu-i nimic altceva decît o deschizătură în perete. Poate că duce spre o altă cameră cu exponate.

– E cineva acolo? întrebă cu voce tare.

Din întunericul din spatele vitrinei se auzi un geamăt slab.

– Dumnezeule sfinte! exclamă Beatrice, repezindu-se într-acolo.

Dumneavoastră sînteți, madame Virtue?

INELELE AFRODITEI

Nu primi nici un răspuns. Beatrice se opri. În semiîntuneric desluși o scară ce cobora într-un subsol atît de întunecat încît nu se puteau desluși ultimele trepte.

Alt geamăt se auzi de jos. Beatrice își roti privirile în jur. Pe perete se afla un sfeșnic. Înșfăcă lumînarea care ardea acolo. Desluși cu greu o siluetă ce-i părea cunoscută și care zăcea la capătul de jos al treptelor de piatră.

– Domnul Saltmarsh! Beatrice strigă tare, pentru a fi auzită din încăperea alăturată. Portar, vino repede! Aici e cineva rănit!

Fără a aștepta vreun răspuns, începu să coboare scara. Ajunsese la jumătatea drumului cînd, cu un scrîșnet de frecare a lemnului pe piatră, vitrina masivă se roti greoi, revenind la locul ei și închizînd deschiderea din perete.

– Nu, așteaptă! strigă Beatrice. N-o închide!

Cînd ultima sclipire a luminii slabe din încăperea de deasupra ei dispăru, Beatrice se întoarse și o luă înapoi, pe scară.

– Este cineva acolo jos! strigă din nou.

Tăcere.

Puse lumînarea pe pardoseală și, cu toată puterea, împinse spatele vitrinei. Aceasta nici nu se clinti. Izbi cu amîndoi pumnii în lemnul ei gros.

Disperată, Beatrice încetă să-și mai irosească energia încercînd să dea la o parte dulapul care nu voia să cedeze.

Ea și Graham Saltmarsh erau prinși ca într-o capcană, în încăperea aceea subterană.

12

*P*e toți dracii, Monkcrest, ce cauți în magazinul meu?

Ți-am spus că nu știu nimic în legătură cu treaba asta cu Inelele! Favoriții lui Sibson tresăriră, exprimându-i supărarea. Nu pot să cred că un gentleman cu reputația dumitale își pierde timpul cu o asemenea prostie. Inelele nu sînt decît o legendă timpită.

– Unele legende sînt nepieritoare fiindcă există în ele un sîmbure de adevăr, replică Leo, privind cu atenție un străvechi medalion aflat în una din vitrinele prăfuite ale lui Sibson. Nu pot să cred că n-ai auzit nici un zvon. Astfel de flecăreli sînt aur curat pentru dumneata, Sibson.

O sclipire de intensă curiozitate se aprinse în ochii lui Sibson.

- Chiar crezi că Inelele Inaccesibile se află aici, la Londra?
- Nu sînt sigur nici măcar că ele există, răspunse Leo,

INELELE AFRODITEI

ridicîndu-și privirea de la medalion, însă cred că cineva, care ar putea fi foarte primejdios, consideră că nu sînt o scorneală. Și mai cred că acea persoană este convinsă că ele se află aici, în oraș. Asta face ca dumneata, Sibson, să fii în pericol.

– Eu? se miră Sibson, ale cărui sprîncene se înălțară brusc. De ce aș fi eu în pericol? Nu am nici un amestec în treaba asta.

– Mă întreb dacă persoana care urmărește să pună mîna pe Inele știe acest lucru? La urma urmei, te bucuri de o anumită reputație.

– Ce naiba vrei să spui?

– Sibson, deocamdată nu știu ce se întîmplă, dar am motive să bănuiesc că e posibil că un om a fost omorît de cineva care credea că respectiva persoană se afla în posesia Inelelor.

– Te referi la lordul Glassonby? întrebă Sibson, în ai cărui ochi apăru deodată o expresie de șiretenie.

– Da. Dumneata și cu mine posedăm multă experiență în materie de antichități. Amîndoi știm că Inelele, dacă există, sînt valoroase numai ca obiecte antice, nu pentru că ar conține cheia către o comoară fabuloasă. Însă, în trecut, au existat oameni care au omorît pentru a pune mîna pe ele.

– Te asigur că nu știu nimic despre Inele.

– Sper, pentru binele dumitale, că-mi spui adevărul. Vorbind în calitate de vechi client, îți dau un sfat: stai departe de asta, Sibson.

– Fii liniștit. N-am nici cea mai mică intenție să mă implic în afacerea asta. Ți-am zis, nu cred că ele există. Dacă Glassonby ar fi posedat așa ceva, precis că a fost vorba de niște falsuri.

– Tot ce se poate, dar s-a întîmplat să fie uciși oameni și pentru falsuri, replică Leo, îndreptîndu-se spre ușă. Nu uita că

Amanda Quick

ai o anumită reputație în lumea afacerilor. Colectionarii serioși au cunoștință de dubioasa dumitale încăpere din spate. Dacă cineva ar bănuși că știi ceva, s-ar putea să fii în mare primejdie.

Îngrijorarea îl făcu pe Sibson să caște ochii.

– Cum adică? Ce vrei să spui?

– Spun doar, zise Leo deschizînd ușa, că ar fi bine să te gîndești la o călătorie în nord, sau poate la una și mai îndepărtată.

– Dumnezeule sfinte, domnule! exclamă Sibson, învinețindu-se la față. Îmi sugerați să părăsesc orașul?

– Numai pînă cînd se va termina povestea asta a Inelelor, îl liniști Leo, zîmbind. Ar fi păcat să-ți pierzi viața, doar pentru că cineva crede că știi prea multe. Aș duce dorul vizitelor mele, cînd și cînd, prin camera dumitale din spate.

Leo păși în stradă închizînd ușa în urma lui înainte ca Sibson să-și poată reveni. Era mulțumit de rezultatele activității sale din acea după-amiază. Venise aici ca să-l preseze pe Sibson și considera că-și atinsese scopul. Cu firea lui agitată, Sibson avea să clacheze rapid. Dacă știa ceva, fie va vorbi, fie va părăsi orașul. În ambele cazuri conduita lui ar fi edificatoare.

Merse pe Cunning Lane pînă ajunsese într-un punct aflat vizavi de gangul locuinței Clarindei. Aceasta nu era la postul ei. Leo se întrebă dacă perspectiva de a poseda propria ei cîrciumă o convinsese că, din punct de vedere financiar, nu risca nimic renunțînd la vechea ei profesiune. Poate că în clipa aceea se afla la Pisica Beată, negociînd condițiile de cumpărare.

Mulțumită lui Beatrice, în curînd Clarinda se va lansa într-o altă carieră. Asocierea cu Beatrice îi rezerva un nesfîrșit șir de surprize.

Își scoase ceasul din buzunar ca să vadă cât era ora. Puțin trecut de patru. Timpul zburase mult mai repede decît crezuse el. Cea mai mare parte a zilei fusese ocupat cu investigațiile în lumea interlopă a obiectelor de antichitate furate.

De asemenea, își luase răgazul de a-i trimite doamnei Virtue un mesaj, avertizînd-o cam în aceeași manieră ca pe Sibson. *Dacă cunoașteți ceva în legătură cu această afacere, vă sfătuiesc să fiți prudentă. E posibil să existe persoane care să presupună că știți prea multe.*

Grăbi pasul. Avea o serie de probleme de discutat cu Beatrice. Dacă se grăbea, putea s-o ia la o plimbare cu trăsura în parc la ora cinci. Cu puțin noroc, va găsi un loc izolat în care să stea de vorbă. Și să aibă chiar mai mult decît o conversație.

Își zise că nu era ușor să găsești un loc comod în care să faci dragoste. De un lucru era sigur – nu avea nici cea mai mică intenție să împrumute pentru a doua oară camera Clarindei. Beatrice merita tot ce era mai bun. Perspectiva de a o revedea curînd îi readuse zîmbetul pe buze. Nu, nu era un zîmbet, își zise el încruntat. Dacă ar fi să se uite într-o oglindă, probabil că pe chipul lui ar vedea rînjetul unui idiot.

Imediat după mica explozie de euforie se instală prudența. Îl tulbura faptul că era incapabil să-și înțeleagă propria stare sufletească. Noaptea de dragoste îi lăsase un sentiment neobișnuit de satisfacție, dar pasiunea este în general un tonic cu o durată scurtă. Știa din experiență că o legătură sexuală îi satisface pe moment dorința, dar nu îi oferă sentimentul de mulțumire deplină pe care-l avea astăzi și care părea să nu-și diminueze intensitatea.

Amanda Quick

Parcă avea iarăși optsprezece ani, lumea așternută la picioarele sale și un viitor minunat.

Alungă întrebările fără răspuns din minte. Puteau să aștepte. Avea de făcut lucruri mai.

Dădu colțul și intră pe un gang îngust care lega Cunning Lane de următoarea stradă întortocheată. Se familiarizase deja cu cartierul. Farmacia doctorului Cox nu era departe de acolo.

– Trăiți, domnule Saltmarsh, se bucură Beatrice, punînd lumînarea pe pardoseala de piatră și îngenunchind lîngă Graham. Mă temeam de ce era mai rău.

– Ca să spun adevărul, și eu. Cînd am deschis ochii și v-am văzut, m-am temut că părăsisem această lume. Unde naiba sîntem? întrebă clipind din ochi ca o bufniță.

– În una din încăperile muzeului, cred. Îi pipăi cu blîndețe capul. Sînteți extraordinar de norocos că nu v-ați rupt gîtul, în cădere.

– Cădere? Ce cădere? Sînt convins că nu m-am prăvălit pe scări. Cu siguranță aș avea cîteva oase rupte, dacă s-ar fi întîmplat asta.

Beatrice sesiză un miros neplăcut. Stînd în genunchi, se lăsă pe călcîie și-l întrebă:

– Nu sînteți rănit?

– N-am absolut nici o rană, vă mulțumesc, răspunse el, săltîndu-se în șezut. Cu prudență, își duse mîna la spate, să-și atingă posteriorul.

– Se pare că aveți dureri, domnule, remarcă Beatrice, încruntîndu-se.

– Sînt puțin înțepenit din cauză că am zăcut pe pardoseala asta rece, atîta tot. Își duse apoi mîna către pîntece. În mod cert, stomacul meu se simte ciudat. Vedeți pe undeva ochelarii mei?

Beatrice luă lumînarea și cercetă podeaua. O ramă aurie sclipi în apropiere.

– Uite-i! zise ridicîndu-i de pe pardoseală și punîndu-i în mîna lui. Teferi și ei. Uimitor!

– Asta dovedește că n-am căzut pe scară. Saltmarsh își potrive ochelarii pe nas. Cu siguranță, lentilele n-ar fi rezistat unei asemenea încercări.

– Atunci, cum se face că zăceți aici, pe pardoseală?

– Nu știu, răspuse Graham, clipind din ochi. Îmi amintesc că am cumpărat un bilet de la portar – un tip destul de antipatic. Mi-a atras atenția că astăzi va închide devreme. De asemenea, mi-a vîndut o ceașcă de ceai destul de prost. Ultimul lucru de care-mi aduc aminte este că m-am aplecat să mă uit la niște statuete egiptene, care, cred eu, erau falsuri.

Beatrice adulmecă aerul în mod discret.

– Domnule Saltmarsh, spuse, în ceea ce privește ceaiul...

– Aș prefera să nu discutăm despre el, zise Graham, atingîndu-și ușor stomacul și făcînd o grimasă. Mă tem că nu mi-a picat bine.

– Eu bănuiesc, domnule, că ați fost drogat.

– Drogat? se miră el. Ce interes ar avea cineva să-mi facă una ca asta?

– Vom încerca să ne dăm seama mai tîrziu, decise Beatrice, ridicîndu-se în picioare. Deocamdată important este să ieșim de-aici.

Amanda Quick

– Da, desigur. Trebuie să fie foarte târziu, fu de acord Saltmarsh. Se ridică la rîndu-i în picioare, mișcîndu-se anevoie. Ca să-și recapete echilibrul, se prinse de muchia unei vitrine din apropiere. Lăsați- mă cîteva clipe și voi fi în stare să urc treptele acelea.

– Nu are nici un rost să le urcăm. Intrarea de sus este blocată cu o vitrină extrem de grea. Dacă există vreun mecanism pentru a o deschide din partea aceasta, atunci e foarte bine ascuns. Nu am reușit să-l gădesc.

– Ce vom face?

– Trebuie să căutăm o altă cale de ieșire din camera asta sau vom rămîne închiși aici pînă mîine dimineată.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă Saltmarsh, tresărind. Tocmai mi-a trecut prin minte că dacă vom fi descoperiți aici, împreună, mîine dimineată, ar avea consecințe foarte neplăcute.

– Unul dintre avantajele de a fi văduvă, domnule Saltmarsh, constă în aceea că nu sînt nevoită să-mi fac prea mari griji în legătură cu reputația mea.

– Asta poate fi valabil pentru dumneavoastră, doamnă Poole, dar doamna York s-ar putea să fie afectată.

Beatrice tăcu. Omul avea dreptate.

– Din fericire, replică ea, știu că mă pot baza pe discreția dumneavoastră.

– Vă asigur, doamnă Poole, că mai degrabă aș muri decît să dezvălui taina, însă nu putem fi siguri că nimeni altcineva nu o cunoaște. Nu-mi place să constat asta, dar mă simt dator s-o fac.

– Ce vreți să spuneți, domnule?

– Dacă eu am fost în stare să descopăr că dumneavoastră

sînteți scriitoarea Amelia York, zise el, e foarte posibil ca și altcineva să fi făcut același lucru.

Beatrice gemu, dar nu dezarmă:

– Reputația mea, domnule, nu este singurul motiv important pentru a găsi un drum de ieșire de aici.

– Ce alt motiv ar putea fi tot atît de serios?

– Posibilitatea ca persoana care ne-a închis aici, indiferent cine este, să nu intenționeze să ne dea drumul curînd sau chiar să nu dorească s-o facă vreodată.

Saltmarsh se făcu alb ca varul la față.

Leo o privea pe doamna Cheslyn cu o iritare crescîndă.

– Ce vrei să spunei? Unde naiba este doamna Poole?

– Îmi pare rău, domnule, nu știu. Adică, nu cu exactitate.

Dînsa nu obișnuiește să-mi împărtășească în amănunt planurile sale. Asta, domnule, este principala mea insatisfacție. Dacă mi s-ar da un program pe care să mă pot baza, unul de care să fiu sigură...

– Cînd a plecat și unde? A spus cînd se întoarce? A plecat pe jos, nu a chemat o trăsură?

Supusă acestui interogatoriu, doamna Cheslyn începu să bată în retragere.

– Doamna Poole neglijează adesea aceste amănunte.

Leo o urmări dincolo de prag, bombardînd-o cu întrebări:

– A plecat împreună cu cineva? A venit cineva în vizită la ea? A plecat cu o trăsură?

– Nu, domnule, zise doamna Cheslyn mergînd de-a-ndăratelea, de-a lungul coridorului. A plecat de-acasă pe jos, singură. Spunea că are o întîlnire.

Amanda Quick

Leo tresări.

– Purta voalul pe față?

Ochii doamnei Cheslyn se măriră de uimire.

– Da, domnule, într-adevăr. Cum de știți?

Cele mai rele temeri se confirmau. Beatrice intrase în vreo încurcătură.

– Unde e doamna Ruston? întrebă Leo.

– Dînsa și domnișoara Arabella au plecat să facă o plimbare cu trăsura în parc, împreună cu domnul Burnby și cu lady Hazelthorpe. Doamna Cheslyn aruncă o privire disperată spre pendulă. Au plecat cu puțin înainte de cinci. Probabil se vor înapoia abia peste o oră sau două.

– Voi aștepta în camera de lucru a doamnei Poole, declară Leo trecînd pe lîngă menajeră.

– Vă veți simți, cu siguranță, mai bine în salon, domnule. Vă voi aduce un ceai.

– Dă-l încolo de ceai! Nu voi avea nevoie de el, zise Leo, pornind de-a lungul coridorului și deschizînd ușa camerei de lucru a lui Beatrice.

În spatele lui, doamna Cheslyn lăsă să-i scape un oftat jalnic:

– Un program ca lumea n-ar permite să se întîmple astfel de lucruri!

– Aveți grijă, doamnă Poole! Lumina lumînării se reflectă, jucăușă, în lentilele lui Saltmarsh, în timp ce acesta își înălța îngrijorat privirile spre ea. Dacă veți cădea ne vom afla într-o situație și mai rea decît acum.

INELELE AFRODITEI

– Aproape că am deschis chestia asta afurisită, răspunse Beatrice, cocoțată pe o vitrină mare, bogat sculptată, concentrată să desprindă un grătar metalic din piatra în care era încastrat.

Bastonul zdravăn al lui Saltmarsh îi slujea drept pîrghie. Din fericire, cuiile care fixau grilajul se transformaseră de mult în rugină.

Ceva mai înainte, după o cercetare atentă a încăperii, Beatrice dăduse peste un grătar mare fixat în perete, aproape de plafon și ajunsese la concluzia că acesta ascundea deschiderea unei conducte care fusese instalată pentru a alimenta cu aer proaspăt camera aceea subterană.

Saltmarsh, amețit încă de ceaiul băut nu avusese puterea de a protesta cînd Beatrice declarase că avea să se cațere sus, pe dulap.

– Ce vă face să credeți că acel canal din spatele grilajului duce către exterior? întrebă Saltmarsh, îngrijorat.

– Curentul de aer face să pîlpîie flacăra lumînării, răspunse ea, indicînd cu bărbia lumînarea de spermanteț, din ce în ce mai mică, pe care o pusese pe dulap, lîngă genunchiul ei. Flacăra dansa în curentul ușor ce venea prin grilaj. Simt mirosul ceții de afară.

Bine că avea la dispoziție bastonul, dar ar fi încercat să smulgă grătarul și cu mîinile, dacă ar fi fost necesar. Voia să iasă din încăpere cu orice preț. Gîndul de a petrece noaptea acolo îi dădea o stare de neliniște care creștea pe măsură ce trecea timpul.

Era un moment nepotrivit pentru a se lăsa influențată de sensibilitatea ei față de atmosfera unor locuri vechi, își zise în

Amanda Quick

sinea ei. De astă-dată, reacția ei era mult mai practică. De data asta îi era teamă. Nu mai simțise niciodată nevoia imperioasă de a acționa cât mai repede. Nu-și putea explica disperarea pe care abia și-o stăpînea.

Se întrebă dacă Leo avea să se îngrijoreze cînd va descoperi că ea lipsește de acasă. Asta presupunînd că s-ar osteni să-i facă o vizită. Gîndul la Leo o făcu să apese cu și mai multă forță pe levierul improvizat. Cu siguranță, Leo nu se obosise să-i prezinte astăzi omagiile sale. Nu-i adusese niciodată măcar un buchet de flori.

Străvechiul grilaj de fier scîrțîi. Din mortarul sfărîmat se înălță un nor de praf.

Normal ar fi ca un gentleman să-și găsească timp pentru a-i face o vizită unei doamne a doua zi după ce făcuse cu ea dragoste cu atîta pasiune.

– Doamnă Poole, cred că sînteți pe cale să realizați unele progrese.

– Da, așa mi se pare.

Beatrice se strădui să se concentreze. Va avea timp destul, mai tîrziu, pentru a se ocupa de sentimentele ei față de Leo. Oricît de tumultuoase ar fi fost, acestea nu aveau nimic de-a face cu motivul pentru care era atît de nerăbdătoare să iasă din această încăpere.

Atmosfera devenea tot mai apăsătoare. Cu cît rămînea mai mult acolo, Beatrice devenea conștientă de amenințarea ce plutea în aer. Simțea cum o răceală profundă și pătrunzătoare se adună în zonele întunecoase în care nu ajungea lumina tremurîndă a lumînării. Ar fi putut să jure că răceala aceea emana din vreunul din obiectele aflate în vitrine.

Stăpînește-te, Beatrice. Imaginația ta o ia razna.

Îi trecu prin minte că era posibil să fi depășit cu unul numărul de romane de groază pe care s-ar fi convenit să le scrie.

Leo cercetă masa de lucru a lui Beatrice cu meticulozitate. Primul sertar se deschise imediat. Scotoci repede prin el: un teanc ordonat de coli de hîrtie de scris, o pereche de foarfece și două penițe vechi.

Cu un gest brusc închise sertarul și îl deschise pe următorul. Înăuntrul acestuia se afla un alt teanc de hîrtii, însă paginile erau acoperite cu un scris elegant și energic. Citi mașinal primele rînduri de pe foaia de deasupra.

Aburul amenințător se înălța de pe suprafața bazinului clocotitor, umplînd încăperea aceea. În centrul ceții care răsplinea o stranie lumină se materializă o siluetă fantomatică. Prindea formă lent, lăsînd să se întrezărească mai întîi deschiderea cavernoasă a unei guri, apoi doi ochi imenși ce ardeau cu flăcări diavolești...

– Constat că ai secrete față de iubitul tău, scumpa mea.

Leo închise sertarul și aruncă o privire gînditoare spre cele trei volume legate în piele de pe etajera din apropiere. Numele autoarei era înscris cu litere aurii pe fiecare din ele: York.

– Cam asta-i ce se poate spune despre spiritul meu de observație, bombăni Leo.

Trase cu putere de următorul sertar, care nu se clinti. *Data viitoare cînd voi veni în vizită, voi ține minte, draga mea, să-mi iau cu mine niște șperacle.*

Amanda Quick

Nu căută cheia. Își propti pur și simplu călcâiul cizmei de marginea biroului și trase cu putere de mîner.

Micul lacăt cedă cu un ușor scrișnet de protest. Sertarul se deschise. Leo aruncă înăuntru o privire și văzu creioane, călimări, o riglă și un bilet împăturit cu grijă. Luă scrisoarea și o citi rapid. Apoi se uită la semnătură – un V.

– Pe toți dracii! *Doamnă Cheslyn!*

Menajera apăru în pragul ușii, frămîntîndu-și șorțul în mîini.

– Da, domnule? S-a-ntîmplat ceva, domnule?

– Da. S-a întîmplat ceva foarte rău. Stăpîna dumitale a naibii de încăpățînată a plecat singură la Muzeul Trull. Mototoli biletul și îl aruncă furios. Mă voi duce s-o iau de-acolo.

– Înțeleg, domnule, zise doamna Cheslyn, privindu-l cu un aer resemnat. Vor mai fi și alte modificări ale programului?

– Da. Ai grijă, ca atunci cînd voi reveni cu doamna Poole, să fie la îndemînă o sticlă de coniac gata destupată. Ceva îmi spune că voi avea nevoie de ea.

– Vă jur că pentru mine sînteți o sursă de inspirație, doamnă Poole. Saltmarsh se cățără cu stîngăcie în conducta largă de piatră ce se deschidea în spatele grătarului. Niciodată n-am mai cunoscut o femeie atît de dîrză și curajoasă. Sînteți imaginea vie a uneia dintre eroinele dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, domnule Saltmarsh, dar vă asigur că nu mi-a trebuit cine știe ce tărie de caracter pentru a găsi această cale de scăpare față de perspectiva de a petrece noaptea în camera aceea înspăimîntătoare.

Beatrice se ridică în picioare și luă lumînarea. Străvechea

galerie era surprinzător de mare. Pare mai degrabă un coridor decît o conductă pentru aer, își spuse în sinea ei.

– Vă înțeleg îngrijorarea. Nici nu mă pot gîndi ce s-ar fi întîmplat dacă am fi fost găsiți împreună, mîine dimineată. Saltmarsh se ridică la rîndu-i în picioare și strănută cu putere. Îmi cer scuze, zise, scoțînd din buzunar o imensă batistă albă. De vină e praful.

– Da, este foarte dens, nu-i așa? Beatrice aruncă o privire în jur, la stratul de murdărie și la resturile care se adunaseră pe pardoseală. Cred că de foarte multă vreme n-a mai trecut cineva pe aici.

Cu o expresie mirată, Saltmarsh se uită cu atenție la spațiul înconjurător.

– Un coridor tainic. Construit, foarte probabil, cu secole în urmă, și apoi blocat și uitat. Seamănă întocmai cu o scenă dintr-unul din romanele dumneavoastră. Vă amintiți scena aceea din *Fantoma de la Conacul Hallory*? Cea în care eroina deschide o ușă secretă și se pomenește într-un coridor ascuns.

– Bine-nțeles că mi-o amintesc. Eu am scris-o, zise Beatrice, pomînd în lungul galeriei. Veniți, domnule Saltmarsh. Să nu pierdem timpul.

– Presupun că s-ar putea să întîlnim cîțiva șobolani, spuse el, pe un ton jalnic.

– Sper că nu. În romanele mele nu folosesc niciodată șobolani. După părerea mea, nu contribuie cu nimic la specificul atmosferei.

Cînd ajunse la muzeu, Leo îl găsi închis. În speranța că se va ivi vreun portar, urcă treptele și bătu cu putere în ușa de la intrare. Fără succes.

Amanda Quick

Se întrebă cum să procedeze. Un neplăcut fior de teamă îi zbîrli părul de pe ceafă. Ceața se îngroșa rapid, alungînd lumina zilei.

Era posibil ca Beatrice să se afle deja în siguranță, în drumul spre casă pe o altă rută decît cea folosită de el pentru a ajunge acolo. Se imaginează gonind înapoi, spre vila ei, unde o va găsi stînd comod în fața unui foc, în mîna cu o ceașcă de ceai. Și dacă se înșela?

Coborî încet treptele muzeului. Nu-i plăcea ce se întîmplă. Următoarea oprire va fi la Casa Biciului. Venise timpul să-i facă o vizită persoanei care-i trimisese lui Beatrice biletul acela.

Porni de-a lungul străzii spunîndu-și că va ajunge mai repede la stabilimentul doamnei Virtue mergînd pe jos decît cu o trăsură de piață, a cărei înaintare ar fi fost, în mod inevitabil, încetinită din cauza ceții.

Grăbi pașii. În noaptea precedentă, Ginwilly Jack spusese clar că nu Beatrice îl interesa. Cel care îl plătise, indiferent cine era, nu pe ea o voia. Ca atare, Beatrice se afla relativ în siguranță. Din nefericire, însă, afacerea Inelelor devenea mai complicată pe zi ce trecea. Nimic nu mai prezenta siguranță, mai ales securitatea lui Beatrice.

Pe toți diavolii din infern! Se săturase de insistența ei în privința egalității și a independenței. În orice parteneriat, cineva trebuia să fie asociat principal.

Prima siluetă se ivi din vălătucii de ceață la cel mult trei pași înaintea lui. În mod instinctiv, Leo își vîrî mîna în buzunarul mantiei, degetele închizîndu-i-se în jurul pistolului. Apoi văzu cea de-a doua siluetă – era o femeie ascunsă sub un văl.

– Beatrice?

– Leo! Vreau să spun, domnule! Ce căutați pe-aici?

– La naiba! ocări Leo, aruncînd o privire spre însoțitorul ei. Saltmarsh?

– Domnule de Monkcrest, salută Graham. Apoi își scutură cu palma mîneca hainei sale elegante și imediat strănută. Vă cer scuze. Praful.

Nedîndu-i atenție, Leo înșfăcă brațul lui Beatrice.

– Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

– Este o poveste foarte lungă, Leo. Înainte de a țî-o istorisi, hai să ne întoarcem la vila mea. Domnul Saltmarsh și cu mine avem cumplită nevoie de o ceașcă de ceai... Eventual, cu un strop de coniac în el, adăugă Beatrice, după o scurtă pauză.

– Dacă nu vă deranjează, interveni Saltmarsh, scuturîndu-și praful de pe cealaltă mîneacă, cred că mă voi duce direct acasă. Am nevoie grabnică de o baie.

– Nu te duci nicăieri, Saltmarsh, zise Leo cu glas coborît, înainte de a primi eu unele răspunsuri.

– Nu mîrîi așa, Monkcrest, îl dojeni Beatrice. Domnul Saltmarsh și cu mine am trecut prin destule pentru o singură zi. Haideți, domnilor, să plecăm! Eu una n-am chef să zăbovesc în ceața asta.

– Sînt convins, doamnă Poole, că nu veți avea nevoie de ajutorul meu pentru a explica mica noastră aventură, spuse Saltmarsh, privindu-l cu prudență pe Leo.

– Cred că nu, răspunse Beatrice. Există însă cîteva explicații pe care vreau să le capăt de la dumneavoastră, domnule.

Saltmarsh tresări puternic, apoi clipi repede din pleoape și o scrută prin lentilele ochelarilor.

Amanda Quick

– Poftim?

– Mă tem că așa stau lucrurile. Tonul lui Beatrice deveni ceva mai blînd, dar rămase ferm. Eram amîndoi atît de ocupați cu ieșirea din acel înspăimîntător depozit, încît n-am avut timp să discutăm. Acum socotesc că trebuie s-o facem.

– De fapt, despre ce anume vrei să discuți cu el, Beatrice? întrebă Leo, neluîndu-și ochii de la Saltmarsh.

– Vreau să aflu cu exactitate ce știe în legătură cu Inelele. Sînt convinsă, domnule Saltmarsh, i se adresă ea privindu-l drept în ochi, că prezența dumneavoastră în muzeul lui Trull, în această după-amiază, n-a fost o simplă coincidență.

Graham oftă adînc, apoi răspunse:

– Ar însemna să nu iau în considerare inteligența și intuiția dumneavoastră, doamnă Poole. Aveți perfectă dreptate. Vă sînt dator cu o explicație.

13

*L*vonurile au ajuns la micul cerc de colecționari serioși de-aici, din Londra, cu câteva luni în urmă, spuse Saltmarsh, aplecat asupra paharului de coniac pe care i-l oferise Beatrice. Cei mai mulți l-au respins din prima clipă, însă mie mi-a stîrnit interesul. Am decis să văd ce pot afla în legătură cu Inelele.

– Și cercetările dumitale te-au condus la lordul Glassonby? întrebă Leo, stînd cu un umăr sprijinit de polița șemineului și luînd o înghițitură de coniac.

Mînia care îl cuprinsese și teama erau acum sub control, dar presimțirile neplăcute ce-l urmăriseră nu dispăruseră. Era din ce în ce mai conștient că nu toate acele gînduri sumbre se datorau posibilului pericol ce ținea de afacerea Inelelor. Cîteva dintre ele țineau efectiv de el.

În drumul spre vilă, îi devenise clar faptul că Graham Saltmarsh era fascinat de Beatrice.

Amanda Quick

– Da, confirmă Saltmarsh, ale cărui buze schițară un zîmbet jenat. Iertați-mă, doamnă Poole. N-am putut rezista ispitei. Tot ce v-am spus despre mine este adevărat. Sînt un mare admirator al operelor dumneavoastră și în același timp scriu și eu un roman de groază și mister.

Leo simți privirea rapidă și scrutătoare a lui Beatrice. Se strădui să afișeze o expresie impasibilă. La problema carierei ei de scriitoare aveau să ajungă mai tîrziu.

Beatrice se adresă bărbatului mai tînăr:

– Înțeleg, domnule Saltmarsh. Fără îndoială, ați crezut că experiența căutării Inelelor vă va oferi material pentru propriul dumneavoastră roman.

– Întocmai, recunosc Saltmarsh, sorbindu-și coniacul. La început a fost ca un joc incitant. Vreme de cîteva săptămîni n-am avut cine știe ce succes, dar, într-o după-amiază, norocul mi-a surîs. M-am dus la muzeu. Așa cum v-am spus, îl vizitez deseori, cînd vreau să mă transpun într-o dispoziție favorabilă scrisului.

Leo îl privea cu atenție pe Saltmarsh; acesta la rîndul lui se uita la Beatrice cu o expresie sfioasă care tinerei femei nu-i plăcea.

– Continuați, domnule Saltmarsh, îl îndemnă Beatrice, zîmbindu-i încurajator. Ochii ei păreau două lacuri mari și limpezi, debordînd de blîndețe.

Degetele lui Leo se încleștară în jurul paharului său. Față de el nu folosea niciodată acel ton angelic. Întotdeauna manierele ei erau mult mai directe. De fapt, pasionat n-ar fi fost un cuvînt prea tare pentru a descrie felul în care se purta cu el. Ba mai

mult, era foarte sigur că Beatrice nu se uitase niciodată la el cu atîta interes și fascinație. Nu era de mirare că Saltmarsh practic se gudura la picioarele ei de parcă ar fi fost un cățeluș care se ruga să fie luat în poală.

Leo încercă să alunge sentimentul de gelozie care risca să-l copleșească. Trebuia să privească afacerea dintr-o perspectivă neutră. Ambele afaceri, se corectă el. Atît cea referitoare la Inelele Inaccesibile cît și aventura sentimentală pe care o începuse cu Beatrice.

– În ziua aceea, l-am văzut pe lordul Glassonby într-una din sălile muzeului, își reluă Saltmarsh povestirea. Era pentru prima oară, dar nu mi s-a părut nimic ciudat, pînă cînd nu l-am auzit punîndu-i întrebări portarului.

Leo se strădui să-și concentreze din nou atenția asupra problemei aflate în discuție.

– Ce fel de întrebări punea? se interesă el.

Saltmarsh îi aruncă o privire scurtă, apoi ostentativ își concentrată atenția asupra lui Beatrice.

– Unchiul dumneavoastră nu m-a văzut. Sînt convins că a crezut că e singur cu portarul. A întreat dacă în colecția lui Trull există vreo statuie a Afroditei.

– Dumnezeule sfinte! exclamă Beatrice, aruncîndu-i o privire rapidă lui Leo. Apoi se întoarse din nou către Saltmarsh. Așa v-ați dat seama că unchiul meu se afla și el în căutarea Inelelor.

– Recunosc, zise Saltmarsh, că întrebările lui mi-au atras imediat atenția.

– Ce a răspuns portarul? vru Beatrice să afle.

– Susținea că, din cîte știa el, în colecție nu exista nici o

Amanda Quick

statuie a zeiței. Și asta era realitatea. Cu toate acestea, întrebarea unchiului dumneavoastră m-a făcut să devin foarte curios. Nu m-am putut împiedica să mă întreb dacă nu cumva ajunsese mai aproape de Inele decât mine.

– I-ai vorbit despre Inele? întrebă Leo, pe un ton aspru.

– M-am apropiat de el cu cea mai mare discreție cu putință, răspunse Saltmarsh și i-am sugerat că s-ar putea să ne intereseze pe amândoi niște obiecte anume. Îmi venise ideea să ne unim eforturile.

– Ce-a zis el? întrebă Beatrice.

– Unchiul dumneavoastră s-a mâniat cumplit, relatează Saltmarsh, privind fix în fundul paharului cu coniac. Vă spun, sincer, că furia lui m-a făcut să mă simt prost. A devenit stacojiu la față. Ochii îi ieșeau din orbite. A început să respire sacadat. Mă temeam că va face un atac de cord.

– Un atac? repetă Beatrice, încruntându-se.

– Mărturisesc că n-am fost cu totul surprins când am aflat că așa a murit.

Leo schimbă cu Beatrice o privire rapidă. Se liniști când intui acordul ei tăcut. Nici unul din ei nu va pomeni despre bănuiala că Glassonby a fost otrăvit.

– Am plecat imediat, desigur, continuă Saltmarsh. Era clar că Glassonby n-avea nevoie de ajutorul meu. Mi-am văzut mai departe de investigațiile mele, de unul singur, dar n-am mai înregistrat nici un progres.

Două săptămâni mai târziu, l-am văzut pe stradă, în apropierea Muzeului Trull, și mi-am dat seama că tocmai ieșise din clădire.

INELELE AFRODITEI

– Credeți că aflase ceva acolo? întrebă Beatrice.

– Nu vom ști niciodată, răspunse Saltmarsh, privind-o drept în ochi. Înțelegeți, el a murit ceva mai târziu, în acea noapte.

În camera de lucru se lăsă o scurtă tăcere. Leo fu cel care vorbi primul:

– Și ați decis, spuse el, rotindu-și coniacul în pahar, că singurul indiciu ce vă mai rămăsese privitor la Inele era faptul că, înaintea morții sale, Glassonby vizitase încă o dată muzeul?

– Era tot ce știam, recunosc Saltmarsh, înălțînd din umeri, dar asta nu m-a dus nicăieri. Pe urmă dumneata, domnule, ți-ai făcut apariția în oraș și am remarcat că te interesa în mod special doamna Poole și familia dumneaei. Cu greu aș fi putut să nu dau importanță acestei coincidențe.

– Da, zise Beatrice, țuguindu-și buzele cu o expresie gînditoare. Ar fi greu să ignori reputația de savant în domeniul legendelor și antichităților de care se bucură domnul conte.

Lui Leo nu-i plăcu felul în care rostise ea acele cuvinte. O privi încruntat pe Beatrice, dar ea nu-i dădu atenție, preferînd să-i zîmbească lui Saltmarsh.

– Asocierea mea cu Monkcrest a fost cea care v-a excitat, domnule Saltmarsh, trezindu-vă interesul față de mine?

Excitat, într-adevăr, bombăni Leo în sinea lui. Date fiind împrejurările, socotea că Beatrice își alesese cuvintele în mod deosebit de nepotrivit. Își zise că ar trebui să-l chestioneze pe Saltmarsh, nu să se gîndească la un duel cu el. Se strădui să-și descleșteze maxilarele și să acorde mai multă atenție răspunsurilor individului.

– Înainte de a-mi da seama de legătura dintre dumneavoastră cu Monkcrest, crezusem că domnul Glassonby

Amanda Quick

murise neștiind nimic mai mult decît mine în legătură cu Inelele, spuse Saltmarsh, uitîndu-se la Beatrice. În momentul acela nu bănuiam că dumneavoastră erați muza mea, doamnă York. Nu am avut nici un motiv să vă contactez, pînă cînd a intrat în scenă Călugărul Nebun, manifestîndu-și interesul pentru locatarii acestei case.

– Domnia sa este cel de-al șaselea conte de Monkcrest, zise Beatrice, în al cărei glas se simți pentru prima oară o notă dură. Este un prieten al familiei. În această casă, nu ne referim la dînsul folosind epitetul acela ridicol.

– Da, da, desigur. Scuzele mele, se grăbi Saltmarsh să-și ceară iertare, roșu ca racul. Paharul îi tresări în mîină. N-am intenționat să fie o jignire, Monkcrest. Știi, am auzit ani de-a rîndul porecla asta prin cercurile interesate în antichități. Toată lumea o întrebuițează. Pur și simplu, a fost o scăpare din partea mea. Nu se va mai întîmpla, te asigur.

Leo îl ignoră. Atenția îi era ținută asupra lui Beatrice. O ciudată căldură i se răspîndea prin tot corpul. Ea sărise instantaneu în apărarea lui. Era înduioșător, desigur, gîndi el, dar n-ar trebui să dea gestului ei o importanță exagerată.

Beatrice nu lăsă să se vadă dacă era sau nu conștientă de privirea intensă cu care îl fixa el pe Saltmarsh.

– Ce spuneți, domnule?

– Ah, da. Graham tuși ușor. Așa cum spuneam, aproape că-mi abandonasem căutarea, însă din momentul în care Călu... vreau să zic, faptul că o autoritate atît de remarcabilă cum este Monkcrest s-a implicat într-o investigație, împreună cu dumneavoastră, m-a pus pe gînduri.

– În ce fel? se interesă Beatrice.

– M-am întrebat dacă nu cumva Glassonby aflase mai mult decît crezusem eu, și dacă nu cumva lăsase unele indicii interesante.

– Cu alte cuvinte, zise Leo, te-ai întrebat dacă nu cumva doamna Poole posedă vreo informație utilă.

– Mărturisesc, spuse Saltmarsh înclinînd capul, stînjinit, că împrejurarea respectivă mi-a reînnoit dorința de a cerceta. Din întâmplare, urmărisem însă, în același timp, o altă pistă. Cu cîteva luni în urmă, mă hotărîsem să descopăr adevărata identitate a autoarei care îmi inspirase pasiunea de a scrie.

– Înțeleg, spuse Beatrice, fără a se uita la Leo.

– Îmi venise în cele din urmă ideea de a-l mitui pe ucenicul tipografului, continuă Saltmarsh, zîmbind cu tristețe. Închipuți-vă mirarea mea cînd am aflat că stimata mea doamnă York era totodată ruda lordului Glassonby, adică doamna Poole.

– Într-adevăr, conveni Leo. Cu un gest controlat, puse paharul de coniac pe polița șemineului.

– Am considerat acest lucru ca pe un semn al destinului, spuse Saltmarsh privind-o cu gravitate pe Beatrice. Mă îndoiam, însă, că veți privi cu ochi buni amestecul meu, mai ales că stabiliseți deja o legătură cu Călugărul... ăă... cu Monkcrest. M-am hotărît să vă abordez de o manieră directă, astfel încît să nu vă excit nervii.

Din nou afurisitul acela de cuvînt, excit, remarcă Leo în gînd. Se întreba de ce atît Beatrice cît și Saltmarsh păreau incapabili să poarte o conversație inteligentă fără a recurge la el.

Amanda Quick

– Înțeleg foarte bine, zise Beatrice. Când ne-am întâlnit deunăzi în librăria lui Hook, v-ați prezentat și ați adus vorba despre Muzeul Trull, ca să vedeți cum voi reacționa.

– Presupuneam că unchiul dumneavoastră lăsase vreo însemnare privitoare la cercetările sale. Altminteri, de ce s-ar fi implicat Monkcrest?

– Într-adevăr, de ce? murmură Beatrice.

– Și pentru că lordul Glassonby făcuse încă o vizită la muzeu în ziua în care a murit...

– Ați vrut să aflați dacă manifestam și eu vreun interes față de respectivul muzeu, îi încheie Beatrice fraza. Cît se poate de logic, domnule.

– Vă mulțumesc. Dar, continuă Saltmarsh clătînînd din cap, dumneavoastră păreați să nu aveți deloc cunoștință de existența muzeului, iar Monkcrest a dat limpede de înțeles că-l considera plin de falsuri și de copii. Nu știam ce să mai cred. Mă întrebam dacă nu cumva mă înșelasem presupunînd că erați în căutarea Inelelor.

– Așa că v-ați înapoiat la căutarea dumneavoastră, cum o numiți, reluînd-o de unul singur, șopti Beatrice.

– De fapt, spuse Saltmarsh schițînd o grimasă, am conceput un plan care, la momentul respectiv, părea să fie deosebit de inteligent.

– În ce consta acel plan? întrebă Leo, întorcîndu-se spre el.

– Am jurat, mărturisii Saltmarsh lăsîndu-și capul în piept, să găsesc Inelele și să le depun, împreună cu statuia alchimistului, la picioarele muzei mele. Ar fi fost dovezile imensei mele admirații.

INELELE AFRODITEI

Leo își înălță privea spre tavan, rugîndu-se să nu-l părăsească răbdarea. Ruga lui rămase fără răspuns.

– Intenționați să găsiți acele obiecte de artă antică și să mi le dăruiți mie? Surîsul lui Beatrice era încîntător. Vai, domnule Saltmarsh, nu știu ce să zic. Mă simt profund onorată.

Saltmarsh roși puternic.

– Mi se părea ceva asemănător cu acțiunea unuia din eroii romanelor dumneavoastră.

Leo făcu apel la toată stăpînirea de sine pentru a nu-l înșfăca pe Saltmarsh de ceafă și a-l azvîrli afară, în stradă. Intuia că Beatrice n-ar fi fost de acord cu acest gest.

– Să revenim la evenimentele din această după-amiază, Saltmarsh, zise el. Ce ți s-a întîmplat de fapt astăzi, la Muzeul Trull?

– Aș vrea să vă pot spune mai multe decît v-am spus pînă acum, zise Saltmarsh. În ultimele cîteva săptămîni am vizitat muzeul deseori, convins că lordul Glassonby descoperise acolo ceva important. Astăzi, portarul acela necioplit mi-a oferit o ceașcă de ceai, iar eu am făcut greșeala de a o bea.

– Asta-i tot ce vă amintiți? întrebă Beatrice.

– Da, confirmă el, adresîndu-i o nouă privire plină de adorație. Nu pot adăuga decît că, atunci cînd am deschis ochii și v-am văzut îngenunchind lîngă mine, mi-a trecut prin minte că eram subiectul unei experiențe metafizice. Mi-e cu neputință să descriu senzațiile și excitarea pe care mi le-a produs în clipa aceea vederea unei muze.

Leo se întrebă cum de nu se rupea polița șemineului sub strînsoarea degetelor lui.

Amanda Quick

– Și pe urmă, spuse el, ți-ai dat seama că erai încuiat, într-un depozit subpământean, împreună cu doamna Poole. O situație care ar fi compromis-o și i-ar fi distrus cariera de scriitoare.

Saltmarsh își îndreptă spatele.

– Vă asigur, ripostă el, că sînt pe deplin conștient de responsabilitatea mea în această problemă. Cînd mă gîndesc la ce s-ar fi putut întîmpla dacă am fi fost nevoiți să ne petrecem noaptea în locul acela... Se întrerupse și, timp de o fracțiune de secundă, închise ochii. Ei bine, sînt sigur că vă puteți imagina spaima pe care mi-o provoacă gîndul că...

– Din fericire, îi tăie Leo vorba, nu-i necesar să mai irosim timpul imaginîndu-ne astfel de lucruri neplăcute.

– Mulțumită dumneavoastră, doamnă Poole, spuse Saltmarsh, privind-o cu o admirație înflăcărată. Ați fost un model de inteligență și curaj feminin. O adevărată zeiță. Jur că le depășiți pe toate eroinele dumneavoastră.

Beatrice încercă să-l facă să înceteze cu laudele, schițînd cu mîna un gest ce-i exprima modestia.

– Vă rog, domnule Saltmarsh, e prea mult.

Leo se simți scîrbit văzînd obrajii îmbujorați ai lui Beatrice. Noaptea trecută făcuse dragoste cu el în dormitorul unei prostituate și astăzi era în stare să roșească atunci cînd un lingușitor o mîgulea fără rușine.

– Este mai mult decît destul, declară el. Avem de discutat alte probleme. Saltmarsh, afacerea aceasta nu mai este doar un joc.

– Niciodată n-a fost un joc, domnule, replică Saltmarsh, profund jignit. V-am mai spus, consideram investigația mea privitoare la Inele ca pe o acțiune sacră.

INELELE AFRODITEI

– La naiba! bombăni Leo. Voi ai să le găsești din același motiv ca toți ceilalți. Căutați comoara.

– Asta poate la început, însă după ce am aflat de legătura doamnei York cu ele, totul s-a transformat într-un țel nobil.

– Într-adevăr, zise Leo, zîmbindu-i.

Saltmarsh tresări.

– Dar, se grăbi el să continue, sînt perfect de acord că lucrurile au luat o întorsătură periculoasă. Ceea ce s-a petrecut astăzi m-a convins.

– Care sînt concluziile dumneavoastră, domnule Saltmarsh, în urma evenimentelor de astăzi? întrebă Beatrice, privindu-l cu atenție.

– Există o singură concluzie incontestabilă, aceea că mai este cineva interesat să pună mîna pe Inele.

– Da, conveni Leo. Și cred că, astăzi, acel cineva v-a dat amîndurora un avertisment.

– Crezi că doar asta a urmărit? întrebă Beatrice, privindu-l în ochi.

– Sincer vorbind, e posibil să fi vrut mai mult decît atît, spuse Leo, pe un ton calm.

– Ce vrei să zici? interveni Saltmarsh, încruntîndu-se.

– Cred că cel ce v-a încuiat în încăperea aceea știe că doamna Poole este totodată doamna York. Ticălosul intenționa, probabil, ca identitatea ei adevărată să fie dezvăluită. Asta s-ar fi întîmplat dacă ați fi fost descoperiți a doua zi dimineța.

Atitudinea lui Saltmarsh deveni rigidă.

– Scandalul care ar fi urmat, spuse, el, ar fi scos-o din joc.

Amanda Quick

Nu și-ar fi putut continua cercetările în problema Inelelor. Ar fi fost nevoită să se retragă pentru o lungă perioadă de timp la țară, asemeni lui Byron silit să-și părăsească Anglia când bîrfele referitoare la el au luat amploare. Iar eu, desigur, m-aș fi simțit nespus de nefericit știind ce rău i-am făcut.

– Ai fi fost puțin mai mult decît nefericit, după ce te-aș fi abordat eu... replică Leo.

– Monkcrest! șopti Beatrice, adresîndu-i o privire menită să-l potolească. Destul cu asta. Nu-i nevoie să-l ameninți pe sărmanul domn Saltmarsh.

– ... dar cum n-a urmat nici un scandal, nu avem de ce să intrăm în amănunte, își încheie Leo fraza, politicos.

– Deducțiile dumitale sînt corecte, recunosc Saltmarsh, vădit afectat de dojană. Totul a atîrnat de un fir de păr.

– Domnule Saltmarsh, spuse Beatrice, cu prudență, ce anume v-a îndemnat să vă duceți tocmai astăzi la Muzeul Trull?

– Poftim? Graham părea nedumerit. Oh, am primit un mesaj potrivit căruia se deschisese o expoziție de antichități grecești. M-am dus ca să văd dacă, din întîmplare, acea expoziție n-o includea pe Afrodita. Dar ce ne puteți spune despre dumneavoastră, doamnă Poole?

– Am primit și eu un mesaj, zise Beatrice.

– Amîndoi am fost trași pe sfoară, concluzionă Saltmarsh. Întrebarea este ce vom face acum?

Leo se uită la el.

– Începînd din clipa aceasta, dumneata îți vei înceta cercetările. Ridică o mînă cînd celălalt deschise gura să protesteze. A continua ar însemna să pui în primejdie reputația

doamnei Poole. Sînt convins că nu dorești așa ceva.

– Bineînțeles că nu, îl asigură Saltmarsh, dar simt că pot fi de folos.

– În această afacere, doamna Poole a solicitat ajutorul meu, replică Leo. Am acceptat deoarece mă interesează întrucîtva legendele și antichitățile.

– Înțeleg, spuse Saltmarsh, dar cu siguranță...

– Eu nu-mi pot continua cercetările dacă dumneata te încapățînezi să tulburi apele cu investigațiile dumitale de amator.

– Înțeleg, repetă Saltmarsh, întristîndu-se.

– Nu zău, Monkcrest, interveni Beatrice, aruncîndu-i lui Leo o privire mînioasă, ești mult prea aspru. Domnul Saltmarsh nu făcea altceva decît să-și ofere ajutorul. Are tot dreptul să-și continue propriile investigații.

Saltmarsh scutură din cap.

– N-aș face nimic, doamnă Poole, care să vă afecteze în vreun fel. Poate că Monkcrest are dreptate și ar fi mai bine dacă nu aș renunța să mă amestec în afacerea asta.

– Asta în mod sigur, așa ar fi cel mai bine, sublinie Leo.

În ochii lui Beatrice apăru o expresie șireată.

– Mă gîndesc, domnule, spuse, zîmbindu-i lui Saltmarsh, că ne-ați putea ajuta într-un mod în care să nu dați de bănuț.

Saltmarsh o privi cu recunoștință.

– Orice, doamnă Poole! Nu trebuie decît să-mi spuneți, ce să fac.

Leo se încruntă.

– La ce soi de ajutor te-ai gîndit? o întrebă el.

– Portarul de la Muzeul Trull a spus ceva ce mie mi s-a părut foarte interesant. Și anume că domnul Trull a murit

Amanda Quick

acum câteva luni. Noul proprietar n-a vizitat niciodată clădirea. Toate instrucțiunile îi sînt transmise portarului prin intermediul unor bancheri.

– Trull a murit? se miră Leo, încruntîndu-se.

– Într-un accident de circulație, din cîte am înțeles.

– De ce vi se pare interesant acest fapt, doamnă Poole? o întrebă Saltmarsh pe Beatrice, însuflețit de curiozitate.

– Nici unuia dintre dumneavoastră, domnilor, nu vi se pare ciudat că moartea fostului proprietar al muzeului a survenit cam în același timp cu momentul în care unchiul Reggie a început să manifeste un straniu interes față de respectiva instituție?

– Pe toți dracii! ocări Leo, întrebîndu-se dacă o gelozie incipientă sabota întotdeauna capacitățile intelectuale ale unui bărbat. Ar fi trebuit și el să-și dea seama imediat. O altă coincidență, nu? Ai dreptate. N-ar strica să descoperim cine este de fapt noul proprietar al muzeului.

Saltmarsh sări în picioare, propulsat de un entuziasm renăscut.

– Nu știu la ce ar folosi, zise el, dar nu vă temeți, doamnă Poole. Voi găsi pentru dumneavoastră răspunsul la această întrebare.

– Să fiți discret, domnule Saltmarsh, îl îndemnă Beatrice.

– Absolut, făgădui el, aplecîndu-se galant asupra mîinii ei. Vă dau cuvîntul meu că așa voi fi. Pasiunea mea pentru această cercetare a fost stimulată încă o dată, doamnă. Ca întotdeauna, muza mea mă inspiră.

Leo remarcă modul în care lumina lucea pe capul de un blond auriu al lui Saltmarsh. Simți că i-ar face plăcere să-i strîngă gîtul tînărului.

*

Leo așteaptă să audă ușa de la intrare închizându-se în urma lui Saltmarsh. Abia atunci se depărtă de șemineu, străbătu mica distanță ce-l despărțea de locul în care Beatrice stătea în fotoliu și, cu un gest hotărât, o sili să se ridice în picioare.

– Leo! protestă ea, făcând ochii mari. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule!

El îi cuprinse mijlocul, o smulse de pe pardoseală și o trase spre el apropiindu-și fața de fața ei.

– Pe toți dracii, ce ți-ai închipuit că vei face astăzi? o întrebă, furios.

– Nu, zău, Leo, nu-i nevoie să...

– Ai cât de cât idee cum m-am simțit când am sosit aici și am aflat că plecaseri la afurisitul ăla de muzeu? Crezi că ceea ce facem e doar o joacă de copil, așa cum crede idiotul de Saltmarsh? *Îți imaginezi cât de cât ce ți s-ar fi putut întâmpla?*

În ochii lui Beatrice se ivi o licărire ciudată.

– Calmează-te, domnule, îi spuse.

– Îndrăznești să mă sfătuiești să fiu calm, după ce m-ai obligat să trec prin ceea ce am trecut?

– Eu nu ți-am făcut nimic, domnule, replică ea, proptindu-și mâinile pe umerii lui, în vreme ce vîrfurile picioarelor continuau să i se legene la câțiva centimetri deasupra pardoselii. Faptul că n-ai avut cunoștință de planurile mele este vina dumitale.

– Vina mea?

– Dacă mi-ai fi făcut o vizită, așa cum se cuvenea, în după-amiaza aceasta, ne-am fi putut duce la muzeu împreună.

Amanda Quick

– Eram ocupat cu alte treburi. Ar fi trebuit să mă aștepti.
Beatrice mimă mirarea.

Dar nu aveam de unde să știu cînd vei binevoi să-mi faci o vizită.

– Ți-am spus că voi trece pe la tine astăzi.

– Într-adevăr? N-am primit nici un mesaj care să-mi confirme la ce oră vei veni. Își luă o mîină de pe umărul lui pentru a-și da la o parte o șuviță de păr ce-i căzuse peste frunte. Sper că nu ți-ai închipuit că voi sta acasă toată ziua, nu-i așa?

– Ți-am spus, am avut alte treburi.

– În cazul acesta, bine că am fost și eu ocupată cu propriile mele treburi, replică ea, zîmbind mult prea dulce. Altminteri, mi-aș fi irosit ziua așteptînd o veste de la dumneata.

– Știai al naibii de bine că, în cele din urmă, voi veni.

– Oare?

– Da, știai al dracului de bine! zise el, lăsînd-o să revină pe pardoseală. Apoi o trase în brațele sale și o sărută cu patimă pe gură.

Beatrice lăsă să-i scape un protest înăbușit, exprimînd mai mult surprindere decît mînie, după care îi înapoie sărutul cu o pasiune arzătoare, care reînvie amintirile celor întîmplate în camera Clarindei.

Leo gemu. Ereția fu bruscă, puternică, aproape dureroasă prin intensitatea ei. Împins de o nemăsurată dorință de a retrăi satisfacția din noaptea trecută, o sărută cu și mai mare înfocare.

Zgomotul unor pași pe coridor fu cel care-l smulse pe Leo din transă. Menajera, gîndi el. Sau poate Winifred, ori Arabella.

Cu greu, își desprinse gura de cea a lui Beatrice.

INELELE AFRODITEI

– Dumnezeule, oricine ar putea da peste noi aici, bombăni el.

– Da, desigur, spuse ea, retrăgîndu-se atît de repede încît se clătină ușor. N-ar fi deloc bine să ne vadă într-o astfel de situație, nu-i așa?

– Da, n-ar fi. Reputația ta...

Pe neașteptate, ea se întoarse spre el, cu ochi strălucind de mînie.

– Încetează să mă tot plictisești cu reputația mea, domnule! Atîta vreme cît nu se află că doamna York este cea care are o aventură sentimentală cu dumneata, totul va fi bine.

– Că veni vorba de doamna York...

– Cînd mi-ai descoperit taina? întrebă ea, întorcîndu-se cu spatele spre el.

– În după-amiaza asta, cînd am scotocit în biroul tău, încercînd să găsesc ceva din care să deduc unde ai plecat.

– Mi-ai scotocit prin lucruri?! N-ai pic de rușine, domnule? se înfurie ea, fulgerîndu-l cu privirea.

– Foarte puțină, cînd este vorba de siguranța ta. Am găsit biletul de la madame Virtue. De ce nu i-ai spus lui Saltmarsh adevărul?

– Și anume că madame Virtue mi-a trimis biletul acela? Beatrice oftă. Fiindcă, cu totul întîmplător, sînt de acord cu dumneata, domnule. Cred că ar fi mai bine ca domnul Saltmarsh să nu fie implicat prea mult în această afacere încurcată. Nu vreau să sfirșească rău din cauza mea. Sper că nu va păți nimic cît timp va face cercetări cu privire la actualul proprietar al muzeului.

Leo se îndreptă spre fereastră.

Amanda Quick

– Aș putea să discut cu madame Virtue în seara asta, sugeră el.

– Ne vom duce împreună să-i cerem o explicație.

– Beatrice, tu ești în stare de multe lucruri, dar nu să joci rolul unui client al Casei Biciului.

– Și dacă m-aș îmbrăca în haine bărbătești? propuse ea, plină de speranță. Lucy ar putea să modifice pentru mine un costum bărbătesc.

– Nu.

– Zău, Leo...

– Nu! repetă el, întorcându-se cu spatele spre fereastră, ca s-o privească în față.

Vreme de câteva clipe îl măsură cu privirea, apoi păru că se hotărăște să nu mai continue discuția despre acel subiect.

– Asta-mi amintește de ceva, zise, răsucindu-se pe călcîie și ducîndu-se în spatele mesei sale de lucru. Azi, în timp ce înaintam prin coridorul acela secret, mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să verific ceva, înainte de a pleca de acasă.

Lui Leo nu-i plăcu rapida schimbare a subiectului. Nu prevestea nimic bun.

– Despre ce vorbești? o întrebă.

Ea trase cu putere de un sertar, îl deschise și se uită cercetător înăuntru.

– A dispărut?

– Dacă întîmplător cauți biletul doamnei Virtue, află că l-am mototolit eu și l-am aruncat. Uite-l, e acolo lîngă perdea.

– Și, mă rog, de ce l-ai azvîrlit, domnule?

– Cred că, în momentul respectiv, eram prost dispus.

– Asta nu-i o stare neobișnuită pentru dumneata, nu?

INELELE AFRODITEI

remarcă Beatrice, ocolind masa. Nu, zău, Monkcrest, ar trebui să înveți să te stăpânești.

– Voi ține minte sfatul tău.

Beatrice luă hîrtia de jos și o netezi cu grijă.

– Bun, și-acum să vedem unde-am pus primul bilet pe care mi l-a trimis.

Leo pricepu în sfîrșit ce anume urmărea ea.

– Intenționezi să compari scrisul? o întrebă.

– Da. Beatrice deschise sertarul din mijloc și răsfoi mai multe hîrtii, pînă cînd o găsi pe cea pe care o căuta. Iată-l. Ia vino să vezi, Leo.

Puse alături cele două hîrtii.

Leo se apropie.

– Nu se potrivesc, remarcă el. Le privi cu mai mare atenție. Cel pe care l-ai primit azi după-amiază n-a fost scris de madame Virtue.

– Așa este. Beatrice își îndreptă spatele și în ochi i se citi o expresie de ușurare. Mă bucur să aflu că nu madame Virtue a fost cea care m-a încuiat astăzi în depozitul acela.

– Această întorsătură a lucrurilor dă naștere altor întrebări.

– Da, știu. Cel care mi-a trimis biletul știa că eu și madame Virtue ne cunoaștem.

– A fost trimis, fără îndoială, de aceeași persoană care l-a angajat pe Ginwilly Jack să ne spioneze cînd ne-am întîlnit cu ea în parc.

– El era cel care ne spiona? întrebă Beatrice.

– Da. Am scos adevărul de la el noaptea trecută.

– Cum ai...? Nu contează. Leo, zise Beatrice încrunțindu-se,

Amanda Quick

crezi că s-ar putea ca pe madame Virtue s-o amenințe vreo primejdie?

– Nu-mi dau seama. Este o femeie inteligentă, obișnuită să-și poarte singură de grijă. În orice caz, i-am trimis un mesaj prin care o atenționam să fie atentă, pentru orice eventualitate.

– Mă simt ușurată auzind asta, zise Beatrice, lăsându-se să cadă în fotoliu, cu o expresie gânditoare întipărită pe față. Știi, Leo, la început mă mîna dorința de recuperare a moștenirii Arabellei și de a afla adevărul despre moartea unchiului meu. Dar cu cît săpăm mai adînc în această afacere, mă simt mai excitată, mai curioasă.

Leo aproape că gemu.

– Aș considera ca pe o dovadă de milostenie și bunătate dacă n-ai mai folosi cuvîntul *excitare*. Se pare că în după-amiaza aceasta l-am auzit de prea multe ori.

Beatrice se uită la el cu gura căscată de mirare. Apoi privirea i se îndreptă o clipă spre pantalonii lui. Imediat, obrajii ei căpătară o culoare trandafirie intensă.

– Oh, înțeleg. Scuzele mele, domnule. Nu-mi dădusem seama ce efect avea asupra dumatăle. Se întrerupse din vorbă. Buzele îi tresăriră. Apoi tresărirea se transformă într-un zîmbet.

O secundă mai tîrziu, izbucni în hohote de rîs.

*M*ais oui, spuse Beatrice.
– *Mais oui*, repetară, sîrguincioase, cele trei fete ce stăteau în fața ei.

– Aceasta este una din acele expresii pe care le puteți folosi cu nonșalanță, fără a ține seama de înțelesul lor real, explică Beatrice. Utilizați-o ori de cîte ori aveți vreo îndoială. Același lucru este valabil și pentru *n'est-ce pas*.

Una dintre femei, o blondă robustă cu alura unei mulgătoare drăguțe, ridică mîna.

– Să-mi fie cu iertare, doamnă Poole...

– *Pardon, madame*, o corectă Beatrice. Amintește-ți întotdeauna, Jenny, să te referi la doamne folosind cuvîntul *madame*. Întotdeauna le impresionează.

– *Oui, madame*.

Celelalte două eleve începură să chicotească. La început, Beatrice crezu că își băteau joc de accentul lui Jenny. Apoi își

Amanda Quick

dădu seama că toate trei se uitau dincolo de ea, către ușa micii încăperi în care se aflau. Se răsuci în fotoliul ei și-l văzu pe Leo stînd cu dezinvoltură în cadrul ușii. În ochi îi sclipea o intensă curiozitate.

– Monkcrest! exclamă Beatrice, privindu-l mirată. Nu-l mai văzuse din ajun, cînd el își luase rămas-bun după incidentul de la muzeu. Ce naiba căutați aici, domnule?

– Doamna Cheslyn mi-a spus că în după-amiaza aceasta te voi găsi aici.

Beatrice era conștientă că cele trei eleve ale ei îl priveau pe Leo cu mare interes.

– Pentru astăzi ajunge, spuse ea. Nu uitați să exersați folosirea, ori de cîte ori e posibil, a expresiilor *mais oui* și *n'est-ce pas*.

Femeile se ridicară repede în picioare. Continuînd să chicotească de parcă ar fi fost într-adevăr domnișoarele inocente pe care soarta le împiedicase să devină ceea ce doreau a fi, își făcură reverențele, spuseră la revedere și, strecurîndu-se pe lîngă Leo, coborîră scara.

Leo o privi pe Beatrice.

– Presupun că aici și-a însușit tovarășa ta de călătorie, Sally, oribilul ei accent franțuzesc?

– Acum, numele ei este Jacqueline, nu Sally, spuse Beatrice calmă. Este originară dintr-un îndepărat sat din Franța. În consecință, accentul ei nu este parizian.

– Înțeleg, zise Leo, zîmbind. Acum cîteva minute m-am întîlnit cu prietena ta Lucy. Spune-mi, de cît timp vă ocupați voi două cu transformarea unor tinere prostituate în croitorese și cameriste?

INELELE AFRODITEI

– Cam de cinci ani. Avem o profesoară care le predă lecții de franceză, dar s-a îmbolnăvit și am fost nevoită să preiau eu această sarcină.

– Cum ai ajuns să te apuci de o treabă atât de neobișnuită?

Beatrice își roti privirea prin încăperea cu plafon jos în care ea și Lucy locuiseră cândva împreună.

– Totul a început dintr-o întâmplare. Însă o dată ce am pornit treaba, nu ne-am mai putut opri.

– Așa se întâmplă cu unele lucruri, spuse Leo, cu glas scăzut.

Beatrice îl privi fără să înțeleagă. Sesiză doar că este crispat și încercă să atenueze încordarea.

– Aici am trăit, Lucy și cu mine, în primii doi ani ai văduviei noastre.

– Drăguț, aprecie el, uitându-se cu atenție prin cameră.

– Iată un mod de exprimare foarte politicos! spuse ea, izbucnind în râs. Lucy și cu mine am amanetat aproape tot ce posedam pentru a obține această locuință și magazinul de la parter. Eu mi-am scris primele două romane aici, în timp ce Lucy ademenea clientele cu accentul ei franțuzesc și cu prețurile ei ridicate. La început o ajutam la cusut, deși Dumnezeu mi-e martor că n-am cine știe ce talent pentru asta.

– Lucy s-a recăsătorit.

– Da, confirmă Beatrice, întrebându-se ce provocase acea remarcă. Soțul ei îi apreciază talentele de om de afaceri... Au doi copii, adăugă ea, după o scurtă ezitare.

– Adevărat? zise el, privind-o drept în ochi. Acesta este un subiect pe care nu l-am abordat.

Amanda Quick

Beatrice tuși ușor.

– Copiii?

– Da. Există unele precauții care pot fi luate.

Amintirea pasiunii nestăpînite cu care făcuseră ei doi dragoste reveni fulgerător în mintea lui Beatrice.

– Așa mi s-a spus, zise ea, cu o voce ușor stridentă. Dar nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji în legătură cu asta.

– De ce zici așa ceva? o întrebă el, privind-o cu atenție.

Ea se întoarse cu spatele și se îndreptă către masă, pe care se afla o ceașcă de ceai pe jumătate goală.

– Ți-am mai spus că singurul lucru pe care-l dorea soțul meu de la mine era un fiu. Eu nu-i puteam dăruia unul. Ceașca de ceai tremură în mîna ei. El nu știa; și eu doream un copil. Chiar mai mult decît el. (Cineva căruia să-i poată da toată dragostea pe care Justin n-o voise.) N-a fost să fie.

– Amanta lui a rămas vreodată gravidă?

– Oh, nu! răspunse ea întorcîndu-se spre el atît de repede încît ceaiul se vărsă în farfurioară. Din cîte știu eu, nu. De ce mă-ntrebi?

– Printre alte științe, zise el înălțînd o sprînceană, bărbații din familia mea au acordat, vreme de ani de zile, o atenție deosebită creșterii animalelor. Din cînd în cînd am avut tauri tineri și puternici care niciodată nu reușeau să le facă vacilor mele un vițel. Dar cînd am prezentat aceleași vaci altui taur, au rămas grele.

– Înțeleg. Beatrice era conștientă că se roșise ca racul. Justin nu era tocmai un... ăă... taur, domnule, însă era foarte...

INELELE AFRODITEI

ăă... sănătos. Sînt sigură că problema era la mine. De fapt, nu cred că e necesar să mai discutăm despre asta. Te rog.

Trebuia să înceteze, deoarece, dacă ar zăbovi cu gîndul asupra imposibilei idei... de a ține în brațe pruncul lui Leo, cu siguranță ar face ceva ce niciodată nu le-ar îngădui eroinelor ei să facă – ar izbucni în lacrimi.

Leo ezită puțin, apoi spuse:

– Cum dorești.

Pentru a-și reveni, Beatrice bău o gură de ceai. Apoi trînti cu zgomot ceașca pe farfurioară.

– Încă nu mi-ai spus, domnule, pentru ce ai venit să mă cauți aici, în după-amiaza aceasta?

– Pentru a-ți prezenta un raport asupra rezultatelor cercetărilor întreprinse de mine azi-dimineață. M-am dus la Muzeul Trull. Află că portarul a dispărut și că localul este închis pentru public.

– Hmm... S-a cam dus posibilitatea de a-l descoperi pe cel care a preparat ceaiul acela.

– Într-adevăr. Voi cerceta în continuare, însă, pînă una alta, am niște planuri pentru la noapte. Am considerat necesar să-ți vorbesc despre ele.

– În ce anume constau? întrebă Beatrice, a cărei atenție fusese imediat captată de declarația lui.

– Într-o vizită la farmacia lui Cox. Am amînat destul de mult treaba asta.

– Te voi însoți.

– Am spus deja „nu“.

– Afacerea aceasta cu Inelele devine din ce în ce mai

Amanda Quick

ciudată, domnule. Am hotărît că trebuie să acționăm într-o strînsă colaborare. Diseară te voi însoți.

– Vrei să ne certăm? întrebă el, înălțînd sprîncenele.

– Bineînțeles că nu, domnule, răspunse ea, adresîndu-i cel mai cuceritor surîs. Nici nu îmi trecea prin minte să mă implic într-o banală ceartă. În schimb, adăugă Beatrice după o scurtă pauză, intenționez să te șantajez.

– Stați nemișcată, doamnă, pînă cînd potrivesc pliul. Din poziția ei ghemuită, croitoreasa, cu gura plină de ace, își înălță privirea spre Beatrice, încruntîndu-se. Dacă vă tot fițiți așa, s-ar putea să vă-nțep, *n'est-ce pas?*

– Îmi pare rău, Polly. Beatrice privi în jos, la fată. Probabil că n-avea mai mult de cincisprezece ani. De la un an la altul, femeile care veneau la ușa din spate a salonului de croitorie al doamnei d'Arbois erau tot mai tinere. Ești pe terminate?

– Da.

– *Oui*, o corectă Beatrice, cu gîndul în altă parte. Ți-ai ales noul nume?

– Mie-mi place Antoinette Marie, da' madame d'Arby...

– D'Arbois.

– Așa e. Madame d'Arbois zice că Ameline ar fi mai bine.

– Este un nume drăguț. Ai de gînd să te califici pentru a deveni camerista unei doamne? Sau te-ai hotărît în cele din urmă să fii croitoreasă?

– Madame d'Arbois spune că eu cos atît de frumos încît aș putea continua să lucrez aici, în atelierul ei.

– Polly este foarte talentată, confirmă Lucy, intrînd în cabina de probe. Va deveni o croitoreasă excelentă.

INELELE AFRODITEI

Beatrice se uită la prietena ei. Brunetă, cu ochi albaștri, plină de viață, și – după doi copii – cu rotunjimi apetisante. Îmbrăcată într-o rochie cafenie, Lucy era foarte atrăgătoare.

– Bună, Lucy!

– Cum merg treburile pe aici? se interesă Lucy.

– Foarte bine, madame, răspuse Polly, apreciindu-și din priviri opera. Totuși, e ciudat să vezi o doamnă purtînd pantaloni.

– Într-adevăr.

– Mie îmi plac, zise Beatrice, coborîndu-și privirea de-a lungul picioarelor ei și uitîndu-se cu atenție la pantalonii pe cale de a fi ajustați. De fapt, sînt foarte comozi. Poate că într-o zi vor ajunge la modă.

– Mă îndoiesc, o contrazise Lucy, întorcîndu-se apoi spre Polly. A venit lady Danburg, pentru probă. Dă fuga și ocupă-te de ea. Voi termina eu ce mai e de făcut.

– *Oui, madame.*

Polly scuipă din gură cîteva ace și sări în picioare. Într-o clipă dispăru după perdea.

Beatrice se uită la Lucy.

– Ce părere ai?

– Cred că Polly va reuși, spuse Lucy, îngenunchind ca să termine ajustarea. A stat pe străzi mai puțin de un an. Moralul încă nu i-a fost distrus.

– Da, cred că ai dreptate.

Amîndouă știau că singurele femei pe care le puteau ajuta la Academie erau cele care reușiseră cumva să supraviețuiască traiului lor nenorocit, păstrîndu-și moralul relativ intact.

Amanda Quick

Numeroase ființe fragile se stingeau cu mult înainte să poată fi salvate de cineva.

Lucy prinse în ace o pensă a pantalonilor.

– Pot oare presupune că subita nevoie de a avea veșminte bărbătești are ceva de-a face cu cercetările tale?

– Da. Vreau să-l însoțesc în seara asta pe Monkcrest; există locuri în care o doamnă nu se poate duce îmbrăcată în rochie.

– Nu voi întreba la ce soi de locuri te referi, zise Lucy, pe un ton sec. Te sfătuiesc să fii prudentă, deși mă îndoiesc că sfatul meu ar sluji la ceva. Ați făcut oarecare progrese?

– Cîteva. Nu te voi plictisi cu amănunte. Iar tu trebuie să păstrezi secretul în legătură cu problema asta.

– Înțeleg. Dar cum merg lucrurile între tine și Monkcrest? întrebă Lucy, ridicîndu-se în picioare și privind-o pe Beatrice drept în ochi.

– Ce vrei să spui?

– Beatrice, astăzi l-am întîlnit pentru prima oară pe bărbatul acesta. Timp de cîteva minute v-am văzut împreună. Eu te cunosc mai bine decît oricine. Crezi că nu văd efectul pe care-l are asupra ta?

– E chiar atît de evident? gemu Beatrice.

– Pentru mine, da. Lucy se încruntă. Ești pe cale să te îndrăgostești de el, nu-i așa?

– Colaborez cu el într-o afacere. Nu-i același lucru.

– Mă tem că, pentru tine, este.

Beatrice fu gata să înceapă o discuție în contradictoriu, dar renunță. Lucy o cunoștea mai bine chiar decît propria sa familie. Așa se întîmplă uneori între prieteni. Iar ea și Lucy fuseseră prietene încă din copilărie.

INELELE AFRODITEI

Pe vremuri, încheiaseră un pact. Nici una din ele nu avea să se mărite decît din dragoste. Amîndouă făcuseră această greșeală. Amîndouă ajunseseră s-o regrete.

Cu un an înainte ca Beatrice să se mărite cu Justin Poole, Lucy se căsătorise cu Robert, care se dovedise un cartofor pătimaș.

Beatrice își aminti de noaptea geroasă în care Lucy apăruse în pragul locuinței ei ținînd strîns în mîină un mic geamantan uzat.

– Ce Dumnezeu cauți aici? o întrebuse Beatrice.

– Nu am unde să mă duc în altă parte. Vocea lui Lucy era răgușită de prea mult plîns. Ochiul – plini de disperare. Robert a pierdut la cărți absolut tot. Cu două săptămîni în urmă și-a tras un glonț în cap. Creditorii au luat ce-a mai rămas.

– Oh, Lucy, îmi pare extrem de rău! Din păcate, nu prea am bani. Justin mi-a lăsat foarte puțini.

– Sînt realmente disperată.

– Vino înăuntru, o invitase Beatrice, ținînd ușa deschisă.

O să mă gîndesc eu la ceva.

A doua zi dimineața stătuseră îndelung de vorbă.

– Totul a fost cumplit de tragic, îi mărturisi Beatrice, suflîndu-și nasul într-o batistă. Justin o iubea. A dorit-o cu înfocare tot timpul cît am fost căsătoriți. A murit cățărîndu-se într-un arbore pentru a ajunge în dormitorul ei. A fost o mare iubire. Ca acelea despre care citești în romane.

– Atîta rău! replicase Lucy, privind-o printre pleoapele strînse, pe deasupra ceștii de ceai. După mine, Justin n-a iubit niciodată pe nimeni în afară de el însuși. Era un prost egoist și melodramatic. Semăna destul de mult cu Robert al meu.

Amanda Quick

Beatrice reflectase asupra celor spuse.

– Cred că acum știi, Lucy, de ce te-am considerat întotdeauna cea mai bună prietenă a mea.

– Nu pot profita multă vreme de prietenia ta, replicase Lucy, oftînd. Trebuie să mă gîndesc la ce voi face. Aș putea, bănuiesc, să predau lecții, însă mă înspăimîntă gîndul de a fi guvernantă.

– Ca și pe mine. Părinții mei nu-și pot permite să mă ajute, și nici altcineva din familie nu este în măsură s-o facă. După cum bine știi, rudele mele n-au avut niciodată prea mult noroc la bani.

– Cel puțin tu ai cîteva rude. Eu n-am pe nimeni.

Beatrice nu putea să conteste adevărul acestei afirmații.

– M-am hotărît, spuse ea, ca înainte de a renunța și de a solicita o slujbă de guvernantă, să-mi încerc talentul scriind un roman.

– Din păcate, eu n-am asemenea talente. Pot scrie cel mult o scrisoare.

Beatrice se uitase cu atenție la rochia lui Lucy. Reușea cumva să pară modernă, deși fusese revopsită și modificată de cel puțin trei ori. Lucy avusese întotdeauna gust.

– Cum stai cu franceza? o întrebuse.

– Mi-a cam ruginit. De ce mă-ntrebi?

– Din cîte am auzit, răspunse Beatrice zîmbind, franceza este limba vorbită în lumea modei.

– Ce anume sugerezi? vru Lucy să știe și în ochi i se aprinse o licărire de speranță.

– Ar însemna să te apuci de negustorie, o avertizase Beatrice.

INELELE AFRODITEI

– Bunicul meu și chiar străbunicul s-au ocupat cu negustoria. Pe vremea aceea familia avea mulți bani. Cred că m-aș putea obișnui cu această idee, replicase Lucy, după o scurtă cugetare.

Exceptînd decizia sa de a se căsători cu un cartofor, Lucy fusese întotdeauna o fire practică, își zisese Beatrice în sinea ei.

– Iubirea lor a fost imensă și tragică, explică Arabella în seara aceea. Întocmai ca acelea despre care citești în romane. O uniune perfectă fizică și sufletească.

Sărmana Beatrice! După ce Justin a fost împușcat de un tâlhar, ea a jurat să nu se mai căsătorească niciodată.

– Într-adevăr, comentă Leo, rotind-o într-un arc larg pe ringul de dans.

Serata era în toi. Bărbați și femei îmbrăcate în veșminte costisitoare umpleau sala. Noaptea era răcoroasă, însă înăuntru, căldura a o sută de trupuri la care se adăuga cea a mulțimii de lumînări din candelabre făcea ca unele frunți să lucească de sudoare.

Leo era conștient de faptul că ori de ori o conducea pe Arabella într-o nouă rotire, ea folosea prilejul pentru a cerceta mulțimea cu privirea. Știa că se uita după Pearson Burnby, care nu se hotărîse să-și facă apariția.

În timp ce trecea cu Arabella prin dreptul ferestrelor terasei, Leo o zări pe Beatrice. Ședea împreună cu mătușa ei, sorbind limonadă și privindu-i pe dansatori. Deși mai era supărat pentru micul ei șantaj, se bucură că o vede. Se simțea mulțumit și fu străbătut de un ușor fior.

Beatrice purta o rochie bleu-turcoaz, garnisită cu grațioase

Amanda Quick

volane din satin alb. Decolteul adânc lăsa să se vadă ceva mai mult decît considera Leo că ar fi fost necesar, deși nu putea să nege că îi punea în valoare umerii și pieptul. Beatrice purta mănuși asortate, lungi pînă la coate.

– Credeți că verișoara dumneavoastră se va răzgîndi vreodată în ceea ce privește căsătoria? întrebă Leo pe un ton neutru.

– Oh, nu! protestă Arabella, zîmbind cu tristețe. Ea face parte dintre cei foarte puțini care au cunoscut perfecțiunea. Cum ar putea să accepte ceva mai prejos?

– Excelentă întrebare.

Beatrice nu cunoscuse o dragoste perfectă, însă s-ar putea să fi jurat să nu se mai căsătorească niciodată. O femeie cu temperamentul ei pătimaș și cu o inimă atît de caldă s-ar gîndi de două ori înainte să-și asume riscul unei noi căsătorii. Consecințele unei noi dezamăgiri ar fi fost insuportabile.

El înțelegea situația așa cum puțini oameni ar fi putut s-o facă. Mai bine să trăiești singur decît să faci încă o greșală, își zise Leo.

– De fapt, domnule, spuse Arabella, povestea dumneavoastră este foarte asemănătoare cu cea a verișoarei mele, nu-i așa?

– Există unele similitudini.

Leo o conduse pe Arabella în direcția bufetului și se întrebă care fusese de fapt momentul în care el însuși începuse să ia în considerare riscurile unei a doua căsătorii.

Beatrice îl urmărea cu privirea pe Leo în timp ce acesta o conducea pe Arabella în jurul ringului de dans. Fusta rochiei

INELELE AFRODITEI

de mătase bleu pal a fetei plutea cu grația unui fluture. Degetele ei înmănușate se odihneau cu eleganță pe umărul lui Leo. Lumina răspîndită de candelabrele cu trei rînduri de lumînări îi strălucea în păr.

– Poți fi liniștită, mătușă Winifred. Cred că orice zvon răutăcios ar mai circula cu privire la situația financiară a lui Glassonby va fi uitat pînă mîine dimineată.

– Trebuie să recunosc că îi sînt profund îndatorată lui Monkcrest, zise Winifred, cu ochii strălucind de mulțumire. Ne-a făcut un imens serviciu oferindu-i Arabellei privilegiul de a o invita la dans în seara asta.

– Așa este, conveni Beatrice. Nu avea rost să-i spună lui Winifred că motivul pentru care se ostenise Leo să ia parte la balul Charter-ilor era acela de a crea o perdea de fum pentru activitățile pe care intenționa să le întreprindă mai tîrziu.

Apariția lui în sala de bal n-ar fi scăpat neobservată. Beatrice auzea deja murmurele celor ce stăteau în apropiere.

În sinea ei, zîmbi. Cei care îl vedeau dansînd cu Arabella vor fi prea preocupați să discute despre intențiile lui matrimoniale pentru a mai face speculații cu privire la faptul că mai tîrziu, în cursul serii, el avea să dispară. Se va presupune că plecase la o altă serată sau la clubul său.

Beatrice era sigură că propria-i dispariție o să treacă la fel de neobservată. Nimeni nu acorda atenție unor văduve de o anumită vîrstă, decît dacă acestea erau foarte bogate sau aveau o reputație extrem de discutabilă.

În după-amiaza aceea, în sala de clasă de la Academie, Leo se străduise s-o convingă pe Beatrice să renunțe la ideea de a-l însoți. Ea ascultase politicos, pînă cînd o copleșise

Amanda Quick

plictiseala, și pusese piciorul în prag cu multă fermitate. În ciuda inteligenței lui, Leo putea să fie uneori extrem de încăpăținat.

– Trebuie să spun, murmură Winifred, că ei doi alcătuiesc o pereche frumoasă, nu-i așa? Sper ca Helen să remarce asta.

– Lady Hazelthorpe nu poate să nu remarce, o asigură Beatrice, sorbind din paharul cu limonadă. Toată lumea din sală a remarcat.

În timp ce îi privea pe Leo și pe Arabella, fu copleșită brusc de o ciudată nostalgie. Ea nu mai dansase de pe vremea în care îi făcea curte Justin, și dansurile acelea se limitaseră la jocurile populare de la adunările sătești. Singura ei experiență în materie de vals fusese atunci când se amuzase luînd lecții de la instructorul de dans al Arabellei, un francez.

Un foșnet și o tuse ușoară întreruseră reveria lui Beatrice. Întoarse capul și o văzu pe lady Hazelthorpe.

Într-o rochie de satin lila, Helen strălucea. Un superb turban de o nuanță asortată adăuga o oarecare înălțime – foarte necesară – trupului ei scund și plin. De încheietura mîinii ei durdulii atîrna, legănîndu-se, un elegant evantai. Expresia ochilor ei cenușii ca oțelul exprima un amestec de mînie și hotărîre.

Winifred schiță zîmbetul rece pe care un cavaler în armură îl adresează celuilalt înainte să răspundă la o provocare.

– Bună seara, Helen.

– Winifred, salută Helen, a cărei privire scînteietoare trecu repede la Beatrice. Doamnă Poole...

– Doamnă, îi răspunse Beatrice printr-o înclinare a capului. Frumoasă rochie.

INELELE AFRODITEI

Pentru scurt timp, Helen se lăsă abătută de la intențiile ei.

– Am descoperit-o de curînd pe cea mai minunată croitoreasă, spuse ea, madame d'Artois. Franțuzoaică, desigur. Costă o adevărată avere, dar merită. Știți, folosește numai cusătorese franțuzoaice.

Beatrice mai sorbi puțin din limonadă.

– Cînd e vorba de modă, conveni ea, nu există nimic care să se compare cu rafinamentul franțuzesc, nu-i așa?

– Întocmai, fu de acord Helen, zîmbindu-i lui Winifred cu un surîs din care parcă vedeai picurînd condescendența. Poate i-o voi prezenta pe fermecătoarea dumitale Arabella.

– Nu-i nevoie, replică Winifred, continuînd să fie atentă la ringul de dans, unde Leo și Arabella porneau într-un nou tur al sălii. Cunoaște foarte bine acel atelier de croitorie. De fapt, pentru acest sezon monden, am cumpărat toate rochiile ei de la madame d'Artois.

– Înțeleg, zise Helen, străduindu-se să se controleze. Își îngustă ochii, urmărind privirea lui Winifred. Pînă săptămîna aceasta nu-mi dădusem seama că familia voastră se cunoaște cu Călugărul Nebun.

– Oare am neglijat să menționez această relație? întrebă Winifred, prefăcîndu-se mirată. Dumnezeule! Trebuie să-mi fi scăpat din minte.

– Domnia sa contele de Monkcrest, interveni Beatrice rostind apăsate cuvintele, este un vechi prieten de familie. A avut amabilitatea de a ne vizita cît timp se află în oraș.

– Se vorbește că Monkcrest prospectează piața în vederea unei noi soții, adăugă Winifred, pe un ton confidențial.

Buzele lui Helen se strînseseră pînă deveniră o linie.

Amanda Quick

– A fost căsătorit și este văduv de mulți ani. Toată lumea știe că bărbații din neamul Monkcrest iubesc doar o dată în viață.

– Ce legătură există între dragoste și căsătorie? întrebă Winifred.

– Și-a căpătat moștenitorul, plus o rezervă, remarcă Helen, deschizându-și evantaiul cu un pocnet. Nu are de ce să se recăsătorească.

– Există și alte motive pentru care un bărbat s-ar putea decide să se însoare a doua oară, spuse Winifred.

Helen o săgetă cu o privire plină de răceală.

– De ce și-ar căuta Monkcrest o nouă soție, după toți acești ani în care s-a mulțumit cu văduvia lui?

– Nu, zău, Helen! zise Winifred acordându-i un surâs de femeie de lume. Sîntem amîndouă destul de bătrîne pentru a înțelege că domnii au anumite cerințe de ordin fiziologic.

– Aida-de! Pentru a-și satisface astfel de nevoi, un bărbat își ia o amantă.

– Poate că unui gentleman care își are căminul într-un loc îndepărtat, cum este Devon-ul, i-ar fi mai comod să aibă o soție și nu o amantă.

Învinsă, Helen schimbă tactica:

– Monkcrest este cam în vîrstă pentru Arabella, nu crezi?

– Mie îmi pare a fi în floarea vîrstei, o încredință Winifred, cu nonșalanță. Și foarte potrivit.

Beatrice își înăbuși un geamăt. Noroc că Leo era departe, pe ringul de dans. Nu i-ar fi plăcut să știe că devenise subiectul acelei conversații.

– Și totuși, continuă Helen să combată cu sportivitate, un

INELELE AFRODITEI

bărbat în vîrstă ar copleși-o probabil pe o fată tînă și inocentă, așa cum este Arabella.

– Eu una, ripostă Winifred, am socotit întotdeauna că există multe avantaje într-o căsătorie dintre o tînă și un gentleman mai matur. Bărbații mai vîrstnici sînt mai răbdători în problemele de natură intimă.

– Numai fiindcă au nevoie de mai mult timp pentru a ajunge la vigoarea necesară pentru a duce la îndeplinire astfel de probleme, i-o întoarse Helen.

Beatrice, care sorbea din limonadă, se înecă.

– Ai pățit ceva, draga mea? o întrebă Winifred, încruntîndu-se îngrijorată.

– Nu, nu, mulțumesc.

Tușind, Beatrice își deschise săculețul de mînă garnisit cu mărgelile ca să-și caute o batistă.

– Sigur nu ești bolnavă? insistă Winifred.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc, mătușă, o liniști Beatrice, recăpătîndu-și suflul. Își tamponă ochii înlăcrimați, apoi lăsă batista să cadă iar în săculeț, peste pistol. Limonada a nimerit pe partea cealaltă.

– Mă simt ușurată să aud asta, zise Winifred și se întoarse iarăși spre ringul de dans. Ah, iată-i aici! Realmente, sînt o pereche fermecătoare, nu ești de aceeași părere, Helen?

– Hmm, pufni Helen pe nas, urmărindu-i cu o privire mînioasă pe Leo și Arabella, care își croiau drum prin mulțime. Rămîn la părerea că este mult prea în vîrstă pentru ea.

– Dar scumpa noastră Arabella ar avea cel puțin satisfacția că el nu a luat-o de nevastă pentru averea ei, spuse Winifred,

Amanda Quick

gînditoare. Toată lumea știe că averea lui Monkcrest este imensă.

Un val de roșeață invadă chipul lui Helen.

– De fapt, ce vrei să zici cu asta, Winifred?

– Vai, nimic, draga mea Helen. Absolut nimic.

– Sper că nu.

– Și pe urmă, mai e și titlul, desigur, continuă Winifred.

Într-adevăr, nu poți ignora acest aspect, nu-i așa? Gîndește-te numai: Arabella noastră – contesă!

Helen se făcu vînată la față. Toți știau că, atunci cînd avea să-și capete propriul său titlu, Pearson avea să fie doar baron.

– Titlul lui Monkcrest se plătește! Helen își deschise brusc evantaiul și începu să-l agite cu mici mișcări smucite. Toată lumea știe că sînt niște excentrici. Unii spun chiar că depășește cu mult excentricitatea. Făcu o pauză, pentru a da mai multă greutate următoarelor ei cuvinte. Chestia asta o au în sînge, să știi. Nu degeaba sînt numiți Călugării Nebuni.

Brusc, discuția n-o mai amuză pe Beatrice.

– Mituri, minciuni și zonuri prostești, lady Hazelthorpe. Vă garantez că Monkcrest este mai inteligent decît majoritatea domnilor din lumea bună, dar asta nu înseamnă că e nebun, și nici măcar excentric.

– Nu iese fum fără foc, o informă Helen. Și de cîteva generații, în jurul familiei Monkcrest a fost mult fum.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcîie și se depărtă cu pași apăsați, pierzîndu-se în mulțimea de invitați.

Beatrice se uită în ochii scînteietori ai lui Winifred.

– Știu ce faci, mătușă, îi spuse, dar nu cred că este înțelept, să împingi lucrurile prea departe. Monkcrest a fost foarte

răbdător cu uneltirile tale. Ba chiar te-a sprijinit dansînd cu Arabella. Bănuiesc însă că are și el răbdarea lui. N-a venit la Londra pentru a deveni subiect de bîrfe.

– Ai dreptate, recunosc Winifred, puțin rușinată. Pe viitor voi încerca să mă abțin de la a-l folosi pentru a o lua peste picior pe Helen, deși mă simt tentată s-o fac.

Împreună cu Arabella, Leo se opri în fața lui Winifred. *Îi aruncă o privire lui Beatrice și își înălță sprîncenele, într-o întrebare mută. Ea se prefăcu că nu observă.*

– Arătai foarte bine pe ringul de dans, Arabella, spuse ea cu căldură. Rochia asta îți vine perfect.

– Mulțumesc, zise Arabella, întorcîndu-se apoi nerăbdătoare spre Winifred. Mi s-a părut că discutai cu lady Hazelthorpe?

– E adevărat, confirmă Winifred, făcînd o grimasă.

– Pearson este și el aici?

– Helen nu mi-a spus nimic în privința asta. Ți-a plăcut să dansezi cu domnul conte? schimbă Winifred vorba, adresîndu-i Arabellei un zîmbet.

– A fost foarte plăcut, răspunse Arabella, politicoasă. Vă mulțumesc, domnule.

În ochii lui Leo se aprinse o sclipire de umor amar.

– Plăcerea a fost de partea mea, o asigură el.

Arabella reveni imediat la Winifred.

– Ești sigură că lady Hazelthorpe n-a menționat dacă Pearson va fi sau nu aici în seara asta?

– Sînt sigură că, mai devreme sau mai tîrziu, își va face apariția, spuse Beatrice, cu convingere. Așa se întîmplă întotdeauna.

Amanda Quick

Arabella își mușcă buza și îi adresează lui Leo o privire acuzatoare.

– Sper că Pearson și mama lui își dau seama că dumneavoastră, domnule, sînteți doar un prieten de familie. N-aș vrea să înțeleagă greșit.

– Poate că ar trebui să clarific acest lucru, răspunse Leo, luînd-o pe Beatrice de braț fără a se osteni să-i ceară permisiunea. Veniți, doamnă Poole, să le arătăm tuturor că sînt în bune relații cu toată familia.

Beatrice ezită:

– Vă avertizez, domnule, că niciodată n-am valsat în public. Fără îndoială că voi fi foarte stîngace pe ringul de dans.

– Stîngăcia dumneavoastră se va potrivi de minune cu jalnica mea lipsă de agilitate juvenilă.

– Vă apasă vîrsta, domnule? întrebă ea, în timp ce el o antrena într-o piruetă.

– Nu există nimic mai umilitor decît să dansezi cu o tînără doamnă care cercetază înnebunită mulțimea, sperînd să zărească un alt bărbat, mai tînăr.

– Îmi pot imagina, zise Beatrice, zîmbind. Sărmana Arabella trece prin momente grele încercînd să-și ascundă afecțiunea față de domnul Burnby. Tinerele domnișoare nu înțeleg întotdeauna strategia măritişului.

– Nici tinerii domni nu înțeleg asta, replică Leo, pe un ton sec. De fapt, e chiar mai bine că Burnby nu se află aici în seara asta. Nu mă încîntă ideea de a fi provocat la duel.

– Dumnezeule, spuse Beatrice, încetînd să zîmbească, sînt sigură că domnul Burnby n-ar face o asemenea idioțenie.

INELELE AFRODITEI

– Sper. Din păcate, bărbații tineri sînt cam ușuratici și se aprind ușor.

– Vorbiți din experiență, domnule?

– Vorbesc în calitate de tată care a crescut doi fii, bombăni Leo.

– Înțeleg. Vă apreciez îngrijorarea. Cu toate acestea, a fost foarte amabil din partea dumneavoastră că ați dansat cu Arabella. Ați sporit imens interesul lady-ei Hazelthorpe pentru ea.

– Nu mi s-a părut că Arabella ar fi deosebit de recunoscătoare, replică Leo, chicotind.

– Mătușa Winifred vă este, cu siguranță. Beatrice își rotește o privire pe ringul de dans aglomerat, pentru a se încredința că nu se afla nimeni atît de aproape încît s-o poată auzi. A rămas stabilit, după miezul nopții? Cînd plecăm? întrebă în șoaptă.

– Beatrice, nu-mi place treaba asta, replică el, devenind brusc serios.

– Ți-ai exprimat foarte clar părerea în această problemă, domnule, dar amenințarea mea rămîne în picioare. Dacă nu mă ieși cu dumneata în noaptea aceasta, la farmacia doctorului Cox, mă voi duce acolo singură.

– Ești o femeie foarte inteligentă, Beatrice, dar în același timp al naibii de încăpățînată. Cea mai încăpățînată femeie cunoscută de mine vreodată.

– Se pare că ne potrivim de minune, domnule, replică ea, adresîndu-i cel mai cuceritor surîs al ei. Cînd e vorba de încăpățîinare, nimeni nu te poate întrece.

Gangul din spatele farmaciei doctorului Cox mirosea a urină și a gunoaie în putrefacție. Beatrice, îmbrăcată cu pantalonii și cu cămașa pe care Lucy le modificase pentru ea în acea după-amiază, pășea cu grijă pe pietrele unsoase ale caldarîmului, luminate de o rază subțire și rece pe care luna o lăsa să răzbată printre nori.

Leo, cu doi pași înaintea ei, purta o manta de vizitiu, cu multe pelerine, și o pălărie trasă pe frunte. Într-o mână ținea o lanternă, încă neaprinsă.

– De ce nu ți-ai adus cîinele? șopti Beatrice.

– Elf este folositor, dar nu poate trece neobservat. Îl folosesc doar în anumite situații.

– Înțeleg.

– L-am adus atunci cînd m-am întîlnit cu Ginwilly Jack. Dacă ar fi zărit pe-aici a doua oară, Elf ar atrage atenția și nu avem nevoie de așa ceva în noaptea asta.

– Da, desigur. (M-aș fi simțit mai în siguranță dacă ar fi și Elf cu noi, gîndi Beatrice.) Ideea de a face o percheziție în farmacia doctorului Cox părușe absolut rațională, la lumina zilei, ba chiar excitantă, dar noaptea căpătase o conotație primejdioasă. După argumentele și amenințările pe care le folosise pentru a-l sili pe Leo s-o ia cu el, Beatrice decise că nu e cazul să-și exprime temerile.

Leo se opri în fața unei uși înguste.

– Asta este. Ține minte, să faci numai ceea ce îți spun. E limpede?

– Da, da, cît se poate de limpede. Nerăbdătoare, Beatrice își freca mîinile. După multe și aprinse tratative purtate în

INELELE AFRODITEI

trăsura care-i adusese, acceptase să se supună ordinelor care implicau probleme serioase legate de siguranța ei. Ți-am dat cuvîntul meu. Ei, și-acum, hai să-i dăm drumul!

Leo încercă clanța.

– E încuiată.

– Mi se pare normal, zise Beatrice, privind la ferestrele neluminate ale catului de deasupra farmaciei. Ești sigur că doctorul Cox nu doarme în locuința lui, acolo sus?

– Am făcut cercetări, răspuse Leo, alegînd o mică tijă metalică dintr-un set pe care-l adusese cu el. Nimeni nu pare să știe cu exactitate unde se află doctorul Cox în momentul acesta. Am fost asigurat că astăzi n-a fost văzut în cartier.

– Crezi că e plecat din oraș?

– Se poate.

Beatrice urmări cu interes cum manevra Leo șperaclul.

– Unde ai învățat să faci asta?

– Bunicul meu susținea că am moștenit ceva din îndemnarea tatălui meu care era pasionat de mecanică. Ah, uite că am reușit!

Leo împinse cu prudență ușa.

Senzația că ceva nu era în ordine o cuprinse brusc pe Beatrice. Mirosul neplăcut din interior o făcu să strîmbe din nas.

– Ce naiba e duhoarea asta? întrebă.

– Stai aici! îi porunci Leo, după care trecu repede pragul ușii. Puse lanterna pe o bancă din apropiere și o aprinse.

O strălucitoare lumină gălbuie lăsă să se vadă interiorul farmaciei. Borcanele de sticlă prăfuite de pe rafturi sclipeau slab. Zărind ceva ce părea să fie un maldăr de zdrențe zăcînd în

Amanda Quick

mijlocul pardoselii, Beatrice se încruntă. Apoi văzu pe covorul vechi o pată întunecată. Era sînge închegat.

Cadavrul zăcea cu fața în jos.

– Dumnezeule sfinte! Este... este...

– Da. Nu-i nevoie să te apropii. Cu lanterna în mîină Leo se apropie de cadavru. Cu vîrful cizmei împinse puțin o mîină înmănușată, lipsită de viață. Cred că doctorul Cox a fost ucis în urmă cu mai multe ore. E greu să-ți dai seama cu precizie.

Lui Beatrice i se făcu, brusc, greață.

– Cine l-o fi omorît?

– Excelentă întrebare, zise Leo, ridicînd lanterna și rotindu-se lent, ca să cerceteze cu privirea încăperea. Nimic n-a fost deranjat. Nu există nici un semn de luptă. Cel care a fost aici a avut un singur scop.

– Acela de a-l omorî pe doctorul Cox.

– Așa se pare.

Leo ocoli cadavrul și se îndreptă către un birou mare, uzat de trecerea timpului, care ocupa unul din pereți. Puse lanterna pe un raft și se apucă să deschidă sertarele.

Beatrice inspiră adînc încercînd să se liniștească, dar mirosul din încăpere o îngreșă.

– O să ți se facă rău? întrebă Leo, continuîndu-și cercetările.

– Nu, răspuse ea, închizînd ochii. Am mai văzut în viața mea morți.

– Da, însă mă îndoiesc că ai văzut oameni uciși, remarcă el, răsfoind repede un teanc de hîrtii. Nu-i același lucru.

– Ai dreptate, recunosc ea, fiindu-i recunoscătoare pentru

neșteptata dovadă de înțelegere. Asta o ajută să-și revină.

Cînd consideră că se putea stăpîni, străbătu magazinul, alăturîndu-i-se lui Leo.

– Ce anume cauți? îl întrebă.

– Nu știu. Întoarse repede foile unui registru contabil de farmacie. Ceva ce să ne dea indicii despre ucigaș.

– Nu mai departe decît în după-amiaza asta începusem să bănuiesc că în spatele întregii afaceri se afla doctorul Cox.

– S-ar putea, totuși, să fi fost implicat. Interesant, adăugă Leo, încruntîndu-se la vederea unei însemnări din registru.

– Ce este? Beatrice se înălță pe vîrfurile picioarelor ca să se uite peste umărul lui.

– O înregistrare a unor plăți făcute de unchiul tău răspuse Leo, închizînd registrul. E posibil să existe și alte înregistrări interesante. Voi lua acest registru pentru a-l studia mai tîrziu.

Leo continuă să scoțoască metodic încăperea, oprindu-se cînd și cînd ca să ia vreun borcan de pe un raft, sau ca să se uite în vreun recipient cu capac.

Privirea lui Beatrice căzu pe niște mici flacoane de sticlă aflate într-un dulap de lîngă ea. Își aminti că madame Virtue îi spusese că unchiul Reggie băuse dintr-un flacon cu puțin timp înainte de a muri.

– Doctorul Cox trebuie să fi avut un amestec în moartea unchiului Reggie, zise ea. Este singurul lucru care pare rațional. Și tot el trebuie să fi furnizat somniferul pe care l-a băut domnul Saltmarsh.

– De acord. Este greu de crezut că există două persoane implicate în această afacere, care să fie experte în preparate primejdioase.

Amanda Quick

– Dar cine l-a omorât pe doctorul Cox? Și de ce?

Leo se lăsă pe vine în spatele tejghelei și se uită cu atenție la obiectele care fuseseră depozitate pe rafturile de acolo.

– Poate că doctorul nu mai era util, zise el.

– Sau poate cerea prea mulți bani pentru otrăvurile lui?

– Cine știe? Indiferent ce-a făcut, este clar că a mers prea departe. Cineva s-a decis să scape de el.

– Leo, spuse Beatrice înfiorându-se, prea mulți oameni mor în afacerea asta. Îmi fac griji pentru Clarinda.

– Ar trebui să fie în siguranță. Nimeni nu știe de legătura ei cu noi.

– Nu cred că mai putem presupune asta, replică Beatrice. Zici că i-ai avertizat deja pe domnul Sibson și pe madame Virtue. Trebuie s-o prevenim și pe Clarinda. Sîntem foarte aproape de locuința ei, nu-i așa?

– La depărtare de două străzi.

– Trebuie să ne oprim la ea și să-i spunem că s-ar putea să se afle în pericol. Poate că ar trebui să-i dăm suficienți bani ca să poată pleca o vreme din oraș.

– S-ar putea să ai dreptate, recunosc Leo, ridicându-se încet în picioare. Afacerea asta devine tot mai încurcată. Nu vreau s-o am pe Clarinda pe conștiință.

Ajunseră pe strada pe care locuia Clarinda fără incidente. Din cînd în cînd, Beatrice auzea răsunînd în noapte rîsete de bețivi, dar nu-i acostă nimeni.

Intrară neobservați pe Cunning Lane. Leo încetini pasul.

– La ora asta Clarinda trebuie să fie în pragul casei, așteptînd cîteva haimanale de la Pisica Beată, zise el.

INELELE AFRODITEI

Beatrice își strânse mai bine haina în jurul trupului.

– Sper că atunci când se va termina afacerea asta, te va asculta în privința cumpărării cârciumii.

– Nu poți salva pe cineva care nu vrea să fie salvat, Beatrice.

– Vorbești ca Lucy, mormăi ea.

– Ce naiba vrei să zici?

– Las-o baltă. Noi îi datorăm foarte mult Clarindei, Leo. Cine știe ce ni s-ar fi întâmplat în urmă cu două nopți, dacă Ginwilly Jack și prietenii lui ne-ar fi găsit.

– Nu-i nevoie să-mi reamintești. Leo se opri în fața binecunoscutului intrând întunecos. Acesta-i locul în care-și desfășoară ea activitatea.

Beatrice înaintă cu câțiva pași, ca să vadă mai bine în întuneric.

– Clarinda? Sînt eu, Beatrice Poole.

Nu primi nici un răspuns. Un fior de groază străbătu șira spinării lui Beatrice.

– Clarinda?

– Nu-i aici, zise Leo. Se dădu puțin înapoi, ca să se uite în sus, la fereastra Clarindei. Nu este lumină în camera ei, observă el.

– Oh, Dumnezeu! Ceva nu-i în ordine, Leo. Sînt sigură de asta.

– Liniștește-te. Este târziu. Poate că s-a dus la Pisica Beată.

– Nu, s-a întâmplat ceva înspăimîntător. Simt asta. Trebuia să trecem pe aici mai devreme. Beatrice încercă ușa. Este încuiată.

– Lasă-mă pe mine.

Amanda Quick

Beatrice se trase deoparte și se uită îngrijorată cum Leo meșterea încuietoearea. Deși i se păru că durează o veșnicie, Leo o deschise în câteva secunde.

Beatrice se grăbi să intre în micul coridor.

– Repede, lumina!

Ascultător, Leo aprinse lumina și o urmă pe Beatrice în susul scării șubrede.

– Dacă am sosit prea târziu? șopti Beatrice, alergând de-a lungul coridorului care ducea spre camera Clarindei.

Leo nu răspunse. O ajunse din urmă pe Beatrice în fața ușii Clarindei.

– Mă voi ocupa eu de asta, îi spuse, bătînd ușor în ușă.

Nu se auzi nici un răspuns.

Beatrice era disperată.

– Deschide ușa, Leo! îl rugă. Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

După câteva secunde, cu un scîrțîit de protest, ușa se dădu de perete. Lumina lanternei lui Leo se răspîndi pe pat și pe lada veche care-i slujea Clarindei drept masă.

Beatrice zări conturul unei siluete care zăcea complet nemișcată sub cuvertură.

Apoi lumina lanternei făcu să sclipească un mic flacon aflat pe lada de lîngă pat. Era identic cu cele pe care le văzuse ea în farmacia doctorului Cox.

– *Clarinda! Nu!*

15

Ce dracu' ...?

Clarinda se ridică brusc în șezut, trăgându-și cuverturile pînă la bărbie. Gura i se deschise, slobozind un țipăt strident.

– Ești în viață! strigă Beatrice, repezindu-se spre pat. Dumnezeule, ești în viață!

– Bine'nteles că sînt în viață, țipă Clarinda. Ce naiba căutați voi doi în dormitoru' meu?

Leo, care tocmai punea lanterna pe ladă, tresări.

– Dacă amîndouă v-ați abține să țipați în halul ăsta, am putea să nu atragem o atenție nedorită.

– Nimănu-i din cartieru' ăsta n-o să-i pese de cîteva țipete ce vin din camera asta, zise Clarinda, înălțînd din umeri. Ce faceți aici?

– Ești în viață! Beatrice se prinse cu mîinile de pervazul ferestrei și se lăsă jos, nespus de ușurată. Trebuie să ne ierți că

Amanda Quick

te-am speriat de moarte, Clarinda. Imaginația mea a luat-o razna.

– Un efect cât se poate de previzibil, rezultat dintr-o exagerată toleranță față de romanele de groază, bombăni Leo, ignorând privirea mînioasă a lui Beatrice. Din cîte văd, te simți foarte bine, Clarinda?

– Absolut exact, domnu'. Cu trăsăturile fine ale feței sale întrucîtva alterate, se uita uimită de la unul la altul. Ce-i cu toată tevatura asta? Sper că voi doi nu v-ați întors aici în noaptea asta cu gîndu' de-a aranja o petrecere în trei. Io nu mai fac troica asta scîrboasă.

– *Ménage à trois*, o corectă Beatrice, absentă. Clarinda, nici nu-ți închipui ce speriați am fost cînd nu te-am văzut la parter!

– Chiar așa? Clarinda se săltă într-o poziție mai comodă, sprijinindu-se de tăblia patului. Purta o cămașă de noapte. De ce v-ați speriat?

La vederea sînilor dezgoliți ai Clarindei, Beatrice clipi des.

– Te-ar deranja să... ăă... să te acoperi?

– Ă? Clarinda își coborî privirea spre pieptul ei dezvelit. Oh, îmi pare rău. În meseria mea, ajungi să te obișnuiești să stai în pielea goală. Îndatoritoare, își trase iar cuverturile pînă în dreptul umerilor. Adică, *fosta* mea meserie. Acu' ziceți-mi despre ce-i vorba!

– Este o poveste lungă, spuse Leo, proptindu-se cu un umăr de perete și încrucîșîndu-și brațele. În rezumat, avem toate motivele să credem că s-ar putea să te afli în primejdie pentru că ai acceptat să ne ajuți.

INELELE AFRODITEI

– De ce aş fi în primejdie? întrebă Clarinda, nedumerită. Nimeni nu ştie de micul nostru aranjament, domnule, şi nici de faptul că v-am lăsat să vă ascundeţi în camera mea acu' două nopţi.

– Din păcate, spuse Leo pe un ton calm, e posibil să existe cineva care ştie mai mult decât am crezut noi.

– Nu pricep.

Beatrice luă flaconul de pe ladă. Cu prudenţă, scoase dopul şi adulmecă uşor. Un miros neplăcut o făcu să-şi depărteze foarte repede nasul de recipient.

– De unde ai făcut rost de mixtura asta? o întrebă pe Clarinda.

– Ăsta? Clarinda se uită la flacon cu indiferenţă. Mi l-a dat azi cineva. Mi-a zis că mă fereşte să rămân gravidă.

În tăcere, Beatrice schimbă o privire cu Leo. Spera să nu fi ajuns prea târziu.

Leo îşi îndreptă iar atenţia spre Clarinda.

– Cine e cel care ți-a dat flaconul?

Clarinda se încruntă.

– Un băiat de pe stradă, unu' de-i zise Simon, răspunse ea. Locuieşte în cartier. Face şi el ce poate. Şterpeleşte de prin buzunare, se ocupă cu comisioane, treburi de felu' ăsta. E băiat bun. Foarte serviabil.

– Ți-a spus de unde a căpătat flaconul? întrebă Beatrice.

– Zicea că i-a dat-o doctoru' Cox şi că a făcut-o ca să-şi regleze conturile.

– Doctorul Cox se foloseşte de serviciile dumitale? o întrebă Leo, uitându-se cu atenţie la ea.

Amanda Quick

– Se obișnuise să vină pe-aci din când în când... În scopuri științifice, spunea el. Clarinda făcu o grimasă.

– Ce scopuri științifice? insistă Leo.

– Îi plăcea să experimenteze unele dintre poțiunile pe care le inventa pentru vindecarea impotenței.

– Cox suferea el însuși de acest neajuns?

– Da. E trist de spus, zise Clarinda, fluturându-și o mână, da' nici una din poțiuni nu părea să aibă efect asupra lui. În ultimele câteva luni n-a prea venit pe- aici. Presupun că, pur și simplu, a renunțat și a-nțetă să mai experimenteze pe el însuși.

Pulsul lui Beatrice se acceleră.

– Dar spuneai că ți-a trimis poțiunea asta ca să vă reglați conturile?

– Asta-i ce mi-a zis Simon. Clarinda înălță din umeri. Io nu-mi amintesc ca el să-mi fi datorat ceva. I-am zis lu' Simon s-o ia înapoi, da' el a zis că nu putea să facă asta, fără să înapoieze bănuții cu care îl plătise doctoru' Cox.

– Așa că ai luat flaconul, rezumă Beatrice situația, simțind că i se moaie genunchii.

– Părea lucrul cel mai simplu.

Leo se depărtă de perete și se îndreptă spre fereastră.

– Știi unde-l pot găsi pe tânărul Simon?

– Țsta ba vine, ba pleacă. Uneori pierde timpu' pe lângă Pisica Beată. Așa cum ziceam, este un puști cumsecade. Ce vreți cu el? întrebă Clarinda, încruntându-se.

– Vreau doar să-i pun câteva întrebări, răspunse Leo, privind spre stradă.

– Ei bine, bănuiesc că nu-i nici un rău în asta, spuse

INELELE AFRODITEI

Clarinda. Da' n-o să vă poată zice nimic mai mult decît mi-a zis mie.

– Ai fără îndoială dreptate, conveni el. Pe toți dracii! adăugă apoi, strîngîndu-și pumnul. Chestia asta crește ca o buruiană otrăvitoare. Trebuie să-i găsim rădăcina!

– Clarinda, întrebă Beatrice, cînd ți-a adus Simon flaconul acesta?

– În după-amiaza asta.

Beatrice se uită la Leo.

– Probabil a fost omorît doar cu cîteva ore în urmă, spuse Leo pe un ton calm. Poate în primele ore ale serii.

– După ce-i trimisese Clarindei flaconul.

– Poate că în momentul acela a decis cineva că el nu mai era util.

– Omorît? întrebă Clarinda, încremenind. Doctorul Cox a murit?

– Da, zise Beatrice. Acesta-i motivul pentru care ne aflăm aici. Spui că nimeni nu știe că ne-ai ascuns aici acum două nopți?

– Da, sînt sigură de asta, confirmă Clarinda, uimită. N-am spus nimănui și, dacă v-ar fi văzut cineva, pot pune pariu pe juponul dumitale că Ginwilly Jack ar fi venit să-mi bată cu pumnii în ușă.

– Crezi că-i posibil să știe cineva de aranjamentul dumitale financiar cu mine? întrebă Leo.

– N-am spus nimănui, domnu'.

– Cineva, zise Leo după cîteva clipe de tăcere, ar fi putut să mă vadă stînd de vorbă cu dumneata, atunci cînd am ieșit din prăvălia lui Sibson.

Amanda Quick

– Oricine ar fi presupus că îmi făceam pur și simplu meseria, replică Clarinda. Și că dumneavoastră ați refuzat să urcați în camera mea. Nu s-ar fi gândit la nimic altceva.

– Doar dacă n-a observat că ți-am dat ceva bani pentru servicii neprestate.

– Și dacă a aflat că ești pe cale să cumperi Pisica Beată și se întreabă cum de ai atâția bani după convorbirea cu Monkcrest, interveni Beatrice.

În încăpere se lăsă o scurtă, dar apăsătoare tăcere.

– Da, spuse Leo în cele din urmă. Știrea va isca unele întrebări, nu-i așa?

– Nu multe femei cu meseria mea fac destui bani ca să cumpere o cârciumă, asta e, nu?

– Într-adevăr, răspuse Leo.

– Este clar, zise Beatrice aruncând o privire spre flacon, că cel care se află în spatele acestei afaceri crede că dumneata știi prea multe. Totuși, omorul implică întotdeauna un risc serios pentru făptaș. Întrebarea e ce l-a făcut pe doctorul Cox să se hotărăscă să te otrăvească tocmai astăzi?

– Vreți să ziceți că în sticluta aia este otravă? întrebă Clarinda, cu ochii măriți de spaimă.

– Foarte posibil, confirmă Beatrice, dînd din cap.

Leo i se adresă Clarindei:

– Acum două nopți ai afirmat că n-ai văzut nimic ieșit din comun în magazinul lui Sibson.

– Țasta-i adevăru'.

– De atunci încoace, ai văzut ceva neobișnuit?

– Nu, răspuse Clarinda. Astăzi, în partea străzii pe care

INELELE AFRODITEI

locuiește el, era liniște. A venit pe-acolo unu' din clienții lui permanenți, asta a fost tot.

– Când a venit clientul acela? se interesă Beatrice.

– În jur de amiază. Tocmai ieșeam de la Pisica Beată, cu o plăcintă cu carne. Mă gândisem că atunci când aveam să preiau Pisica, o să fac plăcinte mai bune. Le trebuie mai multe condimente. Și cred că o să adaug în meniu și niște piftie din urechi de porc și conserve de țipar.

– Ai observat ceva neobișnuit la clientul acela al lui Sibson? întrebă Leo.

– S-a certat zdravăn cu Sibson, da' asta nu-i o noutate. O mulțime de clienți de-ai lu' Sibson se înapoiază ca să facă reclamații. I-am spus io, odată, că, pînă la urmă, nu-i bine să-ți înșeli clientela. Da' n-a vrut să mă asculte.

– Ai auzit, din întâmplare, pentru ce se certau? vru Beatrice să afle.

– Cîte-o frîntură, răspunse Clarinda, uitîndu-se la ea. Ceva despre o statuie din muzeu. Probabil una dintre falsurile lu' Sibson. Clientu' era de-a dreptu' furios, zău așa. Îl auzeam și prin ferestre. Aproape că m-a trîntit cînd a ieșit ca o furtună pe ușa din față. M-a și înjurat, pe cuvîntu' meu. Nu era un gentleman ca dumneavoastră, domnu'.

– Îl poți descrie pe omul acela? întrebă Leo.

– Credeți că ar putea fi important?

– Posibil.

– Tipu' arată tare bine, cu păru' ăla de culoarea aurului. De chipeș e chipeș. Întotdeauna poartă un pardesiu de bună calitate. Să tot aibă vreo treizeci de ani.

– Poartă cumva ochelari? întrebă Leo.

Amanda Quick

– Nu..

– Dumnezeule, exclamă Beatrice, uitându-se repede la Leo. Doar nu bănuiești...? Crezi că-i posibil să fie...?

– Marele tău admirator? continuă Leo fraza, pe un ton sec. E foarte posibil să avem de-a face cu domnul Saltmarsh.

– Dar Clarinda zice că individul acela nu purta ochelari.

– Poate că nu-i poartă mereu, replică Leo, înălțînd din umeri.

– E posibil să fi întreprins, pur și simplu, alte cercetări, sugerează repede Beatrice.

– Ne-a dat cuvîntul său că se va limita la aflarea numelui noului proprietar al Muzeului Trull.

– Da, știu, însă... încep Beatrice să protesteze, dar renunță.

Clarinda se uită de la Beatrice la Leo și iar la Beatrice.

– Ce este? Ce se întîmplă?

– Clarinda, răspuse aceasta, oftînd, domnul conte și cu mine considerăm că ar fi mai bine să pleci o vreme din oraș. Îți vom da destui bani pentru a petrece o săptămîină sau două la țară.

– Să plec din oraș? repetă Clarinda, în ai cărei ochi se citi imediat revolta. Da' nu pot să fac una ca asta! Peste două săptămîni o să devin proprietara Pisicii Bete. Totu-i aranjat. Tom a zis că o să încheiem contractu' pe întîi, luna viitoare.

Leo scoase din buzunar cîteva bancnote.

– În cazul acesta, stai departe de oraș pînă în ziua în care urmează să preiei cîrciuma. Nu te frămînta. Cît timp vei fi plecată, voi sta eu cu ochii pe local.

– Da' io nu vreau să plec! se văită Clarinda. Întreaga mea viață e pe cale să se schimbe!

Întinzînd brațul, Beatrice îi atinse mîna.

– Ascultă-mă, îi spuse. Cineva a încercat astăzi să te otrăvească. Doctorul Cox, care ți-a trimis flaconul, a fost ucis. E posibil ca în toate acestea să fie implicat individul pe care l-ai văzut azi-dimineață la magazinul lui Sibson.

– Încep să cred că și Sibson e amestecat în ticăloșia asta, zise Leo. S-ar putea ca dumneata să fi văzut prea multe, astăzi, cînd ai fost martora discuției dintre Sibson și clientul lui. S-ar putea ca acesta să fi fost motivul pentru care ți-a trimis Cox flaconul.

– Pe toți dracii! ocări Clarinda cu încăpăținare.

– Te rog, Clarinda, o imploră Beatrice. Promite-mi că vei dispărea cîteva zile din oraș! Fă asta, de dragul meu!

– Oh, bombăni Clarinda. Nu vreau să fiu omorîță tocma' înainte de a-mi începe noua profesiune. Îl privi îngrijorată pe Leo. Mi-ați promis că n-o să-l lăsați pe Tom să vîndă Pisica Beată nimănui altuia, cît oi fi io plecată, nu-i așa?

– Îi voi cere avocatului meu să se ocupe de toate amănunțele privind cumpărarea în numele dumitale, o asigură Leo. Cînd te vei înapoia, nu va exista nici o problemă – vei fi proprietara Pisicii Bete.

– În cazul ăsta, e în regulă. Beatrice, adăugă Clarinda rotindu-și privirea prin mica ei cameră, cred că ar fi bine să-mi adun lucrurile. Trebuie să mă duc devreme la locu' de unde se iau trăsurile pentru călătorii. Cursele încep să plece încă din zori. Ochii îi străluciră. Bine-nțeles, cînd o să mă-ntorc, n-o să

Amanda Quick

mai locuiesc în camera asta. O să mă duc de-a dreptu' în noua mea locuință de deasupra cârciumii.

– Îți mulțumesc, Clarinda, spuse Beatrice, offînd ușurată. Voi dormi mai bine știind că ești în siguranță.

– De parcă n-aș fi în stare să am grijă de mine! replică Clarinda, înălțînd privirea spre tavan.

Beatrice privi flaconul din mîna ei.

– Trebuie să-ți mai pun o întrebare, zise ea.

– Da?

– Îi sînt mai mult decît recunoscătoare Cerului că nu te-ai atins de otrava din sticluța aceasta. Spune-mi cum de n-ai făcut-o?

Clarinda pufni ușor pe nas, disprețuitor.

– Dumnezeu n-a avut nimic de-a face cu asta. N-am băut otrava din cauză că-s pe cale să trec la altă meserie.

– Poftim? se miră Beatrice, clipind des.

– De ce s-o fi băut? Acu' nu-mi mai trebuie nici o poțiune care să mă ferească să rămîn gravidă. După ce mi-ați făgăduit c-o să mă ajutați să cumpăr Pisica Beată, am încetat să mai aduc clienți aci, în camera mea.

– Puțin a lipsit, spuse Beatrice, trecînd repede pragul camerei sale de lucru. Aruncă pe o canapea bocceaua care conținea rochia ei, condurii de dans și mănușile.

– Da, conveni el, îndreptîndu-se spre șemineu și lăsîndu-se într-un genunchi pentru a răscoli tăciunii, care se reaprinseseră. Nu-i nevoie să-mi reamintești acest lucru.

Beatrice se duse la biroul ei și se lăsă să cadă în fotoliu.

INELELE AFRODITEI

Își sprijini coatele pe lemnul de mahon lustruit și-și aplecă fruntea, cuprinzându-și-o în mâini.

– Dumnezeule sfinte, nici nu mă pot gândi la asta! Singurul motiv pentru care n-a băut poțiunea doctorului Cox a fost că intenționa să-și schimbe profesiunea din cea de prostituată în cea de cârciumăreasă!

– Îmi cer scuze pentru ceea ce am spus ceva mai devreme, cum că asemenea femei nu pot fi salvate, zise Leo, ridicându-se din fața șemineului. Tu ai salvat viața Clarindei.

– Nu, îl contrazise Beatrice, înălțându-și privirea spre el. Nu eu i-am salvat viața.

Leo se duse la măsuța cu băuturi și luă sticla cu coniac.

– Dacă n-ai fi convins-o că va primi suficienți bani pentru a cumpăra Pisica Beată, Clarinda ar fi continuat să-și practice vechea meserie și, foarte probabil, ar fi băut otrava.

– S-a salvat ea însăși, insistă Beatrice, ridicând încet capul. A profitat de șansa ce i se oferea și, în modul acesta, și-a salvat viața. Nu oricine se folosește de prilejuri atunci când i se oferă, știi bine. Se gândi la tinerele pe care ea și Lucy le pierduseră pe străzi de-a lungul anilor.

– Știu foarte bine acest lucru, spuse Leo, turnând coniac în două pahare.

Îi întinse lui Beatrice unul, și pe-al său îl înălță în semn de salut. În cinstea ta, Beatrice. Și în cea a formidabilei Clarinda.

– Cu siguranță voi bea în cinstea Clarindei. Fie ca ea să facă avere și să-și găsească fericirea în afacerea cu cârciuma.

Beatrice luă o înghițitură zdravănă de coniac și-i simți fierbințeala de-a lungul gîtlejului, pînă în stomac. Când își

Amanda Quick

recăpătă respirația, puse jos paharul, cu mare grijă, și se uită la pendulă. Era aproape ora cinci dimineața. În casă domnea liniștea. Doamna Cheslyn dormea în apartamentul ei de la parter. Winifred și Arabella nu se întoarseră încă.

– Va fi în siguranță în nord, nu-i așa?

– Clarinda? Da, așa cred. În următoarele două zile va fi înconjurată de tovarășii ei de călătorie. După aceea, se va pierde printre oamenii de la țară. Este o tânără inteligentă. În plus, știe că se află în primejdie și va fi prudentă.

– În afacerea asta otrava e nelipsită, șopti Beatrice.

– Cox n-a fost otrăvit, îi aminti Leo. A fost împușcat de la foarte mică distanță.

– Adevărat, recunosc Beatrice, revenindu-i în minte imaginea cadavrului zăcînd într-o baltă de sînge închegat. Cine l-a ucis pe cel care otrăvea?

– Poate persoana care l-a angajat ca să prepare otrava. Sau unul dintre complicii săi.

– Dumnezeu, Leo, ce încurcată a devenit afacerea asta!

– Da, fu el de acord. Se așeză pe un colț al biroului și privi în fundul paharului său cu coniac. Dar cred că, în sfîrșit, avem cîteva fire pe care să le urmărim.

– Te referi la legătura dintre domnul Saltmarsh și domnul Sibson?

– Întocmai.

– Presupunînd că domnul Saltmarsh este cel pe care l-a văzut astăzi Clarinda, faptul nu e chiar surprinzător, nu-i așa? Domnul Saltmarsh ne-a spus că este extrem de interesat de lumea antichităților. Este logic ca el să-l cunoască pe domnul Sibson.

INELELE AFRODITEI

– O legătură cu Sibson nu înseamnă nimic, dar cearta pe care a auzit-o Clarinda, urmată de atentatul la viața ei nu pot fi trecute așa de ușor cu vederea. Beatrice se încrunță.

– Momentul ales pentru livrarea flaconului cu otravă, zise ea, pare să stabilească o legătură între cei trei bărbați – Cox, Sibson și Saltmarsh.

– Este posibil ca atunci când a ieșit furios din magazinul lui Sibson și s-a ciocnit de Clarinda, Saltmarsh să fi intrat în panică, la gândul că ea auzise prea multe.

– Dacă mai știa și că tu ai stat de vorbă cu Clarinda după ce l-ai vizitat prima oară pe Sibson, și dacă avea cunoștință de faptul că ea căpătase de curînd destui bani pentru a cumpăra cîrciuma, s-ar putea să fi tras concluzia că-l spiona.

– Așadar, Saltmarsh s-a dus de-a dreptul la Cox și i-a cerut să prepare un flacon cu otravă, care i-a fost trimis apoi Clarindei.

Beatrice ciocăni cu un deget în tăblia mesei sale de lucru.

– Pare cam trasă de păr varianta asta.

– Situația devine clipă de clipă tot mai gravă.

– Crezi că statuia pentru care se certau domnul Saltmarsh și domnul Sibson era Afrodita alchimistului?

– Cred că da.

– Clarinda zicea că a auzit ceva în legătură cu un muzeu, spuse Beatrice, privindu-l pe Leo drept în ochi. Există numeroase statui, în multe muzee din Londra.

– Dar unchiul tău pare să fi fost atras de un anumit muzeu, îi aminti Leo. Cel al lui Trull.

– Da. S-ar părea că localul acela se află în centrul întregii afaceri. Beatrice se gîndi la atmosfera apăsătoare din încăperea

Amanda Quick

subterană. Trebuie să-ți mărturisesc, Leo, că locul acela nu mi-a plăcut deloc.

– Ți-am spus, e plin de falsuri și imitații de-ale lui Trull.

– Nu, era altceva... zise Beatrice lăsându-și fraza neterminată. Nu știa cum să explice.

– Îți respect intuiția cu privire la acest subiect, declară el, cu un zîmbet ușor ironic.

– Leo, dacă Sibson, Saltmarsh și doctorul Cox erau toți implicați într-un plan ce urmărea găsirea Inelelor și a statuii, de ce să fi fost ucis Cox?

– O ceartă între hoți, eventual.

Ea își mușcă buza de jos, reflectînd asupra acestei posibilități.

– Domnul Saltmarsh a fost drogat la Muzeul Trull. Dacă ar fi făcut parte din conspirație n-ar fi băut ceaiul „aranjat“ de doctorul Cox.

– Nu știm cu certitudine dacă a băut ceaiul acela, așa cum a pretins el. Spuneai că ai simțit un miros ciudat, dar e posibil ca el să fi vărsat în mod intenționat puțin din acea otravă, pentru a-și susține povestea.

– Da, presupun că e posibil. Beatrice se sprijini de spătarul fotoliului și își împreună mâinile. Dar e tot atît de posibil și ca domnul Saltmarsh să fie nevinovat. Nu trebuie să ne pripim să tragem concluzii.

– În cazul acesta, pripeala n-ar constitui o greșală chiar atît de mare, replică Leo pe un ton sec. O văd mai degrabă ca pe un pas scurt către o presupunere eminentemente rațională.

– Ai avut ceva împotriva domnului Saltmarsh încă de la început.

INELELE AFRODITEI

– Nu fac altceva decît să mă uit la fapte și să trag concluziile evidente.

– Ei bine, dacă mă-ntrebi pe mine, nu există nici o concluzie. Întreaga afacere devine din ce în ce mai tenebroasă. Trebuie să găsim Inelele unchiului Reggie, Leo, adăugă Beatrice, coborîndu-și privirea spre mîinile ei împreunate. Acum e vorba de mult mai mult decît de moștenirea Arabellei. Unchiul meu a fost cu siguranță asasinat. Doctorul Cox de asemenea. Cineva a încercat s-o omoare pe Clarinda. Cine știe ce se va mai întîmpla?

– Liniștește-te. În noaptea asta nu putem face nimic. Amîndoi avem nevoie de odihnă. Mîine, cînd vom fi în stare să gîndim mai limpede, vom lua la bani mărunți informațiile pe care le-am căpătat și vom încerca să deslușim misterele.

– S-ar putea să nu avem suficient timp.

– Dimpotrivă, o contrazise Leo. Cred că moartea lui Cox ne asigură un oarecare răgaz.

– Ce te face să crezi?

– Așa cum ai remarcat mai devreme, omorul atrage o atenție nedorită. Cel care l-a împușcat pe Cox va sta în umbră o vreme. Ticălosul știe că eu voi întreprinde cercetări în această problemă.

– Foarte probabil.

– Nu cred că pe tine te-ar amenința o mare primejdie, continuă Leo, gînditor. Moartea unui vraci nu va face multă vîlvă. Dar dacă ție ți s-ar întîmpla ceva...

– Și dacă s-ar afla că eu sînt totodată doamna York, s-ar isca o mulțime de speculații și de bîrfe, îi continuă Beatrice gîndul. Da, înțeleg ce vrei să spui. Mă îndoiesc că ucigașul își dorește publicitate.

Amanda Quick

– Speculațiile și bârfele ar fi cea mai neînsemnată dintre problemele nemernicului, zise Leo, cu glas scăzut.

Privirea dură și rece ca oțelul, pe care Beatrice o remarcă, făcu să i se taie respirația. Brusc, înțelese ce voia el să spună. Dacă ei i s-ar întâmpla ceva, pentru ticălos nu ar exista clipă de odihnă.

– Aceeași presupunere e valabilă și în cazul dumitale, domnule, zise ea. Nu poți să umbli de colo-colo exterminând conți, fără să atragi atenția. Cu toate acestea după tentativa de răpire, de acum două nopți, nu sînt sigură că lucrurile stau chiar așa.

– Ești îngrijorată în legătură cu mine, draga mea? întrebă el, adresîndu-i un zîmbet.

– Făgăduiește-mi, Leo, că vei fi cît se poate de prudent!

– Bineînțeles.

– Vorbesc serios, Leo! se mînie Beatrice. Trebuie să acționezi cu extrem de mare precauție.

El schiță un scurt zîmbet puțin ironic.

– Voi avea nespus de multă grijă de mine. Iar acum, în privința propriei tale securități...

– Tocmai ai afirmat că nu crezi să existe vreun motiv serios de îngrijorare.

– Cu toate acestea, zise el înclinînd capul, vom lua cîteva măsuri de precauție, fie și numai pentru liniștea mea sufletească.

– Poftim? Ce fel de precauții? Sper că n-ai de gînd să angajezi un polițist de pe Bow Street, care să mă urmărească pretutindeni?

– Nu un polițist. Am în vedere un paznic mai eficient.

INELELE AFRODITEI

– Ce vrei să spui?

– Până acum, zise el, am bîjbîit de ajuns. Am nevoie de timp pentru a reflecta la toate astea înainte de a periclita viața cuiva, așa cum am făcut cu Clarinda.

– Leo, *nu!* protestă Beatrice, sărind în picioare, uluită. Nu trebuie să te învinovățești pentru ceea ce s-ar fi putut întîmpla!

– Din cauza mea era să fie otrăvită. Dacă n-aș fi plătit-o ca să supravegheze localul lui Sibson...

– Încetează! strigă Beatrice, ocolind colțul biroului și întinzînd brațele să-i cuprindă fața în căușul palmelor. Încetează imediat! Eu sînt cea vinovată pentru ceea ce era pe cale să se întîmple în noaptea asta. Eu am insistat să căutăm Inelele. Eu sînt cea care, dacă e să fim cinstiți, te-a vîrît în această blestemată de afacere.

– Că veni vorba despre afaceri...

Ea se încruntă, nedumerită.

– Afaceri? repetă.

Leo o privi în ochi.

– În caz că n-ai observat, sîntem implicați în două afaceri.

– Două?

– Una se referă la Inele. Cealaltă – la noi doi.

– Da, zise ea, uimită. Brusc, simți o cumplită strîngere de inimă.

Leo puse jos paharul și îi prinse încheieturile mîinilor.

– Ce părere ai despre relația dintre noi?

Beatrice simți că se sufocă.

– Relația noastră mi se pare foarte... fascinantă, domnule.

Amanda Quick

– Fascinantă, repetă Leo, dînd impresia că „gustă“ cuvîntul. Și eu o consider *fascinantă*.

Pe neașteptate, se depărtă de marginea mesei și, printr-o mișcare rapidă, o luă în brațe și se îndreptă spre canapea.

– Doamna Cheslyn.... începu Beatrice.

– Nu va auzi nimic, dacă sîntem atenți.

– Mătușa Winifred și Arabella se vor înapoia în curînd.

– De obicei ajung acasă cu mult înainte de zori?

– Nu.

– Atunci avem la dispoziție puțin timp, spuse Leo, culcînd-o pe pernele de catifea. Mai ai și alte obiecții?

– Nu, domnule conte, răspunse ea, cu un zîmbet. S-ar părea că nu-mi vine în minte nici o altă obiecție.

– Excelent! conchise el, străbătînd încăperea pentru a răsuci cheia în broasca ușii.

Cînd porni înapoi spre ea, una din mîini era deja ocupată să desfacă cravata. Se eliberă de eșarfă și se așeză pe un fotoliu ca să-și descalțe cizmele înalte. Beatrice privea cum își descheie cămașa. O căldură puternică îi cuprinse trupul. Cînd Leo, doar cu pantalonii pe el, se culcă lîngă ea, Beatrice simți că deja arde toată.

– Blestemați pantalonii! ocări el, smucind de nasturii veșmîntului ei bărbătesc. Prefer fustele tale.

– Pentru că sînt mai feminine?

– Nu, pentru că sînt infinit mai comode.

Ea își înăbuși rîsul.

Cu greu, el reuși s-o elibereze din pantalonii ei. Cînd rămase culcată lîngă el, îmbrăcată doar cu cămașa de olandă, Leo își coborî mîna ca să-și descheie propriii pantalonii.

INELELE AFRODITEI

Un val de plăcere o cuprinse văzîndu-l cît era de excitat. Dorința lui se exprima extrem de vizibil.

Îl atinse cu gingășie, cuprinzîndu-l în palme.

Leo gemu.

– Jur că de data asta o vom face așa cum se cuvine, șopti el.

– Credeam că totul a mers destul de bine data trecută.

– Știi ce vreau să spun, replică Leo, ridicîndu-se în coate și înfigîndu-și degetele în părul ei. În ochii lui ardeau flăcările pasiunii. Aș fi vrut să nu mă grăbesc. Aș fi vrut să te mîngîi ore în șir.

– Nu dispunem de ore.

– Nu. Avem la dispoziție doar clipe și trebuie să profităm cît mai mult de ele. Își lăsă în jos capul, ca să-i cuprindă gura cu buzele lui.

Sărutul fu de o lăcomie nesățioasă. O mistui cu totul. Beatrice simți vîrfurile dinților lui pe buza ei. Limba lui dansă cu a ei.

Se săltă, împingîndu-se în el. Își înfipse unghiile în spatele lui musculos și neted. Îi ronțai lobul urechii. Inhală mireasma lui pînă o cuprinse amețea.

Pe neașteptate, el se desprinse din îmbrățișare și se lungi alături de ea. Beatrice își dădu seama ce avea de gînd abia cînd îi simți gura dîndu-i cel mai de intim sărut cu putință.

– *Leo!*

Cînd, la scurt timp după aceea, el o pătrunse, Beatrice scoase un slab țipăt strident de încîntare.

El se grăbi să-i acopere gura cu palma.

Purtată pe creasta valului de arzătoare satisfacție care

Amanda Quick

pulsa în trupul ei, lui Beatrice i se păru că aude gîlgîitul înăbușit al rîsului lui Leo. Nu putea fi sigură, deoarece aproape imediat el își îngropă fața în perna de lîngă ea pentru a-și ascunde propriul geamăt de eliberare.

16

A doua zi, imediat după prînz, Leo se instalează într-un fotoliu din salonul pentru cafea al clubului său și despături primul dintre ziarele de dimineață.

Era convins că nu se înșelase în ceea ce privește concluziile lui din noaptea trecută. El și Beatrice dispuneau de puțin timp. Cu Cox mort, Sibson și Saltmarsh aveau să se bucure o vreme de liniște. Îi plăcea să creadă că așa se va întîmpla.

După ce se despărțise de Beatrice, cu cîteva minute înainte de ivirea zorilor, nu avusese timp să doarmă suficient.

Se uită repede prin articolele de știri din ziar. Nu se pomenea nimic despre moartea lui Cox. Era foarte posibil să nu i se fi descoperit cadavrul.

Era pe punctul de a întoarce foaia, cînd zări un scurt paragraf pierdut printre reportaje mondene. Se opri să citească micul articol.

Un anumit tânăr gentleman, revenind într-o seară, pe la începutul săptămînii, în oraș, a adus vestea despre un lup – sau, poate de un om-lup? – care ar fi fost văzut hoinărind pe străzile frumosului nostru oraș. Editorii acestui ziar sînt înclinați să atribuie viziunea respectivă efectelor mai multor sticle de vin roșu. Pe de altă parte, s-a remarcat că misteriosul lord M. se află la Londra pe perioada Sezonului...

O siluetă înaltă se aplecă peste fotoliul lui Leo.

– Ia te uită, Monkcrest! Auzisem eu că ești în oraș.

Leo împături ziarul și îl salută printr-o înclinare a capului pe bărbatul robust, cu un început de chelie, care se instalează în fotoliul din cealaltă extremitate a șemineului.

– Ramsey, ce mai faci? Bine, presupun?

– Foarte bine, zise Ramsey așezîndu-se mai comod. M-am recăsătorit toamna trecută cu o făptură foarte drăguță. Abia a împlinit nouăsprezece ani. Nimic nu-i mai bun pentru a-i reda puteri unui bărbat decît o nouă soție.

– Felicitările mele, domnule. (Ramsey trebuia să aibă cel puțin șaptezeci și cinci de ani, își zise Leo.)

– Mulțumesc. Umblă vorba, spuse proaspătul mire înălțîndu-și sprîncenele cărunte și stufoase, că te afli în oraș pentru a lua același tonic.

– Poftim?

– Am auzit, continuă Ramsey făcîndu-i cu ochiul, că ești aici pentru a-ți găsi o soție pe care s-o duci în Devon. Înțeleg că te interesează puștoaica pe care a tot scos-o în lume, păzind-o strașnic, lady Ruston. Drăguță fetiță! Are și ceva

bani, cred, deși asta n-ar fi destul pentru a ispiti un bărbat cu situația dumitale.

– Nu, n-ar fi, replică Leo, cu un oftat care-i trăda răbdarea ajunsă la capăt.

– Dar mai sînt și alți factori de luat în considerare, nu? Ai dreptate să alegi una tînără. Așa am procedat și eu. Cu astea te descurci mult mai lesne, să știi. Cele bătrîne au tendința de a fi prea independente și de-a dreptul exigente, după părerea mea.

Leo își aminti bîrfa pe care, fără să vrea, o auzise în acea dimineață. Se întrebă dacă Ramsey ar fi fost tot atît de entuziasmat, dacă ar fi auzit acea conversație. Se discutase despre zvonul că tînăra sa soție ar fi fost deja implicată într-o aventură sentimentală cu un gentleman de vîrstă mult mai apropiată de a ei.

– Mă tem că ai fost greșit informat cu privire la intențiile mele, domnule, spuse Leo, pe un ton blajin.

Ramsey îi aruncă o privire atotcunoscătoare.

– Ah, da. Înțeleg perfect, domnule. Nu ești pregătit să faci nici un anunț oficial, nu-i așa? Foarte corect. Soiul ăsta de lucruri trebuie făcut așa cum se cuvine. Ai încredere în mine, n-o să suflu un cuvînt.

– Sper că așa veți face.

– Da, iartă-mă că-ți spun... moștenitorul lui Hazelthorpe va fi dezamăgit. Nu-i nici un secret că s-a îndrăgostit de fată. Dar, ce să-i faci, fiecare tînăr trebuie să treacă prin experiența iubirii fără speranță, nu? Din fericire, cei mai mulți se vindecă repede.

– Burnby și cu mine nu sîntem în competiție pentru mîna domnișoarei Arabella.

Amanda Quick

– Bine-nțeles că nu. Burnby este departe de a putea intra în competiție cu titlul și cu averea dumitale. Lady Ruston va înhăța cererea dumitale în căsătorie în clipa în care va fi făcută.

Lucrurile merseseră prea departe, gîndi Leo. Una era să le facă lui Beatrice și mătușii ei un serviciu dansînd cu Arabella, și cu totul alta să descopere că toată lumea credea că el intenționa să ceară mîna tinerei domnișoare.

– Dă-mi voie să clarific lucrurile, zise Leo, cu hotărîre. Eu mă consider un prieten al familiei. Nu am nici...

– Monkcrest! Pearson Burnby străbătu cu pași mari salonul. Trăsăturile feței îi erau încremenite de o furie abia stăpînită. Aș dori să schimb o vorbă cu dumneata, domnule.

– Pe toți dracii! bombăni Leo. Țasta e unul din motivele care mă fac să evit pe cît posibil viața de la oraș.

Pearson se opri chiar în fața fotoliului lui Leo.

– Crede-mă, domnule, aș fi dorit ca dumneata să fi rămas în Devon. Însă este limpede că ai preferat să distrugi viața unei tinere încîntătoare.

– Nu intenționez să distrug viața nimănui, Burnby.

– Presupun, zise Pearson încleștîndu-și pumnii, că-ți închipui că familia domnișoarei Arabella ar trebui să fie încîntată să accepte cererea dumitale în căsătorie.

– N-am făcut nici o cerere în căsătorie. Așa cum tocmai îi spuneam lui Ramsey, sînt doar un prieten al familiei. Asta-i tot.

– Îndrăznești să te numești prieten? Este clar că te-ai strecurat pe furiș, atrăgîndu-ți afecțiunea familiei cu singurul scop de a o convinge pe lady Ruston că ai fi un soț potrivit pentru domnișoara Arabella.

INELELE AFRODITEI

– Nu-i adevărat, Burnby.

– Nu nega! ripostă Pearson, roșu de furie. Toată lumea știe că eviți Londra. Se spune că există un singur lucru care te-ar aduce aici. Asemenea unui lup, ai venit să ieși ca pradă o nevinovată mielușea.

– Burnby...

– Cauți o tînără inocentă pe care s-o tîrăști în sălbăcia Devon-ului, pentru a o sacrifica pe altarul poftelor dumitale carnale.

– Ai citit din întîmplare romanele doamnei York?

– N-am de gînd să mă las luat peste picior.

– Liniștește-te, Burnby!

– O să ți-o spun fără ocolișuri, zise Pearson, îngustîndu-și ochii. Ești prea bătrîn pentru ea. Ea este primăvara. Dumneata ești iarna.

– Presupun că asta e doar părerea dumitale, ripostă Leo, schițînd o grimasă.

– O tînără din lumea bună și extraordinar de delicată, așa cum este domnișoara Arabella, niciodată n-ar putea fi fericită cu dumneata, Monkcrest. I-ai distrage întreaga viață. Nu pot îngădui să se întîmple așa ceva.

– Din fericire, nu se va întîmpla.

– Nu, nu se va întîmpla, repetă Pearson, îndreptîndu-și trupul și scoțîndu-și mănușile de călărie. Voi avea eu grijă să nu se întîmple.

Leo se uită la mănușă.

– Nu-i cazul, Burnby.

– Dimpotrivă, domnule, este foarte necesar, zise Pearson, aruncînd mănușa pe pardoseală, la picioarele lui Leo. Prin

Amanda Quick

aceasta te provoc la duel, Monkcrest. Spune-le martorilor dumitale să-mi facă o vizită cît mai curînd.

În salonul pentru cafea se lăsă tăcerea. Toate capetele se întoarseră spre cei doi. Vreme de cîteva clipe, Leo se uită cu atenție la Pearson. Apoi se aplecă să ia mînușa.

– Ai făcut o mare greșeală, Pearson.

– Într-adevăr, bombăni Ramsey. Ești tînăr, prost și exaltat. Tocmai ți-ai semnat certificatul de deces.

Pearson înghiți un nod ce părea să-i strîngă gîtlejul, dar nu se retrase.

– Nu mă tem de dumneata, Monkcrest.

Leo se ridică încet în picioare. Se întrebă dacă și el fusese la fel de înclinat spre melodramă la vîrsta lui Pearson.

– Nu mîna domnișoarei Arabella o doresc, rosti el în tăcerea care cuprinsese încăperea. Intenționez să o cer în căsătorie pe verișoara sa, doamna Poole.

– *Doamna Poole!* repetă Pearson, rămînînd cu gura căscată.

– Da.

– Dar ea are... are aproape treizeci de ani!

– Ținînd seama de vîrsta mea înaintată și de faptul că sînt destul de rigid în tabieturile mele, am socotit că ar fi mai bine să-mi aleg o soție care să fi ieșit de cîtăva vreme de pe băncile școlii. Domnișoara Arabella este fermecătoare, însă e mult prea tînără pentru mine.

– Da. Mult prea tînără, repetă iar Pearson, luptîndu-se să înghită alt nod.

– Sînt sigur că îmi vei face cele mai bune urări de bine, zise Leo, întinzîndu-i mînușa.

INELELE AFRODITEI

Nepricepînd, Pearson se holbă la mînuşa oferită. Leo oftă și o trînti ușor în palma bărbatului mai tînăr, care nu schiță nici un gest de împotrivire. Apoi îi întoarse spatele și ieși cu pași măsurați din încăperea încremenită.

Zumzetul agitat al glasurilor nu începu decît după ce Leo ajunsese în hol și crescua pînă ce deveni un vuiet surd în timp ce își lua pălăria de la portarul impasibil.

Pînă pe la ora cinci, zvonul avea să circule în toate cercurile societății londoneze, gîndi Leo. Practic, Călugărul Nebun își anunțase logodna cu doamna Poole.

Beatrice avea să se înfurie, cugetă Leo în sinea lui. O pusese într-o situație extrem de penibilă. Dacă logodna nu avea să se transforme în realitate, comentariile nu vor fi prea agreabile.

Și nu asta era cel mai rău, își dădu seama Leo. Dacă se va afla că ea semna romanele cu numele de York, cariera ei avea să se afle în mare pericol. Doamna Poole putea să supraviețuiască scandalului iscat de o logodnă ruptă, dar nu și doamna York.

Pe toți dracii! Leo se opri brusc în mijlocul trotuarului privind fără să vadă traficul de pe stradă. Un adevărat gentleman s-ar duce direct la vila lui Beatrice și și-ar mărturisi păcatele. Merita să fie prevenită. Dacă va proceda cum se cuvine, va fi silit, fără îndoială, s-o asculte cum îl ia la refec pentru că o azvîrlise într-o situație atît de penibilă. Nu avea dispoziția necesară pentru a înfrunta limba ei ascuțită.

Pentru a nu se mai gîndi la acest subiect neplăcut, Leo își îndreptă din nou atenția asupra problemei Inelelor. Dacă le-ar găsi Beatrice, ar privi cu mai multă înțelegere nefericitele incidente din salonul clubului.

Amanda Quick

Da. Categorie. Asta era soluția. Să găsească blestematele acelea de Inele. Dacă ar izbuti, ea l-ar ierta.

Era timpul să-l mai viziteze o dată pe Sibson. Negustorul specializat în antichități părea cea mai slabă verigă a lanțului. De fiecare dată când Leo aplica o presiune în acea direcție, se întâmpla ceva.

Beatrice se va supăra că n-a lua-o și pe ea la magazinul lui Sibson. Oricum va fi mîniată de-a binelea când va auzi zvonurile despre logodna ei în curs de perfectare.

Dacă tot se va supăra pe el, ce mai conta că în loc de un motiv vor exista două!

Arabella îl privea curioasă pe Elf.

– Mușcă? întrebă ea.

Beatrice aruncă o privire spre cîinele tolănit în fața semineului din camera ei de lucru.

– Nu știu, răspunse. Pînă acum n-a făcut altceva decît să doarmă.

Leo îl adusese pe Elf la ușa de serviciu cu puțin înainte de ora unsprezece. Spre consternarea doamnei Cheslyn, dusesse cîinele de-a lungul coridorului central, pînă în camera pentru micul dejun, în care se aflau Beatrice, Arabella și Winifred.

– V-aș fi recunoscător dacă l-ați ține un timp, îi spuse Leo lui Beatrice.

– Vreți să am grijă de el? se mirase Beatrice. Dar, domnule conte, asta nu-i o casă foarte mare, iar grădina nici atît.

– Doar o zi sau două, insistase Leo. Faceți-mi un hatîr. Beatrice era pe punctul de a refuza, când își amintise

INELELE AFRODITEI

cuvintele lui referitoare la necesitatea de a-i asigura un paznic.

– Foarte bine, domnule, se învoise ea, ofînd. Vom fi fericite să vă îngrijim cîinele timp de cîteva zile.

– Să nu ieșiți din casă fără el, o sfătuisese Leo. Vă urez o zi bună, doamnelor, adăugase înclinîndu-și capul către Winifred și Arabella. Abia aștept să vă văd ceva mai tîrziu, în seara aceasta.

– Da, desigur, domnule conte, răspunsese Winifred, uitîndu-se la Elf cu un amestec de fascinație și groază.

– Să fii cuminte, Elf! adăugase Leo, ieșind din încăpere și dispărînd de-a lungul coridorului.

Elf aruncase o privire plină de interes spre bufet, unde se aflau tăvile cu ouă și pîine prăjită.

– Oh, Dumnezeule! murmurase Winifred. Tocmai cînd începi să crezi că zvonurile privitoare la domnul conte sînt exagerate, face ceva excentric, ca de exemplu asta. Mă întreb de ce a considerat Monkcrest că e necesar să-și lase cîinele de vînătoare la tine?

– Habar n-am, răspunsese Beatrice, ridicîndu-se de pe scaun și ducîndu-se la bufet. Nu le putea spune lui Winifred și Arabellei că pe Leo îl îngrijora securitatea ei. Ar fi intrat în panică. Dar, adăugase ea, cînd te gîndești la tot ce a făcut Monkcrest pentru noi, cu greu i-aș fi putut refuza cererea.

– Ai perfectă dreptate, admisesese Winifred ofînd. Și ce mai contează cîteva excentricități în plus sau în minus? La urma urmei, omul este conte.

Beatrice schimbase cu Arabella un zîmbet rapid și ușor ironic, după care alesese o felie de slăninuță și o azvîrlise între fălcile căscate ale lui Elf.

Amanda Quick

După micul dejun, cîinele o urmase în camera ei de lucru. Beatrice se întreba cum va rezolva plimbarea zilnică și ieșitul în grădină.

– Este îngrozitor de mare, nu-i așa? zise Arabella, aplecîndu-se să bată ușor cu palma capul acela masiv. Elf reacționează ridicînd o ureche, dar nu deschise ochii. Seamănă cu un lup imens dintr-un basm cu zîne.

Beatrice își aduse brusc aminte de un articol mic pe care-l remarcase într-unul din ziarele de dimineață. Ceva în legătură cu faptul că un lup ar fi fost zărit noaptea, pe o stradă din Londra.

– Dumnezeuule sfinte, bombăni ea. Mă întreb dacă... Oh, sigur că nu!

Arabella îi dădu cîinelui o ultimă pălmuță pe cap și se ridică.

– Ce este, Beatrice?

– Nu-mi da atenție, nu-i important. Beatrice luă un toc și îi privi cu atenție vârful peniței. Ce planuri ai tu pentru după-amiaza asta?

– Mătușa Winifred vrea să mergem la cumpărături. Ce zici, vii cu noi?

Beatrice se uită la Elf. Nu și-l putea imagina în cabina de probă a lui Lucy, iar Leo s-ar fi înfuriat dacă ea ar ieși în oraș fără paznicul ei.

– Nu cred, mulțumesc. Am ceva de lucru. După ce-mi voi termina însemnările, îl voi lua pe Elf la o plimbare. Este un animal foarte mare. Presupun că are nevoie de multă mișcare.

Arabella dădu aprobator din cap.

INELELE AFRODITEI

– Ei bine, zise, trebuie să mă duc să mă îmbrac. Mătușa Winifred o să-ncepă să se agite. La ușă se opri și se întoarse afișînd o expresie ușor tulburată. Beatrice, nu crezi că are dreptate cînd spune că domnii nu se căsătoresc niciodată numai din dragoste?

Beatrice aproape că scăpă tocul din mîină. Era prima oară cînd Arabella manifesta o îndoială în legătură cu supremul triumf al adevăratei iubiri. Căută un răspuns liniștitor, care să nu fie pe de-a-ntregul o minciună:

– Îmi închipui că asta depinde de domnul respectiv, Arabella.

– Tu te-ai măritat din dragoste.

– Da, confirmă Beatrice, trăgînd adînc aer în piept. Dar asta nu garantează fericirea.

– Toți din familia noastră știu că mariajul tău a fost perfect.

Dintr-o dată, Beatrice se sătură de propria-i legendă. După ani de zile de-a lungul cărora acceptase ca acel mit să dăinuie, simți nevoia imperioasă de a-l face țandări.

– De fapt, n-a fost chiar atît de armonioasă, Arabella, replică ea.

– Poftim?

Beatrice ezită, apoi își luă inima-n dinți:

– Îți voi spune ceva ce foarte puțini oameni știu. Soțul meu s-a căsătorit cu mine pentru că nu putea s-o aibă pe femeia pe care o iubea cu adevărat. Din păcate, eu am aflat asta abia după nuntă.

– Ce vrei să spui? întrebă Arabella, holbîndu-se la ea.

Amanda Quick

Întreaga familie știe că l-ai iubit pe Justin Poole din toată inima.

– L-am iubit pe Justin la început, dar el a reușit să transforme iubirea aceea într-un sentiment de milă și... de încă altceva.

– Ce anume?

– Mînie. Cuvîntul acela greu pluti o vreme în aer, uimind-o pe Beatrice mai mult decît pe Arabella. Ca să fiu sinceră, furie n-ar fi fost un cuvînt prea tare. Eram furioasă pe el pentru ceea ce-mi făcuse. Însă n-am recunoscut niciodată acest lucru. Nici față de mine. Înțelegi, mă simțeam vinovată.

– Vinovată? Pentru ce?

– Mă învinuiam că n-am reușit să-l fac s-o uite pe femeia care-i cucerise inima. Mă învinovățeam pentru că nu eram capabilă să-l salvez din dragostea lui fără speranță și să-l învăț să iubească din nou. Însă în adîncul sufletului meu cred că-l uram pentru că mă înșelase.

– Îl urai? întrebă Arabella, uluită.

– Sentimentele mele au devenit atît de confuze încît nu mai știam cu exactitate ce anume simțeam. În ziua în care am primit vestea morții lui, am fost șocată, dar n-am simțit o mare durere.

– Ce cumplit pentru tine!

– În mod destul de ciudat, acum nu mi se pare la fel de cumplit ca odinioară, zise Beatrice zîmbind. Poate de aceea sînt în stare să-ți vorbesc despre asta.

Așa era. În timp ce vorbea, o stranie senzație de calm pusese stăpînire pe ea. Atîția ani! gîndi ea, uimită. *În toți acei ani îmi spuneam că sentimentul pe care-l aveam față de Justin era milă, că nu putea fi învinovățit pentru faptul de a fi iubit atît de intens. Ce prostie nemaipomenită!*

INELELE AFRODITEI

– Adevărul este că ticălosul m-a mințit, continuă Beatrice. Moralul i se ridică pe măsură ce vorbea. M-a păcălit pe mine, și s-a înșelat pe el însuși.

– Da, în mod cert te-a înșelat, declară Arabella cu o loialitate mișcătoare. Nu te-a meritat.

– Îți mulțumesc, zise Beatrice, zîmbind. Ei, dar tu nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu mine. Toate astea s-au întîmplat cu mult timp în urmă. M-am vindecat.

– E uimitor! Arabella părea nedumerită. Deveniseși, în familie, eroina unei legende romantice. Noi toți credeam că nu te mai recăsătorești fiindcă nu-l poți uita pe Justin.

– Am jurat să nu mă recăsătoresc pentru că mă temeam să nu repet îngrozitoarea greșeală pe care o făcusem, replică Beatrice, pe un ton sec.

– Întotdeauna păraai atît de sigură de tine...

– Da. Ei bine, cînd e vorba de iubire, mă tem că nu sînt tot atît de sigură pe mine ca atunci cînd e vorba de alte probleme.

– Cu excepția romanelor tale, remarcă Arabella, cu glas scăzut.

– Iată o dovadă de mare perspicacitate din partea ta, spuse Beatrice, înălțînd sprîncenele.

– Oh, Beatrice, îmi pare rău că n-ai cunoscut niciodată adevărata iubire!

Mirată, Beatrice își dădu seama că Arabella părea realmente impresionată. Se ridică în picioare și, ocolind biroul, o cuprinse în brațe pe verișoara ei.

– Totul e-n perfectă ordine, draga mea. M-am descurcat foarte bine și fără ea.

Amanda Quick

– Dar...

– Sst! încercă Beatrice s-o liniștească pe Arabella, bătîndu-o ușor cu palma pe umăr. Nu ți-am istorisit povestea mea pentru a te face să te îndoiești de Pearson. El n-are nimic comun cu Justin. De fapt, cred că ține foarte mult la tine.

– Crezi într-adevăr asta?

Beatrice se gîndi la felul în care se uita Pearson la Arabella atunci cînd ea nu era conștientă de privirea lui.

– Da, cred.

– Slavă Domnului! exclamă Arabella, relaxîndu-se.

Beatrice trase adînc aer în piept și vorbi din nou:

– Draga mea, trebuie să mă ascuți. Sînt sigură că Pearson s-a atașat de tine. Însă, dacă părinții lui îi vor îngădui sau nu să-ți ceară mîna, asta-i altă problemă. Trebuie să te pregătești pentru orice eventualitate.

– Pearson este un fiu ascultător, zise Arabella. Firește, vrea ca părinții lui să-i aprobe alegerea, dar pînă la urmă va lua el însuși decizia, indiferent că ei vor fi sau nu de acord.

Nu există nimic mai puternic decît iubirea. Ea te transformă într-un optimist, reflectă Beatrice. O strînse în brațe pe Arabella.

– Sper că ai dreptate.

Nu plecase de-acasă cu intenția de a merge pe jos pînă pe Deeping Lane, își zise Beatrice, o oră mai tîrziu, oprindu-se cu Elf la marginea unui mic parc. Abia pe drum îi venise ideea de a spiona locuința lui Graham Saltmarsh. Își aminti cum, fără să vrea, îl auzise dîndu-i adresa vînzătorului din librăria lui Hook. Soarta însăși o ajuta oferindu-i prilejul de a căpăta cîteva

informații, posibil utile, referitoare la deplasările lui Saltmarsh. În afară de asta, Elf avea nevoie de mișcare, se justifică ea.

Constată cu surprindere că deja formula pretexte pe care să i le prezinte lui Leo. Ca și cum i-ar fi fost soț și ar fi avut dreptul de a-i critica deciziile. Gîndul acesta o făcu să bombăne.

Pe la începutul dimineții, ceața se ridicase, dar acum începea din nou să coboare, învăluind Deeping Lane într-o negură cenușie. Din locul în care stătea sub ramurile unui arbore uriaș, Beatrice încă mai reușea să distingă ușa din față a casei cu numărul 21, dar numai atît.

– Poate că ar trebui să mergem puțin mai aproape, Elf. Nu are nici un rost să spionezi o ușă, dacă nu poți să vezi clar cine intră sau cine iese.

Urechile lui Elf tresăriră, dar el își concentră atenția asupra unor fire de iarbă de la rădăcinile copacului. „Mireasma“ pe care o găsi acolo păru să-l intereseze în mod deosebit. Totuși, cînd ea trase ușor de lesă, el părăsi de bunăvoie arborele pentru a explora un nou teritoriu. Împreună, trecură strada și porniră încet de-a lungul cărării care avea să-i ducă în fața locuinței lui Saltmarsh.

Beatrice nu era prea îngrijorată de eventualitatea ca acesta să fie acasă și, uitîndu-se pe fereastră, s-o recunoască. Pălăria ei cu voaletă și pelerina lungă de lînă îi asigurau anonimatul. Era o doamnă, oarecare, ieșită la plimbare cu cîinele.

Un fior de emoție o străbătu cînd trecură chiar prin fața ușii casei cu numărul 21 de pe Deeping Lane. Nu se putu împiedica să nu observe că, în ciuda zilei întunecoase, nici o fereastră nu era luminată.

Amanda Quick

Un băiat cu un ciuf de păr nepieptănat apăru în goană de după colț și se opri brusc la vederea lui Elf. Deschise ochii mari, cu o expresie de teamă amestecată cu admirație.

– Țsta-i un lup, doamnă?

– Poftim? Beatrice se uită în jos, la băiețuș. Oh, nu-i lup. Pur și simplu este un câine mare.

– O să mă muște?

– Nu cred, zise Beatrice. Poți să-l mîngîi, dacă vrei.

– La naiba! Cu prudență, puștiul bătu ușor cu palma capul lui Elf, apoi se trase înapoi dintr-o săritură, suficient de departe să nu poată fi ajuns de câine. Să vezi cînd le-oi spune celorlalți că am atins un adevărat lup!

Lui Beatrice îi veni o idee. Își deschise gentuța și scotoci înăuntru în căutarea unei monede.

– Vrei să fii atît de drăguț și să bați la numărul 21? Îl rugă pe băiat.

Acesta înălță din umeri, luă banul și urcă în fugă treptele. Beatrice se duse puțin mai departe în josul străzii și așteptă.

Puștiul se ridică pe vîrfurile picioarelor și izbi de cîteva ori cu ciocanul în ușă. Nu deschise nimeni.

– E destul, spuse Beatrice, cînd băiatul reveni țopăind la ea. Mi-ai fost de mare ajutor.

Cu o ultimă privire către Elf, piciful îi întoarse spatele și o luă la goană către parc.

Beatrice privi cu atenție ușa casei cu numărul 21.

– Se pare că domnul Saltmarsh nu-i acasă, Elf.

Elf adulmecă gînditor o tufă de buruieni.

– Ce zici, Elf? Să ne ducem prin spate, să vedem dacă există vreo grădină?

INELELE AFRODITEI

Elf nu reacționează. Beatrice se hotărăște să considere lipsa lui de reacție drept un acord tacit. Pornită amândoi către capătul cel mai îndepărtat al cvartalului, cotiră și intrară pe o alee îngustă.

Elf găsi în gangul plin de mirosuri o mulțime de motive de interes, dar Beatrice îl târî în continuare, pînă cînd ajunseră la grădina împrejmuțată de ziduri din spatele casei cu numărul 21. Încercă poarta de fier. Era descuiată.

– Să nu scoți un sunet, Elf!

Elf, care oricum nu scosese nici un sunet, îi adresează o privire mirată, dar trece cu pași mărunți dincolo de poartă.

Un fior de teamă o străbătu pe Beatrice. Casa era cu siguranță încuiată, își zise ea. Fără ajutorul lui Leo, nu putea să intre, dar se va uita pe furiș prin ferestre. Poate va vedea ceva ce ar putea fi un indiciu util.

În noroioasa grădină de zarzavaturi, Elf adulmecă îndelung, în timp ce ea își adună curajul pentru a se uita printr-o fereastră.

Perdelele fuseseră trase, însă o margine se agățase de o masă. Prin despicătură, reuși să vadă ceea ce părea a fi o cameră de lucru, destul de asemănătoare cu a ei. Rafturile de cărți erau ticsite cu volume legate în piele. Alte cărți zăceau deschise pe birou.

În afară de înclinațiile spre studiu ale lui Saltmarsh, nu izbuti să afle nimic folositor. Dezamăgită, dădu să se depărteze. Îl văzu pe Elf stînd răbdător în fața ușii de serviciu. Arăta de parcă ar fi așteptat ca ea să i-o deschidă.

– Sînt sigură că este închisă, Elf.

Dar dacă nu e?

Amanda Quick

Urcă treapta. Cu precauție, întinse mîna să încerce clauza. Sub apăsarea ei, aceasta se roti cu ușurință.

– Voi lua asta drept un semn bun, Elf, zise ea, deschizînd ușa și pășind în coridorul îngust și întunecat.

Elf sări nerăbdător peste prag. Prea nerăbdător. Fără să ezite, animalul își continuă drumul. Forța cu care se avîntă înainte smulse din mîna lui Beatrice capătul lesei.

– Elf! strigă Beatrice, îngrozită. Vino înapoi, aici! Cîinele nu-i dădu nici o atenție și dispăru printr-o ușă de la jumătatea coridorului. Pe toți dracii! Beatrice își ridică fusta și se repezi după cîine. Dacă te pierd, Leo o să mă strîngă de gît. Vino înapoi, cîine afurisit ce ești!

În pragul ușii, își făcu apariția Leo. Într-o mîna ținea un teanc de scrisori, iar în cealaltă un pistol.

– Bună, Beatrice!

17

*L*eo! exclamă Beatrice, înciudată că glasul ei trăda faptul că i se tăiasse respirația. Ce cauți tu aici?

– Date fiind împrejurările, mă simt îndreptățit să-ți pun aceeași întrebare.

– Eu îți pot explica, se grăbi ea să-l asigure.

– La fel și eu. O scînteie se aprinse o clipă în ochii lui. Va fi interesant să vedem dacă fiecare din noi acceptă explicațiile celuilalt, nu-i așa?

– Trebuie să-ți mărturisesc, domnule, că m-ai speriat îngrozitor. Pulsul lui Beatrice reveni la un ritm rezonabil. La urma urmei, ea se afla pe coridorul casei unui domn, care n-o invitase să-l viziteze. Îți jur că, dacă aș fi cît de cît înclinată să leșin, m-ai fi cules de pe jos.

– De vreme ce nu ai astfel de înclinații, ne putem lipsi de teatru.

Întorcîndu-i spatele, Leo reintră în camera de zi pe care

Amanda Quick

începuse s-o cerceteze. Când deschise sertarul unei mese de scris, înălță o sprinceană.

– Presupun că te afli aici din același motiv ca și mine, nu?

– Pentru a arunca o privire rapidă, în căutare de indicii, desigur, zise ea pe un ton rece. Ce alt motiv aș fi putut avea pentru a veni aici?

El îi adresă una dintre uităturile lui enigmatice, ușor posomorâte, de genul celor care pe Beatrice o iritau întotdeauna.

– Nu zău, domnule, replică ea, privindu-l mînioasă, ce naiba îți trece prin minte?

– Mă gîndeam pur și simplu că, dat fiind că îl consideri pe Saltmarsh nevinovat... Leo lăsă fraza neterminată și înălță din umeri.

– Ți-ai închipuit că am venit aici ca să-l avertizez că tu îți bagi nasul în treburile lui? protestă Beatrice, revoltată. Îți voi reaminti, domnule, că, în această afacere, sîntem parteneri. N-aș face așa ceva fără a discuta în prealabil cu dumneata.

– Mă simt ușurat să aflu asta.

Ea se uită la Elf, care se tolănise în mijlocul coridorului.

– Plimbîndu-mă cu cîinele dumitale, am trecut întîmplător prin apropiere.

Leo mormăi ceva neinteligibil și continuă să frunzărească prin hîrțiile pe care le găsisese.

Beatrice tuși ușor și continuă:

– Când am observat că nu era nimeni acasă...

Brusc, el își ridică privirile, furios.

– Mii de draci! Tu ai fost cea care a bătut la ușa din față cu puțin timp în urmă!

– Nu eu, declară ea, înălțându-și bărbia...

– Beatrice...

– I-am plătit unui băiat s-o facă, se grăbi ea să spună. Voiam să fiu sigură că nu e nimeni acasă.

– Ca să vezi ce-nseamnă a-i da cuiva prioritate! comentă Leo. Închise sertarul și luă o mică statuie a Afroditei, care se afla pe o masă. A fost cât pe-acți să leșin eu însumi. Am crezut că la ușă era Sibson.

– De ce?

– Omul ăsta mă obsedează. Tocmai venisem de la magazinul lui. O imitație, adăugă Leo, uitându-se la soclul statuii.

– Magazinul domnului Sibson este o imitație?

– Nu el, ci această mică sculptură. Puse statueta la loc, pe masă. A obținut-o, probabil, de la magazinul lui Sibson.

Beatrice se ridică pe vârful picioarelor ca să se uite în spatele unei picturi ce reprezenta un peisaj. În romanele ei, eroinele reușeau întotdeauna să găsească seifuri ascunse în pereți, în spatele unor tablouri.

– Vorbește-mi despre vizita ta la magazinul lui Sibson.

– Sînt puține de spus. Cînd am ajuns, Sibson era plecat. De fapt, existau toate indiciile că a părăsit orașul cu oarecare grabă.

– Ce te face să crezi asta?

– Am urcat la etaj, în locuința lui de deasupra prăvăliei. Majoritatea lucrurilor de îmbrăcăminte și ustensilele de bărbierit dispăruseră. Este interesant că și lucrurile personale ale lui Saltmarsh lipsesc. I-am scotocit deja dormitorul.

– Dacă sînt amîndoi implicați în această afacere, așa cum bănuiești, zise Beatrice încrunțindu-se, s-ar putea să fie îngrijorați

Amanda Quick

după uciderea lui Cox. Poate că au decis că ar fi mai înțelept să plece din Londra.

– S-ar putea, zise Leo, îndreptându-se spre ușă. Cu încăperea asta am terminat. N-a mai rămas de scotocit decât camera de lucru.

Beatrice îl urmă pe coridor.

– Noaptea trecută, îi aminti ea, ai sugerat că probabil am dat fără să vrem peste un conflict între hoți. Se pare că n-ai greșit.

– Presupunerea aceea se potrivește cu faptele de care dispunem deocamdată, confirmă Leo. Intră în camera de lucru și se duse drept la birou. Cox, Sibson și Saltmarsh s-ar putea să fi colaborat în căutarea Inelelor. Fiecare știa câte ceva.

Beatrice cercetă cu privirea titlurile cărților din bibliotecă, majoritatea opere clasice în greacă și latină, referitoare la istoria antică sau la vechi legende.

– Se pare că domnul Saltmarsh este într-adevăr preocupat de antichități; s-ar putea să fi dat de urma Inelelor și, poate, și de cea a statuii.

– La rîndul său, Sibson avea legături strînse cu lumea clandestină a comerțului cu antichități. În trecut a fost implicat nu o dată în afaceri frauduloase. N-ar sta pe gânduri pentru a-și uni forțele cu Saltmarsh în scopul de a pune mîna pe ceva atît de valoros cum sînt Inelele Afroditei.

– Bănuiesc că trebuie să-l fi plătit pe Cox ca să prepare otrăvurile.

– Da.

– Care dintre ei crezi că l-a împușcat pe Cox?

Leo ezită.

INELELE AFRODITEI

– Mă îndoiesc că a făcut-o Sibson. El preferă intrigile și planurile tainice, nu violența fizică. Are, însă, un temperament exploziv.

– Din observațiile mele, am constatat că persoanele nervoase au uneori, în clipe de mare încordare, reacții exagerate. Dacă este cuprins de panică, un astfel de om poate apăsa pe trăgaciul unui pistol cu care intenționase doar să intimideze.

– Asta-i foarte adevărat, conveni Leo, închizînd un sertar al biroului și deschizînd altul. Posibilitatea de a obține Inelele l-ar face pe orice colecționar pasionat să devină irascibil.

Beatrice scoase de pe raft o carte, o deschise și o ținu cu cotorul în sus, astfel încît paginile să se desfacă.

– Ce faci acolo? o întrebă Leo.

– În romanele mele, deseori, eroina descoperă indicii ascunse în cărți.

Zîmbetul lui Leo nu fu chiar un rînjete batjocoritor, dar nici mult nu mai avea. Beatrice decise să nu dea atenție evidentului său dispreț.

Din volum nu căzu nimic interesant. Îl puse la loc pe raft și întinse mîna să ia altul.

– Tu însuți ești un cercetător pasionat, dar nu pari să fii prea incitat de Inelele Afroditei.

– Iar tu ești tot atît de rece ca o bucată de granit.

– Asta pentru că nervii mei au fost recent domoliți, domnule conte? întrebă ea, aruncîndu-i o privire bănuitoare.

– Știți foarte bine la ce mă refer, doamnă Poole.

– Prostii! spuse ea, trăgînd repede o altă carte de pe raft și scuturînd-o. La urma urmei, dumneavoastră sînteți un gentle-

Amanda Quick

man care, de dragul sportului, vinează tâlhari de drumul mare.

– Doar fiindcă în acea parte a Devon-ului există atât de puține posibilități de distracție.

Ea socoti că nu merita să continue discuția.

– Ai găsit ceva interesant în biroul acela?

– Depinde de ce înțelegi prin interesant, replică Leo. Beatrice se întoarse repede spre el și-l văzu studiind un mic teanc de hârtie de scris.

– Pare să fie un fragment dintr-un manuscris, zise Leo, luând prima pagină. Dacă nu mă înșel, un roman de groază. Cu glas tare și cu o intonație ce sublinia caracterul tenebros al textului, începu să citească:

Străvechea și sepulcrala cavernă era săpată direct în stînca colinei. Cîrceii unor plante agățătoare acopereau intrarea – un lințoliu de frunziș verde conceput de natură pentru a ascunde bezna netulburată ce domnea dincolo de el.

Beatrice răsufată ușurată.

– Domnul Saltmarsh ne-a spus adevărul. Aspiră să devină scriitor.

Leo continuă să citească:

– Împinsă de imensul ei curaj, frumoasa Beatrice se apropie de ruina gata să se prăbușească...

– *Beatrice!* Dă-mi să văd asta! Beatrice se duse repede la birou, smulse foaia din mîna lui Leo și se holbă la ea. Dumnezeule, i-a dat eroinei numele meu!

INELELE AFRODITEI

– Ticălos isteț, aprecie Leo, luîndu-i hîrtia și lăsînd-o să cadă pe teancul din sertar. Fără îndoială, intenționa să te impresioneze cu gestul lui măgulitor.

– Ei bine, trebuie să recunosc că este mișcător.

– Dimpotrivă, este viclean, iscusit și șiret. Întocmai soiul de stratagemă la care mă aștept din partea lui Saltmarsh, replică Leo, trîntind sertarul ca să-l închidă și trecînd la următorul.

– Nu, zău, Leo, de unde știi că intenția lui este altceva decît un omagiu?

– Dumnezeu! exclamă el, uitîndu-se lung la ea. Mi-aș fi închipuit că o femeie matură nu s-ar lăsa atît de ușor păcălită.

– Noi, femeile mature, ripostă cu răceală Beatrice, nu ne putem permite să facem prea multe nazuri în legătură cu modul în care preferă un gentleman să-și exprime omagiile. Asemenea gesturi sînt destul de puține, și se repetă la intervale foarte mari cînd o doamnă ajunge la o anumită vîrstă.

– Ascultă, Beatrice, zise el. Niciodată nu am avut de gînd să dau de înțeles...

– Aiurea! Dar, nu contează, te iert. Unul dintre avantajele faptului de a fi o doamnă de vîrstă matură este acela că poți privi lucrurile dintr-o perspectivă corectă. Nu mă vei zdrobi cu cîteva remarce lipsite de sensibilitate referitoare la vîrsta sau la naivitatea mea.

Leo tăcu. Beatrice se înapoie la etajera cu cărți.

– Trebuie să recunoști, continuă ea pe un ton căruia spera să-i dea intonația potrivită, că acele pagini de manuscris demonstrează că domnul Saltmarsh a fost sincer față de noi în legătură cu rolul lui în această afacere.

Amanda Quick

– Beatrice...

– Da, Leo. Scoase o altă carte de pe raft, se uită la titlu și zîmbi. Oh, ca să vezi! Domnul Saltmarsh are romanul meu, *Mireasa din castelul Scarcliffe*. Îl ține pe același raft cu operele clasice.

– Am făcut acel comentariu deosebit de lipsit de sensibilitate, nemilos și absolut neîntemeiat, spuse Leo cu multă hotărîre, pentru că sînt al dracului de gelos pe Saltmarsh.

– Mă întreb dacă... Beatrice se răsuci pe călcîie atît de repede încît aproape că lăsă să-i cadă din mîini volumul. Ce-ai zis?

– Cred că m-ai auzit, mormăi Leo, reapucîndu-se să scoțoască într-unul din sertare. Știi, sînt mulți ani de cînd n-am mai trăit sentimentul ăsta și am uitat cît de neplăcut este.

– Leo! zise ea strîngînd cartea la piept și înaintînd cu un pas spre birou. Nu-i cazul, te asigur. Sentimentele mele față de domnul Saltmarsh nu sînt altele decît de prietenie, firești între doi oameni care au ceva comun.

– Înțeleg. Și care sînt legăturile dintre noi, Beatrice?

– În mod evident, de o natură total diferită.

Leo o privi mînios.

– Nici nu vă pot spune cît de mult mă liniștește faptul de a afla asta, doamnă.

Beatrice se uită mirată la el.

– Ești supărat, constată ea.

– În plus, sînt și grăbit. Să terminăm treaba asta blestemată și să plecăm de-aici înainte să apară Saltmarsh și să ne găsească scotocind prin lucrurile lui.

– Credeam că ai ajuns la concluzia că a părăsit orașul.

– Da, dar nu pot fi absolut sigur.

Un scîncet slab o făcu pe Beatrice să tresară. Se răsuci în loc și văzu că Elf, cu urechile ciulite, se ridicase și pornise de-a lungul coridorului, către ușa de intrare a casei.

– Leo, cîinele tău...

– Da. Leo ieși de după birou. Pe treapta din față se afla cineva. Menajera, fără îndoială. E timpul să plecăm. Lasă la locul ei afurisita aia de carte. Repede!

Ea împinse romanul înapoi, pe raft. Leo o apucă de încheietura mîinii și o trase spre ușa camerei de lucru.

O cheie se auzi scîrțîind în broasca ușii de la intrare. Elf se uită politicoș la Leo, așteptînd instrucțiuni.

– Nu, șopti Leo. Vino!

O trase pe Beatrice afară din încăpere, pe coridor. Elf îi urmă cu pași mărunți. Leo deschise ușa de serviciu și toți trei ieșiră din casă.

Beatrice auzi deschizîndu-se ușa din față chiar în clipa în care o închidea fără zgomot, în urma lor, pe cea din spate. Binecuvîntă ceața care, cît timp fuseseră în locuința lui Saltmarsh, devenise și mai densă, învăluind în mantia ei mica grădină.

Elf îi conduse fără greșală către porțița de fier. Cîteva clipe mai tîrziu se aflau în siguranță, pe alee.

– Am scăpat ca prin urechile acului, declară Beatrice, cu respirația tăiată.

– Da, așa este, fu de acord Leo. Mîna lui îi strînse mai tare brațul. Jur că dacă vreodată...

– Să rămînem la problema care ne interesează acum, îl întrerupse Beatrice cu vioiciune. Este foarte posibil ca domnul

Amanda Quick

Sibson să fie implicat în această afacere, dar în privința domnului Saltmarsh am îndoieli. Trebuie să recunoști că ne-a spus adevărul în ce-l privește.

– Voi admite că dovezile sincerității lui sînt evidente, replică Leo, continuînd s-o țină strîns de încheietura mîinii și îndemnînd-o să meargă repede către extremitatea aleii. Puțin prea evidente.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Haida-de! Cîteva pagini dintr-un manuscris, cu o eroină care poartă numele tău, și un exemplar al unuia dintre romanele tale pus pe raftul lui? Mie îmi este clar că Saltmarsh a aranjat cu mare grijă lucrurile pentru eventualitatea că m-aș fi dus să arunc o privire pe-acolo.

– Ai o minte diabolică, Leo.

– Voi considera asta ca pe un compliment, zise Leo, încetinîndu-și mersul pentru a ieși de pe alee cu pași calmi. Tare-aș vrea să știu unde se află în clipa aceasta Sibson și Saltmarsh.

Leo încă mai reflecta la întrebarea referitoare la locul în care erau și cu ce se ocupau cei doi oameni care, în mod clar, se aflau în miezul acelei afaceri misterioase, cînd, împreună cu Beatrice, intră în holul vilei acesteia.

– Beatrice! strigă Arabella, ieșind în fugă din salon, cu ochii măriți de emoție. Îl văzu pe Leo, se opri brusc în loc și schiță o reverență grăbită. Domnule conte... Apoi, cu respirația tăiată, se întoarse iar spre Beatrice. Ai venit în sfîrșit acasă! Mătușa Winifred și cu mine aproape că ne-am ieșit din minți de emoție.

INELELE AFRODITEI

– Despre ce-i vorba? întrebă Beatrice, scoțindu-și pălăria cu voaletă și aruncînd-o pe masă. Liniștește-te! Ce s-a întîmplat?

În pragul salonului își făcu apariția Winifred.

– Draga mea Beatrice! exclamă ea. Ce veste! Sîntem absolut copleșite.

– Cine a murit? întrebă Beatrice, încruntîndu-se.

Winifred clipi de cîteva opri, nedumerită.

– Vai, nimeni, din cîte știu eu, dragă. Mă refeream la apropiata ta logodnă.

– Apropiata mea *ce*?

Leo tresări cînd glasul lui Beatrice se înalță devenind atît de strident încît, după toate legile științei, ar fi trebuit să spargă geamurile. Se întrebă dacă era prea tîrziu ca s-o șteargă.

– Bineînțeles că n-a fost un anunț oficial, spuse Winifred, adresîndu-i lui Leo un surîs dulce, dar vestea circulă prin tot orașul, așa că noi am presupus, în mod firesc...

– Am aflat-o mai întîi de la lady Hazelthorpe, îi întrerupse vorba Arabella. A intrat în atelierul lui Lucy cînd noi eram pe punctul de a pleca. Ne-am ciocnit pur și simplu de ea. Abia aștepta să ne felicite.

Winifred se uită cu reproș la Beatrice.

– Sîntem teribil de emoționate pentru tine, dragă, însă trebuie să recunosc că a fost oarecum penibil să primesc vestea de la lady Hazelthorpe.

– Totuși, mătușa Winifred și-a revenit foarte repede, interveni Arabella, zîmbind cu gura pînă la urechi. Amîndouă ne-am revenit. Ne-am prefăcut că știusem de mult asta.

– Cîțiva ani de experiență în societate te ajută să faci față

Amanda Quick

cum se cuvine, păstrându-ți calmul într-o situație neprevăzută ca aceasta, declară Winifred cu modestie.

– Ați înnebunit amîndouă? întrebă Beatrice, descheindu-și pelerina și afirmînd-o într-un cuier. Nu-mi imaginez ce-a apucat-o pe lady Hazelthorp să vînture o poveste atît de ridicolă! Ar fi trebuit să vă dați seama că vă păcălea. Nu-mi pot închipui de ce ar face un asemenea lucru.

Arabella își mușcă buza. Privirea îi trecu de la Leo la Beatrice.

– Zicea că a aflat asta de la Pearson, care fusese informat direct de către domnul conte.

Mînioasă, Beatrice își propti mîinile în șolduri.

– Care domn conte?

Leo decise că venise timpul să acționeze ca un adevărat bărbat.

– Acest domn conte, declară el.

Ea se răsuci brusc pe călcîie, cu gura căscată. Avu nevoie de cîteva secunde pentru a o închide la loc.

– Despre ce vorbești, domnule?

– Este o poveste destul de lungă și oarecum complicată, răspunse Leo, luînd-o de braț. De ce să nu ne ducem în camera ta de lucru pentru a o discuta?

Ea se propti mai bine pe picioare.

– O clipă, dacă nu vă supărați, domnule!

Asta era ultima șansă, gîndi Leo. Ea era mult prea uluită ca să opună rezistență. Îi strînse ceva mai tare brațul și reuși s-o facă să treacă în hol și apoi în camera de lucru. Izbuti să închidă ușa înainte ca ea să-și revină pe deplin.

INELELE AFRODITEI

– Ai mers prea departe, domnule, spuse Beatrice, smulgându-se din strînsoarea lui și îndreptându-se cu pași apăsați spre biroul ei. Întorcându-se cu fața spre el, se sprijini de masă cu ambele mâini. Explică-te!

– Pe scurt, Burnby m-a provocat la duel.

– Cum îndrăznești să spui asta! ripostă Beatrice, pe al cărui chip expresia de revoltă fu înlocuită cu una de uimire. Nu cred așa ceva.

– Te-am prevenit că bărbații tineri înțeleg rareori rafinatele combinații ale stratagemelor matrimoniale, spuse Leo, ducându-se la fereastră. Burnby a luat puțin prea în serios atențiile mele față de verișoara ta.

– Dumnezeu sfinte! E îngrozitor!

Leo fu mirat să constate că Beatrice părea profund zguduită. O urmări cu privirea cât timp ea ocoli biroul aproape împleticindu-se și sfârși prin a se prăbuși în fotoliul ei.

Evidenta ei nefericire avu asupra moralului său un efect surprinzător. În adîncul ființei lui se răspîndi o căldură ciudată. *Îi păsa de el.* Cel puțin, suficient de mult încît să nu-l vrea implicat într-un duel.

– Nu-i nevoie să întinzi mîna spre flaconul tău cu oțet aromatic, îi spuse. Nu va avea loc nici o întîlnire în zori de zi.

– Nu posed nici un flacon cu oțet aromatic, zise ea, cu un aer absent. Apoi, păru să înțeleagă spusele lui. Vrei să zici că nu-i necesară, deoarece i-ai explicat lui Burnby că înțelesese greșit interesul tău față de Arabella?

– I-am spus că, dimpotrivă, interesul meu te viza pe tine.

– Pricep... E clar, zise ea după o scurtă cugetare, ai fost

Amanda Quick

nevoit să-i spui ceva care să-l convingă că voi doi nu erați în competiție pentru mîna Arabellei.

– Exact, îi confirmă el, puțin mai relaxat, văzînd că Beatrice avea să fie rezonabilă. La început am încercat cu povestea ta. I-am explicat că nu sînt decît un prieten la familiei. Dar el n-a acceptat explicația.

– Se pare că aveai dreptate în privința înclinațiilor melodramatice ale tînărului domn, replică Beatrice, clătînd din cap cu jale. Cu toate acestea, faptul că te-a provocat la duel depășește orice limită. L-am crezut pe domnul Burnby mai inteligent.

Leo spuse, privind pe fereastră:

– Bănuiesc că Burnby a considerat că o situație disperată necesita măsuri disperate.

– Așadar, era foarte gelos pe tine?

– Gelozia n-a jucat nici un rol în toate astea. Dar, ca să fiu sincer, trebuie să recunosc că, provocîndu-mă la duel, Burnby avea un scop mai nobil.

– Prostii! Ce ar putea fi nobil în faptul de a te provoca la duel numai pentru a te împiedica să faci o cerere în căsătorie?

Leo privi cu atenție trunchiul zvelt al unui mic arbore pe care abia îl putea distinge prin vălătucii de ceață.

– Burnby, răspunse el, a considerat că era de datoria lui s-o apere pe verișoara ta – o tînără și nevinovată mielușea – neîngăduind să fie sacrificată pe altarul poftelor mele carnale.

În spatele lui, vreme de o clipă domni tăcerea.

– Burnby a spus asta? se auzi apoi vocea lui Beatrice, ciudat de neutră. A folosit chiar aceste cuvinte? *Altar, și poște carnale*, și așa mai departe?

– Da.

– Înțeleg.

– A părut mulțumit cînd i-am declarat că pe tine intenționez să te sacrific.

– Pe altarul poftelor tale carnale.

– Da. Leo se întoarse cu fața spre ea. Beatrice părea fascinată de uriașul glob pămîntesc care se afla în cealaltă parte a camerei. Îmi pare rău, Beatrice, dar mi s-a părut a fi cea mai ușoară cale de ieșire din ceva ce ar fi putut să devină un scandal foarte neplăcut.

– Înțeleg, repetă ea, continuînd să se uite la globul pămîntesc de parcă acesta ar fi fost globul de cristal al unei ghicitoare.

– Îmi dau seama că situația ar putea deveni puțin penibilă, adăugă el cu prudență. Maxilarele lui Beatrice se încleștară în mod vizibil.

– Asta dacă s-ar afla că eu sînt doamna York, scriitoarea. Doamna Poole va supraviețui bîrfelor ce vor circula în legătură cu ruperea unei logodne cu contele de Monkcrest. Ceea ce doamna York n-ar reuși.

– Atît doamna Poole cît și doamna York ar supraviețui unei căsătorii cu mine, replică el calm.

Beatrice tresări. Întoarse brusc capul spre el, fixîndu-l cu o privire lipsită de expresie.

– Poftim?

– M-ai auzit.

O roșeață intensă invadează obrajii lui Beatrice.

– Da, desigur, zise ea. Iertați-mă, domnule. Sînteți un

Amanda Quick

adevărat gentleman. Știu că, dacă ați considera că mi-ați distrus cariera, ați adopta soluția cea mai onorabilă. Sînt însă sigură că nu va fi necesar.

– N-aș considera că ar fi sfîrșitul lumii dacă m-aș însura cu dumneavoastră, doamnă, replică el, conștient că ea începea să-l enerveze.

Beatrice își limpezi glasul, apoi ripostă:

– O atitudine foarte cavaleriească din partea dumitale, domnule conte.

Îi venea s-o smulgă din fotoliul ei și s-o silească să renunțe la expresia ei înnebunitor de enigmatică.

– Cavalerismul este pentru bărbați tineri. De ani de zile nu mi-am făcut prea multe griji în legătură cu astfel de lucruri.

– Dar sînteți un bărbat de onoare, domnule. Considerați, fără îndoială că, deoarece dumneavoastră sînteți cel care a dat naștere acestei încurcături, aveți datoria de a mă apăra de scandal, dacă lucrurile s-ar sfîrși prost.

– Dar dumneavoastră, doamnă?

– Eu? păru să se mire Beatrice. Da, bineînțeles, spuse, înălțîndu-și capul și îndreptîndu-și spatele. Recunosc că port o mare parte din răspundere pentru că v-am pus într-o situație dificilă.

– La naiba, nu asta e ceea ce voiam să spun! Te întreb dacă ideea de a fi sacrificată pe altarul poftelor mele carnale este dezastruoasă pentru sensibilitatea ta.

– Oh, înțeleg... Beatrice își limpezi a doua oară glasul. Sensibilitățile mele par să nu fie chiar atît de fragile, domnule conte. Ideea de a fi sacrificată pe altarul poftelor dumneavoastră carnale nici măcar nu pare să le atingă.

INELELE AFRODITEI

Leo nu-și dăduse seama cât de încordat fusese, decît în clipa în care ceva, în străfundurile ființei sale, se relaxă. Pe neașteptate, se pomeni că buzele i se întredeschideau într-un zîmbet larg.

– Vă subestimați, doamnă. Consider că anumite sensibilități pe care le posedați sînt cele mai încîntătoare pe care am avut vreodată plăcerea să le înlînesc. De fapt, ele m-au adus mai aproape de metafizic, decît a reușit s-o facă vreodată lectura vreunui vers.

Cu un gest rapid, ea trase mica pernă brodată pe care o ținea pe fotoliu, la spatele ei, și i-o azvîrli drept în cap.

18

*I*n seara următoare, Finch apăru în pragul camerei de lucru a lui Leo și tuși discret.

– Vă rog să mă iertați, domnule conte. Trăsura este aici. E aproape opt și jumătate. Sînteți așteptat la locuința doamnei Poole și a rudelor sale la nouă fără un sfert, dacă vă mai amintiți.

– Îți mulțumesc, Finch. N-am uitat.

Leo își făcu o ultimă însemnare și închise registrul de socoteli al lui Cox.

Era îmbrăcat corespunzător cerințelor acelei seri. Existau nenumărate alte lucruri pe care ar fi preferat el să le facă în acea noapte. O cină liniștită acasă, cu Beatrice, fu primul lucru care-i veni în minte.

Cu toate acestea, ținînd seama de anunțul lui privitor la o logodnă iminentă, știa că nu prea avea de ales; era necesar ca el și Beatrice să fie văzuți împreună, în public, în următoarele cîteva

seri. În caz contrar, ar fi stîrnit bîrfe și speculații, ori ei nu aveau nevoie de așa ceva în momentul acela.

Leo străbătuse jumătate din drumul către ușă, cînd se opri.

– Ați uitat ceva, domnule conte? îl întrebă Finch.

– Da, cred că da. Mă întorc într-o clipă.

Finch înclină capul și se retrase în holul de la intrare. Leo așteptă pînă cînd rămase singur și abia atunci se îndreptă spre peretele opus și făcu să alunece într-o parte masiva oglindă cu ramă aurită care atîrna acolo.

Vreme îndelungată se uită cu atenție la lacătul seifului secret. Apoi, cu gesturi hotărîte, îl descuie, deschise larg ușa și vîrî mîna înăuntru, în căutarea unei mici cutii ornamentate cu incrustații.

O scoase și o răsuci încet între degete. Încă nu știa ce imbold nebunesc îl îndemna s-o ia cu el în această stranie aventură. De la moartea părinților lui, cutia nu mai fusese scoasă din seiful de la conacul Monkcrest. Vreme de cîțiva ani el nu se mai uitase la conținutul ei. La un moment dat, intenționase să i-o dăruiască soției sale cu prilejul primei aniversări a căsătoriei lor, dar la timpul respectiv își dăduse seama că ea nu i-ar fi putut răspunde nicicînd cu dragostea și afecțiunea pe care el i le purta.

Obiectul din cutie reprezenta o parte din legenda familiei Monkcrest, pe care Leo ajunsese să creadă că niciodată nu avea s-o împlinească.

Luă cutia cu el. În hol, Finch îi ținea pregătite mantia și mănușile.

– Sînt sigur că veți fi mulțumit de seara dumneavoastră, domnule conte.

Amanda Quick

– În orice caz, se va dovedi a fi interesantă, replică Leo, lăsînd cutiuța să cadă într-unul din buzunarele mantiei sale. Celălalt buzunar era deja îngreuiat de un mic pistol. Lucrurile sînt rareori plictisitoare cînd prin apropiere se află doamna Poole.

– Într-adevăr, spuse Finch, îndreptîndu-și spatele. Domnule conte, continuă el, în numele personalului și al meu personal, îngăduiți-mi să vă prezint felicitările și urările noastre de bine pentru logodna cu doamna Poole.

– Îți mulțumesc, Finch, zise Leo, neconsiderînd necesar să sublinieze faptul că era vorba de o logodnă în curs de a fi încheiată, și nu una efectivă.

Ieși pe ușă și coborî scara spre locul în care, cu felinarele licărind și abia zărindu-se prin vîrtejurile de ceață, îl aștepta o trăsură.

Uriășele candelabre din sala de bal răspîndeau o lumină caldă pe terasa pe care se aflau Beatrice și Leo. Aerul încins din încăperea supraaglomerată năvălea afară prin ușile deschise, împreună cu muzica și vuietul înăbușit al conversațiilor.

– Mătușa Winifred are dreptate, declară Beatrice, punîndu-și mîna înmănușată pe parapetul scund de piatră care înconjură terasa. Se pare că noi doi constituim principalul subiect de conversație cu prilejul oricărui eveniment monden din oraș.

– Era de așteptat, remarcă Leo. Își sprijini un picior pe bariera de piatră care marca marginea terasei, apoi își propti antebrațul pe coapsă și urmări privirea lui Beatrice ațintită spre

grădina învăluită în ceață. Sporovăiala referitoare la logodna noastră se va domoli în curînd.

– Vrei să spui, logodna noastră pe cale de a fi încheiată, îl corectă ea. Știu cît de mult îți displace faptul de a fi pe buzele tuturor.

– Nu-i prima dată, replică el, schițînd cu mîna un ușor gest de nepăsare, cînd un Călugăr Nebun este subiectul unor speculații lipsite de sens.

Nu-i în apele lui, gîndi Beatrice. Și asta încă de cînd sosise la vilă, cu două ore mai înainte. Și-ar fi dorit să creadă că misterul tot mai profund al afacerii Inelelor Inaccesibile era vinovat de dispoziția lui sumbră. Din nefericire, se temea că de vină erau bîrfele referitoare la viitoarea lor logodnă.

Nici că se putea ghinion mai mare! Beatrice strînse pumnii ei mici. Măcar să nu fi făcut Pearson Burnby acea stupidă provocare la duel! Lucrurile erau și așa destul de complicate. Nici ea, nici Leo nu aveau nevoie de această problemă suplimentară.

O necăjea faptul că nu-și putea da seama cît de scîrbit sau supărat era Leo în legătură cu întorsătura neașteptată pe care o luaseră evenimentele. El se baricadase adoptînd expresia lui enigmatică.

– A existat vreun semn din partea domnului Sibson sau a domnului Saltmarsh? întrebă Beatrice, cu un ton care spera să sune potrivit pentru o discuție de afaceri.

– Nici unul. Polițistul pe care l-am angajat azi-dimineață ca să-i urmărească mi-a dat un raport spre sfîrșitul după-amiezei. Pînă acum n-a avut norocul să-i localizeze. Nimeni, nici menajerele, nici vecinii sau slujitorii lor nu știu unde au plecat.

Amanda Quick

– Dacă am presupune că Sibson este conducătorul din umbră al acestei afaceri, este ușor de înțeles de ce și-a luat tălpășița după ce l-a ucis pe doctorul Cox, zise Beatrice. Dar de ce să fi părăsit orașul domnul Saltmarsh? adăugă ea, încruntându-se.

– Spre deosebire de tine, eu nu-l consider pe Saltmarsh doar o victimă inocentă. Cred că toți trei colaborau pentru a găsi Inelele. Însă ceva n-a mers bine în parteneriatul lor. Acum, unul dintre ei este mort.

Beatrice își descleștă pumnul și, cu un aer obosit, bătu darabana cu degetele pe piatra balustradei.

– Ai avut cât de cât noroc cu registrul doctorului Cox? întrebă ea.

– Nu prea. Mi-am petrecut o bună parte din zi cu el. Știi și tu că unchiul tău era unul dintre clienții permanenți ai lui Cox.

– Da.

– Clarinda a avut dreptate. Sibson cumpăra mari cantități din elixirul pentru vigoare bărbătească. O făcea de ani de zile.

Beatrice reflectă asupra implicațiilor acestor informații.

– Asta explică modul în care au ajuns cei doi să se cunoască bine. Mai era și altceva interesant în registrul acela?

– Nu. Deși, adăugă Leo, cu un ușor zîmbet, a fost fascinant să văd care sînt membrii „lumii bune“ ahtiați după elixirul lui Cox.

Beatrice auzi cum orchestra începu un nou vals. Conștientiza acut prezența lui Leo. Așa i se întîmpla mereu cînd se afla în apropierea lui. O senzație intensă o cuprinsese, senzația că toată viața îl așteptase pe acest bărbat.

INELELE AFRODITEI

Vrînd să se detașeze de emoția pe care o simțise încă din noaptea în care îl întâlnise prima oară, încercă să analizeze impactul prezenței lui asupra ei. I-ar fi fost mult mai ușor să-și controleze sentimentele ei haotice dacă le-ar fi putut atribui caracterul unei pasiuni trecătoare.

Virilitatea și vigoarea masculină îi plăceau tot atît de mult ca oricărei alte femei. Dar cunoscuse și alți bărbați care, în hainele lor de seară, arătau tot atît de bine ca și Leo. Justin fusese foarte chipeș, chiar dacă prea slab, în comparație cu Leo. Graham Saltmarsh avea un fizic atrăgător, dar pe lîngă Leo părea puțin efeminat.

Tocmai în asta consta problema. Îi compara cu Leo pe toți bărbații pe care-i întâlnea, și le găsea cusururi.

Nici unul nu-i crea senzația că se încinge pe dinăuntru și că începe să plutească. Nici unul nu o făcea să dorească să se apropie de el și să-i simtă mirosul trupului.

Deveni brusc conștientă de duritatea pietrei de sub degetele ei. Uitîndu-se în jos, fu mirată să constate că strîngea bordura parapetului terasei cu amîndouă mîinile.

– E ceva ce nu-i în ordine? o întrebă Leo, ai cărui ochi fixau degetele ei încleștate.

– Nu. Nu, sigur că nu, răspunse ea, silindu-se să se relaxeze. Întoarse capul și-i adresă un zîmbet politicoș, dar imediat fu nevoită să tragă adînc aer în piept pentru a-și recăpăta calmul. El era iubitul ei. Și în ochii lumii ea era, practic, logodnica lui.

– Ești sigură că te simți bine? insistă el.

– Da, răspunse ea. Apoi se încruntă. Tocmai mă gîndeam la Inele.

Amanda Quick

El avu o uşoară ezitare, apoi schiţă o ridicare din umeri aproape imperceptibilă.

– Ca şi mine.

Era, bineînţeles, de aşteptat, îşi spuse Beatrice în sinea ei, făcându-şi curaj. Numai pentru că ea simţise brusc că i se înmoaie genunchii şi i se taie respiraţia nu însemna că el trăia o senzaţie cât de cât asemănătoare cu a ei.

– La ce altceva te gîndeşti, domnule conte? îl întrebă, politic.

– La faptul că trebuie să găsim o modalitate prin care să profităm de împrejurarea că Sibson şi Saltmarsh sînt plecaţi din opraş. Nu putem şti cît de mult vor lipsi.

Spusele lui avură un efect asemănător cu cel al unui duş rece. Gata cu gîndurile despre pasiune, fie ea trecătoare sau nu.

– Ce-am putea face în plus faţă de ceea ce am făcut?

– Mai există o piesă a acestui puzzle pe care n-am cercetat-o, răspunse Leo cu glas scăzut.

– Ce vrei să spui? Am scotocit prin locuinţele celor trei indivizi. Tu ai angajat un poliţist care să întreprindă anchete, şi ai studiat registrul doctorului Cox. Nu văd ce altceva am putea face.

– Ar trebui să cercetăm mai atent Muzeul Trull.

– Dar, replică ea, reprimîndu-şi un fior de spaimă, ziceai că a fost închis, din după-amiaza în care domnul Saltmarsh şi cu mine am rămas prinşi în capcană acolo.

– Am pus un om de pază la faţa locului. N-a existat nici un semn al vreunei activităţi, dar afurisitul acela de local pare să joace un rol central în această afacere. Cred că merită o cercetare mai atentă.

INELELE AFRODITEI

– Ai de gând să-l vizitezi?

Beatrice abandonează subiectul când îi văzu pe Arabella și pe Pearson Burnby ieșind din sala de bal. Observă că Pearson o ținea de braț pe Arabella delicat, dar posesiv.

Cuplul străbătu terasa pentru a li se alătura.

– Bună, Arabella, o întâmpină Beatrice zîmbind. Ați ieșit să luați puțin aer?

– Am venit să vă spunem ceva, răspunse Arabella, radioasă.

Pearson o făcu să se opreasă la mică distanță de ceilalți doi. Își înclină capul, într-un salut bățos, dar plin de respect.

– Doamnă Poole. Monkcrest...

– Burnby, zise la rîndul său Leo, părăind plictisit, dar și iritat.

– Înainte de a-ți spune dumitale și doamnei Poole marea noastră veste, continuă Pearson, purtîndu-se așa cum cereau regulile, vreau să-mi cer scuze pentru cele întâmplăte ieri. Sper că veți înțelege că am acționat așa ca urmare a unei enorme neînțelegeri din partea mea.

– Desigur, replică Leo, înălțînd sprîncenele. Am și uitat incidentul.

– Nu pricep, interveni Arabella, pe a cărei frunte apărură o cută de îngrijorare. Pentru ce îi ceri scuze domnului conte, Pearson?

– Am făcut o greșală, spuse Pearson. Am acționat pripit, adăugă, susținînd privirea lui Leo. Singura mea scuză constă în faptul că eram copleșit de o puternică emoție.

– Nu este niciodată înțelept să te lași condus de o puternică emoție, replică Leo, pe un ton sec. Din păcate, rareori

Amanda Quick

înveți această lecție înainte de a fi înaintat în vîrstă. În general, atunci nu te mai preocupă rezultatele.

Pe Beatrice o îngrijora starea de spirit a lui Leo, așa că se grăbi să schimbe direcția în care pornise conversația:

– Ei, Arabella, care-i vestea aceea mare?

Arabella se luminează la față.

– Pearson m-a cerut în căsătorie, răspunse ea, iar eu i-am acceptat cererea!

– Înțeleg, zise Beatrice, aruncîndu-i o privire jenată lui Pearson. Mă bucur foarte mult pentru voi doi. Bănuiesc că și părinții dumitale sînt tot atît de mulțumiți?

– Le voi aduce la cunoștință decizia mea ceva mai tîrziu, în seara asta, spuse cu calm Pearson. Sînt sigur că vor fi încîntați.

Așadar, Arabella nu se înșelase în aprecierile ei, gîndi Beatrice. Cu orice risc, tînărul luase decizia, fără a aștepta aprobarea părinților săi. Rămînea doar ca aceștia să nu explodeze atunci cînd vor afla vestea.

– Dă-mi voie să fiu primul care să te felicite, Burnby, zise Leo.

– Mulțumesc, domnule, răspunse Pearson, uitîndu-se apoi la Arabella. Hai s-o găsim pe mama, adăugă el.

– Da, desigur. Pearson și cu mine, explică ea, întorcîndu-se spre Beatrice, ne-am înțeles să nu oficializăm o vreme logodna noastră. Nu vrem să umbrim cu nimic strălucirea propriei voastre hotărîri.

– Vă rog, anunțarea logodnei noastre încă *în curs de încheiere* nu trebuie să vă împiedice să faceți cunoscute propriile voastre planuri. Monkcrest și cu mine sîntem mult prea

INELELE AFRODITEI

maturi pentru a ne îngădui să devenim exagerat de emoționați în legătură cu astfel de lucruri. Nu-i așa, domnule conte?

– Întocmai, draga mea, îi dădu dreptate Leo, în ai cărui ochi se aprinseră sclipiri jucăușe. Amîndoi am depășit perioada în care îți îngădui atitudini de un romantism înflăcărat. Marile pasiuni sînt pentru cei tineri.

– Atunci cînd nu ești nevoit să-ți faci prea multe griji în legătură cu posibilitatea de a cădea victimă unui atac de apoplexie după ce te-ai lăsat în voia lor, încheie Beatrice, pe un ton dulce.

– Într-adevăr, zise Leo, adresîndu-i un zîmbet scurt.

Ea rezistă cu greu tentației de a-i trage una cu piciorul.

– Sînteți sigur că nu v-ar deranja dacă se va afla de logodna noastră încă din seara aceasta? întrebă Pearson, uitîndu-se la Leo.

– Crede-mă, Burnby, nu mă va supăra cîtuși de puțin.

– Foarte bine, zise Pearson, salutînd iarăși printr-o înclinare a capului și tîrînd-o pe Arabella în direcția sălii de bal.

Urmărindu-i cu o privire gînditoare, Leo spuse:

– Cu puțin noroc, anunțul lor va abate într-o oarecare măsură atenția lumii de la propriile noastre treburi.

– Crezi? replică Beatrice, neîncrezătoare. Pentru majoritatea oamenilor tu ești mai interesant decît domnul Burnby.

– Te încredințez că „lumea bună“ îl consideră pe tînărul Burnby cu mult mai fascinant decît înainte de a mă fi provocat la duel.

O clipă, Beatrice păru nedumerită. Apoi înțelese.

Amanda Quick

– Da, desigur. Domnul Burnby se bucură, fără îndoială, de un avantaj remarcabil – l-a provocat la duel pe contele de Monkcrest și a trăit pentru a putea istorisi întâmplarea.

– Chiar așa.

– Bineînțeles, cei din înalta societate nu știu că, în perioada pe care a petrecut-o la țară, în Devon, celebrul Monkcrest s-a ramolit. Mă îndoiesc că realizează cineva faptul că, acum, Călugărul Nebun nu mai constituie un adversar primejdios pentru un bărbat tânăr și viguros, așa cum este domnul Burnby.

În întuneric, dinții lui Leo sclipiră într-un zîmbet răutăcios.

– Singurul lucru care contează pentru mine, doamnă, ripostă el, este acela că dumneata continui să mă consideri o amenințare pentru virtutea dumitale.

– Ești incorigibil, domnule!

– La vârsta mea, asta-i una dintre puținele plăceri care-ți mai rămîne. Expresia dezinvoltă îi pieri încet de pe chip, lăsînd loc privirii pătrunzătoare de animal de pradă. Să revenim la planurile pe care eram pe cale să ni le facem atunci cînd ne-au întrerupt Arabella și tînărul Burnby.

– O vizită la Muzeul Trull?

– Da. Cred că ar trebui să aruncăm o privire pe-acolo cît mai curînd posibil.

– Așa cum începusem să spun mai devreme, mîine dimineață sînt liberă... Se întrerupse brusc cînd îl văzu pe Leo clătînînd din cap. Ah, înțeleg că tu te gîndești s-o facem în noaptea asta?

– Putem aranja ca mătușa ta și Arabella să se ducă în continuare la petrecerea oferită de familia Ballinger, folosindu-se de trăsura pe care am angajat-o pentru noaptea asta. Tu și cu

INELELE AFRODITEI

mine vom găsi o alta cu care ne vom înapoia la vila ta, pentru a te schimba. De acolo vom merge la Muzeul Trull.

Ea alungă amintirea tulburătoare a atmosferei din încăperea subterană și mimă ceea ce spera să pară un zîmbet entuziast.

– Cum intenționezi să pătrundem în clădire? întrebă.

– Vom utiliza pasajul secret pe care l-ai descoperit ultima dată când ai fost acolo, răspuse Leo, luînd-o de braț pentru a o conduce înapoi, în sala de bal.

Pasaj care dădea drept în acea însăpăimîntătoare încăperea subterană, își zise Beatrice în sinea ei, dar continuă cu voce tare:

– Excelentă idee. Și Elf?

– În seara asta trebuie să-l lăsăm acasă. Ziua, majoritatea oamenilor își dau seama că nu-i decît un ciîne foarte mare, dar noaptea poate fi confundat ușor cu un lup.

Beatrice îi aruncă o scurtă privire.

– Mai ales, zise ea, după recentele articole din ziar în care se vorbea despre o uriașă fiară băloasă care ar fi fost văzută bîntuind noaptea pe străzile Londrei.

– Într-adevăr, recunosc Leo, salutînd politicos, printr-o înclinare a capului, un cuplu care tocmai ieșea din sala de bal. Cineva care te-ar vedea cu Elf ar putea da alarma. Asta îi include și pe vizitiii trăsurilor de piață, care, pe la ora zece, într-o seară umedă ca aceasta, sînt de obicei amețiți de gin.

La scurt timp după miezul nopții, părăsiră cu discreție sala de bal. Beatrice intenționa să bea un pahar sau două de șampanie, ca să prindă curaj pentru o nouă experiență în camera subterană de la muzeu, dar rezistă acestei ispite.

Amanda Quick

De astă dată avea să-l aibă cu ea pe Leo, își reaminti în vreme ce un lacheu o ajuta să-și îmbrace pelerina. Dacă exista cineva în stare să risipească atmosfera sumbră a acelei încăperi, atunci el era acela.

– Gata? întrebă Leo, oferindu-i brațul pentru a o ajuta să coboare treptele luxoasei vile. Părea nerăbdător.

Abia aștept aventura din noaptea asta, gândi ea, sprijinindu-și brațul de al lui. Contele de Monkcrest se pregătea pentru vânătoare.

Leo o ajută să urce în trăsură și se instalează apoi pe bancheta din fața ei. Privirile li se întâlniră. Ea crezu că avea să-i descrie planul aventurii lor nocturne. Așteptările îi fură înșelate. Leo băgă mâna în buzunarul mantiei lui și i se adresă pe un ton neutru:

– Aș vrea să-ți dau ceva.

– Ai un dar pentru mine? Surpriza atenuă câteva clipe neliniștea care începuse s-o cuprindă. Este foarte drăguț din partea ta, Leo, dar eu nu am nimic pentru tine.

– Dimpotrivă, zise el, dându-i o cutiuță cu incrustații, cioplită dintr-un lemn negru, bine lustruit. În scurtul timp de când ne cunoaștem, mi-ai dăruit multe lucruri. Toate nespuse de valoroase.

– Dar, domnule conte... Beatrice își întrerupse protestul când el îi luă mâna și-i puse cutiuța în palmă. Se uită uimită la incrustațiile bogate. Era foarte frumoasă. Și destul de veche.

– Ceea ce se află înăuntru are o vechime și mai mare. Deschide cutia, Beatrice!

Ea își înalță ochii și văzu că el o urmărea cu o privire

INELELE AFRODITEI

intensă. Cutia i se părea foarte caldă. Încet, desfăcu încuietoarea capacului și îl ridică.

Înăuntru se afla un inel – o fișie masivă de aur, cu o lucrătură complicată, încununată de un imens rubin, roșu ca sângele. Uriașa piatră era înconjurată de un aranjament de diamante cu totul deosebit.

Cînd o ținuse în mîină, cutia i se păru-se caldă. Acum, inelul aproape că-i ardea pielea.

– Ai dreptate, domnule conte, șopti Beatrice. Este, într-adevăr, foarte vechi, dar nu pot să-l primesc.

Leo rămase nemișcat. Lui Beatrice i se păru că se adîncește și mai mult în întuneric.

– Îmi dau seama că nu este modern, spuse el într-un tîrziu, în glas simțindu-i-se o intonație rece ca gheața, care nu existase cu cîteva clipe mai înainte.

– Nu din cauza asta, domnule, replică Beatrice, surprinsă. Inelul este absolut superb, știi asta, însă nu-i un dar pe care să-l faci cu ușurință unei prietene, nici măcar unei... unei iubite. Oricine își poate da seama că este un inel cu o mare semnificație. Purtînd un inel ca acesta, poți simți trecutul.

Răceala din ochii lui dispăru. Nepricepînd ce se petrece, Beatrice îl urmări cu atenție pînă cînd căldura intensă, dar stăpînită reveni în privirea lui.

– Știam că vei înțelege, zise el pe un ton blînd. Acum, inelul este al tău, Beatrice. Ți l-am dăruit. Trebuie să-l păstrezi.

Degetele ei se strînseseră în jurul bijuteriei.

– Ce vrei să spui?

Leo privi afară, în noapte.

– Nu-l vreau înapoi, răspunse el. Indiferent ce s-ar

Amanda Quick

întîmpla între noi, este al tău. Dacă nu vom descoperi Inelele Afroditei, îl poți vinde. Banii astfel obținuți ar înlocui, depășind cu mult, moștenirea pierdută a Arabellei.

– *Niciodată* nu l-aș vinde, șopti Beatrice, strîngînd mai tare degetele în jurul pietrei.

Fu uimită de violența propriei sale exprimări, dar era conștientă că rostise fiecare cuvînt cu toată seriozitatea. *Niciodată* nu se va despărți de inelul lui Leo. Îl va ține aproape de inima ei pînă în ziua morții, orice s-ar întîmpla.

Întoarse capul și o privi drept în ochi. Beatrice constată că vehemența ei îl amuza.

– Mă bucur să aud asta, zise Leo. Și acum, hai să trecem puțin în revistă planurile noastre.

Trăsura opri la vilă, doar atît cît să-i îngăduie lui Beatrice să dea fuga la etaj și să-și schimbe îmbrăcămintea.

Singură în camera ei, vîrî mîna în cutele mantiei sale de seară ca să scoată cutiuța pe care o pusese acolo ceva mai înainte. Abia atunci descoperi că în buzunar se mai afla ceva.

Probabil că în cursul serii, cineva lăsase un bilet împăturit cu grijă. Beatrice îl scoase și, cu gesturi lente, îl deschise. Mesajul era scurt și la obiect:

Este ultimul avertisment, doamnă York. Ține-te departe de afacerea asta, altminteri întreaga Londră îți va cunoaște identitatea. Jocul în care te-ai angajat nu merită riscul. Pînă la urmă nu-ți va rămîne nimic după toate eforturile depuse. Nici Inelele, nici cariera de scriitoare, și – mai mult ca sigur – nici Călugărul Nebun.

INELELE AFRODITEI

*

Beatrice mototoli biletul. Vreme de cîteva clipe fu incapabilă să gîndească. Cînd își reveni, luă rapid o hotărîre. Nu-i va spune lui Leo nimic decît după vizita la Muzeul Trull.

Faptul că ucigașul se afla foarte aproape și că nu plecase din oraș l-ar fi putut determina pe Leo să-și schimbe planurile. Era sigură că n-ar mai lua-o cu el în noaptea aceea.

Îi era teamă de ceea ce s-ar putea întîmpla, dar nu voia să-l lase pe Leo singur.

Luă din caseta ei cu bijuterii lăncișorul de aur simplu care-i aparținuse bunicii ei, îl petrecu prin inelul lui Leo și și-l puse la gît.

Rubinel sîngeriu dispăru sub cămașa ei bărbătească. Beatrice îi simți căldura pe piept. Îl atinse, ca și cum ar fi fost un talisman. Apoi se răsuci pe călcîie și coborî la parter, să i se alătore lui Leo, care o aștepta în trăsură.

19

Cred că asta-i aleea pe care-o căutăm, zise Beatrice.

Privi cu atenție drumul îngust dintre cele două clădiri întunecate. Ceața lăsa din cînd în cînd să se întrezărească pietrele caldarîmului. Prin minte îi trecu fulgerător o frază din *Castelul Umbrelor*: *Ceața aluneca în adîncuri – un imens șarpe fantomatic ce se încolăcea la nesfîrșit peste el însuși, așteptîndu-și prada.*

„Încetează!“ își porunci în sinea ei. Țsta nu era un roman. Asta era realitate. Nu era cazul să complice, cu propria-i imaginație, situația care, și așa, era destul de proastă.

Ar fi dat orice pentru a nu fi nevoită să intre pe aleea aceea întunecoasă.

La lumina micii lanterne pe care o purta Leo, drumeagul părea mult mai amenințător decît în după-amiaza în care ea și Saltmarsh îl parcurseseră poticnindu-se. Beatrice își aminti

INELELE AFRODITEI

că atunci îl privise ca pe o binevenită cale de scăpare din apăsătorul coridor tainic care ducea spre încăperea subterană.

– Aici e locul în care ați ieșit la suprafață tu și Saltmarsh, zise Leo, privind la silueta mătăhăloasă a muzeului aflat vizavi. Mi-l amintesc perfect.

Beatrice respiră adânc și încercă să-și domolească senzația neplăcută de apăsare din capul pieptului. Se încăpățână să nu pomenească de biletul pe care-l găsisese în pelerina ei.

Trebuiau să ducă la bun sfârșit ceea ce își propuseseră. Leo avea dreptate. Muzeul Trull era o piesă importantă a acestui puzzle. Era totodată singura piesă ce nu fusese cercetată în întregime.

– Intrarea către pasajul acela tainic se află în spatele aleii, dincolo de o ușă de lemn, zise Beatrice. Ușa este prevăzută cu un grătar, pentru a permite aerului să pătrundă în coridor. Era blocată dinspre interior cu o bară; zăvorul ruginise cu totul. Domnul Saltmarsh și cu mine l-am rupt.

– În acest caz, cu puțin noroc, vom găsi ușa descuiată. Dacă a înlocuit cineva zăvorul, vom căuta altă modalitate de a pătrunde în muzeu. Eventual o fereastră, deși aș prefera să nu fiu nevoit să sparg vreuna. Zgomotul ar putea să atragă atenția cuiva.

– Singura persoană care are cunoștință de coridorul acela este domnul Saltmarsh. De ce să fi înlocuit zăvorul rupt?

– Cine știe? Deocamdată nu putem fi siguri în privința rolului jucat de el în această afacere, replică Leo, intrând pe alee. Rămii aproape de mine.

Lumina lanternei pîlpîia în lupta cu ceața întunecoasă.

Amanda Quick

Tălpile ghetelor lui Beatrice alunecau pe caldarîmul slinos. La un moment dat, uitîndu-se în jos, văzu o pată de lichid uleios. Se cutremură și se hotărî să nu o cerceteze mai îndeaproape.

Cîțiva pași mai încolo, auzi un ușor fișîit.

– Leo?

– O pisică, zise el cu prudență. Sau un șobolan.

– Da, desigur.

Beatrice își înfipse cu hotărîre dinții în buza inferioară. Ceva nu era în ordine cu nervii ei în noaptea asta. Întotdeauna există șobolani în ganguri. Că veni vorba, cu două zile în urmă, ea și Saltmarsh dăduseră peste ei în coridorul ascuns. Nu constituiseră o amenințare – o luaseră la goană, speriați de lumina palidă a lumînării.

Leo se opri în loc cînd lumina lanternei dădu la iveală o ușă masivă de lemn.

– Presupun că asta-i intrarea, nu?

– Da, confirmă Beatrice. Chiar de aici pornesc niște trepte.

– Ține tu lanterna cît timp deschid eu ușa.

Ea luă lanterna și se apucă de treabă: împinse vechea ușă, pînă cînd aceasta se deschise scîrțîind din balamalele ruginite. În lumina gălbuie a lanternei se ivi capătul de sus al scării de piatră ce se pierdea în întuneric.

Vreme de cîteva clipe, Leo cercetă cu atenție străvechile trepte de piatră. Apoi își întoarse privirea spre Beatrice.

– Niciodată nu încetezi să mă uimești, declară el.

Se uită și ea în jos, la groapa îngustă ce se căsca la picioarele lor.

– De ce spui asta?

– Mulți ar fi ieșit din coridorul ăsta isterizați.

Beatrice înțelese că el îi făcea un compliment. Era inutil să-i spună că, pentru ea, pasajul secret fusese o plimbare în parc în comparație cu înspăimântătoarea atmosferă din încăperea subterană. Poate că în noaptea asta, camera aceea nu avea să i se mai pară tot atît de îngrozitoare. Îl avea alături pe Leo.

– N-a fost chiar atît de rău, spuse cu glas tare. Trebuie să ții seama că, atunci cînd l-am folosit, coridorul reprezenta o cale de scăpare. Și nu eram singură.

– Nu-i nevoie să-mi amintești că Saltmarsh era cu tine, replică el. Vino! Hai să terminăm cu treaba asta!

Ea îl urmă în josul treptelor de piatră, apoi pe coridorul îngust, unde era ceva mai cald deoarece ceața nu pătrundea pînă acolo.

– Probabil că acum ne aflăm sub stradă, aprecie Leo, ținînd lanterna sus și privind în jur cu interes. Socotind după natura construcției, aș zice că acest coridor trebuie să aibă o vechime de cîteva sute de ani.

– Nu cred că în afară de domnul Saltmarsh și de mine l-a mai fi folosit cineva de curînd. Praful și murdăria de pe pardoseală păreau neatînse.

– Ziceai că ai scos din perete un soi de grătar mare?

– Da, drept în față, pe stînga, spuse ea, uitîndu-se în lungul coridorului.

Pășiră printre gunoaiele adunate de-a lungul timpului, urmărind coturile și traseul întortocheat al pasajului de piatră. Leo era nevoit să se aplece pentru a nu se lovi cu capul de plafonul jos.

Amanda Quick

Beatrice auzi de două ori foșnetul făcut de șobolanii speriați, dar de astă dată zgomotul n-o deranjă. Acum era stăpînă pe nervii ei... Aproape.

Îl urmă pe Leo, coti pe culoar și fu cît pe ce să se ciocnească de el.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă, necăjită că nu-și putea ascunde tremurul din glas. Apoi zări pe perete o umbră pătrată. Uite-o! Acea este intrarea. Dă drept în încăperea depozit.

– O văd, răspuse Leo, pornind înainte cu pași repezi. Se opri în fața deschiderii și înălță lanterna, ca să cerceteze cu privirea camera întunecată aflată de cealaltă parte a peretelui. Interesant!

Beatrice se duse lîngă el. La vederea interiorului camerei de depozitare, o cuprinse din nou teama. Cu greu își reținut avertismentul care îi veni pe buze. Nu avea nici un rost s-o facă pe Casandra. Nici măcar nu-și dădea seama ce anume avea încăperea aceea de o tulbura atît de profund.

– Intru eu primul, zise Leo, vîrînd brațul în deschidere pentru a pune lanterna pe dulapul-vitrină.

Beatrice îl văzu cum încalecă marginea deschiderii mai întîi cu un picior, apoi cu celălalt. Peste cîteva secunde, Leo stătea ghemuit sus, pe dulap. Sub greutatea lui, acesta se cutremură ușor. Beatrice auzi un zgomot rău-prevestitor.

– Așteaptă pînă cobor eu pe pardoseală, îi spuse Leo, și pe urmă treci și tu. Nu sînt sigur că dulapul ăsta ne-ar ține pe amîndoi.

Își propti palma pe suprafața de lemn, se încordă, apoi sări jos și se întoarse imediat spre Beatrice.

Reprimîndu-și imensa împotrivire lăuntrică, gata-gata

INELELE AFRODITEI

s-o facă să dea înapoi, Beatrice se cocoță pe dulap. Leo întinse brațele, ajutînd-o să coboare pe pardoseală.

Atmosfera nu se schimbase, și Beatrice o recepționează din plin. Știind că acum nu mai era prinsă acolo, ca într-o cușcă, îi fu mai ușor să-și adune curajul pentru a-i face față. Încet, se răsuci în loc, conștientă că emanațiile proveneau din mai multe surse existente în încăperea. O ladă – o monstruoasă aurită, zăvorâtă cu o bară metalică masivă – părea să pulseze cu niște vibrații intense.

Leo nu părea impresionat. El se îndreptă cu pași liniștiți către o vitrină cu capac de sticlă și se uită la mulțimea de statuete expuse acolo.

– Fascinant! murmură el.

– Ce anume?

– Cîteva relicve egiptene. Originale, cred, zise Leo. Trecu apoi la o altă vitrină și privi cu atenție cărțile din interior. Așadar, aici își păstra el adevărata colecție!

– Cine? Trull?

– Ți-am spus, replică Leo, examinînd un șir de măști, că am făcut una sau două vizite în acest muzeu, dar n-am găsit altceva decît falsurile și imitațiile din încăperile de sus.

– Dar, din cîte zici, obiectele din camera asta sînt originale, nu?

– Așa se pare. Dacă Inelele sau statuia se află în acest muzeu, mă aștept să le găsim aici, în încăperea asta.

– Sper să ai dreptate.

Leo își petrecu palma peste suprafața rotunjită a unui recipient străvechi.

– Păcat că nu avem mai mult timp.

Amanda Quick

– Sinceră să fiu, nu remarc nimic care să mă intereseze, declară Beatrice. Hai să ne vedem de treaba noastră. Nu avem la dispoziție toată noaptea, știi și tu.

– Nu te simți bine? o întrebă Leo, uitându-se la ea.

– Ba da, bine' nțeleș. De ce mă întrebi?

– Ești încordată, spuse el, încruntându-se.

– Mi-ar plăcea să fi terminat deja cu treaba asta, zise Beatrice, făcând câțiva pași către vitrina pe care o examinase el cu câteva clipe mai înainte. Privi neliniștită la cărțile dinăuntru, apoi se grăbi să-și mute privirea în altă parte. În mod clar, ceva nu era în ordine cu volumele acelea, deși n-ar fi putut spune ce anume o deranja. De unde începem?

– Dacă statuia s-ar afla aici, răspunse Leo rotindu-se lent ca să studieze încăperea, ar ocupa unul din dulapurile mai mari. Am putea să începem cu acea parte a camerei și să înaintăm apoi de jur-împrejurul ei, către deschiderea din perete.

Se duse la cel mai apropiat dintre dulapurile înalte, scoase din legătura lui de șperacle un ac subțire, și se puse pe treabă. Beatrice îi admiră încă o dată iscusința.

– Te pricepi foarte bine la lucruri dintr-astea, zise ea. Bogații sînt norocoși că nu te-ai făcut hoț de bijuterii.

– Bunicul meu spunea că lumea este un loc nesigur și că un bărbat trebuie să cunoască mai multe moduri de a-și câștiga traiul. Ah! Gata! Să-i dăm drumul!

Cu grijă, Leo deschise ușa vitrinei. Lumina lanternei căzu pe câteva rafturi încărcate cu o serie de vase cu lucrătură complicată.

– Uimitor! exclamă Leo.

– Ce sînt? întrebă Beatrice.

Leo cercetă imaginile de pe vase.

– Dacă nu mă înșel, sînt obiecte folosite odinioară de către un mic cult al romanilor care adora anumite zeițăți asociate cu infernul. Potrivit studiilor mele, membrii respectivului cult credeau că puteau să comunice cu cei decedați.

Beatrice își zise că Leo ar fi fost în stare să-și petreacă ore în șir explorînd conținutul fiecărei vitrine. Trebuia să-l îndemne să-și continue căutările.

– Nu văd pe-aici nici urmă de Afrodită, zise ea. Nici vreun Inel. Deschide următorul dulap.

Cu vădit regret, Leo închise ușile vitrinei și se duse s-o deschidă pe următoarea.

La insistențele lui Beatrice, lacăt după lacăt cedă în fața șperaclului său, dar conținutul dulapurilor nu dădu la iveală nici vreo statuie a zeiței și nici vreun Inel.

– E posibil să ne fi pierdut timpul de pomană, spuse Leo, meșterind la lacătul de pe masivul dulap de sub intrarea în pasajul secret. Dacă investigația asta n-are nici un rezultat, singurul lucru care ne mai rămîne de făcut este să-l identificăm pe proprietarul acestei clădiri și să vedem dacă ne poate spune ceva util.

Se auzi un clinchet și lacătul cedă. Leo își puse șperaclul în buzunarul mantiei și deschise ușile dulapului.

Lumina dezvălui o siluetă modelată dintr-o stranie substanță verde care strălucea cu un luciu metalic.

Fascinată, Beatrice se uită la ea cu ochii măriți de uimire.

– Leo, asta-i Afrodita alchimistului! Ea trebuie să fie!

Zeița privea încăperea cu un calm enigmatic. Sub picioarele ei se spărgeau și se rostogoleau valuri încremenite.

Amanda Quick

– Este o Afrodită, spuse Leo, examinînd statuia cu mare atenție. Nu neapărat cea care ne interesează.

– Asta trebuie să fie! exclamă Beatrice, apropiindu-se în grabă de statuie. Iată de ce unchiul Reggie revenea iar și iar la Muzeul Trull. Probabil că aflase de existența ei.

Un scrîșnet strident de piatră frecată pe lemn îl făcu pe Leo să tacă o clipă.

– Pe toți dracii! ocări el apoi în șoaptă, privind dincolo de Beatrice, spre scara ce ducea la catul superior al muzeului.

Beatrice se răsuci repede pe călcîie și văzu în triunghiul de lumină de la capătul de sus al treptelor două siluete. Lanterna pe care o ținea una din ele strălucea atît de puternic încît era imposibil să distingi chipurile celor doi, dar te lăsa să vezi pistolul. Glasul unuia dintre indivizi nu fu greu de recunoscut.

– Așadar, Monkcrest, ai găsit drumul către încăperea secretă a lui Trull. Ți-am spus eu că este o sursă de inspirație pentru o scriitoare. N-am avut dreptate, doamnă Poole?

– Domnul Saltmarsh! șopti Beatrice. Ce faceți aici, domnule?

– Același lucru ca și dumneata, draga mea, răspunse Graham cu voioșie. Constat că ați găsit și ticăloasa aia de zeiță. Vezi, Sibson? Ți-am spus eu că pînă la urmă o vor găsi. N-a fost nevoie decît de răbdare.

– La naiba! Individul de o slăbiciune cadaverică, care ținea lanterna, coborî treptele. Se opri la capătul de jos al scării și se holbă la Leo cu ochii ieșiți din orbite. Favoriții îi tremurau. Ai găsit Inelele, ticălosul dracului! Chiar le-ai găsit! Și eu care mi-am pierdut atîta timp căutîndu-le! Nu-i cinstit, ascultă-mă pe mine! Nu-i deloc cinstit, fir-ar al naibii să fie!

INELELE AFRODITEI

Deci ăsta era domnul Sibson, își zise Beatrice. Leo nu greșise. Sibson era un temperament extrem de iritabil. Pur și simplu abia se stăpînea. Totul la el, începînd cu sprîncenele ce i se zbăteau și pînă la degetele ce i se crispau, era în continuă mișcare.

Leo îi aruncă o privire lui Sibson, apoi își îndreptă atenția spre Saltmarsh.

– Se pare că aici e vorba de o neînțelegere, zise el.

– Nimic ce n-am putea lămuri destul de repede, Monkcrest.

Cît timp coborî treptele, lui Saltmarsh nu-i tremură mîna în care ținea pistolul. Cînd ajunsese mai aproape, Beatrice văzu că în centura pantalonilor avea un al doilea pistol.

– Constat că nu mai purtați ochelari, domnule Saltmarsh, spuse ea. I-ați considerat doar un mijloc de a vă da o înfățișare potrivită?

– Socoteam că-mi dădeau un aer studios, replică el, zîbind. Voiam să mă iei în serios, doamnă Poole. La început sperasem să te farmec și să te fac să-mi dai Inelele. Am apreciat că o femeie cu inteligența dumitale va răspunde prietenos unui gentleman care o abordează în calitate de coleg într-ale scrisului, decît unuia care ar fi încercat s-o seducă cu complimente prostești.

– Înțeleg.

– Din nefericire, ai preferat să te îndrăgostești de atrăgătorul și excentricul Călugăr Nebun. Ți-a trecut vreodată prin minte că el se folosea de dumneata numai ca să pună mîna pe Inele?

Sibson interveni, țopăind și agitat:

Amanda Quick

– Unde sînt Inelele? Fă-l să ne dea Inelele, Saltmarsh!

– La timpul potrivit, spuse tînărul, măsurîndu-l din ochi pe Leo, cu o expresie gînditoare. Mai întîi, scoate-ți mantia, Monkcrest. Pari foarte îndrăzneț în ea, probabil că ai ascuns un pistol într-unul din buzunarele alea mari.

– Cum îndrăznești, replică Leo, scuturîndu-și umerii pentru a lăsa să-i cadă mantia aceea grea. Apoi o puse pe o vitrină din apropiere.

– Trebuie să-ți cer și dumitale să-ți scoți pelerina, doamnă Poole.

Cînd ea își îndepărtă veșmîntul, Saltmarsh își înălță sprîncenele. Pantaloni? Ce interesant! Și ciudat de ispititori pe o doamnă!

Lui Beatrice nu-i plăcu expresia din ochii lui. Fără un cuvînt, puse pelerina deoparte. Micul pistol din interiorul unuia dintre buzunare scoase un zgomot slab, lesne de recunoscut, cînd se izbi de lemnul lăzii.

– Verifică buzunarele, Sibson! porunci Saltmarsh.

– Da, sigur că da. Inelele ar putea fi în unul din ele, spuse Sibson. Lăsa jos lanterna, înșfăcă mantia lui Leo și scotoci în buzunare. Drăcia dracului! Aici nu-i nimic, în afară de un pistol.

– Scoate pistolul și pune-l undeva unde să nu-l poată ajunge Monkcrest, îi zise Saltmarsh, folosind tonul cu care i te adresezi unui copil nu prea deștept. Și pe urmă controlează buzunarele pelerinei doamnei Poole.

– De cît timp ești asociat cu Saltmarsh, Sibson? îl întrebă Leo pe acesta din urmă, urmărindu-l cu privirea în timp ce individul scotea pistolul din mantia lui.

INELELE AFRODITEI

– A venit la mine când au început să circule zvonurile, răspunse Sibson, ținând pistolul lui Leo cu ambele mâini. Auzisem și eu aceleași vorbe, bine-nțele. O vreme numai despre asta discutau toți colecționarii serioși, dar nimeni nu știa unde să caute. Saltmarsh și cu mine am căzut de acord să colaborăm pentru a găsi Inelele și statuia.

– Ați dat de urma Inelelor în magazinul lui Ashwater, zise Leo.

– Țsta avea întotdeauna niște legături formidabile, spuse Sibson cu jale. Familia lui Ashwater era, cu ani în urmă, plină de bani. În tinerețe a făcut înconjurul lumii. Așa și-a găsit sursele. Nu-i cinstit. Nu-i cîtuși de puțin cinstit.

– Din păcate, pînă ne-am dat seama, Ashwater vînduse deja Inelele și, în mod înțelept, părăsise orașul, zise Saltmarsh, oprindu-se la capătul de jos al scării. A durat două săptămîni pînă am stabilit că lordul Glassonby cumpărase blestematele alea de relicve.

– L-ați omorît pe unchiul Reggie pentru Inele! repetă Beatrice, abia stăpînindu-și furia.

– Unchiul dumitale a murit ca urmare a unei mici greșeli de calcul, replică Saltmarsh, cu nonșalanță.

– *O greșeală de calcul?* Lui Beatrice nu-i venea să-și creadă urechilor. Era atît de mînioasă încît îi tremurau mîinile.

– Nu trebuia să moară, explică Sibson, ai cărui favoriți tremurau de revoltat ce era. Pentru noi a fost un dezastru. Un adevărat dezastru.

– Cum îndrăznești să vorbești despre un omor ca și cum ar fi doar o simplă greșeală de calcul? șopti Beatrice.

– Beatrice! îi atrase Leo atenția, aruncîndu-i o privire de avertisment.

Amanda Quick

– Doctorul Cox a fost amestecat în afacerea asta încă de la început, presupun, nu-i așa? continuă Beatrice, neluându-l în seamă.

– Cox era, într-adevăr, membru al micului nostru grup, recunosc Saltmarsh. Când i-am explicat posibilitățile ce ni se ofereau, a devenit tot atît de nerăbdător să pună mîna pe secretul Inelelor ca și noi.

– Era util datorită vastelor lui cunoștințe despre ierburi, și pentru că Glassonby se ducea la el să-și procure elixirul, zise Sibson. Cox se afla în poziția ideală pentru a-i da lui Glassonby poțiunea aceea.

– Care din voi l-a ucis pe Cox? întrebă Leo cu calm.

– El, răspuse Sibson, aruncîndu-i lui Saltmarsh o scurtă privire neliniștită. I-am spus că este o prostie. Existau deja prea mulți morți în toată povestea asta. Încă unul avea cu siguranță să atragă atenția. Mai ales pe-a dumitale, Monkcrest. Nu voiam să-ți vîri nasul și mai adînc în treburile noastre.

– Am fost obligat să mă descotorosesc de Cox deoarece devenise prea lacom, spuse Saltmarsh, printre dinți.

– Lacom? Iată o acuzație revoltătoare, venind din partea dumitale! izbucni Beatrice, pe un ton răstit.

– Saltmarsh zicea că tipul, Cox, își pierduse încrederea în planurile noastre. Ochiul de viezure ai lui Sibson priviră spre Graham. Zicea că doctorul se teme că nu vom găsi Inelele și, ca să cîștige din această aventură, a-ncercat să ne șantajeze.

– Asta-i ceea ce a spus Saltmarsh? se miră Leo, zîmbind ironic. Mă îndoiesc că lucrurile s-au întîmplat chiar așa, Sibson.

– Ce vrei să spui? întrebă Sibson.

INELELE AFRODITEI

– Cred că Saltmarsh s-a gândit că, după ce-l folosise pe Cox pentru a încerca s-o otrăvească pe Clarinda, nu mai avea nevoie de el.

– Clarinda? repetă Sibson, nedumerit. Mica prostituată de pe cealaltă parte a străzii? Ce are ea de-a face cu treaba noastră?

– Ne spiona, îi explică Saltmarsh, încruntându-se de supărare. Mi-am dat seama de asta după ce Cox mi-a spus că-l văzuse pe Monkcrest dându-i bani. Nu ți s-a părut ciudat că, dintr-o dată, ea și-a putut permite să cumpere o cârciumă?

– Dar cum a fost cu Cox? insistă Sibson.

– Saltmarsh a decis că nu mai avea nevoie de el, îi răspunse Leo, înălțînd din umeri. De ce să împartă comoara în trei?

Sibson holbă ochii. Continuînd să țină în mîină pistolul lui Leo, se întoarse iute cu fața spre Saltmarsh.

– Așa s-a întîmplat? L-ai ucis pe Cox fiindcă nu voiai să împarți comoara cu el?

– Ce importanță are? întrebă Saltmarsh. Vom împărți comoara noi doi.

– Sibson, sper că nu crezi că are de gând să împartă ce va găsi în statue cu tine, zise Leo cu glas foarte scăzut. De ce ar face așa ceva?

– Taci din gură, Monkcrest! porunci Saltmarsh ridicînd pistolul cu cîțiva centimetri și îndreptîndu-l spre Beatrice. Altminteri, va trebui s-o omor pe frumoasa doamnă Poole.

– Asta ar fi o prostie, replică Leo. Ea este singura care știe unde se află Inelele.

La auzul acestei uimitoare afirmații, Beatrice abia reuși

Amanda Quick

să-și ascundă surprinderea. Apoi înțelese că Leo încerca s-o protejeze, făcînd-o să pară indispensabilă.

– Unde sînt? întrebă Sibson, tropăind nervos pe loc. Se uită la Graham. Fă-o să ne spună unde sînt Inelele!

– Totul la timpul potrivit, fu răspunsul lui Saltmarsh.

– N-ai nici un interes să-l zorești, Sibson, zise Leo. Imediat ce va pune mîna pe ele te va ucide.

– Te previn, Monkcrest! îl amenință Saltmarsh, armîndu-și pistolul.

Beatrice își dădu seama că Leo răscolea intenționat tăciunii neîncrederii lui Sibson. El i se adresă acestuia din urmă:

– Este clar că intenționezi să ne omori, inclusiv pe domnul Sibson.

– Ia ascultă! se repezi Sibson, tresărind violent. Ce tot spui ?

– Ți-am explicat, vrea comoara doar pentru el, răspunse Leo.

– Nu se poate să mă ucizi, Saltmarsh, zise Sibson. Pistolul îi tremura în mînă. Știi bine, avem o înțelegere!

– Lasă pistolul jos! porunci Saltmarsh, conștient de amenințarea pe care o constituia firea dezechilibrată a lui Sibson. Bineînțeles că sîntem parteneri. Vom împărți comoara între noi, așa cum am stabilit.

– Și Cox a fost unul dintre partenerii voștri, îi reaminti Leo lui Sibson, cu glas scăzut.

– Ai zis că el a-ncercat să te șantajeze, Saltmarsh.

– Da, așa a fost. Acum pune jos blesematul ăla de pistol, mîrîi Saltmarsh.

– Dacă pui pistolul deoparte, pregătește-te să mori, șopti Leo.

INELELE AFRODITEI

– Dracu' să te ia, Monkcrest, m-am săturat să te tot bagi în treburile noastre, zise Saltmarsh, întorcînd repede pistolul către Leo. Dacă doamna Poole este cea care știe unde sînt Inelele, înseamnă că nu mai am nevoie de tine!

Beatrice văzu cum degetul lui Saltmarsh se încordează pe trăgaci. Își dădu seama că Leo se pregătea să se azvîrle într-o parte. Se temu că nu avea să reușească. Căutînd cu disperare să creeze o diversiune, făcu ceva ce nicicînd nu le permisesse eroinelor ei să facă. Scoase un țipăt:

– *Nuuuu!*

Țipătul de spaimă și furie reverberă între pereții de piatră. Lui Beatrice i se păru că țipătul își sporea realmente tăria preluînd-o din strania atmosferă de care era îmbibată camera. Saltmarsh tresări. Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Leo că se crispează.

Asupra lui Sibson, deja extrem de nervos, efectul fu electrizant. Gura i se deschise și închise. Tot trupul îi zvîcni o dată, de două ori. Degetele se strînseră în jurul pistolului lui Leo, care se descărcă cu un pocnet infernal.

Glonțul izbi un dulap din apropiere, sfărîmînd ochiurile de geam.

Chipul lui Saltmarsh se crispă de furie.

– Stîrpitură blestemată, stupidă și inutilă ce ești! strigă el întorcîndu-se spre Sibson și apăsînd pe trăgaci.

Țipătul lui Sibson îl continuă pe cel al lui Beatrice, dar nu dură mult. Își duse mîinile încleștate la piept, de unde țîșnea sîngele, se chirci, iar pe față i se întipări o expresie îngrozită, care, totodată, lăsa să se înțeleagă că nu-i venea să creadă ce i se întîmplă.

Amanda Quick

Leo se aruncă asupra lui Saltmarsh înainte ca Sibson să fi atins pardoseala. Beatrice îl văzu pe Saltmarsh azvîrlind deoparte pistolul descărcat și întinzînd mîna către cel aflat la centură. Era descumpănit, năucit, constatînd că situația îi scăpase de sub control. Izbuti să scoată cel de-al doilea pistol, dar nu apucă să-l armeze, deoarece Leo se prăvăli peste el. Avîntul acestuia îi făcu să cadă pe amîndoi pe pardoseală.

Beatrice auzea zgomotul loviturilor. În încăpere răsunau gîfiieli răgușite.

Cei doi bărbați se rostogoleau sălbatic pe pardoseala de piatră, lovindu-se de vitrine și proptindu-se de picioarele meselor. Era cu neputință să-ți dai seama care din ei va fi învingător.

Disperată, Beatrice se uită în jur, în căutarea unui obiect pe care să-l folosească drept armă împotriva lui Saltmarsh. Privirea îi căzu pe o vază masivă. Se repezi la vitrina în care se afla, o înșfăcă cu amîndouă mîinile și se întoarse repede spre bărbații încleștați în luptă.

Înainte de a-i putea distinge pe combatanți, auzi o bufnitură înspăimîntătoare. O clipă amîndoi luptătorii zăcură pe pardoseală nemișcați.

– Leo! El înălță capul și o privi. Beatrice se înfioră cînd văzu ura care-i ardea în ochi. Ești teafăr? șopti ea.

– Da, răspunse el.

Se desprinse cu greu de Saltmarsh și, sprijinindu-se de pardoseală, se ridică în picioare. Rămase așa, uitîndu-se în jos, la adversarul său.

Beatrice aruncă o privire spre Graham. Acesta zăcea cu fața în jos și părea mort. Sîngele estompa luciul părului său auriu.

INELELE AFRODITEI

– După ultima lovitură, a căzut pe spate, explică Leo. Cred că s-a izbit cu capul de vitrina aceea. Se aplecă și atinse gâtul lui Saltmarsh. A murit, spuse apoi.

– Toți erau implicați în asasinarea unchiului Reggie, șopti Beatrice. Toți trei.

– Așa s-ar părea. Dar mai e ceva ce nu-i în ordine.

– Inelele continuă să lipsească, dacă asta e ceea ce vrei să spui.

– Nu la Inele mă refeream.

Un geamăt slab scos de Sibson le întrerupse discuția.

– Leo, domnul Sibson trăiește! exclamă Beatrice, alergând spre bărbatul căzut pe pardoseală. Nu este conștient, anunță ea după o clipă. Îngenunche lângă Sibson și se apucă de treabă, încropind din cămașa ei un bandaj. Nu sîngerează prea tare.

Leo privea trupul lui Graham, ca și cum ar fi așteptat să capete de la mort răspunsurile dorite.

– Pe toți dracii! exclamă el.

– Ce este?

– Uită-te la spinarea lui! zise Leo, lăsîndu-se pe vine lângă mort.

Beatrice se cutremură, dar se sili să se uite la pielea vizibilă prin cămașa de olandă sfișiată.

Puțin deasupra șoldului, văzu o urmă lungă și vînată, adîncită în piele.

– Nu pricep, zise ea.

Cu un gest brusc, Leo trase la o parte veșmîntul zdrențuit, pentru a da la iveală o altă dungă asemănătoare.

– Cred, spuse, că sînt urme de brici.

Amanda Quick

O clipă Beatrice fu nedumerită. Apoi, totul începu să se lege în mintea ei.

– Dumnezeule! exclamă ea. Casa Biciului!

– Vino! Leo se ridică repede și păși peste cadavrul lui Graham. Trebuie să ieșim de-aici imediat!

– Dar ce facem cu domnul Sibson? Nu-l putem lăsa aici.

Leo se uită la omul inconștient, cîntărindu-l din ochi.

– Este mic și ușor. Crezi că poți să te ocupi de picioarele lui, în vreme ce eu îl iau de umeri? L-am putea căra pe scară.

Aplecîndu-se, Beatrice înșfăcă gleznelor subțiri ale lui Sibson.

Este un omuleț infect, comentă ea, dar nu pare să fi fost implicat direct în omoruri.

– E prea nervos pentru astfel de lucruri, zise Leo, ridicînd la rîndu-i umerii înguști ai lui Sibson.

La capătul de sus al scării de piatră se mișcă o siluetă întunecată.

– Bună seara! Madame Virtue, într-o rochie neagră, cu o capă neagră asortată și cu o pălărie nostimă prevăzută cu un voal negru, cobora treptele ținînd în mîină un pistol. Socotesc că voi doi ați rezolvat pentru mine majoritatea amănunțelor lipsite de importanță. Acum ne putem ocupa de afacerea care ne interesează.

20

*L*eo o privi cu atenție pe madame Virtue, care se opri la jumătatea scării. Mîna în care ținea pistolul nu-i tremura.

– Dumneata erai în spatele întregii combinații încă de la început, zise el.

– Bineînțeles, confirmă madame Virtue, ridicîndu-și voalul cu o mîna. Ținea pistolul ațintit spre el, dar atenția îi era în mod vădit concentrată asupra lui Beatrice. Pe parcursul carierei mele am aflat de la clienții mei multe secrete utile, însă afacerea Inelelor a fost de departe cea mai interesantă.

– Cine ți-a vorbit despre ele? întrebă Beatrice.

– Unchiul dumitale a menționat prima oară zvonurile care circulau, după ce băuse puțin prea mult vin roșu. Este ciudat, zise madame Virtue înălțînd din umeri, cît de dispuși sînt clienții mei să trîncănească despre problemele lor de afaceri. E ca și cum ar încerca să mă impresioneze.

– Ce ți-a spus unchiul Regie?

Amanda Quick

– Credea că știe unde să le caute, ca de altfel și statuia alchimistului.

– Dăduse de urma ei la Muzeul Trull.

– Întocmai, zise madame Virtue, aruncînd o scurtă privire spre statueta Afroditei. A aflat că statuia făcea parte dintr-un lot de obiecte de artă care scăpase cu bine dintr-un incendiu de la locuința unui individ pe nume Morgan Judd. Judd însuși murise în pîrjolul acela. Cîteva obiecte din colecția lui au fost cumpărate de Trull. Dar Glassonby zicea că Trull nu cunoștea valoarea statuii.

– Presupunînd că aceasta e adevărata Afrodita, spuse Leo uitîndu-se la statuie, n-are absolut nici o valoare fără Inele. Iar ele par să fi dispărut.

– Într-adevăr, fu de acord madame Virtue, aruncîndu-i lui Leo o privire ce exprima nerăbdare. După ce Glassonby mi-a relatat povestea lui, l-am pus pe domnul Saltmarsh – un alt client de-al meu, din întîmplare unul extrem de devotat – să întreprindă cîteva investigații discrete.

– Saltmarsh s-a dus la Sibson să verifice veridicitatea zvonurilor și a poveștii lui Glassonby, avansă Leo.

– Da. Însă era mereu cu un pas în urma lui Glassonby, care a pus mîna pe Inele înaintea noastră.

– Așa că l-ați racolat pe doctorul Cox, cu otrăvurile lui, interveni Beatrice.

– Într-adevăr, confirmă madame Virtue, zîmbind.

Leo se sprijini de vitrina pe care pusese lanterna. Apoi își propti mîinile în șolduri.

– Nici Cox, nici Sibson nu știau că dumneata erai cea care conducea întreaga afacere, nu-i așa?

INELELE AFRODITEI

– Bineînțeles. Primeau ordinele de la Saltmarsh. Cox și Sibson erau amândoi niște dobitoci. Nu și-ar fi putut închipui că o femeie, pe deasupra patroană de bordel, ar fi în stare să găsească o imensă comoară care le scăpase mai multor generații de colecționari.

– Ce n-a mers conform planului în noaptea în care a murit Glassonby? întrebă Leo.

– În cursul întrevederii noastre obișnuite, acesta mi-a mărturisit că încheiase, chiar în ziua aceea, o înțelegere pentru cumpărarea Inelelor. Zicea că-l costase, practic, întreaga lui avere, și că intenționa să-i facă lui Trull o ofertă în vederea achiziționării Afroditei.

– Ai considerat, îi tăie vorba Beatrice, cu buzele subțiate de furie, că, de vreme ce știai unde se afla statuia, singurul lucru de care mai aveai nevoie de la unchiul Reggie era să-ți dezvăluie locul în care păstra el Inelele.

– Am adăugat în doza obișnuită de elixir a unchiului dumitale puțină pulbere preparată de Cox. Dar el a băut prea mult din acea poțiune, și prea curînd. A fost prea tare pentru inima lui. Intenția fusese de a-l face să intre într-o stare de transă, pentru ca eu să-l pot chestiona. A murit chiar în clipa în care am început să-i pun întrebări.

– Așadar, a murit înainte să-ți poată spune unde erau, zise Leo, cu glas scăzut.

– A bolborosit ceva despre faptul că ar fi fost ruinat, spuse madame Virtue, uitîndu-se la Leo cu o expresie scîrbită. În mod evident, drogul îi afectase mintea, înainte de a-i opri inima. A murit cu cuvîntul ruină pe buze. A fost foarte neplăcut.

Leo o văzu pe Beatrice încordîndu-se.

Amanda Quick

– Cel puțin știai unde se afla Afrodita, zise el. Te-ai descotorosit de Trull și ai cumpărat întregul muzeu pentru a pune mâna pe ea.

– Dumneata ești noul proprietar al Muzeului Trull? întrebă Beatrice, încruntându-se.

– Este un progres, față de postura de patroană a unui bordel, răspunse madame Virtue. Graham a aranjat treaba cu accidentul lui Trull, adăugă ea, privind cu regret cadavrul lui Saltmarsh. Graham a fost extraordinar de util. Tot pe el l-am trimis să scoțoească prin locuința din Londra a lui Glassonby. A găsit jurnalul personal al lordului, dar n-am aflat nimic nou față de ceea ce știam. M-am simțit teribil de frustrată, vă puteți imagina.

– Singurul lucru care rămînea de făcut, spuse Leo, era să-i dai lui Saltmarsh sarcina de a sta cu ochii pe doamna Poole, cea mai apropiată rudă din Londra a lui Glassonby, pentru eventualitatea că Inelele ar fi ajuns în posesia ei.

– Ea era unica mea speranță, recunosc madame Virtue. În lumea celor interesați de antichități, zvonurile referitoare la Inele încetaseră. Toți colecționarii serioși ajunseseră la concluzia că era doar o poveste.

– În timp ce Saltmarsh o supraveghea pe doamna Poole, a dat întâmplător peste informația că aceasta era una și aceeași cu celebra scriitoare, doamna York, preciză Leo.

– Într-adevăr.

– Când am apelat la Monkcrest, zise Beatrice, ți-ai dat seama că începusem să caut Inelele.

– Ideea de a cere ajutorul lui Monkcrest a fost absolut genială, zise madame Virtue, adresîndu-i un surîs aprobator. A

INELELE AFRODITEI

fost, de asemenea, extrem de riscantă. Există un singur motiv pentru care Călugărul Nebun s-ar fi implicat într-o astfel de căutare: dorința de a obține pentru el însuși Inelele și statuia.

– Ce rost a avut încercarea de a mă răpi? întrebă Leo.

– Cox a pus asta la cale din proprie inițiativă. Dobitocul era cel mai imprevizibil dintre cei trei. Credea că dumneata posedai informații valoroase. Își închipuia că ar fi putut să te drogheze și să te convingă să vorbești. Când am aflat, m-am înfuriat.

– Ai încercat să mă avertizezi, remarcă Beatrice.

– Da. Speram că vei fi destul de deșteaptă, ca să nu te amesteci. Mă crezi sau nu, nu voiam să fiu nevoită să teucid, doamnă Poole. Îmi este cunoscută activitatea dumitale de la Academie. Mi se pare naivă, dar în același timp înduioșătoare.

– Ce dracu' vrei să spui, cum a încercat să te avertizeze? întrebă Leo, uitându-se la Beatrice.

– Las-o baltă, răspuse aceasta. Acum nu mai contează.

Leo se întoarse spre madame Virtue.

– În seara asta aveai de gând să te descotorosești de restul complicilor dumitale.

– Da. Însă dumneata ai simplificat lucrurile. Am sporovăit îndeajuns. Unde sînt Inelele, întrebă, îndreptînd pistolul spre pieptul lui.

Leo își trase una din mîini mai aproape de lanterna aprinsă.

– Nu știu, răspuse.

– Miști! strigă madame Virtue, ale cărei degete se încheștară pe pistol. Știu că ai venit aici, în noaptea asta, pentru a descuia statuia.

Amanda Quick

– Am venit aici în căutarea altor răspunsuri, zise Leo.

– Aiurea! Asta-i pierdere de timp. Nu-mi mai sînt necesare serviciile dumitale, Monkcrest. Singura de care am nevoie este doamna Poole.

– Ea nu are Inelele, spuse Leo.

Madame Virtue îl privi neîncrezătoare:

– Te-am auzit spunîndu-i lui Graham că știe unde sînt.

– Am mințit.

– Ticălosule! strigă madame Virtue, și chipul i se schimonosi de furie. Toți sînteți o apă și-un pămînt!

Beatrice tuși ușor.

– Am unul, declară ea.

Uluit, Leo își luă ochii o clipă de la madame Virtue, cît pentru a o privi pe Beatrice. Aceasta își duse mîna la gît și trase de sub cămașă un lăntșor de aur.

– Îl ai asupra dumitale? întrebă madame Virtue, întorcîndu-se fulgerător spre ea. Lasă-mă să-l văd, imediat!

Încet, Beatrice își scoase lăntșorul. În lumina răspîndită de lanternă, Leo văzu strălucind rubinul roșu ca sîngele al inelului Monkcrest.

– Dă-mi-l! porunci madame Virtue. Întinse mîna liberă și făcu un pas rapid spre Beatrice. Dumnezeuule, el însuși este o avere! Nici nu-mi trebuie mai mult. Dă-mi-l!

Leo își dădu seama că aceasta era ultima lui șansă. Trebuia să acționeze acum, cînd madame Virtue privea fascinată rubinul sclipitor. Făcu o mișcare rapidă cu mîna și azvîrli-lanternă, care se zdrobi de pardoseală. Sticla se sfărîmă. Gazul se scurse pe piatră. Flacăra îl urmă cu lăcomie.

– Fir-ai al dracului! blestemă madame Virtue, întorcîndu-se către Leo și ridicînd pistolul.

INELELE AFRODITEI

Leo se rostogoli peste capacul vitrinei, încercînd să pună mobila între el și pistol.

– Ticălos blestemat! răcni madame Virtue, apăsînd pe trăgaci.

Din nenorocire pentru el, madame Virtue se mișcă mai repede decît se așteptase. Leo simți în umăr bine cunoscuta arsură. I se întîmpla a doua oară în mai puțin de două săptămîni. Poate că, într-adevăr, îmbătrînise.

Auzi, în spatele lui, zgomot de oale sparte și un țipăt de durere. Ajuns dincolo de vitrină, se ridică în picioare și o ocoli, în fugă. Se opri brusc cînd o văzù pe Beatrice, în mîini cu o vază sfărîmată, stînd în picioare deasupra doamnei Virtue.

Aceasta zăcea nemișcată.

– Oh, Leo, iarăși! exclamă Beatrice, uitîndu-se înspăimîntată la umărul lui Leo.

– O să supraviețuiesc, o liniști el, înșfăcîndu-și mantia și începînd lupta cu flăcările. Ajută-mă, altfel o să ia foe toată clădirea.

– Cred că există aici cîteva lucruri care ar fi bine să ardă, șopti Beatrice.

– Adică? o întrebă el, aruncîndu-i o privire mirată.

– Nu mă lua în seamă. Ai dreptate. Dacă focul mistuie casa asta, incendiul s-ar putea întinde în tot cartierul.

Zicînd aceasta își luă pelerina și o azvîrli peste o mică limbă de foc ce gonea de-a lungul dîrei subțiri de petrol.

Piatra rece a pardoselii domoli flăcările înainte ca acestea să fi apucat să producă vreo stricăciune. Leo și Beatrice înnăbușiră repede focul. Peste cîteva minute, încăperea era luminată doar de lanterna lui Sibson.

Amanda Quick

Ținându-și o batistă la nas, Beatrice se uită la Leo.

– Asta va fi cu siguranță o știre interesantă în ziarele de dimineață, zise ea. Cum naiba vom explica situația?

– Al dracului să fiu dacă știu, recunosc Leo, ștergându-și fruntea cu mîneca și rotindu-și privirea prin cameră. Cînd e vorba de ficțiune, tu ești experta. Îți sugerez să te gîndești la o poveste credibilă, pe care să o pot prezenta autorităților.

– Dar, indiferent ce poveste vei inventa, ai grijă să nu figurezi și tu în ea. Nu ai nevoie de scandalul ăsta, se auzi vocea ciudat de calmă a doamnei Virtue.

Leo și Beatrice se întoarseră rapid spre ea. Madame Virtue ședea pe marginea unui cufăr de piele cu întărituri de alamă. Părea nefiresc de calmă. Vălul ei negru îi ascundea trăsăturile. În mînă ținea un mic flacon destupat.

– În cinstea dumitale, doamnă Poole! zise madame Virtue, înălțînd flaconul. A valoroasei mele adversare!

Beatrice se uită la ea, apoi la flacon.

– Ce-ai făcut? o întrebă.

– Am băut unul din tonicele speciale ale doctorului Cox, răspunse madame Virtue, zîmbind amar. Îl pusesem să prepare o cantitate suplimentară, pe care s-o am la îndemînă pentru o împrejurare ca aceasta.

– Ai înghițit otravă! șopti Beatrice.

– Cred că nu te așteptai să accept să fiu acuzată de omor și trimisă la spînzurătoare, nu-i așa? E ceva foarte înjositor.

– Probabil cunoști destule secrete în schimbul cărora ai putea să scapi, remarcă Leo. În cel mai rău caz, vei fi deportată.

– Din nefericire, nu am certitudinea că voi reuși. Glasul îi

INELELE AFRODITEI

tremură ușor. Așa este mai bine. Există totuși un lucru, doamnă Poole, pe care aș dori să-l aflu înainte de a-mi lua adio.

– Care anume?

– Inelul acela, pe care-l porți în jurul gâtului, este cu adevărat unul din Inelele Afroditei?

– Nu. Este inelul familiei Monkcrest. De fapt, habar n-am unde se află Inelele.

– Înțeleg. Așadar taina statuii va rămîne pînă la urmă nedezvăluită, zise madame Virtue, cu glas obosit. Ce ironie a sorții!

– Madame Virtue... spuse Beatrice, pornind spre ea.

– Nu! zise Leo, tăindu-i calea, nu te duce prea aproape.

– E-n ordine, Monkcrest, interveni madame Virtue, izbucnind într-un hohot de rîs ce amintea de un croncănit răgușit. Te asigur că nu mai am nici o carte ascunsă în mîncă. Nu te agita, doamnă Poole, adăugă apoi, adresîndu-i-se lui Beatrice. Nu le poți salva chiar pe toate, să știi.

– Dumnezeule! strigă Beatrice, smucindu-se să se elibereze din strînsoarea mîinii lui Leo.

El îi dădu drumul. Madame Virtue era pe moarte. O privi pe Beatrice care o luase în brațe.

– Important este, mai reuși să șoptească patroana de bordel, că ai reușit să salvezi cîteva.

21

Lucy își ridică privirea de pe scrisoarea avocatului, pe care tocmai o deschisese și o privi mirată pe Beatrice, care examina cu atenție un cupon de muselină galben pal aflat pe tejghea.

– Iată ceva uimitor, declară Lucy, cu respirația tăiată. Aici scrie că madame Virtue și-a lăsat întreaga avere Academiei.

– Știu că-i greu de crezut... încep Beatrice, dar schiță o grimasă când auzi o neașteptată cascadă de cuvinte, într-o franceză mizerabilă, din cabina în care Arabellei i se făcea o probă pentru rochia destinată balului ei de logodnă.

Spre surprinderea și ușurarea lui Beatrice, lady Hazelthorpe se declarase încântată de alegerea fiului ei.

– Ce se va întâmpla când va descoperi că Arabella nu are o zestre? o întrebă Beatrice pe mătușa ei.

Winifred nu părea să-și facă probleme.

INELELE AFRODITEI

– Lady Hazelthorpe nu-i deloc proastă, răspuse ea, cu o fluturare dezinvoltă a mâinii. Se consideră norocoasă că fiul ei și-a ales o nevastă a cărei familie e înrudită cu contele de Monkcrest.

– Dar asta-i o relație foarte firavă, subliniase Beatrice. Logodna mea e în stadiul de discuție, zise neavînd curaj să-i mărturisească că Leo își declarase intenția numai pentru a evita un duel.

– Nu-i vorba doar de discuții, o contrazise Winifred. Iar zestrea Arabellei nu mai constituie o problemă.

– Ce vrei să spui?

– Deunăzi, Monkcrest mi-a făcut o vizită pentru a mă asigura că va completa zestrea Arabellei.

– Ce-a făcut? Niciodată nu mi-a vorbit despre asta.

– Zicea că, negăsindu-se antichitățile acelea, n-are cum să le cumpere de la tine și că s-ar putea ca tu să nu fii de acord cu oferta lui. În consecință, am căzut de acord să ne ocupăm noi doi de amănuntele de ordin financiar.

– Înțeleg, șopti Beatrice, uluită.

– Mai zicea că, în ceea ce-l privește pe el, a obținut din acest aranjament ceea ce-și dorea.

– Înțeleg, repetă Beatrice, întrebîndu-se la ce anume se referea el. Mătușă Winifred, la ce te-ai gîndit cînd ai spus că, în legătură cu logodna mea, nu-i vorba de nici un fel de discuții?

– Dar, draga mea, răspuse Winifred, părăind surprinsă de întrebare, Monkcrest ți-a dăruit acel superb inel cu rubin pe care-l porți la gît, nu-i așa?

– Ei bine, da. Însă niciodată n-a afirmat că ar fi un inel de logodnă. A fost un fel de cadou.

Amanda Quick

– Prostii! Toată lumea știe că nestemata aceea este „Rubinul Monkcrest“. Este o tradiție în familie.

– A cui familie?

– A celor din neamul Monkcrest, desigur. Conții dăruiesc acel inel numai femeilor pe care le iubesc.

– Niciodată n-am auzit de această tradiție.

– Adevărat? Toată lumea vorbește despre ea. Trebuie să-l întreb pe conte. Sînt convinsă că o să-ți dea toate detaliile.

Întrebarea se dovedi a nu fi prea ușor de pus. Beatrice își propuse să aștepte momentul și împrejurarea potrivite pentru a o face.

De fapt, amîna lămurirea problemei fiindcă se temea de posibilul răspuns: *Vechitura aia? Am găsit-o în pod, în urmă cu cîțiva ani. Nu are nici o semnificație deosebită. De ce mă întreb?*

– Crezi că e legal? întrebă Lucy deodată.

– Ce anume? Testamentul? Beatrice se strădui să revină cu gândurile în prezent. Da, sigur că este. Cu venitul provenit din investițiile ei, vom putea mări spațiul ca să extindem activitățile Academiei. Putem angaja mai mulți profesori de franceză și cîteva croitorese cu experiență, care să se ocupe de educația tinerelor noastre domnișoare.

– Uimitor! Absolut uimitor! exclamă Lucy, lăsîndu-se pe spate în fotoliul ei. Femeia aceea nu avea nimic în comun cu genul de fete pe care încercăm noi să le ajutăm. Mă întreb de ce a făcut-o.

Beatrice se gîndi la ultimele cuvinte rostite de madame

INELELE AFRODITEI

Virtue: Nu le poți salva pe toate, să știi. Important e să salvezi câteva.

– Niciodată nu vom cunoaște răspunsul la această întrebare, îi spuse ea lui Lucy.

În aceeași după-amiază, Leo intră cu un pas sprinten în camera de lucru a lui Beatrice, fără a aștepta să fie anunțat. O purta în brațe pe Afrodita alchimistului. Elf îl urma cuminte.

Amîndoi ajunseseră să se simtă ca acasă, constată Beatrice în sinea ei. Intrau și ieșeau din vila ei de parcă le-ar fi aparținut.

Elf se duse direct spre locul lui preferat, în fața vetrei șemineului. Căscă, se tolăni pe jos și închise ochii.

Beatrice nu-i acordă atenție cînelui. Îl privi pe Leo conștientă de intensa senzație care-i înflora trupul.

– Bună ziua, domnule conte, îl salută ea, lăsînd din mînă tocul și uitîndu-se la umărul lui. Ce-ți face rana?

– S-a vindecat binișor, răspunse el, punînd statuia pe pardoseală, lîngă șemineu, și retrăgîndu-se cu cîțiva pași ca s-o admire. Mulțumită îngrijirii tale excelente.

– Pari să te refaci rapid după rănille suferite...

– Pentru un om de vîrsta mea, vrei să spui?

– Într-adevăr, confirmă ea, pe un ton sec. Cu toate acestea, domnule, mă îngrijorează că ți-ai făcut un obicei din a te lăsa împușcat.

– Este un obicei pe care intenționez să-l abandonez, o asigură Leo. La vîrsta mea, un bărbat trebuie să renunțe la unele activități care-l solicită excesiv.

– Sper că un astfel de program nu te va plictisi.

El îi adresă un surîs răutăcios și, dînd ocol biroului, se

Amanda Quick

apropie de ea. Proptindu-și mâinile pe brațele fotoliului, se aplecă și o sărută apăsător.

Cînd Beatrice aproape că nu mai putu să respire, el își înălță capul. În ochi i se citea satisfacția.

– Am zis că ar trebui să renunț la unele activități, dar nu la toate.

– Mă bucur să te aud spunînd asta, domnule conte, replică Beatrice, reușind cu greu să-și recapete aplombul. Unde ai fost?

– M-am oprit la Pisica Beată. Clarinda m-a hrănit cu una din noile ei plăcinte cu carne, mult îmbunătățită, și m-a rugat să-ți transmit urările ei de bine. Pare să prospere în proaspăta ei carieră de proprietară.

– Asta-i minunat, zise Beatrice. Apoi privi statuia. Constat că te-ai hotărît s-o păstrezi pe Afrodita.

– M-am gîndit că ar fi un excelent suvenir al aventurii noastre.

Beatrice simți o strîngere de inimă. Un suvenir este ceva ce păstrezi pentru a-ți aduce aminte de ceva ce s-a terminat.

– Înțeleg, spuse cu glas tare. Ai luat măsuri cu privire la obiectele acelea din depozitul lui Trull?

Leo se așeză pe marginea biroului și privi cu atenție statueta verde.

– Totul s-a rezolvat conform indicațiilor tale. Obiectele care îți creau senzația aceea de neliniște au fost duse afară și distruse. Restul au fost vîndute prin licitație diverșilor colecționari. Încasările vor fi folosite ca investiție la lucrările Academiei, așa cum stipulează testamentul doamnei Virtue.

– Și astfel, totul se termină.

INELELE AFRODITEI

– Într-adevăr. Din întâmplare, autoritățile par a fi totalmente convinse de povestioara pe care ai ticluit-o.

– De fapt, este una dintre cele mai bune intrigi ale mele.

Se ținuse cât mai aproape de adevăr, fără a recurge la înflorituri. Ziarele relataseră povestea cu entuziasm, tratînd-o ca și cum ar fi fost o completare la legenda neamului Monkcrest.

Tot ce știa publicul era că excentricul conte de Monkcrest, încercînd să recupereze un obiect antic pierdut, care făcuse parte din averea răposatului lord Glassonby, descoperise activitatea unei bande de hoți care se ocupa cu antichități furate. Ticăloșii se certaseră cumplit între ei, și pînă la sfîrșit muriseră toți. Nu erau menționate nici doamna Poole, nici doamna York.

Sibson, intermediar în negoțul cu obiecte de antichitate, fusese și el lăsat în afara relatării. Nici Beatrice, nici Leo nu vedeau rostul predării lui către autorități. Individul scăpase cu viață și se pregătea să plece într-o lungă vizită în Italia.

– Puțin cam fantezistă, comentă Leo. Și în același timp succintă.

– Nu cred că o va pune cineva sub semnul întrebării, replică Beatrice. În fond, ești contele de Monkcrest, o bine cunoscută autoritate în materie de obiecte antice.

– Lucrul cel mai important este că, în decursul acestei afaceri, n-a fost distrusă reputația doamnei Poole, și nici a doamnei York.

– Ruinată, repetă Beatrice, și încremeni. Se uită la manuscrisul legat cu grijă ce stătea drept, pe etajera din apropiere. *Ruinat.*

– Ce naiba te-a apucat? o întrebă Leo, încruntîndu-se.

– Cu toate emoțiile prin care am trecut am uitat de cuvintele

Amanda Quick

ei, zise Beatrice. Se sprijini de brațele fotoliului și, foarte încet, se ridică în picioare. Sigur că nu, mai spuse.

– Beatrice...?

– Madame Virtue a zis că mintea unchiului Reggie era afectată de drogul pe care i-l dăduse ea. Când l-a întrebat unde se află Inelele, el a îngăimat ceva care suna cam ca *ruină*, sau *ruinat*.

– Și ce-i cu asta? Leo se uită la ea cu o simpatie îngăduitoare. Omul era pe moarte și, căutînd-o pe Afrodita, își pierduse averea.

– Nu sînt convinsă că asta e ceea ce voia el să spună, replică Beatrice. Se ridică pe vîrfurile picioarelor, în fața raftului cu cărți, și întinse mîna spre pachetul care conținea copia manuscrisului ei.

– Despre ce vorbești? întrebă Leo, devenind curios.

– Titlul inițial al *Castelului Umbrelor* era *Ruina*. Editorul meu a insistat să-l schimb, considerînd că noul titlu este mai comercial. Îi plac foarte mult titlurile care conțin cuvîntul *castel*.

Leo se îndepărtă de birou. În ochi îi apăru un licăr ciudat.

– Insinuezi ceea ce cred eu că insinuezi?

– Unchiul Reggie tocmai terminase de citit o copie a manuscrisului meu. Mi-a trimis-o înapoi chiar în ziua în care și-a fixat ultima întîlnire cu madame Virtue. Luîndu-mă ba cu una, ba cu alta, n-am mai ajuns să desfac pachetul. L-am pus pur și simplu pe un raft și am uitat de el.

– Imposibil! zise Leo. Dar străbătuse deja jumătate din încăpere.

Beatrice puse pachetul pe o masă și se uită la el, ținîndu-și respirația. Examină cu atenție sfoara care lega teancul de foi.

– Foarfecă, ceru ea.

INELELE AFRODITEI

– Foarfecă, repetă Leo, oprindu-se din mers și întorcându-se spre birou. Am văzut o pereche pe-aici, pe undeva, când ți-am scotocit biroul.

– Sertarul de jos, îl lămuri Beatrice, incapabilă să-și ia ochii de la pachet.

Leo găsi foarfeca și, fără un cuvânt, i-o aduse. Ea trase adânc aer în piept și tăie sfoara.

Hîrtia cafenie a ambalajului se desfăcu, dînd la iveală exemplarul *Ruinei*. Deasupra primei pagini se afla o scrisoare.

Draga mea Beatrice,

Încă o capodoperă. Am citit cu mare plăcere fiecare cuvînt din Ruina. Te va interesa să afli că, chiar în aceste clipe, eu însumi sînt implicat într-o aventură misterioasă. Dacă voi avea succes, voi găsi o comoară de mare valoare.

În afacerea aceasta există, totuși, un oarecare pericol. Deoarece nu sînt sigur cum se va sfîrși, mi-am luat libertatea de a include cheile întregii povești în manuscrisul tău. Dacă totul merge bine, le voi lua de la tine peste cîteva zile.

Dar dacă mi se va întîmpla ceva, îți dăruiesc ție aceste relicve. În afară de mine, tu ești singurul membru al familiei în stare să rezolvi enigma. Bucură-te de mister, draga mea, dar fii foarte prudentă. Există și alții care vor să pună mîna pe pradă. Îți sugerez să iei legătura cu contele de Monkcrest, pentru a-i cere sfaturi și ajutor. În materie de lucruri de felul ăsta, el este o autoritate.

*Cu profundă afecțiune,
iubitorul tău unchi, Reggie.*

– Dragul meu unchi Reggie! murmură Beatrice, punînd scrisoarea deoparte. Parcă a presimțit ce o să i se întîmple.

Manuscrisul era ușor bombat. Beatrice frunzări cu degetele colile de hîrtie.

Între sfîrșitul capitolului zece și începutul capitolului unsprezece se afla un pachet subțire. Beatrice îl scoase și, fără un cuvînt, i-l dădu lui Leo.

Acesta îl cîntări în mînă, gînditor, înainte de a rupe învelișul.

În palmă îi căzură două fișii late și grele, confecționate din aceeași substanță verde ca și statuia. Pe ele erau înscrise cîteva cuvinte latinești. Leo le traduse repede: *Cheile Afroditei*. Întoarse capul, se uită la statuie și apoi la Beatrice.

– Sînteți invitatul meu, domnule conte, zise ea, zîmbindu-i.

– Nu-mi vine să cred că s-ar putea să fi găsit Inelele, zise el. Străbătu camera de lucru, către locul în care, pe pardoseală, în fața șemineului, așezase statuia.

Elf își înălță capul și îl urmări cu o privire blazată pe Leo, care, încet, strecură Inelele în șanțurile circulare și puțin adînci de la baza statuii.

Cînd ultimul inel fu așezat în lăcașul lui, se auzi clar un pocnet. La început, Beatrice crezu că nu se întîmplase nimic. Apoi, Leo întoarse statuia cu capul în jos.

– A apărut o crăpătură de-a lungul soclului. Mai înainte nu exista, remarcă el. Apăsă cu delicatețe, apoi recurse la șperaclele lui. Probabil că n-a fost deschisă niciodată.

Beatrice veni în grabă lîngă el.

– Gîndește-te, exclamă ea, a rămas pecetluită vreme de două sute de ani!

– Pe de altă parte, replică Leo, s-ar putea foarte bine să fi fost deschisă acum zece ani și comoara să fi fost scoasă. Se auzi alt clinchet. Ah, da! Gata! Acum am reușit.

O parte din soclul statuii alunecă lateral. Beatrice se uită în mica deschizătură care fusese dată la iveală.

– Leo, e ceva înăuntru!

– Chiar așa, zise Leo, scoțînd un mic cilindru.

– Ce este? întrebă Beatrice, lăsîndu-se pe vine lîngă el.

– O foaie de pergament, răspuse Leo, desfășurînd cu prudență sulul. Scrierea este în latină.

– Ce scrie? vru Beatrice să știe. Citește cu voce tare, Leo! Nu mă ține în tensiune!

Leo cercetă repede textul latinesc. Schiță un zîmbet, zîmbetul deveni un rînjit, apoi se transformă în rîs.

– Ce-i atît de nostim?

Leo rîdea în hohote!

– *Leo!* Ce este?

– Este, într-adevăr, o comoară, reuși el să spună. De fapt, ceea ce un alchimist consideră o comoară.

– Dă-mi să văd! zise Beatrice, smulgîndu-i din mînă pergamentul. Latina mea este cam precară. S-ar părea că sînt niște instrucțiuni.

– Pentru preschimbarea plumbului în aur. O prostie nemaipomenită.

– Mulți oameni au murit din cauza acestei prostii, șopti Beatrice.

Leo deveni serios.

– Astăzi este ușor de zis, spuse el, uitîndu-se la ea, că alchimiștii erau niște nebuni, care-și făceau iluzii, însă în urmă

Amanda Quick

cu două sute de ani ei credeau cu ardoare în meșteșugul lor. Pentru a afla taina transformării plumbului în aur ar fi fost în stare să ucidă.

– Dacă unchiul Reggie ar fi știut adevărul cu privire la comoara pe care o căuta...

– Beatrice, zise Leo luînd-o de umeri, ascultă-mă cu atenție. Există întotdeauna oameni care caută comori. Pentru unii este ca o febră. Nimic nu-i descurajează.

– Presupun că ai dreptate. Știu ce mult înseamnă pentru tine vechile legende și obiecte de artă, replică ea, privindu-l în ochi. Sînt foarte conștientă cît de greu trebuie să-ți fi fost să distrugi acele cîteva relicve din camera lui Trull care mă tulburau. A fost un gest frumos din partea ta.

– Nu te mai gîndi la asta, spuse el pe un ton galant. Este bine cunoscut faptul că bărbații din neamul Monkcrest trebuie să sufere din dragoste. Face parte din tradiția familiei.

– *Din dragoste?* repetă ea, simțind dintr-o dată că plutește. Leo, îmi spui cumva că mă iubești?

El o privi drept în ochi și zîmbi.

– Am spus asta în noaptea în care ți-am dăruit inelul Monkcrest.

– N-ai rostit asemenea cuvinte. Crede-mă, mi-aș fi amintit.

Leo o privi cu atenție.

– Îmi închipuiam că toată lumea cunoștea tradiția familiei în legătură cu „Rubinul Monkcrest“. Acesta e dăruit doar o singură dată în viață. Am fost nevoit să aștept mulți ani ca s-o fac.

Beatrice atinse inelul pe care-l purta la pieptul ei.

– Nu i l-ai dat niciodată alteia?

INELELE AFRODITEI

– Niciodată.

– Te iubesc tare mult, Leo! exclamă ea, simțind că explodează de bucurie.

– Îndeajuns pentru a risca să te căsătorești cu Călugărul Nebun? o întrebă el, cu un zîmbet ușor ironic.

– Dacă ți-ai fi dat osteneala de a citi vreunul din romanele mele, ai ști, domnule conte, că eroinelor mele le plac la nebunie legendele frumoase.

Epilog

UN AN MAI TÎRZIU

*L*eo intră ca o furtună în camera copilului, ținând strâns în mână o bine cunoscută revistă.

– Blestemații ăștia de la *Quarterly Review* n-o să scape nepedepsiți pentru chestia asta! Cum îndrăznesc să spună despre *Misterioasa Statuie* că ar fi un subiect tras de păr, care pune exagerat de mult accentul pe cele mai întunecate pasiuni?!

– Liniștește-te, domnule conte, zise Beatrice, zîmbindu-i copilașului care gîngurea în brațele ei. Criticii de la *Review* etichetează întotdeauna romanele mele ca fiind trase de păr. Cu timpul, ajungi să te obișnuiești cu asta. În plus, tu însuți n-ai reușit să citești vreuna din istorisirile mele pînă la capăt.

– Asta-i cu totul altceva. Și ce naiba nu-i în ordine cu pasiunile oarbe? Mie, pasiunile oarbe nu-mi displac.

– Da, iubitele.

– O să le trimit chiar astăzi o scrisoare, declară Leo, lovindu-și coapsa cu exemplarul din *Review*. Proștii aceia nu știu să recunoască o scriere excelentă atunci când o văd. În mod evident, nu posedă rafinamentul necesar pentru a aprecia imaginația, inteligența narațiunii și încântătoarele descrieri...

Exista un singur mod sigur prin care să-i abată gândurile în altă direcție.

– Ia ascultă, Leo, ține-o, te rog, câteva clipe pe micuța Elizabeth, da? spuse Beatrice, punându-i pruncul în brațe.

– Poftim? Expresia încruntată și revolta dispărură instantaneu. Leo își coborî privirea, uitându-se în ochii copilei, întru totul asemănători cu cei ai mamei sale, și zîmbi larg, ca un tată fericit ce era. Bună dimineața, scumpa mea. Devii tot mai frumoasă pe zi ce trece.

Elizabeth își înălță capul spre el, rîzînd. Leo este un tată excelent, gîndi Beatrice. Cei doi fii ai lui, care se înapoiaseră din călătoria lor în jurul lumii cu câteva luni în urmă, erau dovezi vii ale meritelor sale. Carlton își luase o locuință la Londra, cum obișnuiau să procedeze tinerii de vîrsta lui. William era la Oxford. Ambii veneau deseori în vizită. Ea îi simpatizase din clipa în care îi fuseseră prezentați, iar ei o acceptaseră cu entuziasm.

Beatrice îi zîmbi fetei sale.

– Într-o zi, când vei fi o scriitoare celebră, tăticul tău le va adresa scrisori caustice criticilor de la *Quarterly Review*. El se pricepe foarte bine la așa ceva. Are o întorsătură de frază deosebit de usturătoare.

Amanda Quick

– Deși nu pare să aibă cine știe ce efect, mormăi Leo. Ția nu-s decît niște netoți.

– Ce afirmă ei nu are mare importanță, îl asigură Beatrice, înălțîndu-se în vîrfurile picioarelor ca să-l sărute pe obraz. Eu am deja tot ce mi-am dorit.

– O îmbinare perfectă și armonioasă a relațiilor fizice și sufletești care unesc un bărbat și o femeie?

– Cel puțin, îl încredință ea. Dar dumneata, domnule?

El îi adresează un zîmbet puțin ironic, în timp ce mica Elizabeth îi prinse degetul mare.

– În mod destul de ciudat, răspunse, tocmai mă gîndeam că și mie îmi plac exact aceleași lucruri. Ce noroc formidabil te-a adus în viața mea, Beatrice?

– Dacă te-ai fi obosit vreodată să termini vreunul din romanele mele, ai fi aflat, domnule conte, că întotdeauna eroina se căsătorește cu eroul.

De aceeași autoare, la Editura LIDER au apărut:

- *AFACEREA*
- *AMĂGIRE*
- *AMANTA*

În curs de apariție:

- *DECEPTIE*

EDITURA LIDER

Lei 55000